

Summer

A fashion advertisement featuring a woman's legs from the knees down. She is wearing white tights and bright red, pointed-toe high-heeled shoes. The background is a dark, gradient blue. On the left side, there is a large, white, ornate decorative flourish that resembles a stylized letter 'C' or a scroll. The word 'Summer' is written in a white, serif font across the upper part of the image, partially overlapping the woman's legs.

marissa meyer

Mục lục

Chap 1 (P1)

Chap 1 (P2)

Chap 1 (P3)

Chap 2 (P1)

Chap 2 (P2)

Chap 3

Chap 4

Chap 5

Chap 6

Chap 7

Chap 8

Chap 9

Chap 10

Chap 11

Chap 12

Chap 13

Chap 14

Chap 15

Chap 16

Chap 17

Chap 18

Chap 19 (P1)

Chap 19 (P2)

Chap 20

Chap 21

Chap 22

Chap 23

Chap 24

Chap 25

Chap 26

Chap 27

Chap 28

Chap 29

Chap 30

Chap 31

Chap 32

Chap 33

Chap 34

Chap 35

Chap 36

Chap 37

Chap 38 (End)

CINDER LỌ LEM

Marissa Meyer

www.dtv-ebook.com

Chap 1 (P1)

Chiếc đinh ốc ở cổ chân Cinder đã gỉ, đến mức phần rãnh hình chữ thập ở đầu đinh ốc gần như mòn vẹt. Các khớp đốt ngón tay cô đau nhức do phải dùng quá nhiều lực lên tuốc nơ vít để vặn chiếc đinh ốc đó ra.

Ném chiếc tuốc nơ vít lên bàn, Cinder mệt mỏi dùng cánh tay giả bằng thép của mình nắm lấy gót chân và giật mạnh bàn chân ra khỏi khớp nối. Một tia lửa điện loé lên làm cháy xém các đầu ngón tay cô và Cinder giật vội tay lại, để mặc bàn chân vẫn đang lủng lẳng với một đồng dây dợ lòng thòng màu vàng màu đỏ.

Cinder nằm sụp xuống giường, thở phào nhẹ nhõm. Một cảm giác tự do lan toả khắp người cô, từ đầu đến chân. Cô căm ghét cái bàn chân này - nó quá nhỏ đối với cô và cô đã phải khổ sở chịu đựng nó suốt 4 năm trời. Cô thề rằng không bao giờ lắp nó trở lại một lần nào nữa. Hy vọng Iko sẽ sớm quay lại với một bàn chân mới.

Cinder là thợ cơ khí đa năng duy nhất ở khu chợ cuối tuần của Tân Bắc Kinh. Không cần biển hiệu hay quảng cáo, chỉ cần nhìn vào sạp hàng của cô, ai cũng hiểu cô buôn bán mặt hàng gì - với các món phụ tùng người máy được treo và xếp đầy trên các kệ gỗ kê ở sát tường. Đó là một sạp hàng nhỏ nằm trong góc khuất của khu chợ, với một bên là tiệm bán màn hình cũ và một bên là tiệm bán lụa - cả hai đều thường xuyên tràn về mùi kim loại và dầu mỡ bay qua từ tiệm của Cinder, mặc dù thực tế nếu có thì chúng cũng sẽ bị mùi bánh mật ong thơm lừng của tiệm bánh phía đối

diện quảng trường át đi hết. Cinder chỉ bik đấy là 1 cái cố, họ đơn giản chỉ là không thích bị xếp bên cạnh cô.

Một tấm khăn trải bàn sẫm màu được thả xuống, ngăn cách giữa Cinder và đám người qua lại bên ngoài. Cả quảng trường tràn ngập âm thanh ồn ã của người mua hàng, người bán hàng rong, trẻ con. Tiếng những người đàn ông đang găm lên mặc cả với các rô bốt bán hàng, tìm mọi cách để hạ giá sản phẩm. Tiếng lạch cạch của những chiếc máy quét thẻ cước và cái giọng đều đều của máy tính xác nhận số tiền thanh toán. Hàng trăm màn hình khổng lồ được phủ kín khắp các mặt toà nhà, phát đi các đoạn phim quảng cáo, tin tức thời sự và giải trí.

Sau một thời gian dài bán hàng ở đây, Cinder đã học được cách bỏ ngoài tai những âm thanh ồn ã đó, nhưng hôm nay có một âm thanh đặc biệt khiến cô không thể không chú ý tới. Một nhóm trẻ con đang đứng bên ngoài sạp hàng của cô, hát hò ông ổng: "Hắt xì, hắt xì, nào chúng mình cùng ngã!" - và cười như nắc nẻ lúc cả bọn kéo nhau ngã vật ra vỉa hè.

Nụ cười khẽ nở trên môi Cinder. Không phải vì giai điệu quen thuộc của bài hát kia mà vì ý nghĩa sâu xa ẩn chứa đằng sau lời bài hát. Nó như một bóng ma về nạn dịch và cái chết đang trôi dạt trở lại trong suốt một thập kỉ qua và nó khiến cô thấy buồn nôn. Nhưng cô thích ánh mắt khó chịu của người qua đường nhìn đám trẻ con đang nằm khúc khích trên vệ đường. Bọn họ càng khó chịu bấy nhiêu, cô càng thấy yêu quý bọn trẻ con bấy nhiêu.

"Sunto! Sunto!"

Sự thích thú của Cinder ngay lập tức biến mất. Từ phía đối diện, cô nhìn thấy bà Chang Sacha, chủ tiệm bánh, đang đi xuyên đám đông trong chiếc tạp dề bám đầy bột mì. "Sunto, về mau! Mẹ đã bảo không được chơi ở gần..."

Vừa bắt gặp ánh mắt của Cinder, người phụ nữ tên Sacha kia lập tức im bật, chạy tới giật tay cậu con trai kéo đi. Thăng bé nhăn nhó, lệch thếch đi theo mẹ về tiệm bánh. Cinder nhăn mũi nhìn theo bóng lưng lạnh lùng của người thợ làm bánh. Đám trẻ con còn lại nhanh chóng hoà vào đám đông đang đi lại như mắc cửi trên quảng trường, mang theo tiếng cười lạnh lạnh của mình.

"Bà ấy làm như dây điện cũng biết lây bệnh không bằng." Cinder lầm bầm một mình.

Cô vươn vai duỗi thẳng lưng, giơ bàn tay cái bản lên cào lại mái tóc rối rồi buộc thành một túm sau gáy. Xỏ tay vào đôi găng màu cháo lòng, cô cảm thấy tự tin hơn hẳn vì đã che đi được lớp mạ của bàn tay trái - mặc dù lòng bàn tay phải ngay lập tức ướt nhẹp bên dưới lớp vải dày. Vừa co duỗi các đầu ngón tay, cô vừa nheo mắt nhìn ra phía quảng trường tìm Iko. Cô nhận thấy có khá nhiều người máy android mập tròn, màu trắng đang len lỏi giữa dòng người hối hả nhưng không ai trong đó là Iko.

Chán nản, Cinder cúi xuống hộp dụng cụ bên dưới bàn làm việc. Sau một hồi lục lọi tìm kiếm trong đồng tuốc nơ vít và cờ lê, cuối cùng cô cũng tìm thấy cái kẹp rút cầu chì bị nhét ở đáy hộp. Cô dùng nó để cắt từng sợi dây vẫn đang dính với bàn chân và cổ chân mình, thỉnh thoảng chúng lại phụt ra mấy tia lửa điện. Vì đeo găng tay nên cô ko cảm nhận được gì ở các đầu ngón tay, nhưng dòng chữ màu đỏ liên tục nhấp nháy trên màn hình hiển thị cảnh báo rằng cô đang mất liên lạc với bàn chân của mình.

Giật mạnh nốt sợi dây cuối cùng, cô để mặc cho bàn chân rơi phịch xuống sàn bê tông.

Cinder lập tức cảm nhận ngay sự khác biệt. Lần đầu tiên trong đời cô cảm thấy... thật nhẹ nhõm.

Cô dọn sạch một góc bàn rồi đặt chân lên đó, cùng với đồng cờ lê và đai ốc, trước khi cúi xuống dùng miếng giẻ cũ lau chùi cái hốc chân đang bám đầy bụi bẩn.

BỊCH.

Cinder giật nảy mình, va cả đầu vào thành bàn. Cô cau mày ngẩng đầu lên và đập ngay vào mắt cô là một người máy android đang ngồi chồm hổm trên bàn, toàn thân bất động, đứng phía sau là một chàng thanh niên trẻ với mái tóc đen cắt ngắn, gọn gàng. Ánh mắt cô chạm phải ánh mắt màu nâu đồng cũng đang bất ngờ ko kém và bờ môi mà mọi cô gái trong đất nước này vẫn luôn hằng ngưỡng mộ.

Cái cau mày của cô lập tức biến mất.

Sự ngạc nhiên của người thanh niên kia cũng nhanh chóng chuyển thành một lời xin lỗi. "Tôi xin lỗi." - người đó nói - "Tôi không biết có người ở dưới đó."

Tại Cinder ù đặc đi, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng. Tim cô càng lúc càng đập nhanh, các thông số về anh ta từ từ hiện ra trước mắt cô...

CINDER LỌ LEM

Marissa Meyer
www.dtv-ebook.com

Chap 1 (P2)

Máy quét của Cinder chỉ mất 2,6 giây để đo các điểm trên mặt anh ta và gắn hình ảnh vừa quét được với mạng dữ liệu chung. Thêm 1s nữa và thông tin hiện lên trước mắt Cinder, một dòng chữ màu xanh lá cây:

HOÀNG TỬ KAITO, HOÀNG THÁI TỬ CỦA KHỐI THỊNH
VƯỢNG CHUNG PHƯƠNG ĐÔNG

SINH NGÀY 7 THÁNG 4 NĂM 108 KỈ NGUYÊN THỨ BA

BÀI BÁO SẮP XẾP THEO SỰ KIỆN MỚI NHẤT: HOÀNG TỬ KAI
SẼ TỔ CHỨC MỘT BUỔI HỌP BÁO ĐỂ THÔNG BÁO VỀ TÌNH HÌNH
BỆNH DỊCH LETUMOSIS VÀ NHỮNG NGHIÊN CỨU MỚI NHẤT
CỦA CHÍNH PHỦ TRONG VIỆC ĐIỀU CHẾ THUỐC GIẢI

Cinder đứng bật dậy khỏi ghế, loạng choạng suýt ngã do quên mất là mình đang bị thiếu mất một chân. Chống hai tay lên bàn để lấy lại thăng bằng, cô cúi xuống chào một cách gượng gạo. Màn hình trước mắt vụt tắt.

"Hoàng tử". Cô lấp bấp cúi đầu, thấy mừng vì anh ta ko thể nhìn thấy cẳng chân cụt lủn bên dưới tấm khăn trải bàn của mình.

Vị hoàng tử đẹp trai khẽ giật mình, liếc vội qua vai rồi đưa ngón tay lên miệng thì thào nói. "Làm ơn...Đừng để ai biết."

Cinder mở to mắt, run rẩy gật đầu. "À, được ạ. Tất nhiên rồi. Tôi... có thể... ngài..." Cô nuốt nước bọt, chẳng hiểu sao hôm nay từ ngữ cứ dính

chặt trong cổ họng như món đậu nghiền.

"Tôi đang tìm ông Linh Cinder." - Hoàng tử nói - "Ông ấy có ở đây ko?"

Nhấc một tay lên khỏi mặt bàn, Cinder chậm rãi kéo cao găng tay trên cánh tay còn lại. Mắt vẫn nhìn chăm chăm vào ngực hoàng tử, cô ngập ngừng nói "Tôi... Tôi là Linh Cinder."

Mắt cô dõi theo bàn tay của vị hoàng tử đẹp trai khi anh đặt nó lên cái đầu to phình của con android.

"Cô là Linh Cinder?"

"Đúng vậy, thưa Hoàng..." Cinder cắn chặt môi.

"Cô là thợ cơ khí?"

Cinder gật đầu. "Tôi có thể giúp gì cho ngài?"

Thay vì trả lời, anh ta cúi xuống, vươn người ra trước mặt cô khiến cô không còn sự lựa chọn nào khác là nhìn thẳng vào mắt anh, và nhoẻn miệng cười với cô. Trái tim cô lại một lần nữa đập loạn xạ.

Hoàng tử ngồi thẳng dậy, buộc cô phải ngẩng đầu lên để dõi theo anh.

"Cô quả thực khác xa với tưởng tượng của tôi."

"Ý ngài là... tôi... ưm..." -Không thể nhìn thêm một giây nào nữa vào mắt hoàng tử, Cinder chìa tay kéo con android trên bàn về phía mình -
"Con android này bị làm sao thế, thưa Hoàng tử?"

Con android trông mới tinh, như vừa được lấy xuống khỏi băng chuyền sản xuất nhưng qua kiểu dáng nữ tính của nó, Cinder có thể chắc chắn rằng đây là phiên bản đã lỗi thời. Tuy nhiên không thể phủ nhận đó là một thiết

kế rất nuốt, với cái đầu hình cầu nằm trên phần thân hình quả lê, cùng lớp sơn trắng bóng.

"Tôi không sao khởi động được cô ấy." - Hoàng tử nói, chăm chú nhìn Cinder kiểm tra con rô bốt.

"Hôm qua cô ấy vẫn hoạt động tốt, vậy mà hôm nay đã tắt ngúm."

Cinder xoay người con android lại, đèn cảm biến hướng lên phía trên. Cũng may cô có cái gì đó để phân tán sự tập trung của mình, cho đỡ bối rối hay mất kiểm soát. "Trước đây ngài có gặp vấn đề gì với cô ấy không?"

"Không. Tháng nào cô ấy cũng được các thợ cơ khí hoàng gia kiểm tra và bảo dưỡng đều. Đây là lần đầu tiên cô ấy gặp phải vấn đề như thế này."

Hơi nhướn người về phía trước, Hoàng tử Kai cầm bàn chân nhỏ bé bằng kim loại của Cinder lên, lật qua lật lại đầy hiếu kì. Cinder sửng người, toàn thân cứng đờ, trong khi Hoàng tử mãi mê nhòm vào cái hốc chằng chịt dây dợ và nghịch ngợm các khớp ngón chân một cách thích thú.

"Ngài mặc thế này không nóng à?"

Cinder buột miệng hỏi, nhưng ngay lập tức thấy ân hận bởi nó đã kéo sự chú ý của Hoàng tử quay trở lại với cô.

Trong một thoáng, trông mặt Hoàng tử có vẻ hơi ngượng. "Quả thực... tôi đang nóng muốn chết!" - Anh ta nói - "nhưng vẫn phải cố chịu."

Cinder đã nghĩ đến chuyện nói với Hoàng tử rằng dù cải trang thế chứ có cải trang nữa cũng khó lòng che mắt được mọi người nhưng đến phút cuối lại thôi. Riêng việc đến giờ vẫn chưa thấy đám đông các cô gái trẻ vây quanh tiệm của cô, gào thét gọi tên Hoàng tử chứng tỏ việc cải trang của anh có tác dụng hơn cô tưởng. Giờ anh trông giống một gã dở hơi hơn là một nhân vật hoàng gia được hàng triệu người yêu mến.

Cinder hăng giọng, hướng sự tập trung trở lại con người máy android. Cô tìm thấy cái chốt nhỏ xíu ở sau gáy và mở ra.

"Tại sao ngài không đưa cho các thợ cơ khí của hoàng gia sửa?"

"Họ đã cố thử nhưng không tìm ra vấn đề nên đã mách cho tôi mang đến chỗ cô" - Anh ta đặt bàn chân của cô xuống bàn và chuyển sự chú ý lên các giá phụ tùng, nơi đang bày la liệt các bộ phận android, tàu lượn, màn hình, các bộ phận dành cho cyborg - "Họ nói cô là thợ cơ khí giỏi nhất ở Tân Bắc Kinh. Tôi đã nghĩ cô là một ông già lụ khụ cơ."

"Họ nói vậy thật sao?" Cinder lí nhí hỏi lại.

Hoàng tử Kai không phải là người đầu tiên ngạc nhiên khi nhìn thấy cô. Hầu hết các khách hàng của cô đều không hiểu tại sao một cô gái trẻ tuổi như vậy lại có thể được coi là thợ cơ khí giỏi nhất thành phố và Cinder không bao giờ giải thích về nguồn gốc tài năng của mình. Càng ít người biết cô là một cyborg nửa người nửa máy càng tốt. Cô sẽ phát điên nếu ai ai cũng nhìn cô với ánh mắt khinh miệt như bà Chang Sacha.

Cinder dùng ngón út giật nhẹ mấy sợi dây ra khỏi người con android. "Đôi khi lý do chỉ là nó quá cũ. Có lẽ đã đến lúc ngài nên nâng cấp lên phiên bản mới."

"Rất tiếc tôi không thể làm như vậy. Cô ấy đang chứa trong mình các thông tin tuyệt mật. Liên quan đến vấn đề an ninh quốc gia... không thể để người khác biết được."

Cinder khựng lại, ngược lên nhìn vị hoàng tử đẹp trai.

Anh ta nhìn cô chăm chăm khoảng ba giây trước khi mím chặt môi trả lời.

"Tôi đùa đấy Nainsi là người máy android đầu tiên của tôi. Ít nhiều cũng có chút tình cảm."

Một đốm sáng màu da cam loé lên ở góc mắt của Cinder. Võng mạc nhân tạo của cô đã phát hiện ra điều gì đó, mặc dù cô chưa biết đó là cái gì - một cái chớp mắt quá nhanh, một cái mím môi không hề bình thường của Hoàng tử.

Cinder đã quá quen với đèn cảnh báo màu cam này. Nó thường xuyên nhấp nháy trước mắt cô.

Khi ai đó đang nói dối

"An ninh quốc gia" - Cinder lẩm bẫm - "Lí do hay thật."

Hoàng tử khẽ nghiêng đầu, như thể thách thức cô phản bác lại mình. Một lọn tóc đen xoà xuống trước trán anh. Cinder vội quay đầu nhìn chỗ khác.

"Phiên bản Tutor8.6." - Cô đọc dòng chữ mờ mờ bên trong hộp sọ bằng nhựa. Người máy android này đã gần 20 tuổi. Quá lỗi thời cho một android - "Phải gọi là quá cổ lỗ sĩ rồi."

Cinder vung tay dấm mạnh vào một bên đầu của con android và nhanh tay chụp lấy nó trước khi nó bật ngửa ra đằng sau. Hoàng tử Kai nhảy dựng lên.

Cinder bấm thử nút khởi động nhưng không có gì xảy ra. "Bình thường chỉ cần làm vậy là được."

Hoàng tử Kai cường gượng hỏi lại.

"Cô có chắc cô là Linh Cinder không? Linh Cinder Thợ Cơ Khí ý?"

CINDER LỘ LEM

Marissa Meyer
www.dtv-ebook.com

Chap 1 (P3)

"Cô Cinder! Em tìm được rồi!"

Từ trong đám đông, Iko chạy vọt vào tiệm, nhảy phóc lên mặt bàn, đè thẳng lên bóng con android của Hoàng tử. Đèn cảm biến màu xanh sáng nhấp nháy - "Phiên bản cải tiến hơn hẳn cái cũ, mới dùng vài lần và dây nối trông có vẻ phù hợp. Hơn nữa em mặc cả giảm xuống được chỉ còn có 600 univ"

Hoảng hồn, Cinder nhoài vội người chộp lấy bàn chân trên mặt bàn và giấu ra sau lưng

"Tốt lắm, Iko. Sư phụ Nguyen hẳn sẽ rất vui vì đã tìm được bàn chân thay thế cho cô hầu gái android."

Đèn cảm biến của Iko mờ đi. "Sư phụ Nguyen là sao? Em ko hiểu"

Cinder nhe răng cười, nghiêng đầu ra hiệu về phía Hoàng tử "Iko, mau cúi đầu hành lễ với vị khách của chúng ta đi." - Cô hạ giọng tiếp - "Đương kim Hoàng thái tử"

Iko ngẩng đầu lên, chĩa bộ cảm ứng về phía Hoàng tử, người cao hơn cô hẳn một mét. Đèn cảm biến loé sáng khi máy quét của cô nhận ra anh.

"Hoàng tử Kai" - cái giọng kim loại của Iko ré lên thất thanh - "Trông ngài ngoài đời còn đẹp trai hơn cả trong ảnh"

Cinder ngượng chín mặt, ko biết phải giấu mặt vào đâu. Ở bên cạnh, hoàng tử Kai bật cười phá lên.

"Đủ rồi Iko. Vào trong đi"

Iko ngoan ngoãn tuân lệnh, gạt tấm khăn trải bàn sang một bên và chui xuống dưới gầm bàn.

"Không phải ngày nào cũng được gặp một cá tính đặc biệt như vậy"

Hoàng tử Kai khoanh tay dựa lưng vào khung cửa lăm bầm nói, như thể mình là khách quen ở đây

"Cô tự lập trình cho cô ấy à?"

"Ngài tin hay ko thì tùy nhưng ngay từ khi mua về cô ấy đã như vậy. Tôi đoán là có lỗi gì đó khi lập trình, thế nên mẹ kế của tôi mới mua được với giá rẻ như thế".

"Tôi ko bị lỗi lập trình!" Tiếng Iko vọng ra oang oang từ bên dưới gầm bàn khiến Hoàng tử Kai ko nhịn được cười.

Cinder lắc đầu chịu thua, quay trở lại tập trung với con android của Hoàng tử.

"Theo cô, Nainsi bị làm sao?" Hoàng tử hỏi

"Tôi sẽ cần phải chạy lại phần mềm một lượt mới biết được. Sẽ phải mất vài ngày, thậm chí có thể là một tuần."

Vén tóc ra sau tai, Cinder ngồi xuống, thở phào vì chân mình cuối cùng cũng được nghỉ. Cô biết làm như vậy là ko đúng với phép xã giao, nhưng có vẻ như Hoàng tử cũng không để tâm.

"Cô có cần tôi trả tiền trước không?"

Vừa hỏi anh vừa chìa bàn tay trái có gắn con chíp về phía cô để cô có thể quét thẻ căn cước của mình nhưng Cinder lắc đầu "Ko cần đâu, cảm ơn ngài. Được phục vụ ngài là vinh hạnh của tôi."

Hoàng tử Kai định lên tiếng phản đối nhưng cuối cùng cũng quyết định buông tay xuống

"Tôi sẽ không có hy vọng nhận lại được Nainsi trước lễ hội đúng ko?"

Cinder đóng nắp con android lại. "Tôi nghĩ là được. Nhưng trước tiên tôi cần phải tìm ra vấn đề..."

"Tôi hiểu, tôi hiểu" - Hoàng tử nói - "tôi chỉ hy vọng vậy thôi"

"Làm thế nào để tôi liên lạc được với ngài sau khi đã sửa xong?"

"Hãy gửi thư đến cung điện. Hoặc cuối tuần tới cô có ở đây ko? Tôi có thể ghé qua."

"Có ạ!" -từ bên dưới gầm bàn Iko gọi với lên - "Chúng tôi luôn có mặt ở đây vào các phiên chợ. Ngài nhớ quay lại nhé. Chúng tôi sẽ rất vui được gặp lại ngài"

Cinder vội xua tay "Ngài ko cần phải..."

"Đó là vinh dự của tôi"

Hoàng tử lịch thiệp cúi chào, kéo mũ lên che mặt. Cinder gật đầu chào lại, ý thức được mình cần phải đứng dậy và cúi chào nhưng lại ko dám thử thách sự thẳng băng của mình lần thứ hai.

Cô đợi cho đến khi bóng Hoàng tử biến mất hẳn mới đảo mắt nhìn quanh quảng trường.

Dường như đám đông bên ngoài ko hề nhận ra sự có mặt của Hoàng tử Kai. Cuối cùng Cinder cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Iko lừ lừ chui ra từ bên dưới gầm bàn, hai tay kim loại ôm chéo trước ngực. "Hoàng tử Kai! Cô kiểm tra lại giúp em cái quạt gió với, em nghĩ em đang bị tăng nhiệt"

Cinder cúi xuống nhặt bàn chân Iko mới mang về lên và lau vôi lên quần. Cô kiểm tra đi kiểm tra lại lớp mạ bên ngoài và mừng rỡ vì nó chưa bị lõm hay trầy xước.

"Cô thử đoán xem cô Peony sẽ phản ứng thế nào khi bik chuyện này?" Iko hớn hờ nói.

"Đảm bảo con bé sẽ rú ầm ĩ lên cho mà xem" Cinder đảo mắt nhìn ra bên ngoài một lần nữa rồi tự mỉm cười. Cô chỉ muốn đóng cửa hàng thật nhanh và chạy về nhà kể cho Peony nghe việc mình đã gặp Hoàng tử Kai. Cinder bất giác bật cười thành tiếng. Mọi thứ thật giống như một giấc mơ. Thật quá sức tưởng tượng của cô.

Thật....

"Ôi không!"

Nụ cười Cinder vụt tắt "Chuyện gì?"

Iko chỉ vào mặt Cinder "Cô có vết dầu dính trên mặt"

Cinder giật mình giơ tay lên lau vôi: "Thật à?"

"Nhưng em nghĩ là Hoàng tử ko nhận ra đâu"

Cinder bỏ tay xuống.

"Mà nếu anh ta nhìn thấy cũng có làm sao đâu? Thôi nào, giúp ta lắp cái chân này vào trước khi có thêm nhân vật hoàng gia nào đó ghé qua". Nói rồi cô gác cái cổ chân rỗng lên đầu gối còn lại và nối lại từng sợi dây màu vào với nhau, trong lòng ko khỏi tự hỏi liệu Hoàng tử có nhìn ra không.

"Vừa in đúng ko?" Iko chìa một nắm đinh vít ra cho Cinder trong khi cô vặn từng chiếc vào trong chiếc ố đã được khoan sẵn.

"Vừa và đẹp lắm, Iko à. Cảm ơn em. Chỉ hy vọng là bà Adri ko phát hiện ra. Bà ấy sẽ giết hai chúng ta nếu bik ta bỏ ra 600 univ để mua cái chân này". Cinder siết chặt chiếc đinh vít cuối cùng rồi duỗi chân thử, vặn vẹo cổ chân trước sau, lắc lư mấy đầu ngón chân. Vẫn còn hơi cứng, nhưng các dây thần kinh cảm biến cần vài ngày để hoà hợp với bàn chân mới. Điều quan trọng nhất là từ giờ cô ko phải đi khập khiễng như một kẻ tật nguyền.

"Quá đẹp!" - Cinder xỏ chân vào giày và nhìn thấy cái chân cũ vẫn đang nằm trong bàn tay hình còng cua của Iko - "Em có thể vứt nó đi đc rồi..."

Một tiếng thét thất thanh từ đâu vọng tới, cắt ngang câu nói của Cinder. Cả khu chợ đột nhiên im phăng phắc.

Tiếng thét đó là của bà chủ tiệm bánh ở bên đường đối diện-Chang Sacha. Tò mò, Cinder đứng dậy, trèo lên trên ghế để nhìn qua đám đông sang bên phía tiệm bánh. Cô nhìn thấy bà Sacha đang đứng trong tiệm, phía sau cái tủ kính xếp đầy bánh mì và bánh ngọt, tròn tròn mắt nhìn vào hai cánh tay đang chìa trước mặt.

Cinder và đám đông bên ngoài quảng trường chỉ mất vài giây để nhận ra chuyện gì đang xảy ra.

Cinder vội giơ tay lên bịt chặt lấy mũi.

"BỆCH DỊCH" - Ai đó hét lên - "BÀ TA BỊ BỆNH DỊCH!"

Sự hoảng loạn bao trùm lấy toàn bộ con phố. Các bà mẹ nháo nhào chạy đi tìm con, hai tay bưng chặt lấy mặt, tìm mọi cách tránh xa khỏi tiệm bánh bà Sacha. Các chủ tiệm hàng hối hả thả cửa cuốn, nhốt mình vào bên trong.

Sunto hét to và chạy về phía mẹ nhưng bị bà giơ tay chặn lại "Không, không, lùi lại". Một người hàng xóm chạy tới quắp lấy Sunto và chạy đi. Bà Sacha gào lên nói với ông ta điều gì đó nhưng tiếng của bà nhanh chóng bị chìm ngấm trong tiếng la hét của đám đông.

Trái tim Cinder trùng xuống. Cô ko thể bỏ Iko ở đây mà chạy đi một mình. Trong khung cảnh hỗn loạn thế này mà chạy, Iko chắc chắn sẽ bị giẫm nát trước khi về được đến nhà. Chỉ còn một cách: Cinder nín thở, giật mạnh cái dây ở góc cửa và kéo sập cánh cửa kim loại xuống. Ngay lập tức, bóng tối bao trùm lấy toàn bộ căn phòng, ngoại trừ một vệt sáng lờ mờ trên sàn nhà. Hơi nóng bốc lên từ dưới sàn bê tông khiến cho không khí càng trở nên ngột ngạt.

"Cô Cinder ơ?" - Cái giọng rô bốt nghèn nghẹn của Iko vang lên đầy lo lắng. Iko mở to đèn cảm biến, chiếu rọi cả căn phòng bằng một thứ ánh sáng màu xanh nhạt.

"Đừng lo" - Cinder vừa trấn an Iko vừa với tay lấy cái dẻ dính đầy dầu mỡ trên bàn. Các tiếng la hét bên ngoài đã giảm dần và dần rơi vào tình trạng tĩnh lặng như tờ.

"Bà ấy ở tíu phía bên kia quảng trường cơ mà. Ở đây chúng ta sẽ ko sao đâu." Nói vậy nhưng cô vẫn lùi tíu ra phía sát tường, dùng dẻ bịt quanh mũi và miệng.

Và rồi họ chờ đợi. Cinder cố gắng hạn chế hít thở nhất có thể, cho tới khi nghe thấy tiếng còi báo động khẩn cấp bên ngoài vang lên và bà Sacha tới nơi cách ly dành riêng cho người bị bệnh dịch.

Vote và cmt nhé mn!

Mặc dù ko phải truyện tự nghĩ ra nhưng mình viết là để phục vụ cho những bạn nào thích đọc truyện viễn tưởng biết đến truyện này :)

Coi như là giới thiệu

CINDER LỌ LEM

Marissa Meyer
www.dtv-ebook.com

Chap 2 (P1)

Tiếng còi báo động vẫn không hề dịu đi cho tới khi bị tiếng động cơ ầm ầm của chiếc tàu lượn vừa lao vút vào quảng trường nhấn chìm. Sự im lặng của khu chợ nhanh chóng bị phá tan bởi tiếng bước chân rầm rập trên vỉa hè, tiếng ai đó ra lệnh và tiếng đồng thanh trả lời.

Đeo túi vải chéo qua vai, Cinder rón rén nhích về phía cửa trước, gạt tấm khăn trải bàn sang một bên rồi bò rạp xuống đất nhìn qua khe hở dưới mặt sàn đầy bụi. Áp chặt má xuống nền bê tông nóng ẩm, cô nhìn thấy 3 đôi giày ống màu vàng đang đi lại trên quảng trường. Người của đội cứu hộ khẩn cấp. Cinder đẩy hé cánh cửa và nhòm ra ngoài - tất cả đều đeo mặt nạ phòng độc và đang tưới một thứ chất lỏng gì đó từ cái can màu vàng lên bốn bức tường xung quanh. Từ phía bên này quảng trường, Cinder vẫn ngửi thấy mùi hôi thối của nó.

"Có chuyện gì thế?" Từ đằng sau, Iko sợ sệt thì thào hỏi cô.

"Họ sắp sửa đốt tiệm bánh của bà Sacha"

Cinder đảo mắt nhìn một vòng quanh quảng trường và nhận ra chiếc tàu lượn màu trắng mới tinh đậu ở góc chợ. Ngoài ba người đàn ông mặc đồ bảo hộ, quảng trường vắng tanh ko một bóng người. Lật ngửa người ra, Cinder khẽ ngửa đầu nhìn vào chiếc đèn cảm biến vẫn đang lập loè trong bóng tối của Iko

"Chúng ta sẽ rời đi ngay lúc ngọn lửa bắt đầu bùng lên, nhân lúc bọn họ ko để ý"

"Chúng ta đang gặp rắc rối ạ?"

"Không. Chỉ là ta ko muốn bị lôi tới khu cách ly ngày hôm nay"

Một trong ba người đàn ông ra lệnh phóng hoả. Cinder quay đầu ngó qua khe cửa. Một ngọn lửa lớn bùng lên trong tiệm bánh. Mùi dầu hoả nhanh chóng hoà lẫn cùng với mùi bánh khét. Ba người đàn ông vội lùi ra sau, bóng của họ đổ dài trên quảng trường.

Thò tay với lên bàn, Cinder nắm lấy cổ cổ máy android của Hoàng tử Kai vào kéo xuống bên cạnh mình. Kẹp nó dưới cánh tay, cô khẽ đẩy hé cửa - vừa đủ để cô và Iko có thể bò ra ngoài - mắt ko ngừng theo dõi đám người kia. Theo sau cô là Iko, vừa đi vừa nép sát vào sạp hàng kế bên, đợi Cinder hạ cửa xuống. Cả hai luồn lách qua các sạp hàng bị bỏ không - do khi này mọi người còn mãi tháo chạy, chẳng ai còn tâm trí đâu để dọn hàng - và chui tọt vào cái ngách nhỏ đầu tiên giữa các con tiệm. Khói đen bốc ngùn ngụt trên trời. Vài giây sau, tàu lượn của các đài truyền hình lữ lượt đổ về quảng trường, lượn vè vè quanh các toà nhà cao tầng.

Cinder chỉ dám đi chậm lại khi khoảng cách giữa họ và khu chợ đã đủ xa và họ đã được an toàn giữa ma trận của các con phố nhỏ.

Mặt trời đã lên quá đỉnh đầu và đang từ từ lặn xuống sau các toà nhà chọc trời ở đằng Tây. Cái nắng tháng 8 khiến cho không khí càng thêm oi bức, khó chịu; đây đó thỉnh thoảng lại có một cơn gió nóng thoảng qua giữa các toà nhà, thổi bay đám lá khô đọng trên các máng nước. Dấu hiệu của sự sống lại một lần nữa hiện ra trên các con phố nằm cách khu chợ khoảng bốn dãy nhà, người người hối hả đi lại như mắc cửi trên vỉa hè, xì xào bàn tán về bệnh dịch đang bùng phát tứ tung ở trung tâm thành phố. Hàng trăm màn hình trên các toà nhà cao tầng đang truyền đi hình ảnh trực tiếp của đám cháy và khói ở trung tâm Tân Bắc Kinh cùng với nhiều dòng tin khuyến cáo người dân về số người bị nhiễm bệnh đang gia tăng lên theo

từng giây - mặc dù cho tới nay Cinder mới chỉ bik có duy nhất một người được xác định là bị bệnh

"Ôi, đồng bánh ngọt". Iko thở dài tiếc nuối khi nhìn thấy hình ảnh của tiệm bánh - nay đã cháy rụi - trên màn hình.

Cinder mím chặt môi. Cả cô và Iko đều chưa từng một lần được thử mùi vị thơm lừng của mấy chiếc bánh ở chợ. Iko ko có vị giác còn bà Chang Sacha thì từ chối bán hàng cho một cyborg như Cinder.

Các toà nhà văn phòng và trung tâm mua sắm từ từ hiện ra giữa khu phố sầm uất náo nhiệt, trải dọc trên con đường kéo dài như bất tận. Các khu căn hộ ở góc này của thành phố đã từng một thời rất rộng và là niềm mơ ước của nhiều người nhưng về sau chúng đã bị chia năm xẻ bảy và tu sửa hết lần này sang lần khác - nhằm mục đích nhồi thêm được càng nhiều người càng tốt - đến nỗi giờ biến thành những mê cung của hành lang và cầu thang.

Nhưng tất cả những hình ảnh xấu xí đó nhanh chóng rơi vào quên lãng khi Cinder rẽ vào con phố tiếp theo. Ngay từ đầu phố đã có thể nhìn thấy Cung điện Tân Bắc Kinh hiện lên sừng sững trên vách đá trông ra toàn thành phố. Những chiếc mái cong mạ vàng với hàng trăm hoạ tiết cầu kì lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời, như những cánh tay đang vươn ra như muốn chạm tới tận trời xanh, các ô cửa sổ lớn phản chiếu ánh sáng ngược trở lại thành phố khiến cho bữa tranh khung cảnh càng trở nên sống động và độc đáo. Hôm nay, Cinder dừng lại ở đây lâu hơn mọi ngày, ngược mắt nhìn về phía cung điện, bất giác nghĩ về một người nào đó đang sống đằng sau bức tường kiên cố kia.

Không phải cô không bik Hoàng tử Kai sống ở đây, chỉ là hôm nay cô đặc biệt cảm nhận được một mối liên hệ mà trước giờ cô chưa từng cảm thấy và điều đó khiến lòng cô bỗng ấm áp lạ thường. Cô đã gặp Hoàng tử.

Anh ta đã đích thân tới tận gian hàng của cô. Anh ta thậm chí còn biết cả tên cô.

Hít một hơi thật sâu, Cinder buộc mình quay đầu rời đi, tự thấy mình quá trẻ con. Cô sắp sửa biến thành Peony mất rồi.

Cô chuyển con người máy android hoàng gia sang tay bên kia rồi cùng Iko đi vào khu căn hộ Tháp Phượng Hoàng. Cô giơ cổ tay có gắn con chip lên trước máy quét thẻ căn cước trên tường và một tiếng cạch vang lên, cánh cổng ra vào bật mở

Iko vươn dài hai tay lộ cộp đi xuống tầng hầm - được sử dụng làm nơi chứa đồ cho các hộ dân sống ở đây. Theo đó khu vực của mỗi nhà sẽ được đánh số và ngăn cách với nhau bằng hàng rào lưới mắt cáo. Không khí ẩm mốc bốc lên xộc vào mặt Cinder làm Iko phải chuyển sang chế độ đèn pha để xua tan bóng tối lạnh lẽo tối tăm bên dưới tầng hầm. Một con đường quen thuộc từ từ hiện ra, kéo dài từ chân cầu thang đến nhà kho số 18-20 - một khoảng không gian chật hẹp mà bà Adri cho phép Cinder sử dụng để phục vụ cho công việc sửa chữa của mình.

Cinder gạt đồng hồ bện trên bàn làm việc sang một bên để lấy chỗ cho con rô bốt hoàng gia và đặt túi xách xuống sàn nhà. Cô đổi từ găng tay dày cộp sang một đôi bằng vải bông nhẹ hơn rồi khoá cửa nhà kho lại. "Nếu bà Adri hỏi," - cô dặn dò, lúc cả hai đi vào thang máy - "em nhớ phải nói là tiệm của chúng ta ko ở gần với tiệm bánh, nhớ chưa?"

Đèn cảm biến trên đầu đầu Iko nhấp nháy : "đã nhớ"

Thang máy hôm nay chỉ có hai người họ.....cho tới khi dừng lại ở tầng 18, cảnh tượng bên ngoài ồn ào huyên náo ko khác gì một tổ ong vò vẽ - đám trẻ con hò hét, đuổi nhau dọc hành lang, cả mèo lẫn mèo hoang lớn vờn dọc các bức tường, màn hình vô tuyến mờ mịt, lúc được lúc ko trên các

ô cửa sổ. Cinder gần như phải vừa đi vừa né đám trẻ con mới về được đến căn hộ nhà mình.

Cửa ra vào mở toang, khiến Cinder phải dừng lại để kiểm tra xem có đúng số nhà không rồi mới dám vào

Cô nghe thấy tiếng bà Adri lạnh lùng vang lên từ trong phòng khách

"Cổ áo của Peony phải khoét sâu hơn một chút. Trông con bé chẳng khác nào một goá phụ."

Cinder đứng từ bên ngoài cửa ngó vào. Bà Adri đang đứng chống một tay trên mặt lò sưởi, trong chiếc áo choàng tằm thêu hình hoa cúc, chìm chìm giữa đồng quạt giấy giả cổ loè loẹt trên bức tường phía sau. Khuôn mặt trát đầy phấn son càng khiến bà Adri trông loè loẹt như một con vẹt. Thường ngày, rất hiếm khi bà ta chịu đặt chân ra khỏi nhà, hôm nay trang điểm cầu kì thế này chứng tỏ bà ta đang chuẩn bị đi đâu đó.

Kể cả nếu biết Cinder đang thập thò ở ngoài cửa bà ta cũng lờ đi, coi như ko thấy.

Màn hình trên nóc lò sưởi đang chiếu bản tin về khu chợ khi nãy. Tiệm bánh bà Sacha giờ chỉ còn trơ lại cái khung lò nướng và một đồng gạch vụn.

Ở giữa phòng, Pearl và Peony đang thướt tha trong chiếc váy dạ hội bằng lụa và vải tuyền dài chấm đất. Peony đang dùng tay giữ mái tóc xoắn đen tít của mình để 1 người phụ nữ nào đó sửa lại cổ áo. Qua vai bà ta, Peony đã kịp nhìn thấy Cinder từ xa và hai mắt lập tức sáng bừng lên mừng rỡ. Cô bé khẽ chỉ vào cái váy, mắt hấp háy đầy phấn khích.

Cinder mỉm cười lại với Peony. Cô em kế của cô hôm nay trông giống như một thiên thần trong chiếc váy lụa màu bạc lấp lánh, thỉnh thoảng lại ánh lên một chút màu xanh của hoa oải hương.

"Pearl" - Bà Adri xoay tròn ngón tay, gọi cô con gái lớn và Pearl xoay một vòng, để lộ hàng cúc bằng ngọc trai chạy dọc theo sống lưng. Chiếc váy này cơ kiểu dáng khá giống với cái của Peony nhưng thay vì màu bạc, nó lại có màu vàng - "Bóp cái eo vào thêm tí nữa"

Cắm chiếc kim vào một bên cổ áo của Peony, người phụ nữ lạ mặt kia quay lại và nhìn thấy Cinder đang đứng lấp ló ở ngoài cửa nhưng ngay lập tức quay đi. Lùi lại vài bước, bà ta hơi nghiêng đầu sang một bên nói "Chật lắm rồi. Chúng ta còn phải để cho cô ấy khiêu vũ nữa chứ"

"Chúng ta cần phải kiếm cho nó một tấm chồng" - Bà Adri trả lời, giọng lạnh tanh.

"Không, không" - Người thợ may bật cười, tay vẫn cố bóp chặt thêm phần eo cho Pearl. Cinder có thể nhìn ra Pearl đang cố hóp bụng vào hết mức có thể, đến mức nhìn thấy được cả xương sườn của chị ta bên dưới lần vải - "Con bé còn quá trẻ để lấy chồng"

"Cháu 17 tuổi rồi". Pearl trừng mắt nhìn người phụ nữ.

"Cháu mới 17 tuổi? Vậy thì vẫn còn là trẻ con. Lần này chắc chỉ là đi cho vui đúng không cô?"

"Nếu chỉ đi cho vui thì đầu tư như thế này e rằng quá tốn kém - Bà Adri giọng có vẻ khó chịu - "Hy vọng chiếc váy của bà sẽ đem lại kết quả"

Đừng lo bà Linh. Con bé sẽ trông thật lộng lẫy như một giọt sương mai."

Sau khi bóp xong phần eo cho Pearl, người phụ nữ kia lại sang tập trung vào cái cổ áo của Peony.

Đứng thẳng người dậy, bà Adri cuối cùng cũng chịu để ý đến sự hiện diện của Cinder với một cái nhìn khinh miệt xuống đôi dày ống bần thiu và

quần hộp của cô

"Sao giờ này ko ở chợ?"

"Hôm nay chợ đóng cửa sớm"

Cinder trả lời, mắt nhìn về phía màn hình vô tuyến phía sau lưng bà Adri nhưng có vẻ như bà ta chẳng quan tâm

"Để con đi tắm rửa rồi quay lại thử váy"

Người thợ may lập tức dừng lại. "Thêm một cái váy nữa hả bà Linh? Tôi ko mang theo...."

"Đã thay cái dây curoa trên tàu lượn chưa?"

Nụ cười trên môi Cinder vụt tắt "Chưa ạ"

"Vậy thì sẽ chẳng ai trong chúng ta có thể đi dự dạ hội, chừng nào cái tàu lượn chưa được sửa"

Cinder có kiềm chế để ko nổi nóng. Tuần vừa rồi họ đã nói về vấn đề này ko dưới 2 lần. "Con cần phải có tiền thì mới mua được cái dây mới chứ! Tối thiểu cũng phải mất 800 univ. Nếu doanh thu từ chợ ko phải chuyển thẳng vào tài khoản của mẹ thì con đã có thể tự mua được rồi"

"Để mà cô đem đổ hết tiền vào mấy thứ đồ chơi phù phiếm đó à?" - bà Adri cong môi liếc về phía Iko đầy chế giễu, trong khi thực tế Iko mới là tài sản thuộc sở hữu của bà ta - "Hơn nữa, tôi đào đâu ra tiền để cùng một lúc mua dây curoa mới vừa mua váy mới cho cô trong khi cô chỉ mặc nó có mỗi một lần. Cô sẽ phải tự tìm cách sửa cái tàu lượn hoặc tự tìm cho mình một cái váy để mặc đi dự tiệc."

Máu nóng bốc lên sùng sục trong Cinder. Cô rất muốn chỉ ra rằng nếu cả Pearl và Peony chịu mặc hàng may sẵn thay vì đặt may theo yêu cầu, có

lẽ họ sẽ có đủ tiền để mua cho Cinder một cái. Rằng cả hai chị em họ cũng sẽ chỉ mặc những chiếc váy đó một lần. Rằng cô là người duy nhất trong cái nhà này làm việc và rằng đáng ra chỗ tiền kiếm được phải thuộc về cô và tùy cô xử lí.

Nhưng Cinder hiểu rằng dù có nói ra những điều ấy thì cũng vô ích. Bởi xét theo luật, cô thuộc về bà Adri, cũng như Iko- cô bé người máy giúp việc, số tiền cô kiếm được, các vận dụng cá nhân của cô, thậm chí là cả cái chân mới mua. Và bà ta thường xuyên ko quên nhắc nhở cô điều đó.

Vì thế cô nén cơn giận của mình xuống trước khi bà ta nhìn thấy dấu hiệu phản kháng.

"Để con tìm xem có gì đem trao đổi được ko. Con sẽ đi hỏi mấy cửa hàng trong thành phố"

Bà Adri khịt mũi. "Sao chúng ta ko đem đổi con android kia đi?"

Iko trốn vội ra sau chân Cinder

"Dù có bán cũng chẳng được mấy đâu ạ." - Cinder nói - "Không ai muốn mua một phen bản lỗi thời như thế"

"Hừm... Có khi đem bán cả hai đứa đi làm phụ tùng thay thế còn có giá hơn" - Bà Adri nói - "ko cần biết cô định sửa cái tàu lượn thế nào, miễn là phải sửa cho xong trước buổi dạ hội, càng rẻ càng tốt. Đừng để lãng phí tiền thuê sân bãi của tôi"

Cinder đút hai tay vào túi quần. "Ý mẹ là nếu con sửa xong tàu và tìm được váy mới thì con có thể tham gia buổi khiêu vũ năm nay đúng ko?"

CINDER LỌ LEM

Marissa Meyer
www.dtv-ebook.com

Chap 2 (P2)

Môi bà Adri nhếch lên. "Sẽ là một điều thần kì nếu cô có thể tìm cái gì đó có thể che đi..." - mắt bà ta lia xuống đôi giày ống của Cinder, giọng đầy ẩn ý - "...các khiếm khuyết của mình. Nhưng đúng thế, nếu sửa được tàu lượn, cô có thể đi."

Trong khi cô em Peony mở to mắt mừng rỡ nhìn Cinder thì cô chị Pearl quay ngoắt sang rít lên với mẹ "Mẹ đùa con đấy à? NÓ á? Đi cùng chúng ta???"

Cinder dựa vai vào thành cửa, cố gắng ko để Peony nhìn thấy sự thất vọng trên gương mặt mình. Pearl nổi khùng lên như vậy là ko cần thiết bởi cái bóng đèn màu da cam nhỏ xíu ở đáy mắt Cinder lại một lần nữa nhấp nháy - bà Adri hoàn toàn không hề có ý định giữ lời hứa của mình.

"Thế thì..." - Cô giả vờ tỏ ra phẫn chấn - "con phải đi tìm một cái dây curoa mới đây"

Bà Adri xoa tay đuổi Cinder đi và quay lại tập trung vào chiếc váy của Pearl.

Cinder lén nhìn chiếc váy lộng lẫy của 2 cô em kể một lần nữa trước khi quay lưng bỏ đi. Nhưng cô còn chưa kịp ra đến hành lang đã nghe thấy tiếng Peony rú lên

"Hoàng tử Kai!"

Khựng người lại, Cinder quay đầu nhìn lên màn hình vô tuyến. Các cảnh báo về nạn dịch đã được thay thế bằng một buổi phát sóng trực tiếp truyền từ phòng truyền thông của hoàng gia. Hoàng tử Kai đang trả lời trước đám đông nhà báo và phóng viên truyền hình - cả người thường lẫn người máy.

"Cho âm thanh to lên" - Pearl nói to, đồng thời lấy tay gạt bà thợ may sang một bên.

"...nghiên cứu trực tiếp là ưu tiên hàng đầu của chúng tôi" - Hoàng tử Kai nói - "Nhóm nghiên cứu đã hạ quyết tâm sẽ tìm ra vắc-xin cho bệnh dịch đã cướp đi sinh mạng của mẹ tôi và đang có nguy cơ lấy nốt sinh mạng của bố tôi, cũng như sinh mạng của hàng chục ngàn người dân khác. Tình hình càng trở nên nghiêm trọng khi ngày hôm nay vừa có thêm một trường hợp xảy ra ngay tại trung tâm thành phố của chúng ta, giống lên hồi chuông cảnh báo với người dân: rằng căn bệnh này giờ đây ko còn chỉ xảy ra ở các vùng nông thôn, hay các vùng xa xôi hẻo lánh. Letumosis, hay còn gọi là sốt ban xanh, đang đe dọa tất cả chúng ta, và chúng ta cần phải tìm ra cách để ngăn chặn nó. Chỉ khi đó chúng ta mới có thể bắt tay xây dựng lại nền kinh tế và đưa Khối Thịnh Vượng Chung Phương Đông trở lại thời kì đỉnh cao như xưa"

Lác đác trong đám đông vang lên những tiếng vỗ tay lẻ tẻ. Các nghiên cứu về bệnh letumosis đã được tiến hành kể từ khi nó bắt đầu bùng phát ở một thị trấn nhỏ thuộc Liên Hiệp Các Nước Châu Phi cách đây hơn 10 năm. Nhưng đến nay vẫn chưa đạt được kết quả gì đáng kể. Trong khi đó bệnh dịch vẫn đang tiếp tục bùng phát ở hàng trăm cộng đồng người trên khắp thế giới. Hàng trăm ngàn người đã mắc phải căn bệnh này, chịu nhiều đau đớn và chết. Bản thân chồng của bà Adri cũng đã ko may nhiễm bệnh trong một chuyến đi công tác tới châu Âu - khi ông đồng ý trở thành người giám hộ cho 1 cô bé cyborg 11 tuổi. Một trong những kí ức hiếm hoi của

Cinder về ông là hình ảnh ông bị đưa đi trên cáng tới khu vực cách ly, với bà Adri gào thét ở bên cạnh trách móc ông vì đã bỏ lại cho bà 'cái thứ này'

Bà Adri ko bao giờ nhắc đến chồng mình và trong nhà cũng hầu như ko còn chút dấu vết nào về ông. Thứ duy nhất chứng tỏ ông từng tồn tại trong căn nhà này là một dãy các huy chương và kỉ niệm chương xếp lộn nhon trên nóc lò sưởi - các giải thưởng bằng khen tại hội chợ công nghệ quốc tế, ba năm liên tiếp. Cinder ko biết ông đã chế tạo ra cái gì. Chỉ biết rằng ông chết đi chẳng để lại cho gia đình một chút của cải nào.

Trên màn hình, bài phát biểu của Hoàng tử đột nhiên bị cắt ngang khi một người lạ mặt bước lên bục và đưa cho anh một tờ giấy. Hai mắt của Hoàng tử tối sầm lại. Màn hình TV vụt tắt.

Hình ảnh phòng truyền thông được thay thế bằng một chiếc bàn với tấm phong da trời. Một người phụ nữ đang ngồi sau chiếc bàn, mặt ko chút biểu cảm, hai trắng nhợt đặt trên bàn.

"Chúng tôi xin cắt ngang buổi phỏng vấn của Hoàng thái tử để thông báo về tình trạng của Hoàng đế Rikan. Các bác sĩ hoàng gia vừa thông báo hiện bệnh tình của Hoàng đế đã chuyển sang giai đoạn 3 của bệnh letumosis."

Bà thợ may há hốc miệng. Mấy cái ghim trên tay rơi lả tả xuống đất.

Cinder dựa hẳn người vào khung cửa. Khi này cô đã không nghĩ tới việc động viên Hoàng tử Kai, hay cầu chúc cho Hoàng đế sớm bình phục. Hẳn là anh ta đã nghĩ rằng cô là một kẻ vô tình, ko phép tắc.

"Hiện ưu tiên hàng đầu hiện nay là làm sao để Hoàng đế ko phải chịu nhiều đau đớn. Các nhà nghiên cứu đang ngày đêm nghiên cứu tìm ra vắc xin. Chúng tôi đang cần thêm người tình nguyện thử thuốc giải, bên cạnh việc sử dụng các cyborg vẫn đang được tiếp diễn.

"Hiện đang có nhiều ý kiến trái chiều về Lễ Hội Hoà Bình lần thứ 126 được tổ chức hằng năm tại hoàng cung, do bệnh tình của Hoàng đế, nhưng Hoàng tử Kaito đã thông báo với báo giới, lễ hội sẽ vẫn diễn ra như kế hoạch và ngài hy vọng nó sẽ mang lại một chút niềm vui cho mọi người trong thời khắc đau buồn này" - Người phát ngôn của hoàng gia dừng lại. Cái giọng cứng nhắc của bà ta bỗng trở nên mềm mại và có cảm xúc hơn - "Hoàng đế vạn tuế!"

Bà thợ may lắc đầu nhìn TV, miệng lầm bầm nói câu gì đó. Màn hình vô tuyến lại chuyển sang màu đen trước khi quay trở lại với buổi họp báo, nhưng Hoàng tử Kai đã rời khỏi bục và đám đông phóng viên đang bận rộn phát đi tin tức tại hiện trường.

"Con bik một cyborg có thể đem đi tình nguyện thử thuốc" - Pearl nói - "Tại sao phải chờ đến khi bị gọi?"

"Ý hay đấy" - Cinder trừng mắt đáp trả Pearl, người thấp hơn cô tới cả chục phân mặc dù lớn hơn cô một tuổi - "Và chị có thể đi kiếm việc để trả tiền cho cái váy đắt tiền của mình"

Pearl cảm cái trả lời "Bọn họ sẽ trả tiền cho nhà nào có người tình nguyện thử thuốc, đồ đầu đất"

Một năm trước, việc tuyển cyborg làm thí nghiệm đã được khởi xướng bởi đội nghiên cứu hoàng gia. Mỗi buổi sáng, một thẻ căn cước sẽ được bốc thăm ngẫu nhiên trong số hàng ngàn cyborg đang sống ở Khối Thịnh Vượng Chung Phương Đông. Cyborg từ các vùng đất xa xôi như Mumbai và Singapore lần lượt được chuyển về làm chuột bạch cho việc thử thuốc giải. Bề ngoài việc làm này được tung hô như là một niềm vinh dự đối với các cyborg vì được hy sinh cho một lý tưởng cao đẹp - vì tương lai của toàn nhân loại, nhưng thực chất nó giống như một lời nhắc nhở rằng : Cyborg ko giống như những người khác. Rất nhiều người trong số họ đã có cơ hội làm lại cuộc đời lần thứ hai, nhờ bàn tay thần kì của các nhà khoa học, vì thế họ

nợ sự tồn tại của mình cho những người đã tạo ra họ. Trong mắt nhiều người, các cyborg nên cảm thấy may mắn khi đã sống được đến bây giờ. Do vậy, việc họ là người đầu tiên hy sinh mạng sống để tìm ra thuốc giải là điều đương nhiên.

"Chúng ta không thể nộp chị Cinder được" - Peony giãy nảy lên, túm chặt lấy cái váy - "Chị ấy còn phải sửa màn hình cho em."

"Đừng cãi nhau nữa" - Bà Adri nói - "Peony, con đang làm nhàu cái váy của mình đấy."

Cinder bỏ ra ngoài hành lang, còn bà thợ may quay lại với công việc của mình. Iko phóng vọt lên phía trước, chạy thật nhanh khỏi tầm mắt bà Adri.

Cinder rất cảm kích khi thấy Peony đã đứng về phía mình nhưng cô bik điều đó là ko cần thiết bởi bà Adri sẽ không bao giờ tình nguyện mang cô đi thử thuốc, bởi như thế đồng nghĩa với việc cắt đứt nguồn thu nhập duy nhất của gia đình - mà bà mẹ kế của cô trước giờ chưa bao giờ phải làm việc, dù chỉ 1 ngày.

Tuy nhiên, nếu chẳng may cô bị chọn thì bà Adri cũng chẳng thể làm gì được. Nhất là gần đây tỉ lệ cyborg ở Tân Bắc Kinh và các vùng lân cận bị bốc trúng ngày càng cao.

Cứ mỗi khi có 1 cô gái trẻ bị chọn, Cinder lại tưởng tượng ra tiếng đồng hồ đang điểm tíc tắc trong đầu mình.

CINDER LỌ LEM

Marissa Meyer
www.dtv-ebook.com

Chap 3

"Cô phải đi dự dạ hội!" - Iko vỗ hai cái cẳng tay vào với nhau - "Chúng ta cần phải tìm cho cô một cái váy và một đôi giày. Em sẽ ko cho phép cô đi đôi giày ống xấu xí bẩn thỉu kia đến buổi tiệc. Chúng ta sẽ phải kiếm thêm cho cô một đôi găng tay mới và....."

"Em soi đèn giúp ta được ko?" - Cinder nói, với tay mở ngăn kéo trên cùng của hộp dụng cụ. Một chùm ánh sáng màu xanh nhạt chiếu rọi một góc nhà kho.

"Cô hãy nghĩ đến các món ăn họ sẽ phục vụ" - Iko mơ màng nói - "các bộ váy dạ hội, lại còn có cả nhạc nữa!"

Cinder lờ đi như không nghe thấy gì, tiếp tục lục ngăn kéo.

"Và Hoàng tử Kai nữa! Cô sẽ được khiêu vũ cùng Hoàng tử!"

Câu nói đó khiến Cinder dừng lại, nhú mày nhìn về phía Iko. "Tại sao Hoàng tử lại chịu nhảy với ta?"

Cái quạt gió trong người Iko rung lên bần bật, trong lúc cô trầm ngâm tìm câu trả lời. "Bởi vì lần này mặt cô sẽ ko bị dính dầu mỡ"

Câu trả lời ngây ngô của Iko khiến Cinder suýt bật cười. Cách lí giải vấn đề của người máy đôi khi rất đơn giản. "Ta không muốn làm em thất vọng Iko ạ" - Cinder đóng ngăn kéo lại và chuyển sang cái tiếp theo - "nhưng ta sẽ không đi dự tiệc đâu"

Cái quạt gió của Iko lập tức ngừng quay, trước khi bật trở lại sau vài giây. "Em ko hiểu"

"Thứ nhất, ta vừa bỏ toàn bộ số tiền dành dụm được bao lâu nay để mua một cái chân mới. Và kể cả có tiền đi chẳng nữa, tại sao ta phải phung phí nó vào một cái váy hay đôi giày hay đôi găng tay? Ko phải là quá uổng sao?"

"Không tiêu vào mấy cái đó thì cô định tiêu vào cái gì?"

"Một bộ cờ lê đầy đủ chẳng hạn? Hay một hộp dụng cụ có ngăn kéo ko bị kẹt?" - Cinder dùng vai đẩy mạnh một cái ngăn kéo thứ hai để nhấn mạnh quan điểm của mình - "Một khoản tiền ứng trước để thuê cho mình một căn hộ riêng, nơi ta ko còn phải làm người hầu cho bà Adri nữa?"

"Bà Adri sẽ ko chịu ký giấy thả tự do cho cô đâu"

Cinder mở tiếp đến ngăn kéo thứ ba. "Ta biết chứ. Sẽ phải tốn nhiều tiền hơn nhiều so với một cái váy." - Cô cầm kìm cộng lực và một đồng cờ lê các loại đặt lên nóc hộp dụng cụ - "Có khi ta sẽ đi ghép da"

"Da cô vẫn đẹp mà"

Cinder liếc mắt nhìn Iko.

"À, ý cô là ghép cho phần máy móc ý hả?"

Đóng ngăn kéo thứ ba lại, Cinder cầm túi xách của mình lên và nhét đồng dụng cụ vào bên trong.

"Thế theo em chúng ta còn có thể...à, quên mất cái kích. Ta để nó ở đâu nhỉ?"

"Cô đang hơi cực đoan rồi đấy" - Iko nói - "Cô có thể đổi lấy 1 cái váy hoặc thuê tạm một cái. Lâu nay em vẫn luôn thèm được đặt chân vào tiệm"

váy ở đường Sakura. Cô bik em đang nói tiệm váy nào đúng không?"

Cinder vẫn liên tục nhặt thêm mấy món dụng cụ trên bàn cho vào túi.
"Quan trọng gì chứ, đằng nào ta cũng ko đi mà"

"Tất nhiên là quan trọng rồi. Chúng ta đang nói về buổi dạ tiệc tại hoàng cung. Và Hoàng tử Kai!"

"Iko, ta chỉ là được thuê để sửa con android cho Hoàng tử. Đâu có nghĩa anh ta và ta là bạn bè. Và ta nói điều đó không quan trọng là bởi vì bà Adri sẽ ko đòi nào cho ta đi."

"Bà ấy nói nếu cô sửa được cái tàu lượn...."

"Đúng thế. Và sau khi sửa xong thì sao? Còn cái màn hình bảo vệ luôn dở chứng của Peony? Và còn..." - cô đảo mắt nhìn xung quanh nhà kho và nhìn thấy 1 con android gi nhòen nằm ở xó nhà - "Còn con android Gard7.3 cổ lỗ sĩ kia nữa?"

"Bà Adri đòi sửa cái thứ đồ cổ đó làm gì khi mà bà ấy đến ban công còn chẳng có, nói gì đến vườn tược"

"Điều ta muốn nói ở đây là bà ấy ko hề có ý định cho ta đi. Bà ấy sẽ viện cớ và tìm ra đủ thứ bắt ta sửa. Ta sẽ chẳng bao giờ có thể làm hết việc để mà đi." Cinder nhét mấy cái đinh vít vào túi, tự nhủ với bản thân là cô ko quan tâm. Nhưng sự thực ko phải như vậy.

Cô biết mình ko phù hợp với những buổi yến tiệc trang trọng như vậy. Kể cả nếu cô kiếm được váy, giày, găng tay để che đi các bộ phận bằng kim loại trên người mình, cô biết làm gì với mái tóc xơ xác kia? Cô lại chẳng bik gì về trang điểm. Kết quả là cô sẽ chỉ có thể đứng ở góc phòng và cười nhạt đám con gái đang tìm mọi cách để lấy lòng Hoàng tử, giả vờ như mình ko hề ghen tị. Giả vờ như điều đó ko hề làm cô thấy phiền lòng.

Nhưng quả thực cô có chút tò mò về thức ăn ở buổi tiệc.

Và Hoàng tử Kai quả thực có biết chút ít về cô. Anh ta đã rất nhã nhặn với cô ở chợ. Có lẽ anh ta sẽ mời cô nhảy. Vì lịch sự. Vì lòng thương hại khi thấy cô đứng đó một mình.

Câu chuyện thần tiên không tưởng đó nau chóng bị dập tắt ngay khi nó bắt đầu. Ko thể nào. Chỉ mới nghĩ tới thôi đã thấy vô lý rồi.

Cô là một cyborg nửa người nửa máy và cô sẽ không bao giờ đi dự tiệc.

"Ta nghĩ vậy là đủ rồi đấy" - cô sửa lại cái túi đeo trên vai, cố gắng che giấu sự thất vọng của mình - "Chúng mình đi thôi"

"Em ko hiểu" - Iko nói - "Nếu việc sửa chữa tàu lượn ko thể thuyết phục bà Adri cho cô đi dự tiệc thì việc gì chúng ta phải đi ra bãi phế liệu nữa? Nếu bà ấy muốn có một cái dây curoa mới tại sao ko tự đi mà tìm?"

"Bởi dạ tiệc hay không dạ tiệc, ta tin rằng bà ấy sẽ không ngần ngại bán em đi để lấy chút tiền tiêu. Hơn nữa, nếu bọn họ đi dạ tiệc, chúng ta sẽ có cả căn hộ cho riêng mình. Như thế có phải tuyệt hơn ko?"

"Rất tuyệt"

Cinder vừa định bước lên cầu thang thì thấy Peony hậm hực đi xuống hầm. Cô bé vẫn mặc chiếc váy dạ hội màu bạc nhưng đường viền ở cổ và cánh tay đã được hoàn thành. Dải đăng ten trước ngực làm tôn lên bộ ngực căng tròn mới lớn của Peony. Mặc dù rất ko muốn thừa nhận nhưng ở tuổi 14, các đường cong của Peony còn phát triển hơn cả Cinder. Cô ko biết cơ thể của mình trước khi trở thành cyborg như thế nào, chỉ biết rằng các bác sĩ đã biến cô thành một đứa con gái phẳng lì từ trước ra sau. Quá góc cạnh. Quá nam tính. Quá vụng về. Cùng với một cái chân giả nặng trĩch.

"Em đến chết vì mẹ mất thôi" - Peony than thở - "Mẹ làm em muốn phát điên. Suốt ngày lái nhải 'Pearl cần một tấm chồng', 'Có con gái chẳng được tích sự gì', 'Chẳng đứa nào biết ơn vì những gì tôi đã làm cho chúng',....." - Vừa nói cô bê vừa huơ hai tay lên trời bắt chước động tác của mẹ.

"Em xuống đây làm gì thế?"

"Trốn mẹ chứ sao. À, và để nhờ chị xem hộ em cái màn hình". Con bé rút cái màn hình cầm tay ở sau lưng ra đưa cho Cinder

Cinder cầm lấy nhưng hai mắt ko rời gấu váy của Peony đang lướt thướt dưới sàn đầy bụi. "Em sẽ làm hỏng cái váy mất. Mẹ Adri sẽ nổi điên lên cho mà xem"

Peony nhe răng cười trừ, nhưng nhanh chóng ôm vội váy lên bằng hai tay và kẹp gấu váy vào giữa hai đầu gối.

"Chị thấy sao?" - con bé quay một vòng hỏi Cinder

"Trông em xinh lắm!"

Peony cười tủm tỉm sung sướng. Nhưng sự hưng phấn của con bé nhanh chóng xẹp xuống. "Đáng ra mẹ phải đặt may cho chị một cái mới phải. Thật bất công"

"Đằng nào chị cũng ko muốn đi mà" - Cinder nhún vai.

Peony đã quá đủ áy náy rồi, cô ko muốn làm con bé buồn lòng thêm. Lâu nay cô đã học được cách gạt bỏ sự ghen tị với hai người em kế của mình - vì sự đối xử thiếu công bằng của bà Adri, vì cái cách bà ta cưng chiều hai đứa con ruột của mình hơn cô, vì bàn tay mềm mại của 2 chị em họ. Hơn nữa Peony là người bạn thuộc giống người thuần chủng duy nhất của cô.

Nhưng chẳng hiểu sao hôm nay trong lòng cô có dấy lên một chút ghen tị khi thấy Peony trong chiếc váy đó.

Cô lập tức đổi chủ đề. "Màn hình của em bị làm sao?"

"Nó lại bị giật giật". Peony gạt mấy món đồ trên nóc thùng sơn xuống đất rồi chọn chỗ sạch nhất ngồi xuống, đung đưa 2 chân.

"Em lại tải mấy phần mềm vớ vẩn về người nổi tiếng đúng ko?"

"Không hề"

Cinder nhướn lông mày

"Chỉ có một phần mềm về ngôn ngữ thôi. Tất cả chỉ có thế, em thề đấy. Em cần tải nó về để làm bài tập. À, quên mất. Iko, ta mang cho em cái này này". Vừa nói Peony vừa rút từ bên gấu váy một dải băng đô bằng nhung mới xin được từ cô thợ may.

Iko vội lẩn về phía Peony, cả căn phòng lập tức bừng sáng khi Iko nhìn thấy dải băng trên tay Peony.

"Cảm ơn cô" - Iko sung sướng nói lúc Peony buộc dải băng quanh khớp cổ tay gầy gò của Iko - "Đẹp quá"

Cinder đặt màn hình lên bàn làm việc, bên cạnh con android của Hoàng tử Kai.

"Để mai chị xem cho nhé. Giờ chị phải đi tìm dây curoa cho hoàng hậu nhà mình đã"

"Ồ, chị định đi đâu?"

"Bãi phế thải"

"Ở đó có rất nhiều thứ hay ho". Iko nói, ko ngừng huơ cái vòng tay quét qua bộ cảm ứng, hết lần này đến lần khác.

"Thật à?" - Hai mắt Peony sáng bừng lên - "Cho em đi với?"

Cinder bật cười. "Iko đùa đấy. Dạo này nó đang học cách nói đùa"

"Mặc kệ là nói đùa hay nói thật. Giờ đi đâu cũng tốt hơn là quay về trên kia và nhìn mặt mẹ em". Peony dùng tay quạt quạt trước mặt, vô tình dựa lưng ra cái giá kim loại đằng sau.

Cinder nhào người ra kéo cô bé lại

"Cẩn thận, cái váy của em"

Peony cúi xuống kiểm tra lại cái váy rồi phẩy tay xua tan sự lo lắng của Cinder. "Em nói thật đấy, cho em đi cùng với. Nghe có vẻ hay ho"

"Vừa bản vừa hôi thì có". Iko nói

"Làm sao em biết?" - Cinder hỏi - "Em có nghĩ được đâu."

"Nhưng em lại có một trí tưởng tượng phong phú"

Cinder kéo cô em kể xuống khỏi thùng sơn rồi mỉm cười nói. "Thôi được, đi thay quần áo đi. Nhưng phải nhanh lên đấy nhé. Chị có chuyện này muốn kể cho em nghe."

CINDER LỌ LEM

Marissa Meyer
www.dtv-ebook.com

Chap 4

Peony nắm hai vạy Cinder lay mạnh đến nỗi cô cảm tưởng như đầu mình muốn long khỏi cổ.

"Sao chị có thể đợi đến tận bây giờ mới kể với em? Chị đã về nhà được...bao lâu nhỉ...4 tiếng rồi còn gì"

"Chị biết, chị biết, chị xin lỗi" - Cinder vừa nói vừa giơ tay lên xoa vai - "Tại chẳng có lúc nào thích hợp cả. Chị lại không muốn để mẹ Adri biết. Chị ko muốn bà ấy lợi dụng việc đó để chuộc lợi"

"Ai thềm quan tâm mẹ em muốn gì. Ôi chúa ơi, Hoàng tử. Đến tiệm của chị. Mà em lại ko có mặt ở đó. Tại sao, tại sao, tại sao???"

"Tại vì em đang bận ở nhà thử váy chứ sao"

"Giời ạ!" - Peony đá bộp một phát vào cái đèn pha hồng năm lần lóc trên đường - "Đáng nhẽ chị phải nhắn tin cho em chứ. Em sẽ có mặt ngay trong hai giây, ko cần biết vụ váy xống thế nào. Á! Em ghét chị. Em chính thức ghét chị. À mà chị sẽ gặp lại anh ấy chứ? Chắc chắn là vậy đúng ko? Em sẽ có thể ko ghét chị nữa nếu chị hứa sẽ dắt em theo. Thoả thuận như thế nhé?"

"Tìm thấy rồi!"

Iko đứng cách đó 10 mét bỗng kêu ầm lên, ánh sáng rọi vào chiếc tàu lượn gi sắt đang nằm khuất sau đồng đồ nát.

"Sao? Rốt cuộc anh ấy ngoài đời trông thế nào?" Peony hồi hả chạy theo Cinder về phía chiếc tàu lượn cũ, như thể chỉ cần ở gần Cinder thôi cũng có cảm giác giống như đang ở gần Hoàng tử.

"Chị không biết." - Cinder vừa nói vừa cúi xuống mở nắp tàu lượn ra - "May quá, chưa bị ai sờ đến."

"Nói chung là anh ấy rất lịch sự nên mới ko chỉ ra vết dầu mỡ to đùng trên trán cô Cinder". Iko cắt ngang lời.

Peony há hốc mồm, sững sốt nhìn Cinder. "Không phải chị chứ."

"Thì đã sao? Chị là thợ cơ khí mà. Bị dính dầu mỡ là chuyện bình thường. Còn nếu anh ta muốn chị ăn mặc tử tế đón tiếp mình thì đáng ra nên cho người báo trước. Iko, đên!"

Iko nghiêng đầu về phía trước, chiếu sáng cả khoang động cơ. Ở phía bên kia Cinder, Peony tần ngần tặc lưỡi "Có khi anh ấy lại tưởng đó là cái bột."

"Được vậy thì mừng quá."

Cinder đẩy châm biến, rút từ trong ra một cái kim. Bầu trời đêm hôm ấy đặc biệt trong và mặc dù các ánh đèn thành phố đang che lấp đi các vì sao, nhưng Cinder vẫn nhìn thấy bóng vầng trăng khuyết lấp ló ở gần đường chân trời, giống như con mắt ngái ngủ đang nheo mày nhìn qua màn sương.

"Ngoài đời anh ấy có đẹp trai hút hồn như trên TV không?"

"Có ạ" - Iko nói - "Thậm chí còn hơn ấy chứ. Và cực kì cao."

"So với em thì ai cũng thành cao hết, Iko ạ" - Peony đứng khoanh tay, dựa lưng vào cái chắn bùn - "Ta đang muốn nghe ý kiến của chị Cinder cơ"

Cinder ngừng tay, những kí ức về nụ cười thân thiện của Hoàng tử chợt ùa về trong cô. Lâu nay chủ đề Hoàng tử Kai vẫn luôn là chủ đề ưa thích của Peony - cô bé tham gia không thiếu một diễn đàn người hâm mộ nào của Hoàng tử - nhưng Cinder chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày mình lại chia sẻ sự ngưỡng mộ ấy cùng Peony. Trên thực tế, cô luôn cho rằng chứng cuồng người nổi tiếng của Peony quá ấu trĩ và trẻ con. Hoàng tử Kai thế này, Hoàng tử Kai thế nọ.... một sự ảo tưởng hảo huyền.

Nhưng giờ thì.....

Có vẻ như nét mặt Cinder đã nói lên mọi chuyện, bởi vì đột nhiên cô thấy Peony rú lên và lao tới chỗ cô, sau đó vòng tay ôm chầm lấy cô và nhảy cẫng lên. "Em biết ngay mà! Em biết là chị cũng thích anh ấy mà! Không thể tin là chị lại được gặp anh ấy ngoài đời! Thật bất công! Em đã nói với chị là em ghét chị nhiều thế nào chưa nhỉ?"

"Rồi, rồi, chị biết rồi" - Cinder gật đầu nói, cố cạy hai tay Peony ra khỏi người mình - "Giờ thì ra chỗ khác chơi để chị làm việc"

Peony phụng phịu buông Cinder ra rồi ngồi xuống cạnh cô.

"Còn gì nữa?" Kể em nghe mọi chuyện đi."

"Anh ta chỉ nhờ chị sửa hộ con android của mình thôi" - Bụi bay mù mịt lúc cô dùng tay gạt chỗ mạng nhện đang bám trên bộ phát năng lượng Mặt Trời vốn đã hỏng từ lâu - "Cờ lê"

Iko lấy cờ lê đưa cho Cinder.

"Là loại android gì vậy?" - Peony hỏi

Cinder dùng hết sức cạy tung cái máy phát ra khỏi buồng máy rồi đặt nó xuống đất. "Loại cũ."

"Từ đời Tutor8.6" - Iko bổ sung - "Còn cũ hơn cả em. Và Hoàng tử còn nói sẽ quay lại khu chợ vào cuối tuần tới để lấy."

Peony vung chân đá vào can dầu gỉ nhờn bên cạnh. "Nghe nói khu chợ sẽ bị đóng cửa vào cuối tuần tới vì bệnh dịch."

"Ồ, thế à... chị không hề biết vụ đó" - Cinder quệt hai tay vào ống quần, chui hẳn đầu vào trong buồng lái - "Thế thì chắc chúng ta sẽ phải mang nó tới hoàng cung thôi."

"Chính xác!" - Peony cười khúch khích - "Chúng ta sẽ cùng đi và chị có thể giới thiệu em với anh ấy và... và..."

"Đây rồi!"

Cinder phấn khởi reo lên

"Tìm được dây curoa cần tìm rồi!"

Peony giơ hai tay ôm lấy mặt, mắt mơ màng. "Và rồi anh ấy sẽ nhận ra em ở buổi dạ tiệc và em sẽ khiêu vũ cùng anh ấy và... chị Pearl sẽ tức tím mặt". Nói rồi cô bé bật cười như nắc nẻ, như thể chọc cho bà chị ruột tức điên lên là sứ mệnh lớn nhất cuộc đời.

"Đây là khi chị sửa con android trước khi lễ hội diễn ra."

Cinder cúi xuống chọn một cái mỏ lết cỡ trung giắt trên cái đai đeo quanh hông. Có một sự thật mà cô không muốn nói với Peony, vì sợ làm cô bé mất hứng, rằng khả năng Hoàng tử đích thân ký nhận bưu kiện tại hoàng cung là rất thấp.

Peony nhún vai "Nói chung là lúc nào cũng được, miễn là có lí do để gặp anh ấy"

"Em muốn đi dự dạ hội" - Iko ngược mắt nhìn xa xăm về phía đường chân trời - "Tại sao android lại ko được phép tham dự, như thế là phân biệt đối xử!"

"Chị biết không, mọi người đồn là Hoàng tử sẽ kén vợ tại buổi dạ hội năm nay đây"

"Ôi, Hoàng tử kén vợ!" - Iko thốt lên - "Thật lãng mạn làm sao!"

Từ bên hông Cinder rút ra một cái đèn pin nhỏ rồi bò rạp xuống đất chiếu vào trong gầm tàu lượn. "Iko, đưa lại cái mỏ lết vừa rồi đây."

"Chị, chị có nghe em nói không thế Cinder? Vợ Hoàng tử sẽ nghiêm nhiên trở thành công chúa."

"Chắc sẽ không đâu. Anh ta mới bao nhiêu? 19 tuổi chứ mấy?"

Kẹp chiếc đèn pin giữa hàm răng, Cinder chìa tay cầm lấy cái mỏ lết từ tay Iko.

"18 tuổi 6 tháng" - Peony đính chính - "Và đó là sự thật. Mọi nguồn tin em biết đều nói như vậy."

Cinder lắc đầu thờ dãi.

"Em sẵn sàng cưới Hoàng tử mà không cần suy nghĩ."

"Em cũng thế." - Iko nói

Cinder tắt đèn pin, chuyển sang góc phần tư còn lại của tàu lượn. "Vâng, hai đứa và mọi cô gái khác ở Khối Thịnh Vương Chung này."

"Chị cứ làm như mình không nằm trong số đó ý." - Peony bĩu môi nói

Cinder không trả lời chỉ lảng lạng tháo nốt cái đinh cuối cùng. "Đã xong" - Cô cẩn thận rút sợi dây curoa ra khỏi buồng máy rồi đứng dậy - "Nhân tiện đang ở đây, chúng ta đi một vòng em có tìm thêm được cái gì giá trị ko nhỉ?"

"Em thấy ở kia có một cái tàu lượn cũ." - Iko chĩa đèn về đồng hồ nát ở đằng xa - "Nhưng em không biết kiểu dáng gì."

"Em dẫn đường đi". Cinder khẽ đẩy Iko về phía trước.

Vừa đi, cô nàng android vừa lăm bằm vì phải lục lọi ngoài bãi rác trong khi bà Adri nhàn nhã, chần ăm đệm êm ở nhà.

"Vớ em , tin đồn Hoàng tử tìm vợ ở buổi dạ hội vẫn còn đỡ hơn các tin đồn khác."

"Để chị đoán nhé. Hoàng tử Kai thực chất là người sao Hoả? À không, không... anh ta có con ngoài giá thú với một cô hầu gái android?"

"Ồ, thế hoá ra mấy cô hầu gái android có thể sinh con ạ?"

"Không hề."

Peony giơ tay gạt lọn tóc xoắn đang loà xoà trên trán "Chuyện này còn kinh khủng hơn nhiều. Họ nói Hoàng tử có thể sẽ kết hôn với..." - Cô bé hạ giọng thì thào - "Nữ hoàng Levana."

"Nữ hoàng...." - Cinder sừng sốt giơ một tay lên che miệng, đồng thời mắt liếc vội xung quanh xem có ai nghe trộm ko. Sau đó cô hạ giọng nói tiếp - "Đúng là hoang đường! Peony, mấy tin lá cải thế mà em cũng tin được à?"

"Thì em cũng có muốn tin đâu nhưng thấy mọi người ai cũng nói thế. Nếu ko tại sao sứ giả của bà mục phù thủy đó lại ở trong cung điện? Không

phải để đảm bảo một sự liên minh chính trị thì là gì? Biết đâu đây lại là một cuộc hôn nhân chính trị thì sao?"

"Chị thì không nghĩ thế. Hoàng tử Kai sẽ không bao giờ cưới bà ta đâu"

"Làm sao chị biết được."

Nhưng Cinder biết. Có thể cô không hiểu nhiều về các vấn đề chính trị liên ngân hà, nhưng cô biết Hoàng tử Kai không ngu ngốc tới độ chấp nhận kết hôn với nữ hoàng Levana.

Nghĩ đến đó, cô ngược mắt nhìn lên ánh trăng huyền ảo, có chút ma mị trên bầu trời đêm và chợt thấy gai ốc nổi lên rần rật dọc hai cánh tay. Mỗi lần nhìn lên Mặt Trăng, cô luôn có cảm giác đang bị đám người sống trên đó theo dõi, và rằng nếu cô nhìn vào nó quá lâu, cô sẽ khiến bọn chúng chú ý đến mình. Cinder hiểu rằng đây chỉ là một sự mê tín vớ vẩn, nhưng mọi thứ liên quan đến đám người Mặt Trăng trước nay vẫn luôn kì quái và khó giải thích.

Người Mặt Trăng thực chất là một cộng đồng người tách ra từ thuộc địa Mặt Trăng của Trái Đất cách đây nhiều thế kỉ, nhưng về sau họ ko còn là loài người thuần chủng nữa. Mọi người nói người Mặt Trăng có khả năng thay đổi bộ não con người - khiến bạn nhìn thấy những điều bạn ko nên nhìn, cảm nhận thấy những điều bạn ko nên cảm nhận, làm những điều bạn ko muốn làm. Chính năng lực siêu nhiên ấy đã biến bọn họ thành một chủng tộc tham lam và bạo lực, nhưng độc ác nhất có lẽ phải kể đến Nữ hoàng Levana.

Mọi người nói bất kì ai nhắc đến tên mình bà đều biết hết, dù là đang ở cách xa hàng ngàn dặm. Thậm chí là từ dưới tận Trái Đất.

Họ nói bà ta đã sát hại chị ruột của mình, Nữ Hoàng Channary, để cướp ngai vàng. Họ nói bà ta sai người ám sát chồng để tìm người khác thích hợp hơn. Họ nói bà ta đã ép cô con gái dượng phải tự tay phá huỷ khuôn mặt

của mình, năm cô bé vừa tròn 13 tuổi, chỉ vì bà ta ghen tỵ với sắc đẹp tuyệt trần của cô bé.

Họ nói bà ta đã giết chết cháu gái ruột của mình để trừ hậu hoạ. Công chúa Selene mới chỉ 3 tuổi khi ngọn lửa bùng lên thiêu rụi căn phòng sơ sinh, nơi công chúa và bà vú nuôi đang ngủ.

Một số người theo thuyết âm mưu lại cho rằng công chúa Selene đã ko chết trong trận hoả hoạn và hiện đang sống ở đâu đó chờ đợi thời điểm thích hợp để giành lại ngai vàng, kết thúc nền cai trị bạo chúa của Nữ hoàng Levana, nhưng Cinder biết tất cả những cái đó chỉ là tin đồn, bắt nguồn từ những mong muốn tuyệt vọng của loài người. Chưa kể, ngay sau đám cháy người ta đã tìm thấy dấu vết da thịt công chúa bị cháy xén trong đồng tro tàn.

"Đây rồi!" Iko giơ tay gõ vào cái khung sắt hơi trôi lên từ núi rác thải, làm Cinder giật nảy mình dẹp các suy nghĩ vẩn vơ sang một bên.

Hoàng tử Kai sẽ ko bao giờ kết hôn với mục phù thuỷ đó. Anh ta không thể cưới một người Mặt Trăng.

Cinder gạt tấm đệm rách và mấy cái thùng hoá chất gỉ sắt sang một bên và nhận ra đầu một chiếc tàu lượn cũ. "Mắt em tinh thật đấy" - Cùng với nhau, họ dọn bớt một phần rác trước mũi tàu lượn - "Lần đầu tiên chị thấy một con tàu như thế này đấy". Cinder trầm trồ thốt lên

"Trông nó buồn cười thế nào ý" - Peony nhăn mũi nói - "Màu sắc thì xấu thậm tệ."

"Kiểu dáng này chứng tỏ phải có từ lâu rồi." - Cinder nói.

Cinder tra thử các thông số có trên bản vẽ nhưng liên tục nhận được đèn cảnh báo màu xanh lá cây: "Không tìm thấy dữ liệu". Phải tới khi tra đến loại dây curoa, cô mới nhận được một kết quả tìm kiếm. Nhấp nháy hiện

lên trên bản vẽ là một sợi dây nhựa cuốn xung quanh một chuỗi các bánh răng, bên ngoài bọc vỏ kim loại - gọi là dây curoa cam.

Cô cứ ngỡ dây curoa cam đã không còn được sử dụng kể từ khi động cơ đốt trong trở nên lỗi thời.

Cinder há hốc mồm, quay đầu nhìn sang bên cạnh. Trong bóng tối mù mịt dưới gầm xe, cô lơ mơ nhận ra một vật tròn tròn ở sát tay mình - được gắn với khung kim loại phía trên đầu. Một cái bánh xe.

"Đây không phải là tàu lượn. Là một chiếc ô tô. Một chiếc ô tô chạy bằng xăng."

"Thật á?" - Peony tròn tròn hai mắt hỏi lại - "Em tưởng ô tô... lâu nay bị coi là đồ cổ rồi?"

"Thế..." - Iko khựng lại vài giây - "có nghĩa là chúng ta không thể tận dụng được cái gì à?"

Cinder chăm chú nghiên cứu bản thiết kế trước mắt mình. Máng dầu ,hệ thống phun xăng, ống pô. "Nó có từ kỉ nguyên thứ hai."

"Thì đã sao? Cũng chỉ là một đồng sắt vụn... Ồi..." Peony réo lên, nhảy vội ra phía sau.

Cinder giật mình ngẩng đầu lên, làm trán đập bộp vào gầm xe. "Peony, sao thế?"

"Có con chuột vừa bò ra từ cửa sổ! Hình như là chuột cống! Thật kinh khủng!"

Cinder ngả đầu trở lại xuống nền đất dơ bẩn, giơ tay xoa trán. Đây là cú đập đầu thứ hai trong ngày của cô. Cứ đà này cô sẽ phải thay tấm bảng điều

khiến mới mất thôi. "Chắc nó làm tổ trong mấy cái ghế da. Có lẽ chúng ta đã làm nó sợ."

"Chúng ta làm nó sợ á? Có mà chúng ta bị nó làm cho suýt chết thì đúng hơn!" - Peony giọng vẫn chưa hết run - "Chúng ta đi được chưa chị Cinder?"

Cinder thở dài. "Thôi được" - Cô tắt bản vẽ rồi trườn ra khỏi gầm xe, nắm tay Iko đứng dậy - "Chị cứ nghĩ chỉ có thể nhìn thấy những chiếc ô tô chạy bằng xăng như thế này trong bảo tàng, ai ngờ..." Cô giơ tay phủi phủi chỗ mạng nhện bám trên tóc.

"Nhưng cũng ko thể gọi nó là đồ cổ được" - Đèn cảm biến của Iko tối sầm lại đầy khinh miệt - "Trông nó giống như một quả bí ngô mục nát."

Cinder đóng mạnh nắp ca-pô làm bụi bay mù mịt, trùm lên cả người Iko. "Sao em bảo em có trí tưởng tượng phong phú lắm mà? Chỉ cần lau chùi và sửa chữa lại vào chỗ chúng ta hoàn toàn có thể khôi phục nó trở về thời kì đỉnh cao của ngày xưa."

Thân hình xe hình mái vòm, sơn màu vàng cam - một tông màu sẽ không ai ở thời hiện đại muốn chọn - nhưng chính đường nét và kiểu dáng cổ điển của chiếc xe trở nên duyên dáng và quyến rũ lạ thường. Gi sắt bám xung quanh lỗ hổng bên dưới chiếc đèn pha bị vỡ, chạy dọc lên tấm chắn bùn đã bị móp hẳn một bên. Cửa sổ phía sau xe bị vỡ nhưng toàn bộ ghế ngồi vẫn còn nguyên, ngoài những chỗ nấm mốc và bị cào rách - mà Cinder đoán đã từng là ổ của không biết bao loài gặm nhấm. Vô lăng và tấm bảng điều khiển trông có vẻ chỉ bị hư hỏng nhẹ, mặc dù bị chôn vùi trong rác sau gần ấy năm.

"Chúng ta có thể dùng nó để bỏ trốn."

Peony nhíu mày nhìn qua ô cửa kính bên ghế phụ. "Bỏ trốn khỏi cái gì?"

"Bà Adri. Tân Bắc Kinh. Chúng ta có thể cùng nhau rời khỏi Khối Thịnh Vượng Chung. chúng ta có thể trốn sang châu Âu!" Cinder đi vòng sang phía bên ghế lái và dùng găng tay lau chỗ bụi bám trên cửa kính.

"Bằng đồng gì sắt này á? Đừng nói là châu Âu, đến cả phạm vi thành phố cũng còn khó" Peony bĩu môi khinh bỉ.

Cinder lùi ra sau, rửa sạch bụi trên tay và quần áo. Có lẽ Peony và Iko nói đúng. Có lẽ đây không phải là chiếc xe gì đặc biệt. Có lẽ nó không phải là chìa khoá cho sự giải thoát của họ. Nhưng một ngày nào đó, bằng cách nào đó, cô sẽ rời khỏi đây, rời Tân Bắc kinh. Cô sẽ tìm được một nơi không ai biết cô là ai.

Đột nhiên có cái gì đó đập vào mắt Cinder - một chấm nhỏ màu đen lấp lánh bên dưới cổ áo Peony. "Đứng im". Cô giơ tay ra hiệu bảo Peony.

Thay vì đứng im, Peony hốt hoảng giơ tay sờ soạng trên cổ. "Cái gì thế? Chị nhìn thấy cái gì? Một con bọ à? Hay một con nhện?"

"Chị vào đứng im cơ mà!" Cinder nắm lấy cổ tay của Peony - toàn thân cứng đờ.

Buông vội tay Peony ra, cô loạng choạng lùi ra phía sau.

"Sao thế chị Cinder? Rút cuộc là cái gì....?" Peony lặng người khi nhìn thấy chấm nhỏ trên mu bàn tay.

Cô bé ngược mắt nhìn lên Cinder, mặt cắt không còn giọt máu.

"Là.. Là... nốt phát ban" - Peony lắp bắp nói - "Từ chiếc ô tô chẳng?"

Cinder nín thở, ngập ngừng tiến tới gần Peony. Cô giơ tay kéo một bên vai áo Peony xuống, để lộ toàn bộ vết bầm dưới ánh trăng đêm. Một chấm đỏ, bao quanh là những vết bầm màu xanh tím.

Các ngón tay của cô run lên bần bật. Cô vội rụt tay lại, sửng sốt nhìn Peony.

Peony hét lên.

CINDER LỌ LEM

Marissa Meyer
www.dtv-ebook.com

Chap 5

Tiếng thét thất thanh của Peony vang vọng khắp bãi phế thải vọng vào cả những chiếc máy móc và máy tính cũ nát. Bộ lọc âm thanh của Cinder cũng ko thể bảo vệ cô khỏi tiếng thét kinh hoàng đó, kể cả khi Peony bắt đầu lạc giọng và dần chuyển sang cơn kích động.

Cinder đứng đó, toàn thân run rẩy, ko sao cử động được. Cô rất muốn an ủi Peony nhưng không thể. Cô muốn bỏ chạy.

Chuyện này ko thể là thật!

Peony vẫn còn trẻ và khoẻ mạnh. Con bé không thể ốm được.

Peony hì hục chùi các đốm đỏ trên da, vừa chùi vừa khóc.

Mạng truyền dữ liệu của Cinder bật mở, giống như mọi lần, mỗi khi cô không thể tự suy nghĩ. Tìm kiếm, kết nối và hiển thị những thông tin cô ko hề muốn biết.

Bệnh Letumosis. Bệnh sốt ban xanh. Bệnh dịch lớn trên toàn thế giới. Hàng trăm ngàn người đã tử vong. Nguyên nhân chưa xác định, hiện chưa có thuốc chữa.

"Peony..."

Cinder thận trọng chìa tay ra, nhưng Peony lão đảo lùi lại, giơ tay lau hai bên má ướt đang đầm đìa nước mắt. "Đừng đến gần em! Chị sẽ bị lây bệnh mất. Cả hai người!"

Cinder thu bàn tay lại. Ở bên cạnh, cô nghe thấy tiếng cánh quạt quay vù vù của Iko. Tia sáng màu xanh nhạt quét một dọc từ đầu tới chân Peony và xung quanh bãi phế thải. Vừa quét vừa liên tục nhấp nháy. Iko đang sợ hãi.

"Em nói, lùi lại" Peony quỳ sụp xuống đất, vòng hai tay ôm lấy người.

Cinder lùi lại đằng sau vài bước, tần ngần nhìn Peony lắc lư người từ đằng trước ra đằng sau dưới chùm ánh sáng màu xanh của Iko.

"Chị... Chị cần phải gọi xe cấp cứu để..."

Đến và đưa em đi.

Peony ko trả lời. Cả người cô bé vẫn đang ko ngừng run rẩy. Cinder có thể nghe thấy tiếng hai hàm răng va vào nhau lập cập xen giữa những tiếng khóc than rền rĩ.

Cinder rùng mình, sờ soạng hai cánh tay tìm kiếm các nốt ban màu xanh. Ko có nốt ban nào. Cô ngập ngừng nhìn chiếc găng tay bên phải, nãy giờ cô vẫn chưa dám tháo nó ra, chưa dám kiểm tra.

Cô sợ hãi lùi lại, bóng tối bao trùm toàn bộ bãi phế liệu. Căn bệnh dịch Letumosis. Nó đang ở đây. Trong không khí. Trong đồng rác. Sẽ phải mất bao lâu để các triệu chứng đầu tiên của căn bệnh xuất hiện?

Hoặc là...

Cô sức nhớ tới bà Chang Sacha ở khu chợ. Tới nét mặt hoảng loạn của đám đông ùa ra từ tiệm bánh của bà. Tiếng om sòm của những chiếc còi báo động.

Tim cô thắt lại.

Liệu có phải do lỗi của cô? Phải chăng chính cô đã đem bệnh dịch về nhà?

Cô kiểm tra lại hai cánh tay của mình một lần nữa, đảo ra phía sau. Trong đầu cô ngập tràn tiếng khóc thốn thức của Peony, làm cô nghẹt thở.

Một dòng mồ hôi hiện lên trên màn hình trước mắt cô, cảnh báo cô về nồng độ adrenaline trong người đang tăng quá cao. Cô chớp mắt, gạt dòng chữ đó sang một bên rồi mở một cửa sổ mới để gửi tin đi, trước khi cô kịp thay đổi quyết định.

KHẨN CẤP, BÃI PHỄ LIỆU QUẬN ĐẠI KHANH.

BỆNH LETUMOSIS.

Cô nghiêng chặt răng, hai mắt khô khốc. Đầu cô đau như búa bổ, gầm như muốn bảo đảm ra cô cũng phải rơi nước mắt, phải bật khóc giống như cô em gái bé bỏng của mình.

"Tại sao?" - Peony lắp bắp nói - "Em đã làm gì sai?"

"Em ko làm gì sai cả" - Cinder nhẹ nhàng nói - "Đây không phải là lỗi của em"

Nhưng có lẽ là lỗi của chị.

"Em phải làm gì bây giờ?" Iko lí nhí cất giọng hỏi, nhỏ đến nỗi Cinder gần như ko nghe ra.

"Ta không biết" - Cinder buồn bã trả lời - "Tàu cấp cứu đang trên đường tới"

Peony giơ tay lên quệt nước mắt trên má. Hai mắt cô bé đỏ hoe.

"Chị và Iko đi đi. Nếu ko sẽ bị lây bệnh mất!"

Cinder bắt đầu cảm thấy chóng mặt và cô sức nhận ra rằng này giờ mình đã nhịn thở quá lâu. Cô lùi lại thêm một bước nữa rồi hít một hơi thật sâu. "Có khi chị cũng bị nhiễm rồi. Có khi chính chị là người lây sang em. Hôm nay ở chợ có một người bị phát bệnh...Chị... Chị cứ nghĩ ở xa như vậy sẽ không bị làm sao nhưng... Peony, chị rất xin lỗi em."

Peony nhắm nghiền hai mắt lại, gục mặt vào giữa hai đầu gối. Mái tóc nâu xoã trên vai. "Em ko muốn đi." Cô bé khóc nức lên.

"Chị biết"

Đó là tất cả những gì Cinder có thể nói. Đừng sợ? Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi? Cô không thể nói dối, nhất là trước một chuyện đã quá hiển nhiên như thế này.

"Chị ước chị có thể làm gì đó..." - Cô ngừng lại. Tiếng còi báo động vang lên inh ỏi từ đằng xa - "Chị rất xin lỗi"

Peony giơ tay lên quệt nước mũi vào tay áo, nước mắt lăn chã rơi. Vừa nghe thấy tiếng còi báo động, cô bé vội ngẩng đầu lên, môi run run, hai mắt mở to đầy hoảng loạn.

Chứng kiến cảnh tượng ấy, trái tim Cinder cũng run rẩy theo.

Ko kìm được lòng, cô quỳ sụp xuống đất, vòng tay ôm Peony vào lòng. Cô mặc kệ. Nếu đã lây thì cũng lây rồi. Peony nắm chặt lấy áo chị, bật khóc nức nở.

"Chị xin lỗi"

"Chị sẽ nói gì với mẹ và chị Pearl?"

"Chị ko biết" - Cinder mím chặt môi - "Chắc là... sự thật"

Miệng cô đang ngệt. Có lẽ đó là dấu hiệu biểu hiện bệnh. Có lẽ sự nôn nao trong dạ dày chính là một trong các triệu chứng. Cô nhìn xuống cánh tay vẫn đang ôm chặt Peony. Vẫn ko thấy có vết nổi ban nào.

Peony đẩy vội Cinder ra và lùi ra đằng sau. "Chị đi mau đi. Biết đâu chị vẫn chưa bị lây bệnh. Nếu thấy chị ở cạnh em bọn họ sẽ mang chị đi. Chị phải rời khỏi đây ngay lập tức!"

Cinder ngật ngừng do dự. Cô nghe thấy tiếng xe dừng lại từ đằng xa. Cô không muốn bỏ Peony ở lại đây một mình nhưng nếu đúng là cô chưa nhiễm bệnh thì sao?

Cô từ từ đứng dậy

Các ánh đèn vàng đang càng lúc càng gần.

Bàn tay phải của Cinder ướt đầm mồ hôi dưới lớp găng tay mỏng. Hơi thở của cô mỗi lúc một nhanh

"Peony..."

"Đi đi! Chị mau đi đi!"

Cinder lùi lại. Một bước. Hai bước. Rồi thêm một bước nữa. Cô dừng lại cúi xuống nhặt sợi dây curoa rồi di chuyển thẳng ra phía cổng trước. Cả chân giả lẫn chân thật đều tê dại đi, ko còn cảm giác. Tiếng khóc nỉ non của Peony vẫn văng vẳng trong không khí.

Ba con người máy android màu trắng toát chặn cô lại ở góc đường. Trên người họ lắp bộ cảm ứng màu vàng, đầu sơn chữ thập đỏ. Hai trong số đó đang đẩy theo một chiếc băng ca.

"Có phải cô là bệnh nhân Letumosis ko?" Một con android cất giọng hỏi đều đều, tay chìa máy quét thẻ căn cước về phía trước.

Cinder giấu vệt tay ra đằng sau. "Không, là em tôi, Linh Peony. Con bé... Con bé ở đằng kia, bên tay trái."

Hai con android y tế lập tức đẩy băng ca theo hướng tay cô chỉ.

"Trong vòng 12 tiếng vừa qua, cô có tiếp xúc trực tiếp nào với nạn nhân ko?" Con android hỏi lại.

Cinder định mở miệng trả lời nhưng chẳng hiểu sao ko thốt ra được lời nào. Cảm giác tội lỗi và nỗi sợ hãi khiến ruột gan cô như đông cứng lại.

Cô hoàn toàn có thể nói dối. Hiện chưa có bằng chứng nào chứng minh cô nhiễm bệnh, nhưng nếu bị đưa đến khu cách li, chắc chắn sẽ bị phát hiện ra.

Nhưng nếu về nhà, cô sẽ lây bệnh cho tất cả mọi người. Bà Adri và Pearl. Đám trẻ con vô tội suốt ngày hò hét, chạy đuổi nhau âm ỉ ngoài hành lang.

Câu trả lời của cô nhỏ như một cơn gió nhẹ thoảng qua. "Có"

"Cô đã thấy biểu hiện gì chưa?"

"Ch... chưa. Tôi ko biết. Tôi chỉ cảm thấy hơi đau đầu, nhưng không..." Cô ngừng lại không nói tiếp.

Con android tiến lại gần Cinder, vệt bánh xe in hằn trên nền đất. Theo bản năng, Cinder loạng choạng lùi ra sau. Nhưng nó không nói gì, vẫn lừ lừ tiến tới, cho tới khi bấp chân Cinder va phải cái thùng gỗ mục và dừng lại. Nó giơ máy quét lên, và từ bên hông một cánh tay thứ ba từ từ tách ra - nhưng thay vào cái còng kẹp là một chiếc xi lanh.

Cinder co rúm người lại nhưng ko hề chống cự, để yên cho nó nắm lấy cổ tay phải và cắm kim tiêm vào. Cô nhắm mắt nhìn thứ chất lỏng sẫm màu

- gần như đã chuyển thành màu đen dưới ánh sáng màu vàng nhạt của con android - từ từ rút vào trong xi lanh. Trước giờ cô vốn ko hề sợ kim tiêm vậy mà chẳng hiểu sao tự dưng thấy mọi thứ xung quanh đột nhiên chao đảo. Con android rút kim tiêm ra đúng lúc Cinder cũng ngồi sụp xuống thùng gỗ phía sau.

"Anh đang làm gì thế?" Cinder thì thào hỏi

"Lấy mẫu máu xét nghiệm xem có mầm bệnh Letumosis hay không". Cinder nghe thấy tiếng mô-tơ khởi động trong người con android, chốc chốc lại vang lên những tiếng bíp bíp. Ánh sáng trên đầu nó đã giảm dần hẳn do phải chia sẻ nguồn điện.

Cô lại nín thở, cho tới khi bảng điều khiển bật mở, buộc hai lá phổi của cô phải hoạt động trở lại.

"Thẻ căn cước". Con android chìa máy quét ra trước mặt Cinder. Một tia sáng đỏ quét qua cổ tay cô, kèm theo một tiếng bíp. Xong xuôi, con android cất cái máy trở lại vào trong lồng ngực rỗng.

Cinder ko biết phải mất bao lâu để xác định xem cô có phải là người mang mầm bệnh hay không, rằng mọi chuyện xảy ra đều do lỗi của cô.

Có tiếng xe lạch cạch vang trên nền đất. Cinder quay đầu lại và thấy Peony đang ngồi thu lu trên băng ca, hai tay ôm lấy đầu gối. Đôi mắt sưng mọng chốc chốc lại nhìn ra xung quanh, như thể đang muốn tìm đường chạy trốn. Như thể đang bị rơi vào cơn ác mộng ko lối ra.

Nhưng cô biết Peony sẽ không cố gắng chạy trốn. Trước giờ chưa từng có người nào phản kháng khi bị đưa tới khu vực cách ly.

Bốn mắt nhìn nhau. Cinder mở miệng nhưng ko thốt ra được lời nào. Cô dùng ánh mắt cầu xin một sự tha thứ.

Một nụ cười buồn nở trên đôi môi tái nhợt của Peony. Cô bé giơ tay vẫy chào tạm biệt chị gái.

Cinder giơ tay chào lại, ko ngừng tự nhủ với lòng: Đáng ra người ngồi trên băng ca phải là cô.

Cô đã từng chiến thắng số phận một lần. Cô nên là người bị đẩy trên băng ca. Cô nên là người bị đưa đến khu vực cách ly. Đáng ra phải là cô, chứ không phải Peony.

Rồi cũng sẽ tới lượt cô.

Cô mở miệng định nói với Peony rằng cô sẽ đi ngay theo sau cô bé. Rằng Peony sẽ không phải chịu cô đơn một mình. Nhưng rồi một tiếng bíp vang lên

Đã có kết quả: "Đã quét xong. Không phát hiện có mầm bệnh mang vi rút letumosis. Yêu cầu đối tượng đứng cách xa bệnh nhân bị nhiễm bệnh 15 mét"

Cinder chớp mắt. Vừa sợ hãi vừa có chút thở phào nhẹ nhõm.

Cô ko hề bị bệnh. Cô sẽ ko chết.

Cô không phải đi cùng Peony.

"Chúng tôi sẽ thông báo với gia đình về các giai đoạn tiến triển bệnh của cô Linh Peony. Cảm ơn sự hợp tác của cô"

Cinder bất lực nhìn Peony nằm xuống, cuộn tròn trên băng ca như một đứa trẻ và bị khiêng đi.

CINDER LỘ LEM

Marissa Meyer
www.dtv-ebook.com

Chap 6

Cinder thất thểu bước đi, tiếng đế giày lộc cộc vang lên trong đêm khuya thanh vắng. Xen lẫn là tiếng bánh xe lạo xạo trên cát của Iko, tiếng ù ù của đường ống siêu dẫn dưới lòng đất và tiếng lách cách của những chiếc đinh ốc bên trong bắp chân Cinder. Tuy nhiên, tất cả đều bị át đi bởi đoạn băng đang tua đi tua lại trong đầu Cinder.

Thỉnh thoảng cô vẫn như vậy - giao diện điện tử trong não bộ sẽ tự động ghi lại những khoảnh khắc xúc động mãnh liệt và phát đi phát lại trong đầu cô. Giống như một dạng kí ức ảo giác cứ mãi vương vấn bám theo cô ko rời. Thường thì cô sẽ bắt những đoạn kí ức ấy ngừng lại trước khi chúng khiến cô phát điên, nhưng buổi tối hôm nay cô chẳng còn tâm trí nào để làm điều đó.

Vết bầm trên da Peony. Tiếng thét của cô bé. Cái xi lanh đựng đầy máu lấy từ khuỷu tay Cinder. Peony, nhỏ bé và run rẩy trên chiếc băng ca. Chờ chết.

Đang đi, đột nhiên Cinder dừng lại, vòng hai tay ôm lấy bụng. Thấy vậy Iko lập tức dừng lại, rọi đèn vào khuôn mặt tái nhợt của Cinder.

"Cô vẫn ổn chứ?"

Iko lia máy quét, quét một dọc cơ thể Cinder - để tìm kiếm những vết bầm tím, mặc dù con android y tế lúc nãy đã nói cô ko hề bị nhiễm bệnh.

Thay vì trả lời, Cinder lặng lẽ tháo găng tay và nhét ra sau túi quần. Cơn choáng váng ban đầu đã qua, cô dựa vai vào cột đèn đường gần đó và ngửa cổ hít một hơi thật sâu. Họ đã sắp về đến nhà. Khu chung cư Tháp Phương Hoàng đang ở ngay góc đường, nhưng chỉ có tầng trên cùng là còn sáng, còn lại đều đã chìm trong bóng đêm. Màn hình trên các ô cửa sổ tối đen, chỉ còn lác đác vài màn hình vẫn đang hoạt động. Cinder giơ tay nhắm đếm số tầng tìm kiếm cửa sổ phòng bếp và phòng ngủ của bà Adri.

Đâu đó trong căn hộ vẫn còn ánh đèn. Bà Adri ko phải là người hay thức khuya nhưng có lẽ bà ấy để đèn chờ Peony. Hoặc Pearl vẫn chưa ngủ, đang bận làm bài tập hoặc chát chít với bạn bè.

Cinder vẫn chưa chuẩn bị tinh thần để đối mặt với hai mẹ con họ. "Ta biết nói sao với họ bây giờ?"

Cinder lau bàn tay ướt đẫm mồ hôi vào ống quần, rồi lấy hết can đảm tiến lên phía trước. Dù cố gắng thế nào cô cũng không thể tìm được một lời giải thích cho hợp lý. Tất cả sẽ chỉ là bao biện. Làm sao cô có thể mở miệng nói với một người mẹ rằng con gái bà sắp chết?

Cô quẹt thẻ căn cước đi và đi thẳng qua cửa chính. Bên ngoài sáng treo một màn hình cũ hiển thị thông báo dành cho dân cư sống trong toà nhà - bản tin về việc tăng phí bảo trì toà nhà, một cuộc vận động kêu gọi các hộ dân đóng góp để thay máy quét thẻ,...

Thang máy dừng lại ở tầng 18, cả hành lang vắng tanh, ngoại trừ người đàn ông đang ngủ gục trước căn hộ số 1807. Cinder nhắc cánh tay sòng xoài trên đất của ông ta lên để lèo có thể đi qua mà ko chệch phải bánh xe. Hơi thở nặng nề cùng mùi thơm ngòn ngọt của rượu gạo phảng phất trong không khí.

Cinder ngập ngừng dừng lại trước căn hộ số 1802, tim đập thình thịch. Cô ko nhớ đoạn băng về Peony đã ngừng tua đi tua lại trong đầu cô từ lúc

nào, chỉ biết rằng mồ hôi đang túa ra như tắm trong lòng bàn tay cô.

Cô sẽ phải nói gì đây?

Cinder mím chặt môi, giơ cổ tay quét qua máy quét. Một tiếng bíp vang lên và đèn chuyển sang màu xanh. Cô khẽ đẩy cửa đi vào trong nhà.

Ánh sáng từ trong phòng khách hắt ra hành lang tối om. Màn hình vô tuyến vẫn đang bật, nhưng tắt tiếng, liên tục phát đi phát lại bản tin về trường hợp nhiễm bệnh ở khu chợ ban sáng cùng các hình ảnh về tiệm bánh bà Chang Sacha.

Cinder đi vào trong bỗng dừng khựng lại ở cửa, làm Iko đâm sầm vào chân cô

Đứng giữa phòng khách là ba con android trắng, đầu sơn hình chữ thập đỏ. Là đội android y tế.

Đằng sau họ là bà Adri trong chiếc áo choàng tắm bằng lụa, dựa lưng vào thành lò sưởi đã tắt. Pearl vẫn mặc nguyên quần áo ở nhà, ngồi trên ghế sofa, hai chân co lên tới tận cằm. Mỗi người cầm một chiếc khăn khô bịt mũi, nhìn Cinder với ánh mắt ghê tởm, xen lẫn sợ hãi.

Cả người Cinder lạnh toát. Phản ứng đầu tiên của cô là vội lùi lại ra ngoài hành lang, tự hỏi ko biết ai trong số hai người họ bị ốm, nhưng rồi cô nhanh chóng hiểu ra rằng ko ai cả! Nếu không đám người máy android đã khiêng họ đi từ lâu rồi. Nếu ko toàn bộ khu nhà đã bị phong tỏa.

Cô nhìn thấy mẫu băng nhỏ ở khuỷu tay bà Adri. Bọn họ đã được lấy máu xét nghiệm.

Cinder thả túi xách xuống sàn, tay vẫn cầm sợi dây curoa.

Bà Adri khẽ hăng giọng, hạ khăn tay xuống. Dưới ánh sáng mờ mờ của phòng khách trông bà ko khác gì một bộ xương di động, xanh xao, vàng vọt. Hai mắt bà đỏ hoe, sưng mọng, chứng tỏ vừa khóc rất nhiều. Môi bà mím chặt thành 1 đường thẳng.

"Tôi mới nhận được thông báo một tiếng trước" - Bà lạnh lùng lên tiếng, bằng một giọng khác hẳn ngày thường - "Rằng Peony đã được phát hiện ở bãi phế liệu quận Đại Khanh và đưa tới..." - Giọng bà chợt nghẹn lại, mắt nhìn Cinder đầy trách cứ - "Nhưng cô biết tất cả, đúng ko?"

Cinder cúi gằm mặt, ko dám nhìn về phía mấy con android.

Không đợi câu trả lời của Cinder, bà Adri nói tiếp "Iko, người có thể bắt đầu vớt dần đồ đạc của Peony. Bất kì món đồ nào con bé từng mặc hoặc chạm vào trong tuần vừa rồi đều đem đi bỏ hết, nhưng bê thẳng ra bãi rác chứ đừng để gần toà nhà. Còn những thứ khác hãy mang ra chợ bán". Giọng bà ta bình tĩnh và dứt khoát, như thể đã có dự tính ngay từ khi vừa biết tin.

"Vâng, thưa bà Linh" - Iko quay trở ra hành lang. Chỉ còn lại mình Cinder, đứng như trời trồng trước cửa phòng khách, hai tay siết chặt lấy sợi dây curoa. Mặc dù giống người máy android không thể làm trái lệnh của chủ nhân - mà ở đây là bà Adri - nhưng qua cái cách di chuyển chậm chạp của Iko, Cinder có thể thấy rõ là nó ko hề muốn bỏ lại cô một mình với đám android y tế kia.

"Nói cho tôi biết, tại sao..." - Bà Adri vò nát cái khăn trong tay, nhấn mạnh từng chữ - "con gái út của tôi lại có mặt ở bãi phế liệu quận Đại Khanh tối nay?"

"Em ấy đi cùng con để tìm dây curoa" - Cinder ngập ngừng giải thích - "Con xin lỗi. Con ko... Con nhìn thấy mấy vết nổi ban và giiij đội cứu hộ. Con đã ko biết phải làm gì"

Hai vai bà Adri rũ xuống, mắt rưng rưng nhìn xuống miếng vải nhàu nhĩ trong tay. "Cinder, tôi cứ nghĩ là cô sẽ ko quay trở lại. Tôi đang chờ nhận thêm một lá thư thứ hai, thông báo rằng đứa trẻ được gia đình tôi bảo trợ cũng đã bị đem đi" - Và rồi bà đứng thẳng người dậy, ngẩng đầu nhìn về phía Cinder. Vẻ mềm yếu khi nãy nhanh chóng biến mất, nhường chỗ cho khuôn mặt đanh thép và đôi mắt tối sầm - "Pearl và tôi đã được lấy máu xét nghiệm. Không ai bị làm sao."

Cinder lén thở phào nhẹ nhõm. Bà Adri tiếp tục "Nói cho tôi biết, Cinder. Nếu cả Pearl và tôi đều ko bị bệnh, vậy Peony có thể lây bệnh từ đâu?"

"Con không biết"

"Cô không biết? Nhưng hẳn là cô phải biết chuyện gì xảy ra ở chợ ngày hôm nay."

Cinder định mở miệng phân trần nhưng lại thôi. Bản thân cô cũng đã tưởng mình lây bệnh cho Peony, huống hồ gì người khác.

"Tôi không thể hiểu nổi cô, Cinder ạ. Sao cô có thể ích kỉ như vậy?"

Cô lắc đầu. "Họ cũng đã kiểm tra con lúc ở bãi phế liệu. Con ko hề bị bệnh. Con thực sự ko biết em Peony bị lây bệnh từ đâu" - cô chìa vết kim châm trên khuỷa tay ra - "Nếu muốn họ có thể kiểm tra lại"

Con android đứng gần Cinder lập tức chìa đèn vào vết kim châm, rồi đứng im. Bản thân bà Adri cũng không có ý định giục giã, chỉ quay sang nhìn vào khung ảnh điện tử đặt trên nóc lò sưởi. Những bức ảnh chụp Pearl và Peony thời thơ ấu. Những bức ảnh chụp cùng bà Adri thời vẫn còn biết cười. Những bức ảnh chụp với bố.

"Con xin lỗi." - Cinder lí nhí nói - "Con cũng rất yêu Peony"

Bà Adri nắm chặt lấy cái khung ảnh "Đừng si nhục tôi! Cô thu biết cái gì gọi là yêu? Rút cuộc cô có cảm nhận được gì hay ko hay tất cả chỉ là nhờ...lập trình"

Lời bà Adri như mũi dao đâm liên tiếp vào tim Cinder. Cô lén nhìn về phía Pearl, vẫn đang ngồi bó gối trên sofa, nhưng ko còn dùng khăn che mũi. Vừa bắt gặp ánh mắt Cinder nhìn mình, cô liền cụp mắt nhìn xuống sàn.

"Tất nhiên con biết thế nào là yêu." Và cả nỗi buồn. Cô ước sao mình có thể khóc để chứng minh điều đó.

"Tốt. Vậy thì chắc cô sẽ thông cảm với quyết định sắp tới của tôi, việc 1 người mẹ cần phải làm, để bảo vệ con gái mình" Bà Adri úp mặt khung ảnh xuống. Ở trên ghế sofa, Pearl quay mặt đi, má áp vào đầu gối.

Một nỗi sợ hãi dâng lên trong lòng Cinder. "Ý mẹ là..."

"Đã 5 năm kể từ khi cô trở thành một phần của gia đình tôi. Đã 5 năm kể từ khi Garan bỏ cô lại với tôi. Cho đến giờ tôi vẫn ko hiểu được tại sao anh ấy lại làm như vậy, tại sao phải bay sang tận châu Âu để tìm một... kẻ đột biến như cô mang về nuôi. Anh ấy còn chưa kịp giải thích gì với tôi thì đã... Nhưng sự thật là tôi chưa bao giờ muốn có cô trong gia đình này. Và cô hiết rõ điều đó."

Cinder nhú mày. Tất nhiên là cô biết điều đó, chỉ có điều cô ko ngờ bà Adri lại nói thẳng ra như vậy.

"Anh Garan muốn tôi chăm sóc cho cô, và tôi cũng đang cố gắng hết sức. Kể cả sau khi anh ấy qua đời, kể cả khi nhà ko còn tiền, kể cả khi... mọi thứ trở nên khó khăn" - Giọng bà Adri lạc đi, nước mắt rưng rưng nơi khoé mắt - "Nhưng anh ấy sẽ đồng ý với tôi, rằng con gái của chúng tôi mới là ưu tiên hàng đầu."

Cinder bắt đầu lờ mờ đoán ra điều bà Adri muốn nói. Trong đầu cô văng vẳng lời bà Adri gào thét nói với ông Garan cách đây 5 năm.

"Mẹ Adri..."

"Nếu ko phải vì cô, có lẽ anh Garan vẫn còn sống. Và Peony..."

"Không phải, đó ko phải lỗi của con." Cinder thoáng nhìn thấy ánh đèn của Iko vẫn đang lảng vảng ngoài hành lang. Đèn cảm biến trên đầu của Iko đã gần như chuyển sang màu đen.

Mạch máu trong cô đập càng lúc càng nhanh, đèn cảnh báo màu đỏ liên tục nhấp nháy ở đuôi mắt khiến cô nên bình tĩnh lại. "Con cũng đâu có muốn bị thành ra như vậy. Con cũng đâu có yêu cầu mẹ hay bất kì ai nhận nuôi con. Đấy đâu phải lỗi tại con!"

"Đấy cũng ko phải lỗi tại tôi!" Bà Adri rít lên, cung tay gạt mạnh cái màn hình trên nóc lò sưởi làm nó rơi loảng xoảng xuống đất, kéo theo hai tấm bằng khen của ông chồng quá cố. Các mảnh vỡ nấn tung toé trên tấm thảm cũ.

Cinder giật bản mình, nhưng nhanh chóng lấy lại được bình tĩnh. Cơn giận dữ của bà Adri cũng từ từ dịu xuống. Bà ta vốn là người rất cẩn thận, không bao giờ muốn làm phiền tới hàng xóm. Không bao giờ muốn bị để ý tới. Không bao giờ muốn gây chuyện hay làm gì tổn hại tới danh tiếng của gia đình. Kể cả lúc này.

"Cinder," - bà Adri chùi tay vào khăn mặt như thể làm như vậy sẽ xoá đi được cơn thịnh nộ vừa rồi - "cô sẽ đi cùng với họ" - Bà ta hát hàm chỉ về phía ba con android y tế - "Và đừng có làm ầm ĩ lên"

Trời đất như đang quay cuồng dưới chân Cinder. "Cái gì cơ ạ? Tại sao?"

"Đó là điều nên làm. Cô cũng biết y học đang rất cần những người...như cô. Nhất là lúc này." - Bà ta ngừng lại, rồi ngập ngừng nói tiếp - "Chúng ta vẫn còn cơ hội để cứu Peony. Bọn họ cần phải có thêm nhiều cyborg để t ra thuốc giải."

"Mẹ đã tình nguyện hiến con cho đội nghiên cứu à?" Cinder lấp bắp hỏi lại, không dám tin vào tai mình.

"Ngoài cách đó ta tôi đâu còn cách nào khác?"

Quá sững sốt, Cinder chỉ biết há hốc mồm, ko thốt ra được lời nào. Phải rất lâu sau cô mới bật ra được thành tiếng. "Nhưng... chưa hề có ai sống sót sau khi bị đem ra làm thí nghiệm. Sao mẹ có thể..."

"Cũng làm gì có ai sống sót sau khi bị nhiễm bệnh. Nếu cô quả thực yêu mến Peony như lời cô nói thì cô hãy làm như tôi bảo. Chung quy cũng tại cô quá ích kỉ, đáng ra từ chợ cô nên đến thẳng nơi đăng kí tình nguyện hiến mình cho khoa học, thay vì quay về đây và phá huỷ gia đình tôi. Một lần nữa."

"Nhưng..."

"Làm ơn đưa cô ta đi đi. Cô ta là của các người."

Cinder vẫn quá sốc, ko kịp phản ứng, lúc con android giơ máy quét quét qua cổ tay phải của cô. Một tiếng bíp vang lên, cô giật mình lùi lại.

"Linh Cinder," - Một giọng rô bốt đều đều vang lên - "thay mặt toàn thể người dân của Khối Thịnh Vượng Chung Phương Đông, chúng tôi xin bày tỏ lòng ngưỡng mộ và cảm kích tới sự hy sinh cao cả của cô. Một khoản tiền nhỏ sẽ được chuyển tới gia đình và người thân của cô để thể hiện lòng biết ơn cho sự đóng góp của cô vào sự nghiệp nghiên cứu vẫn đang tiếp diễn của chúng tôi"

Cinder siết chặt lấy sợi dây curoa trong tay. "Không phải... Bà vốn dĩ không hề quan tâm tới Peony. Hay tôi. Hay bất kì ai. Tất cả những gì bà quan tâm là số tiền thù lao kia!"

Hai mắt bà Adri mở to, mạch máu ở hai bên thái dương giật giật liên hồi.

Từ trong phòng khách, bà ta hầm hầm lao tới vung tay tát thẳng vào mặt Cinder hai phát, làm cô ngã dụi vào thành cửa.

"Mang nó đi." - Bà ta sẵng giọng - "đưa nó đi cho khuất mắt tôi!"

"Tôi ko hề tình nguyện. Các người ko thể bắt tôi đi như thế"

Ở bên cạnh, con android vẫn bình thản trả lời. "Chúng tôi đã được sự cho phép của người giám hộ hợp pháp của cô, là bà Linh. Chúng tôi hoàn toàn có quyền đưa cô đi, kể cả dùng đến vũ lực, nếu cần thiết"

Cinder co bàn tay lại thành nắm đấm và vung lên.

"Không ai có thể ép tôi đi làm vật thí nghiệm."

"Sai" - Bà Adri trừng mắt nói - "Tôi có thể. Chừng nào cô vẫn nằm dưới sự giám hộ của tôi"

"Bà thừa biết làm như vậy cũng chẳng thể cứu được Peony, vì thế đừng có giả vờ là bà làm chuyện này vì Peony. Bản thân bà cũng biết thời gian của em ấy chỉ còn được tính bằng ngày. Cơ hội để họ tìm ra thuốc giải là..."

"Vậy thù sai lầm duy nhất của tôi là không tống cổ cô đi từ sớm" - Bà Adri cay nghiệt nói - "Tin tôi đi, Cinder. Đây là sự hy sinh tôi sẽ ko bao giờ thấy hối tiếc."

"Cô đã sẵn sàng đi cùng chúng tôi chưa?" Một con android lừ lừ lăn bánh về phía Cinder.

Cinder hạ tay xuống, nhìn về phía bà Adri cầu cứu nhưng cô ko tìm thấy một chút sự cảm thông nào trong mắt bà ta. Một nỗi căm hờn trào dâng trong cô. Đèn cảnh báo màu đỏ lại một lần nữa nhấp nháy trước mắt cô.

"Chưa, tôi chưa sẵn sàng"

Nói rồi cô vung sợi dây dây curoa lên quất thẳng vào đầu con android. Con rô bốt đổ rầm xuống đất, mấy cái bánh xe quay tít trong không khí. "Và tôi sẽ không đi đâu hết. Những gì các người đã làm với tôi đã quá đủ"

Con android thứ hai lập tức lăn về phía về phía cô. "Thực hiện điều 240 khoản B: Khống chế đối tượng tình nguyện bằng vũ lực"

Cinder cười khẩy, quất mạnh đầu dây curoa vào bộ cảm biến của con android, làm nó ngã ngửa ra đằng sau, toàn bộ ồmg kính vỡ vụn.

Sau đó,cô quay ngoắt người đối mặt với con android cuối cùng, trong đầu đã kịp dự tính xem mình sẽ chạy trốn khổ đây như thế nào. Cô tự hỏi, liệu có quá mạo hiểm quá ko nếu cô định bỏ trốn bằng tàu lượn? Tìm đâu ra một con dao để lấy con chíp đang gắn trong cổ tay? Liệu Iko có chạy đủ nhanh để theo kịp cô không? Liệu hai chân của cô có chịu được quãng đường dài từ đây tới tận Châu Âu?

Tuy nhiên, điều cô ko ngờ tới là con android còn lại tấn công quá thần tốc. Cô loạng choạng lùi lại phía sau, định vung sợi dây curoa lên lần nữa nhưng cẳng tay của con android đã kịp chộp lấy cổ tay cô trước. Điện được phóng ra. Ngay lập tức làm tê liệt hệ thần kinh của Cinder. BẮNG điều khiển trong đầu cô bị vô hiệu hoá. Mồm Cinder há a nhưng tiếng kêu bị tắc nghẽn trong cổ họng.

Sợi dây curoa rơi xuống và cả người Cinder đổ sụp xuống sàn. Đèn cảnh báo màu đỏ liên tục nhấp nháy trước mắt Cinder, cho tới khi bộ não của cô - theo đúng cơ chế tự vệ của cyborg - tạm ngừng hoạt động.

=====

Au rất xin lỗi các readers vì bỏ bê truyện suốt 1 tháng qua...

Mong các readers thông cảm cho au vì au đã bắt đầu năm học mới ở trường nên không có nhiều thời gian.

Au sẽ cố ra một tuần ít nhất 1 lần

~Cảm ơn nha~

CINDER LỌ LEM

Marissa Meyer
www.dtv-ebook.com

Chap 7

Bác sĩ Dmitri Erland đắm chiêu đọc bệnh án điện tử trên màn hình. Giới tính: Nam. 32 tuổi. Tình trạng hôn nhân: Không rõ. Có một con. Không nghề nghiệp. Trở thành cyborg sau một tai nạn liên quan tới công việc cách đây 3 năm. Hoàn toàn khánh kiệt sau cuộc phẫu thuật. Được chuyển tới từ Tokyo.

Có quá nhiều điểm khiến ông không thể, hay nói đúng hơn là không muốn, sử dụng bệnh nhân này nhưng ông lại không thể giải thích điều đó với ai.

"Ngài thấy sao, thưa bác sĩ?" Cô trợ lí hỏi. Đó là một cô gái có nước da bánh mật, cao hơn ông cả chục phân, và ông không hề nhớ tên cô ta. Thứ công việc duy nhất ông muốn giao cho cô ta là công việc bàn giấy, để tránh phải nói chuyện nhiều.

Bác sĩ Erland hít một hơi thật sâu rồi thở ra thật nhanh, sau đó chuyển màn hình sang trang bệnh án tiếp theo. Số bộ phận cần bổ sung thêm của anh ta chỉ chiếm 6,4% diện tích toàn cơ thể - chân bên phải, vài cái dây điện và một tấm bảng điều khiển loại nhỏ gắn trong bắp đùi.

"Quá già." Ông quăng cái màn hình sang một bên, đứng dậy nhìn qua cửa kính. Ở phía bên kia tấm kính, một bệnh nhân đang nằm trên bàn thí nghiệm. Bề ngoài trông anh ta có vẻ rất bình tĩnh, ngoại trừ mười đầu ngón tay đang điên cuồng gõ nhịp trên tấm đệm hơi. Hai chân anh ta để trần, lộ ra phần da được cấy ghép bên ngoài chiếc chân giả.

"Quá già?" - Cô trợ lí trợn mắt hỏi - "Anh ta mới 32 tuổi, sao lại có thể gọi là già?"

"Chúng ta không thể sử dụng anh ta."

"Bác sĩ, nếu tính cả người này thì đây là người thứ 6 bị ông từ chối trong tháng này rồi đấy. Chúng ta không thể cứ tiếp tục như vậy!"

"Anh ta có một đứa con. Một cậu con trai. Đấy chính là lý do."

"Và nhờ thế mà tối nay cậu bé ấy mới có cái cho vào bụng, bởi vì bố cậu ta may mắn phù hợp với đối tượng nghiên cứu của chúng ta."

"Thế nào gọi là phù hợp? Tỷ lệ máy móc trong người anh ta chỉ có 6,4%."

"Nhưng vẫn còn hơn là thí nghiệm lên con người." - Cô trợ lí tần ngần nói - "Ngài thật sự muốn thả anh ta ra?"

Bác sĩ Erland nhìn chằm chằm về phía phòng cách ly sau đó hắng giọng nói. "Kê đơn thuốc giả cho anh ta."

"Kê... Nhưng anh ta đâu có bị bệnh."

"Đúng vậy, nhưng nếu không kê cho anh ta cái gì đó, Hội đồng nghiên cứu sẽ đặt câu hỏi về công việc dưới này của chúng ta. Giờ thì cô hãy kê cho anh ta một cái đơn và nộp báo cáo để anh ta có thể đi."

Cô trợ lí hậm hực với tay lấy một cái lọ nhỏ bằng thủy tinh trên giá. "Tôi cũng không biết rốt cuộc chúng ta đang làm cái gì ở dưới này?"

Bác sĩ Erland quay sang hỏi: "À mà tên cô là gì ý nhỉ?"

Cô trợ lí lắc đầu chịu thua. "Thật là... Ngài có biết tôi đã là trợ lí ngày thứ Hai của ngài hơn 4 tháng nay rồi không?"

Cô ta quay người bỏ đi, bím tóc dài đung đưa sau lưng. Lông mày của bác sĩ Erland nhăn tít lại, lạng người nhìn bím tóc kia từ từ chuyển động, cuộn tròn lên. Một con rắn đen nhảy đang lúc lắc cái đầu. Thè lưỡi về phía ông, sẵn sàng tấn công.

Bác sĩ Erland giơ tay lên xoa mặt.

Càng lúc ảo giác của ông càng tệ.

Bất thành linh, cửa phòng thí nghiệm bật mở. "Thưa bác sĩ!"

Ông giật mình ngoảnh đầu lại hỏi "Gì thế?"

Li, một trợ lí khác của ông đang thò đầu vào từ cửa. Trước giờ bác sĩ Erland vẫn quý Li hơn là cô trợ lí kia.

"Có một tình nguyện viên đang đợi ở phòng 6D." - Li thông báo - "Vừa được đưa đến vào tối qua."

"Tình nguyện viên?" - Cô trợ lí ngạc nhiên hỏi - "Lâu lắm rồi mới thấy có người tình nguyện."

Li rút màn hình di động trong túi ngực ra. "Và còn rất trẻ nữa. Chúng tôi vẫn chưa kiểm tra chính xác nhưng tôi nghĩ là tỷ lệ không cao. Không thấy phần da cây."

Bác sĩ Erland lập tức dỏng tai lên, cọ cọ cái bút vào một bên thái dương. "Cậu nói là một cô gái trẻ sao? Thật là..." Ông dừng lại, tìm kiếm một từ miêu tả cho phù hợp. Không bình thường? Tình cờ? May mắn?

"Đáng ngờ." Cô trợ lí cao kêu hạ giọng nói.

"Ý cô nói đáng ngờ là sao?"

Cô trợ lí khoanh tay trước ngực ngồi xuống mặt bàn kế bên bác sĩ. "Tại tôi thấy bác sĩ toàn tìm cách kê đơn thuốc giả cho các cyborg nam và thả họ đi nhưng lại đặc biệt quan tâm tới các cyborg nữ, nhất là các cô gái trẻ."

"Thì càng trẻ, càng khỏe chứ sao." - Ông nhún vai nói - "Hơn nữa, càng khỏe thì càng ít xảy ra biến chứng. Đâu phải lỗi tại tôi khi Hội đồng liên tục bốc trúng phải các cô gái."

"Biến chứng ít hay nhiều thì cuối cùng bọn họ cũng đều có một kết cục - là chết."

"Đáng tiếc là vậy. Cảm ơn cô đã nhắc nhở." - Ông chỉ tay về phía người bệnh nhân đang nằm ở phía bên kia của tấm kính - "Đơn thuốc cho anh ta. Vui lòng khẩn trương giùm."

Nói xong ông bước ra khỏi phòng thí nghiệm, theo sát phía sau là Li. "Cậu có nhớ tên cô ta là gì không?"

"Fateen?"

"Fateen! Tôi không tài nào nhớ nổi cái tên này. Sớm muộn rồi tôi cũng quên luôn cả tên của mình mất."

Li bật cười khúc khích. Bác sĩ Erland cố nén một tiếng thở dài. Mọi người sẽ không phát hiện ra một ông già đang bị mắc chứng đãng trí nếu thỉnh thoảng ông ta đem chuyện đó ra làm trò cười.

Hành lang bệnh viện vắng tanh, ngoại trừ 2 con android y tế đang đứng ở cầu thang đợi lệnh. Phòng thí nghiệm số 6D nằm cách đó không xa.

Bác sĩ Erland rút từ sau tai ra một chiếc bút điện tử và chấm lên màn hình, để tải các dữ liệu mà Li vừa gửi ông. Thông tin về bệnh nhân mới từ từ hiện lên.

LINH CINDER, THỢ CƠ KHÍ CÓ GIẤY PHÉP

THẺ CĂN CƯỚC #0097917305

SINH NGÀY 29 THÁNG 11 NĂM 109 KỈ NGUYÊN THỨ BA

0 BÀI BÁO

CƯ DÂN CỦA TÂN BẮC KINH, KHỐI THỊNH VƯỢNG CHUNG
PHƯƠNG ĐÔNG, NGƯỜI GIÁM HỘ: LINH ADRI.

Li mở cửa phòng thí nghiệm. Gài chiếc bút ra sau tai, bác sĩ Erland lẳng lặng đi vào trong phòng.

Ở phía bên kia cửa kính, một cô gái trẻ đang nằm bất động trên bàn. Đèn trong phòng cách ly sáng đến nỗi bác sĩ Erland phải nheo mắt lại mới nhìn được. Một con android y tế đang đóng nắp ống thủy tinh đựng đầy máu và thả nó vào cái máng để chuyển sang phòng xét nghiệm.

Bàn tay và cánh tay của cô gái bị trói chặt bằng các sợi dây kim loại. Cánh tay trái của cô được làm bằng thép, đầu các khớp nối đen sì và gỉ sét chứng tỏ đã lâu ngày ko được lau rửa cẩn thận. Hai ống quần được xắn lên tận bắp đùi, để lộ 1 bàn chân thật và 1 bàn chân giả.

"Cô ấy đã được kích hoạt trở lại chưa?" Bác sĩ Erland hỏi, cất màn hình điện tử vào trong túi áo khoác.

"Chưa ạ." - Li nói - "Nhưng ngài hãy nhìn cô ấy xem."

Bác sĩ Erland không giấu được vẻ thất vọng. "Ừ, tỉ lệ như vậy là rất phù hợp. Nhưng chất lượng có vẻ hơi tệ."

"Nhìn bên ngoài thế thôi, ngài cần phải nhìn vào hệ thống dây bên trong. Hệ thần kinh bậc 4 và hoàn toàn kiểm soát tự động."

Lông mày của bác sĩ khẽ nhướn lên, nhưng rồi hạ xuống cũng rất nhanh.
"Cô ta đã chống cự à?"

"Người chúng ta đã gặp không ít khó khăn lúc đến giải cô ta đi. Cô ấy đã hạ gục hai trong số ba con android được cử đi, chỉ bằng một...một cái dây đai, hay gì đó, trước khi bị khống chế bằng điện. Cô ấy đã bất tỉnh cả đêm hôm qua."

"Sao bảo cô ta tình nguyện?"

"Là người giám hộ hợp pháp của cô ta. Bà ta nghi ngờ bệnh nhân đã tiếp xúc với bệnh dịch. Em gái của cô ta đã được đưa tới đây ngày hôm qua."

Bác sĩ nói vào trong cái micro trên bàn. "Thức dậy đi nào, thức dậy đi nào công chúa ngủ trong rừng."

"Họ đã sử dụng dòng điện 200 vôn." - Li nói - "Nhưng tôi đoán là cô ấy sắp tỉnh rồi."

Bác sĩ Erland đút hai tay vào túi áo khoác, thủng thẳng nói: "Cũng không nhất thiết phải đợi tới khi cô ta tỉnh lại. Chúng ta cứ tiến hành thôi."

"Ôi mừng quá!" - Tiếng cô trợ lí Fateen vọng vào từ ngoài cửa - "Chúc mừng bác sĩ đã tìm được người phù hợp với yêu cầu của mình."

Bác sĩ Erland gõ nhẹ mấy đầu ngón tay lên cửa kính. "Trẻ." - Mắt ông dừng lại ở cánh tay và bàn chân bằng kim loại sáng bóng của cô gái -
"Khỏe."

Fateen kéo ghế ngồi xuống trước màn hình, giọng đầy châm chọc. "Nếu 32 tuổi mà bác sĩ đã chê là già và yếu thì không hiểu ở tuổi của ngài sẽ được gọi là gì?"

"Một món đồ cổ rất có giá trị ở chợ đồ cổ." - Bác sĩ Erland mỉm cười nói - "Giờ thì hãy chuẩn bị máy quét đi."

CINDER LỌ LEM

Marissa Meyer
www.dtv-ebook.com

Chap 8

Cô đang nằm trên một giàn thiêu, những cục than đá nóng bỏng đang thiêu đốt lưng cô. Lửa. Khói. Mùi da cháy. Một bên chân và tay của cô đã cháy nát, chỉ còn trơ lại xương - nơi các bác sĩ vừa gắn thêm chân và tay giả cho cô, kèm theo một mớ dây dợ lòng thòng. Cô đã cố bò dậy nhưng cả người chới với như một con rùa bị lật ngửa. Cô dùng chiếc tay lành lặn còn lại cố lết ra khỏi đống lửa, nhưng lớp than hồng dường như kéo dài đến vô tận.

Cô đã từng mơ thấy giấc mơ này trước đây hàng trăm lần. Nhưng lần này có chút khác biệt.

Lần này cô không chỉ có một mình như mọi lần, mà còn có rất nhiều nạn nhân khác vây quanh. Họ rên rỉ, cầu xin nước uống. Tất cả đều bị thiếu một bộ phận nào đó trên cơ thể. Thậm chí một số người chẳng còn gì ngoài cái đầu, phần thân trên và cái miệng đang ko ngừng van vãn và cầu xin. Vừa nhìn thấy các vết bầm màu xanh trên da họ, Cinder lập tức co rúm người lại, tìm cách tránh xa.

Cô nhìn thấy Peony đang gào thét, đổ lỗi cho cô. Cô là nguyên nhân của mọi chuyện. Chính cô đã mang bệnh dịch về nhà. Tất cả là lỗi của cô.

Cinder mở miệng định cầu xin sự tha thứ của Peony, nhưng rồi im bật khi nhìn xuống cánh tay lành lặn của mình - đang nổi chi chít các chấm nhỏ màu xanh.

Ngọn lửa bắt đầu làm tan chảy các mảng da bị bệnh, để lộ lớp kim loại và dây điện dưới da.

Cinder lại quay ra nhìn Peony một lần nữa. Miệng cô bé mấp máy nhưng giọng nói có gì đó gượng gạo vào khó hiểu "Giờ thì hãy chuẩn bị máy quét đi nào."

Cinder có cảm giác như đang có một bầu ong vo ve làm tổ trong tai. Cả người cô bật nảy lên, nhưng cô không thể cử động. Chân tay cô quá nặng. Mùi khói vẫn đang vấn vương trước mũi cô, nhưng sức nóng của ngọn lửa đã dịu đi nhiều, chỉ còn lại tấm lưng cháy đau nhức của cô. Hình ảnh Peony mờ dần rồi tan biến vào không khí. Lớp than hồng dưới lưng cô cũng không còn.

Dòng chữ màu xanh lá cây liên tục chạy dọc theo đáy mắt Cinder.

Trong bóng tối mịt mù, cô nghe tiếng bánh xe quen thuộc của một con android.

Là Iko chăng?

ĐÃ QUÉT XONG. TOÀN BỘ HỆ THỐNG ỔN ĐỊNH. KHỞI ĐỘNG LẠI TRONG 3...2...1...

Cinder cảm nhận được một luồng điện chạy dọc qua người. Các ngón tay của cô khẽ giật giật, cơ thể cô đã bắt đầu cử động được trở lại.

Bóng tối từ từ giãn ra, nhường chỗ cho thứ ánh sáng huyền ảo màu da cam trước mắt Cinder.

Mi mắt cô hấp háy, từ từ hé mở.

"À! Juliet đã tỉnh rồi."

Cô nhắm mắt lại, để nó tự điều chỉnh. Cô muốn giơ tay lên che mắt nhưng không được, bởi cả người đang bị cái gì đó trói chặt.

Một nỗi hoảng loạn mới trào dâng trong cô. Cô mở mắt, ngoái đầu tìm xem tiếng nói vừa rồi là của ai.

Một tấm gương lớn chiếm trọn toàn bộ bức tường. Cô nhìn vào trong gương và giật mình với chính hình ảnh phản chiếu của mình. Mái tóc cô rối bù. Da dẻ thì tái nhợt, gần như trong suốt, như thể dòng điện khi này đã hút cạn năng lượng và da thịt cô.

Họ đã tháo găng tay và giày của cô, hai bên ống quần xắn cao lên tới tận bắp chân. Người cô đang nhìn thấy trong gương không phải là một cô gái. Mà là một cỗ máy.

"Cô cảm thấy thế nào, cô...cô Linh?" Âm điệu của người này có gì đó là lạ, cô không thể xác định được ông ta là người châu Âu hay châu Mỹ.

Cô liếm đôi môi nứt nẻ của mình rồi ngoái đầu nhìn con android đang đứng phía sau. Nó đang điều khiển một cái máy nhỏ giữa một rừng các loại máy móc khác. Thiết bị y tế. Rô bốt phẫu thuật. Bơm tiêm điện. Kim tiêm. Cinder phát hiện ra cô đang bị gắn với một trong những chiếc máy đó qua mấy sợi dây cảm biến trên ngực và trán.

Màn hình trên bức tường phía bên phải hiện tên và số thẻ căn cước của cô. Ngoài ra trong phòng không còn món đồ nào khác.

"Nếu cô chịu khó nằm im và hợp tác, mọi chuyện sẽ nhanh chóng kết thúc." người phía bên kia tấm kính nói.

Cinder cau mày. "Thật là nực cười." - Cô gồng mình phản ứng - "Tôi không hề tình nguyện làm mấy chuyện này. Tôi không muốn làm chuột bạch cho các người."

Cả căn phòng im phăng phắc. Và rồi một tiếng bíp vang lên từ phía sau. Ngoài đầu nhìn lại, cô thấy con android khi nãy đang rút mấy sợi dây cáp nhỏ ra khỏi một cái máy. Một cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng cô.

"Tránh xa tôi ra."

"Sẽ không đau đâu, cô Linh."

"Tôi mặc kệ. Hãy tránh xa đầu tôi ra. Tôi không hề tình nguyện làm mấy chuyện này."

"Tôi đang có ở đây chữ kí xác nhận của bà Linh Adri. Hẳn là cô phải biết bà ấy đúng không?"

"Bà ta không phải là mẹ tôi! Bà ta chỉ là..." Trái tim cô thắt lại.

"Người giám hộ hợp pháp của cô?"

Cinder đập đầu thình thình xuống giường. "Các người không thể làm như vậy với tôi!"

"Cô Linh, cô có biết là việc cô có mặt ở đây thế này chính là đang giúp cho đồng bào của mình không?"

Cô quắc mắt nhìn thẳng vào gương như muốn ăn tươi nuốt sống người đang đứng ở phía bên kia. "Tại sao tôi lại phải giúp bọn họ? Họ đã làm được gì cho tôi?"

Thay vì trả lời câu hỏi của cô, ông ta chỉ lẳng lặng nói "Tiến hành đi!"

Có tiếng bánh xe chậm chậm lăn về phía Cinder. Cô ra sức vùng vẫy, tìm cách né gọng kìm lạnh ngắt đang từ từ hạ xuống, nhưng con android đã kịp đè nghiêng đầu cô xuống.

Cinder hiểu rằng nếu phản kháng kịch liệt quá, rất có thể cô sẽ bị sốc điện một lần nữa. Cô cũng không chắc liệu đó có phải là ý tốt hay không, nhưng kí ức hãi hùng về lớp than hồng khi nãy đã buộc cô dừng lại, không tiếp tục chống cự.

Tim cô như muốn ngừng đập khi con android mở cái chốt phía sau đầu cô. Nhắm chặt mắt lại, cô cố tưởng tượng ra mình đang ở một nơi khác, chứ không phải căn phòng lạnh lẽo, vô trùng này. Cô không muốn nghĩ tới việc đang có hai cái kim kim loại chuẩn bị kẹp vào tấm bảng điều khiển trong đầu cô - hay nói cách khác là bộ não của cô - nhưng không làm được.

Một cảm giác buồn nôn lan toả khắp người cô.

Cô nghe thấy tiếng lách cách của hai chiếc kim kim loại trong đầu mình. Cô không thể cảm thấy bất cứ điều gì - bởi cơ thể cô không hề có rễ thần kinh. Nhưng chẳng hiểu sao cô vẫn rùng mình, toàn thân nổi hết da gà. Màn hình trên vông mạc thông báo hiện cô đang được kết nối MÁY ĐO TỶ LỆ 2.3. ĐANG QUÉT...2%...7%...16%...

Cái máy phía sau cô khẽ rung lên. Không cần nhìn Cinder cũng biết đang có một dòng điện nhỏ chạy dọc theo các sợi dây trong cơ thể cô. Cô chỉ lờ mờ cảm nhận được điều đó tại các đoạn nối giữa da và phần kim loại. Cảm giác hơi râm ran khi máu huyết đang lưu thông bỗng nhiên bị chặn lại.

63%...

Cinder nghiêng chặt răng. Trước đây cũng đã từng có người làm như vậy với cô - với bộ não của cô. Đó là một sự thật Cinder chưa bao giờ quên, nhưng luôn tìm cách lờ đi. Một vị bác sĩ phẫu thuật nào đó, một người hoàn toàn xa lạ, đã mở hộp sọ của cô và cấy vào đó một hệ thống các loại dây điện và dây dẫn, trong khi cô chỉ biết nắm bắt lực trên bàn mổ. Ai đó đã thay đổi não bộ của cô. Ai đó đã thay đổi con người cô.

78%...

Mặc cho Cinder ra sức gào thét nhưng không có âm thanh nào được thốt ra. Cô không bị đau. Không hề đau đớn. Nhưng rõ ràng có ai đó đang ở trong đầu cô. Trong cơ thể cô. Đây là một sự xâm phạm. Cô điên cuồng quấy đạp nhưng không làm sao thoát khỏi hai cái gọng kìm của con android.

"Cút đi!" Tiếng gào thét vẫn tiếp tục vang vọng trong tai cô.

ĐÃ QUÉT XONG.

Con android rút gọng kìm ra, bỏ mặc Cinder nằm run rẩy trên bàn thí nghiệm. Nó thậm chí còn không buồn đóng cái nắp ở sau gáy cho cô.

Cô căm thù nó. Cô căm thù Adri. Cô căm thù giọng nói đằng sau tấm gương. Cô căm thù những kẻ đã biến cô thành ra thế này.

"Cảm ơn sự hợp tác của cô." - Giọng nói kia tiếp tục - "Chúng tôi cần một phút để lưu lại các thông tin vừa đo được, sau đó chúng ta sẽ tiếp tục. Trong lúc chờ đợi, cô hãy cứ thả lỏng tự nhiên."

Cinder quay mặt đi, không thèm nhìn vào tấm gương. Đây là một trong số những lần hiếm hoi cô cảm thấy mình thật may mắn vì không có tuyến lệ. Nếu không ngày hôm nay nước mắt cô chắc sẽ chảy thành sông và cô sẽ căm ghét bản thân vì điều đó.

Cô nghe thấy tiếng người xì xào nói chuyện, chủ yếu liên quan tới các thuật ngữ chuyên môn về khoa học mà cô không thể hiểu.

Trong khi đó, con android y tế đang chạy qua chạy lại phía sau cô, đẩy cái máy đo tỉ lệ sang một bên. Chuẩn bị công cụ tra tấn tiếp theo.

Cinder mở hé mắt. Màn hình trên tường đã thay đổi, không còn hiển thị các thông số về cơ thể của cô. Số thẻ căn cước của cô vẫn đang hiện ở góc trên cùng, bên dưới là một biểu đồ toàn ảnh.

Của một cô gái.

Một cô gái người đầy dây dợ.

Như thế ai đó đã chế cô ra làm đôi, một nửa thân trước và một nửa thân sau, sau đó dùng chúng làm tư liệu giảng dạy ở trường Y. Trái tim, bộ não, nội tạng, bắp cơ và mạch máu. Bảng điều khiển, cánh tay giả, bàn chân giả, dây điện và dây dẫn, kéo thẳng từ hộp sọ xuống tận cột sống. Các mô sẹo tại nơi da thịt gặp kim loại. Một khối vuông nhỏ, sẫm màu trên cổ tay cô - con chip thẻ căn cước của cô.

Cinder đã biết tất cả những cái đó. Hay nói đúng hơn là cô có thể tự đoán được.

Nhưng cô không hề biết mình có tới bốn cái xương sườn bằng kim loại, một đốt sống bằng kim loại, khá nhiều mô nhân tạo quanh trái tim, và gần chục thanh nẹp bằng kim loại trên cẳng chân phải.

Dòng chữ bên dưới màn hình đề: TỶ LỆ: 36,28%

Cô gái này có 36,28% không phải con người.

"Cảm ơn sự kiên nhẫn của cô." - Giọng nói kia đột nhiên vang lên, làm Cinder giật bắn "Cô gái trẻ, hẳn là cô cũng đã nhận ra cô chính là một hình mẫu tiêu biểu của khoa học hiện đại."

"Để tôi yên." Cinder lầm bầm.

"Tiếp theo, android y tế của chúng tôi sẽ tiêm vào người cô một dung dịch có chứa 1/10 vi khuẩn letumosis. Tất cả đều đã được đánh dấu bằng từ tính, vì thế trên biểu đồ chúng sẽ có màu xanh lá cây. Sau khi cơ thể cô bước vào giai đoạn đầu tiên của bệnh, hệ thống miễn dịch sẽ bắt đầu hoạt động và tìm cách phá huỷ vi khuẩn letumosis, nhưng nó sẽ không thành công. Cơ thể cô sau đó sẽ tiếp tục chuyển sang giai đoạn thứ hai của căn

bệnh, với các vết bầm tím lần lượt xuất hiện trên da. Khi đó, chúng tôi sẽ tiêm vào người cô loại kháng thể mới nhất chúng tôi vừa nghiên cứu, mà nếu thành công, chúng ta sẽ vĩnh viễn xoá sổ nạn dịch letumosis. Và cô sẽ vẫn kịp về nhà để ăn bữa tối. Cô sẵn sàng chưa?"

Cinder nhìn vào biểu đồ trên màn hình điện tử, tưởng tượng ra cảnh sắp phải trực tiếp chứng kiến cái chết từ từ của bản thân.

"Trước giờ các người đã thử qua bao nhiêu loại kháng thể rồi?"

"Mấy?"

"27" - Con android trả lời.

"Nhưng..." - người phía bên kia tấm gương nói - "sau mỗi lần thử họ lại chết chậm hơn một chút."

Mặt Cinder tái nhợt, mặt cắt không còn giọt máu.

"Mấy, chuẩn bị xi lanh A."

Con android lừ lừ tiến tới cạnh Cinder. Phần thân trước của nó bật mở, để lộ cánh tay thứ ba có gắn xi lanh, giống như đám android tới bắt Cinder ở nhà lần trước.

Cinder hiểu dù cô có chống cự thế nào cũng vô ích. Cô không muốn tỏ ra sợ hãi trước đám người vô nhân đạo kia. Cô cố gắng nằm im hết sức có thể. Cố gắng tỏ ra mạnh mẽ. Cố gắng không nghĩ tới những điều bọn chúng sắp làm với mình.

"Cô cố thả lỏng tay đi nào, như thế sẽ dễ tìm được mạch hơn."

Sau khi đã lấy máu của cô tới hai lần chỉ trong vòng 12 giờ, bọn họ còn định trông đợi vào sự cộng tác của cô sao? Cinder gồng mình, co hai tay

thành năm đấm. Người ở phía bên kia tấm gương bật cười, như thể rất hứng thú với trò hề đang diễn ra bên trong căn phòng cách ly.

Có điều con android được lập trình quá hoàn hảo, mặc cho Cinder chống đối, nó vẫn thành công ngay trong lần thử đầu tiên và luôn được kim vào tĩnh mạch trên cánh tay cô. Cinder há mồm, thở hắt ra.

Một cú véo. Chỉ giống như một cú véo. Vậy mà chẳng hiểu sao mọi ý chí phản kháng của cô như bị rút cạn khi thứ chất lỏng không màu kia từ từ chảy vào trong cơ thể cô.

CINDER LỌ LEM

Marissa Meyer
www.dtv-ebook.com

Chap 9

"Đã gây bệnh thành công cho đối tượng nghiên cứu" - Li nói - "Mọi phản ứng đều bình thường. Huyết áp ổn định. Các dấu hiệu của giai đoạn 2 được dự đoán sẽ xuất hiện vào lúc 01:00 sáng mai." - Anh ta vỗ hai tay, xoay ghế lại nhìn bác sĩ Erland và cô trợ lý Fateen - "Nghĩa là chúng ta có thể về nhà và ngủ một giấc đúng không bác sĩ?"

Bác sĩ Erland không nói không rằng giơ ngón trỏ trượt trên màn hình, dò từng bức ảnh của bệnh nhân. 20 chấm nhỏ màu xanh lá cây đang nhấp nháy chạy dọc theo dòng máu, từ từ toả đi các mạch máu trong cơ thể. Trước đây ông đã từng nhìn thấy hình ảnh tương tự - hàng chục lần. Chính phần cơ thể còn lại của cô gái mới là điều thu hút sự chú ý của ông.

" Ngài đã từng thấy trường hợp nào như thế này chưa?" - Fateen đứng ở bên cạnh hỏi - "Chỉ riêng bán đi tấm bảng điều khiển của cô ta không thôi cũng đủ để trả cho một gia đình có người tham gia tình nguyện."

Sự khó chịu hiện rõ trên mặt bác sĩ Erland. Nhưng thay vì khiển trách cô trợ lý trẻ, ông chỉ lẳng lặng đứng dịch sang một bên rồi chăm chăm nhìn vào cái biểu đồ trên màn hình. Ông gõ nhẹ vào đoạn cột sống phát sáng, nơi có hai đốt sống kim loại được nối với nhau và cho phóng to hình ảnh lên. Cái bóng nhỏ mờ mờ khi nãy giờ đã hiện ra rõ ràng và sắc nét hơn.

Fateen khoanh tay lại trước ngực, và cúi xuống nhìn. "Cái gì thế này?"

"Tôi cũng không chắc" Bác sĩ Erland thử xoay tấm ảnh để tìm một góc dễ nhìn hơn.

"Trông giống một con chíp." Li đứng dậy, tham gia góp ý kiến.

"Trong cột sống của cô ta?" - Fateen nhú mày hỏi - "Để làm gì?"

"Tôi chỉ nói là giống một con chíp thôi. Rất có thể họ đã làm hỏng đốt sống đó nên phải hàn lại."

Fateen chỉ vào màn hình. "Trông không giống một vết hàn cho lắm. Anh thấy mấy cái rãnh kia không, giống như được gắn vào hơn là..." Cô ta ngập ngừng, không nói tiếp.

Cả hai người quay ra nhìn bác sĩ Erland, người này giờ vẫn đang chăm chú theo dõi chuyển động của các chấm nhỏ màu xanh trên màn hình. "Trông hết như đàn đom đóm nhỏ màu xanh" Ông lẩm bẩm nói một mình.

"Bác sĩ," - Fateen hươ tay gọi - "tại sao cô ấy lại có một con chíp gắn trong hệ thần kinh?"

Bác sĩ Erland hắng giọng. "Có lẽ," - ông rút kính từ trong túi áo ngực ra đeo lên mắt - "hệ thần kinh của cô ta bị tổn thương nặng nề."

"Do tai nạn giao thông chăng?" Li hỏi.

"Các chấn thương về cột sống từng khá phổ biến, cho tới khi chúng ta chuyển sang chế độ điều khiển tự động bằng máy tính." Bác sĩ Erland đột nhiên khựng lại, cúi sát mặt vào màn hình máy tính, run run lật lại tấm biểu đồ tổng thể khi này.

"Ngài đang muốn tìm cái gì thế ạ?" Fateen hỏi

Bác sĩ Erland bỏ tay xuống, ngẩng đầu nhìn về phía cô gái đang nằm bất động đằng sau tấm kính. "Còn thiếu một cái"

Mô sọ quanh cổ tay. Bàn chân giả xỉn màu. Vết dầu mỡ cáu bẩn dưới móng tay.

"Là cái gì ạ?" - Giọng Li đầy tò mò - "Còn thiếu cái gì ạ?"

Bác sĩ Erland tiến sát tới ô cửa kính, chống bàn tay ướt đầm mồ hôi lên bậu cửa. "Một con đom đóm nhỏ màu xanh"

Phía sau ông, Li và Fateen quay sang hoang mang nhìn nhau, trước khi giật mình nhìn trở lại màn hình. Cả hai bắt đầu đếm, Li đếm trong im lặng, còn Fateen đếm thành tiếng. Cô dừng lại ở con số 12, há hốc mồm sững sốt.

"Một chấm xanh vừa biến mất." - Sự bàng hoàng hiện rõ trên khuôn mặt Fateen. Cô chỉ vào khoảng trống trên đùi phải của cô gái - "Một con vi khuẩn, nó vừa mới ở đây. Tôi còn đang vừa nhìn thấy nó vậy mà giờ đã không còn."

Liên sau đó, thêm hai chấm nhỏ nhấp nháy rồi vụt biến mất, như cái bóng đèn cháy.

Li chộp vội lấy bàn phím trên bàn, điên cuồng gõ lên đó. "Hệ thống miễn dịch của cô ấy đang cực kì rối loạn."

Bác sĩ Erland cúi xuống nói vào micro. "Máy, lấy thêm mẫu máu. Khẩn trương." Cô gái trong phòng cách ly giật thót mình khi vừa nghe thấy giọng của ông.

Fateen bước tới gần cửa sổ cạnh bác sĩ. "Chúng ta thậm chí còn chưa hề tiêm thuốc giải cho cô ấy."

"Đúng thế."

"Vậy thì tại sao cô ta..."

Bác sĩ Erland chống nốt bàn tay còn lại xuống bậu cửa để giữ thăng bằng. "Tôi cần phải đi xem thử mẫu máu đầu tiên." - Giọng ông có chút tằn

ngần khi phải rời đi - "Sau khi toàn bộ chỗ vi khuẩn kia biến mất, hãy đưa cô ta đến phòng thí nghiệm số 4."

"Nhưng phòng thí nghiệm số 4 không phải là phòng cách ly." Li nói.

"Không cần. Cô ta sẽ không lây bệnh đâu." - Bác sĩ Erland búng tay cái tách, rồi dừng lại ở cửa - "Và có khi bảo họ cởi dây cho cô ta được rời đây."

"Cởi dây..." - Mặt Fateen biến sắc - "Ngài có chắc đó là ý hay không? Cô ta từng một mình hạ gục hai con android đấy, ngài quên rồi à?"

Li khoanh hai tay lại trước ngực. "Fateen nói đúng. Tôi sẽ không muốn đứng cùng phòng với một cô gái hung dữ như vậy đâu."

"Cái đó thì cô cậu không phải lo." - Bác sĩ Erland nói - "Tôi sẽ gặp riêng cô ấy một mình."

CINDER LỌ LEM

Marissa Meyer
www.dtv-ebook.com

Chap 10

Cinder giật mình khi nghe thấy giọng bí ẩn kia cất lên, yêu cầu lấy thêm một mẫu máu nữa từ con cừu bị hiến tế - là cô. Cô giận dữ giương mắt nhìn chăm chăm vào gương, trong khi con android tắt bật chuẩn bị mũi kim mới.

Cô nuốt nước bọt, cổ họng khô khốc. "Tôi còn phải đợi bao lâu nữa mới được tiêm thứ thuốc giải không có thật kia?"

Cô chờ đợi, nhưng không có tiếng trả lời. Con android quặp cái càng kim loại lên cổ tay cô, làm cô rùng mình trước cái lạnh đột ngột, sau đó lạnh lùng đâm mũi kim vào khuỷa tay cô.

Vết bầm này sẽ còn kéo dài trong vài ngày.

Và ngày mai có lẽ cô sẽ chết. Hoặc hấp hối.

Giống như Peony.

Trái tim Cinder quặn thắt. Có lẽ bà Adri nói đúng. Có lẽ như thế lại tốt hơn, cho cô và cho tất cả mọi người.

Không, cô không muốn chết. Biết đâu thuốc giải lại có tác dụng.

Cô gồng người bên dưới sợi dây trói.

Há miệng hít một hơi thật sâu, cô dần lấy lại bình tĩnh, và nằm theo dõi biểu đồ cơ thể cô trên màn hình đối diện. Hai chấm nhỏ màu xanh lá cây đang nhấp nháy ở cổ chân phải cô.

Con android rút kim tiêm ra và dùng một miếng bông rịt vào vết thương. Cái lọ nhỏ đựng đầy máu của Cinder được đặt vào trong chiếc hộp sắt gắn trên tường.

"Tôi đang hỏi các người. Thuốc giải đâu? Bao giờ mới có? Ít nhất các người cũng phải thử một lần chứ?"

"Máy!" - Tiếng một người phụ nữ vang lên. Cinder quay ngoắt đầu sang nhìn vào gương - "Ngắt kết nối bệnh nhân với các máy theo dõi và đưa cô ta đến phòng thí nghiệm 4D."

Cinder bấm chặt các đầu ngón tay xuống mặt đệm. Phòng thí nghiệm 4D. Liệu đó có phải là nơi họ chuyển bệnh nhân tới để quan sát cái chết từ từ của họ hay không?

Con android đóng cái nắp sau gáy của cô lại rồi tháo mấy sợi dây gắn trên ngực cô ra. Máy đo nhịp tim phát ra một tiếng tút dài, và đường gợn sóng trên màn hình nhanh chóng chuyển thành một đường thẳng băng.

"Có ai ngoài đó không?" - Cinder gọi to - "Ai đó làm ơn nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra thế?"

Không có tiếng trả lời. Đèn cảm biến màu xanh của con android nhấp nháy và cửa phòng cách ly mở ra. Cinder được đẩy ra khỏi phòng, bên ngoài hành lang vắng tanh không một bóng người. Mùi thuốc tẩy và thuốc khử trùng thoảng trong không khí.

Cinder ghé cổ bắt chuyện: "Trong chân tôi hình như còn ít dầu đấy, có cần tôi sửa cái bánh xe cho đỡ kêu không?"

Con android vẫn tiếp tục im lặng.

Cinder mím chặt môi. Các cánh cửa trắng được đánh số lướt qua mắt họ. "Trong phòng thí nghiệm 4D có cái gì?"

Im lặng.

Cinder nghe thấy tiếng người văng vẳng từ đằng xa, có lẽ là ở một hành lang khác. Đâu đó vang lên những tiếng thét thất thanh vọng ra từ phía sau những chiếc cửa đóng kín. Và rồi xe của cô dừng lại trước cánh cửa có dòng chữ 4D màu đen. Con android đẩy cô vào trong phòng. Căn phòng giống y hệt như căn phòng lúc trước, chỉ có điều không có gương theo dõi.

Cinder được đẩy tới bên cạnh chiếc bàn khám, phía trên là đôi giày ống và đôi găng tay quen thuộc. Còng tay và còng chân cô đột nhiên mở ra, trong sự ngỡ ngàng của Cinder.

Cô rút vội tay và chân ra khỏi mấy cái vòng kim loại, trước khi con android phát hiện ra và trói cô trở lại. Có điều, nó chẳng hề phản ứng, chỉ lừ lừ đi ra khỏi phòng và đóng cửa lại.

Cinder run rẩy ngồi dậy và nhìn quanh phòng. Không thấy có cái máy quay hay tấm gương nào trong phòng, ngoài mấy cái máy đo nhịp tim, máy quét tỉ lệ, màn hình theo dõi, bàn khám bệnh. Và Cinder.

Cô nhào người sang lấy giày ống và găng tay. Vừa buộc dây giày, cô vừa sực nhớ ra mấy món dụng cụ giấu ở cạnh đui trước khi rời khỏi bãi phế liệu - mà cô có cảm tưởng như đã xảy ra cách đây hàng thiên niên kỉ. Cô sờ xuống đui và thở phào khi thấy chúng vẫn còn nguyên, chưa hề bị lấy đi. Cô chọn lấy một cái cờ lê to nhất và nặng nhất rồi cúi xuống thắt nốt bên giày còn lại.

Sau khi đã che được phần cơ thể bị khiếm khuyết và có trong tay một món vũ khí, cô bỗng thấy tự tin hơn hẳn. Mặc dù vẫn có chút căng thẳng nhưng không đến nỗi tuyệt vọng như lúc trước.

Duy chỉ có một điều khiến Cinder không khỏi băn khoăn. Tại sao trả lại đồ cho cô khi mà sớm muộn gì cô cũng chết? Tại sao lại chuyển cô sang một phòng thí nghiệm mới?

Cô cọ cờ lê vào vết bầm ở khuỷa tay. Trông nó rất giống nốt phát ban của bệnh dịch. Cô dùng ngón tay ấn thử vào đó, và mừng rỡ khi cảm thấy đau, chứng tỏ không phải do bệnh.

Cinder lại ngoái đầu nhìn quanh phòng một lần nữa, xem có bóng dáng của con android y tế hay cái máy quét nào không nhưng tuyệt nhiên không phát hiện ra được điều gì.

Cô trượt xuống bàn, đi về phía cửa và thử mở nó ra. Cửa đã bị khoá. Cinder giơ cổ tay quẹt qua cái máy quét gắn trên cửa nhưng đèn đỏ liên tục nhấp nháy, chứng tỏ nó đã được mã hoá, và chỉ dành cho một số người nhất định.

Sau vài lần thử không thành công, cuối cùng Cinder đành chịu thua, quay lại bật màn hình vô tuyến lên xem. Vẫn là cái biểu đồ cô vừa nhìn thấy ở phòng bên kia.

Đột nhiên, cửa ra vào bật mở.

Cinder giật mình, giấu vội cái cờ lê sang bên cạnh.

Một người đàn ông lớn tuổi đội mũ newsboy màu xám đang đứng trước mặt cô, tay trái cầm bảng điều khiển, tay phải cầm hai ống nhỏ đựng đầy máu. Ông ta trông còn thấp hơn cả Cinder, chiếc áo bờ-lu trắng khoác hờ trên vai. Khuôn mặt ông đầy khắc khổ và mệt mỏi, như thể nhiều năm nay ông đã có quá nhiều điều quan trọng để suy nghĩ. Có điều, đôi mắt ông xanh thẳm, còn xanh hơn cả bầu trời và tại thời điểm đó, chúng dường như đang mỉm cười.

Ông làm cô liên tưởng đến ánh mắt thòm thèm của một đứa trẻ khi đứng trước một đĩa bánh thơm phức.

Cánh cửa khép lại sau lưng ông ta

"Chào cô, cô Linh."

Tay cô bấu chặt lấy cái cờ lê. Cô nhận ra giọng nói này. Chính là cái giọng kì quái lúc này.

"Tôi là bác sĩ Erland, người đứng đầu đội nghiên cứu bệnh letumosis của hoàng gia."

Cinder cố tỏ ra bình tĩnh, cất giọng hỏi. "Sao ông không đeo khẩu trang?"

Lông mày của vị bác sĩ nhướn lên. "Để làm gì? Cô bị bệnh à?"

Cinder nghiêng răng, ép chặt cái cờ lê vào cạnh đùi.

"Trước tiên chúng ta hãy ngồi xuống đã. Tôi có mấy việc quan trọng cần thảo luận với cô."

"Ồ, giờ ông lại muốn nói chuyện cơ đấy" - Cinder - "Tôi còn tưởng các người không thềm quan tâm tới suy nghĩ của đám chuột bạch chúng tôi."

"Cô có chút khác biệt với những người tình nguyện khác."

Cinder nhìn thẳng vào mắt ông bác sĩ già, thanh kim loại trong tay cô ấm dần lên. "Có lẽ bởi vì tôi không hề tình nguyện."

Nói dứt lời, cô vung tay lên. Nhắm thẳng vào thái dương ông bác sĩ. Trong đầu hiện lên cảnh báo ông ta đổ sụp xuống sàn.

Nhưng rồi cô khựng lại, hình ảnh tưởng tượng kia cũng vụt tan biến. Tim cô đập chậm lại, và cơn kích động dần qua đi, trước cả khi màn hình nơi đáy mắt kịp nháy đèn cảnh báo. Cô bối rối không biết phải làm sao. Trước mặt cô là một ông già rất đỗi bình thường. Nhỏ bé và vô hại. Với đôi mắt xanh ngây thơ và đáng yêu nhất cô từng thấy. Và cô không muốn làm hại tới ông ta.

Cánh tay cô run run.

Bóng đèn nhỏ màu da cam vụt sáng và Cinder buông cái cờ lê trên tay ra, trong sự ngỡ ngàng của bản thân.

Nãy giờ ông còn chưa nói gì cả. Tại sao hệ thống lại cảnh báo ông ấy đang nói dối?

Vị bác sĩ già không hề tỏ ra nao núng. Hai mắt ông sáng bừng lên, hài lòng trước phản ứng của Cinder. "Xin mời," - ông chỉ tay về phía chiếc bàn gần đó - "chúng ta hãy ngồi xuống đó rồi nói tiếp."

Xin lỗi vì mình ko thể đăng thường xuyên -_-

CINDER LỌ LEM

Marissa Meyer
www.dtv-ebook.com

Chap 11

Cinder liên tục chớp mắt, như thể muốn xua tan màn sương đang giăng kín đầu mình. Bóng đèn màu da cam ở đáy mắt cô cũng đã biến mất - rút cuộc nó muốn cảnh báo cô điều gì?

Không lẽ cú sốc khi này đã làm ảnh hưởng đến hệ thống lập trình trong người cô?

Bác sĩ Erland bước tới, chỉ vào màn hình điện tử trên tường. "Chắc cô hiểu biểu đồ này có nghĩa là gì đúng không?" - Ông hỏi - "Để tôi nói cho cô biết điểm kì lạ ở đây."

Cinder kéo găng tay lên, che đi vết sẹo ở cổ tay. Cô thận trọng tiến lại gần vị bác sĩ già. Chân đá phải cái cờ lê dưới đất, làm nó lăn lông lốc vào gầm bàn. "Tỷ lệ 36,28% cũng có thể coi là khá kì lạ rồi."

Nhân lúc bác sĩ Erland đang quay lưng về phía mình, Cinder cúi xuống nhặt cái cờ lê lên. Nó có vẻ nặng hơn lúc trước. Hay nói đúng hơn là mọi thứ - từ tay, chân, đến đầu cô - đều trở nên nặng nề hơn.

Bác sĩ Erland chỉ vào khuỷa tay bên phải trên màn hình. "Đây là chỗ chúng tôi tiêm vi khuẩn mang mầm bệnh letumosis vào người cô. Tất cả đều được đánh dấu, nhờ đó chúng tôi có thể theo dõi sự phát triển của chúng trên toàn bộ cơ thể cô." - Nói rồi ông quay lại hỏi Cinder - "Giờ thì cô đã nhận ra điểm kì lạ ở đây chưa?"

"Ngoài việc tôi vẫn chưa chết và ông không hề lo lắng khi phải đứng chung một phòng với tôi?"

"Có thể nói là như vậy..." - Ông quay hẳn người lại, đối diện Cinder - "Cô thấy đấy, toàn bộ chỗ vi khuẩn đó đã biến mất."

Cinder nhú mày lại hỏi. "Ý ông là sao?"

"Ý tôi là chúng đã biến mất. Hoàn toàn."

"Vậy là...tôi không bị nhiễm bệnh?"

"Đúng vậy, cô Linh. Cô không hề bị nhiễm bệnh."

"Và tôi sẽ không chết?"

"Chính xác."

"Và tôi không thể lây bệnh cho người khác?"

"Đúng vậy, đúng vậy. Cảm giác đó thật tuyệt vời đúng không?"

Cinder dựa lưng ra bức tường phía sau. Nhưng chưa kịp thở phào trong cô lại đã lại dấy lên một nỗi nghi ngờ. Rõ ràng họ đã tiêm vi khuẩn mang mầm bệnh vào người cô, vậy mà giờ cô đã khỏi bệnh? Mà không cần thuốc giải?

Không lẽ đây là một cái bẫy? Nhưng cô không hề nhìn thấy đèn cảnh báo màu da cam nhấp nháy. Chứng tỏ ông ấy đang nói thật - một sự thật vô cùng khó tin. "Trước đây ông đã gặp trường hợp nào tương tự chưa?"

Một nụ cười rạng rỡ thoáng nở trên khuôn mặt khắc khổ của vị bác sĩ già. "Cô là người đầu tiên. Tôi đã có vài giả thuyết...nhưng trước tiên phải làm thêm một số xét nghiệm nữa đã."

Ông giơ hai lọ nhỏ trên tay lên. "Đây là mẫu máu của cô, trước và sau khi tiêm. Tôi đang rất nóng lòng chờ kết quả xét nghiệm."

Cinder khẽ liếc ra phía cửa vào rồi quay lại nhìn ông bác sĩ. "Ý ông là...ông nghĩ cơ thể tôi miễn dịch với căn bệnh này?"

"Đúng vậy! Chính xác là như vậy. Cô là một trường hợp rất thú vị. Rất đặc biệt." - Bác sĩ Erland nắm chặt hai tay vào nhau - "Có thể cô sinh ra đã như vậy. Có thể trong DNA của cô có thành phần gì đó đặc biệt, giúp cho hệ miễn dịch của cô chống lại được bệnh dịch này. Hoặc là hồi bé cô đã từng nhiễm phải vi rút letomosis, nhưng ở thể nhẹ và khỏi bệnh. Nhờ vậy mà cơ thể cô đã được miễn dịch với loại vi rút này."

Cinder hơi rụt người lại, cảm thấy không thoải mái trước cái nhìn soi mói của vị bác sĩ.

"Cô có nhớ hồi bé từng bị trận ốm nặng nào không?" - Ông ân cần hỏi tiếp - "Kiểu thập tử nhất sinh ý?"

"Không. À..." - Cinder ngập ngừng, dặt cờ lê trở lại chỗ cũ - "Cũng có thể. Bố nuôi tôi đã chết vì căn bệnh letomosis. 5 năm trước."

"Bố nuôi của cô? Cô có biết ông ấy lây bệnh từ đâu không?"

Cinder nhún vai. "Tôi không biết. Mẹ...À, người giám hộ của tôi, bà Adri, cho rằng ông ấy bị nhiễm bệnh ở châu Âu. Khi ông tới đó để nhận nuôi tôi."

Hai bàn tay bác sĩ Erland run run. "Vậy là cô đến từ châu Âu?"

Cinder do dự gật đầu. Cô không hề có chút kí ức nào về nó.

"Châu Âu thời điểm đó có nhiều người bị bệnh không? Có trận dịch nào bùng phát ở thị trấn nơi cô ở không?"

"Tôi không biết. Sau cuộc phẫu thuật tôi chẳng còn nhớ gì về chuyện xảy ra trước đây nữa."

Lông mày của vị bác sĩ khẽ nhướn lên, đôi mắt xanh thăm lại, như muốn hút toàn bộ ánh sáng trong căn phòng. "Ý cô là cuộc phẫu thuật để lắp đặt hệ thống tự động hoá?"

"Không, là cuộc phẫu thuật thay đổi giới tính"

Nụ cười trên môi bác sĩ Erland vụt tắt.

"Tôi đùa đấy"

Nét mặt căng thẳng của ông lập tức giãn ra. "Cô nói không còn nhớ gì nghĩa là sao?"

Cinder thối lộn tóc loà xoà trước mặt cô sang một bên. "Là tôi không còn nhớ gì hết. Chỉ vậy thôi. Tôi đoán một phần kí ức của tôi đã bị xoá khi họ lắp cái giao diện đơ vào trong đầu tôi."

"Năm đó cô bao nhiêu tuổi?"

"Mười một"

"Mười một" - Bác sĩ Erland lặp lại, hai mắt dán chặt xuống sàn nhà, như thể lời giải đáp cho trường hợp miễn dịch của cô đang được viết ở dưới đó.
- "Mười một. Sau 1 tai nạn tàu lượn đúng không?"

"Đúng vậy"

"Lâu nay tai nạn tàu lượn hầu như không còn xảy ra."

"Trừ phi có tên ngốc nào đó quyết định tháo bộ cảm biến, để có thể phi nhanh hơn"

"Kể cả như thế, giới lăm cũng chỉ bị xây xát hoặc bầm tím vài chỗ thôi, không thể đến mức sửa chữa nhiều như thế này."

Cinder nhíu mày. Sửa chữa - một cụm từ rất chính xác với một đứa nửa người nửa máy như cô.

"Tôi chỉ biết là cú va chạm đó đã giết chết bố mẹ tôi và làm tôi bắn ra ngoài cửa kính. Chiếc tàu lượn bị văng ra đệm từ trường, lăn vài vòng trước khi đè lên người tôi. Vì thế mà một vài chỗ trên cơ thể tôi đã bị dập nát, cần phải thay thế." - Cinder dừng lại, cúi xuống nhìn vào vết sẹo trên cổ tay - "Ít nhất, đó là những gì tôi được nghe kể lại."

Điều duy nhất cô còn nhớ về tai nạn năm ấy là những cơn đau nhức triền miên sau cuộc phẫu thuật, tại chỗ được cấy da và ghép bộ phận.

"Từ đó đến giờ cô vẫn không nhớ lại được chuyện gì à? Dù chỉ là một âm thanh hay một hình ảnh thoáng qua?"

"Đúng vậy. Không một chút gì hết." - Cinder nhún vai trả lời - "Mà chuyện đó thì có liên quan gì đến việc tôi miễn dịch với letumosis?"

"Thật kì lạ" - Bác sĩ Erland vờ như không nghe thấy câu hỏi của cô, lúi húi viết gì đó lên cuốn sổ tay điện tử - "Mười một tuổi" - vừa viết ông vừa lăm bầm - "Từ bấy đến giờ chắc cô phải thay nhiều lần chân tay giả lăm rồi nhỉ."

Cinder bĩu môi. Về lý thuyết thì là như vậy, nhưng bà Adri luôn tìm mọi lí do để từ chối thay chân, tay giả mới cho cô. Thay vì trả lời, cô chỉ hướng mắt ra phía cửa ra vào và hỏi "Vậy là...tôi có thể đi đúng không?"

Ánh mắt bác sĩ Erland nhìn cô sững sốt. "Cô nói đi là sao, cô Linh? Khôn lẽ cô không nhận ra tầm quan trọng của mình trong phát hiện mang tính đột phá này?"

Cinder mím chặt môi, tay lần xuống chỗ vừa cất cờ lê khi nãy. "Nghĩa là tôi vẫn là tù nhân của các người. Chỉ có điều có giá trị hơn những người khác. "

Giọng bác sĩ Erland lập tức dịu lại. "Chuyện này có ý nghĩa lớn hơn cô tưởng rất nhiều. Cô không biết là mình quan trọng thế nào đâu. Cô không biết cô đáng giá thế nào đâu."

"Giờ thì sao? Các người sẽ tiêm vào người tôi thêm vài căn bệnh chết người nữa, để xem cơ thể tôi phản ứng thế nào à?"

"Ôi không. Giờ cơ thể cô quá quý giá để làm tổn hại tới."

"Một tiếng trước ông không hề nói như vậy." Giọng Cinder đầy mỉa mai.

"Mọi chuyện giờ đây đã hoàn toàn khác so với một tiếng trước, cô Linh ạ." - Bác sĩ phân trần - "Với sự giúp đỡ của cô, chúng tôi có thể cứu được mạng sống của hàng trăm ngàn người. Nếu phát hiện này là thật, chúng ta có thể chấm dứt việc tuyển cyborg làm thí nghiệm. Ngoài ra cô sẽ còn được trả thù lao."

Cinder đút hai tay vào túi quần, dựa hẳn người vào mấy cái máy mà mới một tiếng trước đó còn là nỗi kinh hoàng của cô.

Cô hoàn toàn miễn dịch.

Cô là người quan trọng.

Vụ thù lao nghe cũng khá hấp dẫn. Nếu chứng minh được mình có ích cho khoa học, cô sẽ có thể làm đơn xin huỷ bỏ quyền giám hộ hợp pháp của bà Adri. Có tiền, cô sẽ có thể mua lại sự tự do cho mình.

Nhưng tất cả những ý nghĩ đó vụt tắt khi cô nhớ tới Peony.

"Ông thực sự nghĩ rằng tôi có thể giúp?"

"Đúng vậy. Sẽ nhanh thôi, mọi người trên Trái Đất sẽ phải cúi đầu cảm tạ cô."

Cinder nuốt nước bọt, rồi trèo lên mặt bàn, hai chân khoanh lại phía trước. "Thôi được, chúng ta cần làm rõ một chuyện. Tôi ở lại đây là vì tôi tình nguyện, chứ không phải do ai ép buộc. Vì thế tôi có thể rời đi bất cứ lúc nào tôi muốn. Không ai được thắc mắc hay có ý kiến."

Khuôn mặt bác sĩ Erland sáng bừng lên, đầy rạng rỡ. "Tôi hoàn toàn đồng ý."

"Và tôi hy vọng sẽ được trả công, như ông đã nói, nhưng tôi cần có tài khoản riêng. Một tài khoản mà người giám hộ của tôi không thể động tới. Tôi không muốn bà ta biết tôi nhận lời làm việc này hay động tới tiền của tôi."

Không cần suy nghĩ, bác sĩ Erland lập tức gật đầu. "Tất nhiên rồi."

"Còn một việc nữa." - Cinder nói - "Em gái tôi. Vừa được đưa tới đây ngày hôm qua. Ngay khi tìm ra thuốc giải, hoặc bào chế ra được cái gì đó tương tự như thuốc giải, tôi muốn con bé là người đầu tiên được dùng."

"Cái đó...tôi e rằng không thể hứa với cô." Ông ngập ngừng nói. Hai tay Cinder nắm chặt lại. "Tại sao không?"

"Bởi vì thuốc giải cần phải dành cho Hoàng đế đầu tiên." - ông nhìn Cinder đầy cảm thông - " Nhưng tôi có thể hứa em gái cô sẽ là người thứ hai."

CINDER LỘ LEM

Marissa Meyer
www.dtv-ebook.com

Chap 12

Hoàng tử Kai bất lực đứng nhìn cha qua cửa kính khi con android luôn kim truyền xuống dưới tay Hoàng đế Rikan. Mới năm ngày trôi qua, kể từ khi vị Hoàng đế của Khối Thịnh Vượng Chung Phương Đông xuất hiện những dấu hiệu đầu tiên của bệnh sốt ban xanh, nhưng anh có cảm giác như cả một đời người đã trôi qua. Bao lo lắng và đau đớn của nhiều năm dồn hết vào trong có vài giờ.

Bác sĩ Erland từng nói với anh, người xưa tin rằng đời người có ít nhất ba cái vận hạn. Và anh thấy nó đang rất đúng với mình.

Đầu tiên, con android Nainsi của anh bị hỏng trước khi kịp nói cho anh biết điều anh đang tìm kiếm.

Và giờ thì cha anh bị bệnh, không có hy vọng sống sót.

Tiếp theo sẽ là chuyện gì? Còn chuyện gì có thể tồi tệ hơn chuyện này?

Một tuyên bố chiến tranh từ Vương Quốc Mặt Trăng?

Chỉ mới nghĩ đến đó thôi đã khiến anh rùng mình, không dám nghĩ tiếp.

Konn Torin, cố vấn trưởng của cha anh, người duy nhất được phép nhìn thấy Hoàng đế trong tình trạng này, bước tới vỗ nhẹ lên vai Kai. "Mọi chuyện sẽ ổn thôi".

Hoàng đế Rikan rên khẽ, và từ từ mở mắt. Căn phòng được cách ly hoàn toàn trên tầng 7 với đầy đủ tiện nghi và máy móc tối tân nhất. Hàng chục

màn hình được gắn trên tường để Hoàng đế có thể xem, nghe nhạc, đọc sách. Các bình hoa lan và hoa cúc - hai loại hoa yêu thích của Hoàng đế, được thay mới hàng ngày. Ga trải giường của Hoàng đế được dệt nên từ thứ lụa hảo hạng nhất trong Khối Thịnh Vượng Chung.

Nhưng tất cả những cái đó không tạo ra được điều gì khác biệt. Nó vẫn chỉ là một căn phòng cách ly giữa người sống và người sắp chết.

Ngăn cách giữa Kai và cha anh là 1 tấm kính trong suốt. Hoàng đế Rikan giường đôi mắt mờ đục nhìn con trai.

"Bệ hạ" - Ông Torin nói - "Ngài cảm thấy thế nào?"

Bệnh tình trở nặng đã biến Hoàng đế từ một người khoẻ mạnh, tràn trề sức sống thành 1 ông già nhăn nhúm, xanh xao, vàng vọt. Trên cổ ông lấm tẩm các vết màu đen và đỏ.

Các ngón tay của ông khê giơ lên như để vẫy chào cậu con trai.

"Ngài có cần gì không?" - Ông Torin hỏi - "Ngài có muốn uống chút nước hay ăn chút gì không?"

"Hay một cô hầu gái Escort5.3?" - Kai lên tiếng.

Ông Torin quay sang tỏ ý không hài lòng với câu nói đùa của Hoàng tử nhưng ở phía bên kia tấm kính, Hoàng đế Rikan khê mỉm cười.

Kai thấy hai mắt mình ươn ướt, lập tức quay mặt đi chỗ khác, không muốn để cha nhìn thấy bộ dạng yếu đuối này của mình.

"Còn bao lâu nữa?" Anh hạ giọng hỏi vị cố vấn trưởng.

Ông Torin lắc đầu. "Chắc chỉ còn tính bằng ngày."

Trái tim Kai trùng xuống.

"Ngài nên cảm thấy trân trọng quãng thời gian này. Đa số những người khác còn không có được cơ hội gặp mặt người thân của mình lần cuối trước khi chết."

"Chẳng ai lại mong muốn nhìn thấy người thân của mình đau khổ như thế này." - Kai ngược mắt nhìn lên. Đuôi mắt của cha anh giật giật, hẳn là ông đang rất đau - "Người đâu, mang cho Hoàng để ít nước."

Con android lăn tới bên cạnh Hoàng để và bấm nút dựng đầu giường lên, sau đó đưa cốc nước vào sát miệng ông rồi dùng khăn lau miệng cho ông. Mặc dù không uống được nhiều nhưng trông ông có vẻ tỉnh táo hơn lúc nằm trở lại xuống gối.

"Kai..."

"Con đây". Hơi thở của Kai làm mờ cả tấm kính.

"Con cần phải kiên cường. Giữ vững niềm tin..." Ông ngừng lại, và ho khùng khục. Kai thoáng nhìn vết máu trên tấm vải trắng mà con android vừa dùng để lau miệng cho ông.

Ông buộc phải nhắm mắt lại để điều hòa nhịp thở, trong khi con android tiêm thêm một ống giảm đau vào cái kim luôn. Kai và ông Torin đau đớn nhìn Hoàng để dần chìm vào giấc ngủ. Trông ông khác hẳn với hình tượng người cha ngời ngời sức sống của anh cách đây một tuần.

Một tuần.

Kai rùng mình sợ hãi. Mới chỉ một tuần trôi qua mà cha anh đã biến thành ra thế này.

"Hoàng tử". Nãy giờ tay ông Torin vẫn đang đặt trên vai anh.

Kai không nói gì, chỉ im lặng nhìn lồng ngực cha mình nhỏ lên rồi xẹp xuống một cách khó nhọc.

"Ngài sắp trở thành Hoàng đế rồi. Chúng ta phải chuẩn bị dần từ bây giờ. Không còn nhiều thời gian nữa."

Một tuần. Không dài mà cũng không ngắn.

Kai vờ như không nghe thấy lời vị cố trưởng vừa nói.

"Như Hoàng đế đã nói, ngài cần phải kiên cường lên. Tôi sẽ luôn ở bên cạnh tận lực giúp đỡ ngài." - Ông Torin ngừng lại rồi nói tiếp - "Ngài sẽ là một nhà lãnh đạo giỏi, tôi tin là như vậy."

"Không. Tôi không thể" Kai giơ tay ôm đầu.

Anh sắp trở thành Hoàng đế.

Hoàng đế - hai chữ đó nghe thật trống rỗng.

Hoàng đế thực sự đang ở đây, trên chiếc giường bệnh kia. Còn anh chỉ là một kẻ mạo danh.

"Tôi cần nói chuyện với bác sĩ Erland." Kai nói.

"Hoàng tử, bác sĩ hiện đang rất bận. Chúng ta không thể liên tục quấy rầy ông ấy như vậy."

"Tôi chỉ muốn hỏi xem đã có tiến triển gì chưa."

"Tôi tin rằng ông ấy sẽ thông báo với chúng ta ngay khi có phát hiện mới."

Kai nghiêm mặt nhìn ông Torin, vị cố vấn trưởng đã ở bên cạnh cha anh từ trước cả khi anh ra đời. Kể cả bây giờ, đứng chung một phòng thế này,

ông ấy vẫn khiến anh cảm thấy như một đứa trẻ con, luôn tìm cách chống đối lại. Kai tự hỏi không biết cả đời này liệu anh có thể vượt qua được cảm giác này hay không.

"Tôi thấy mình cần phải làm gì đó." - Kai nói - "Tôi không thể đứng im nhìn cha mình chết như thế này được."

Nét mặt ông Torin trùng xuống. "Tôi hiểu. Chuyện này khó khăn với tất cả chúng ta."

Kai rất muốn nói "Không hề giống nhau" nhưng cuối cùng quyết định im lặng.

Ông Torin quay lại, cung kính cúi đầu về phía cửa kính. "Hoàng thượng vạn tuế!"

Kai khẽ mấp má môi, nhắc lại lời ông. "Hoàng thượng vạn tuế!"

sau đó cả hai lặng lẽ rời khỏi phòng thăm bệnh và đi ra thang máy.

Một người phụ nữ đang đứng đợi họ ở cửa thang máy. Đáng nhẽ Kai phải đoán ngay ra điều đó - mấy ngày gần đây mục ta luôn ở quanh quần bên anh, và mục ta là người cuối cùng trên Trái Đất anh muốn nhìn thấy mặt.

Sybil Mira. Cố vấn của Nữ Hoàng Mặt Trăng. Vô cùng xinh đẹp, với mái tóc dài óng mượt tới ngang thắt lưng và nước da bánh mật. Trang phục trên người mục thể hiện rõ cấp bậc và tước vị: Áo khoác dài màu trắng, cổ cao và cánh tay bông, thêu dọc trên viền áo là các loại chữ cổ và chữ tượng hình mà Kai không thể hiểu.

Cách đó năm bước là tay cận vệ luôn ở bên cạnh mục ta, ngày cũng như đêm. Một thanh niên trẻ và đẹp trai, với mái tóc đuôi ngựa buộc gọn phía sau và khuôn mặt không chút cảm xúc.

Môi mụ ta khẽ nhếch lên khi vừa nhìn thấy Kai và ông Torin, nhưng đôi mắt xám lạnh lùng không hề dao động.

"Hoàng tử" - Mụ nghiêng đầu chào - "Xin hỏi bệnh tình của Hoàng đế Rikan thế nào rồi ạ?"

Thấy Kai không trả lời, ông Torin ở bên cạnh đành đỡ lời "Sức khỏe của Hoàng đế không được tốt lắm. Cảm ơn sự quan tâm của bà."

"Tôi rất lấy làm tiếc." - Sự phiến não trong giọng nói của bà ta giống như một con mèo vừa dõn con chuột vào ngõ cụt - "Nữ hoàng của chúng tôi xin gửi lời chia buồn sâu sắc tới toàn thể cư dân Trái Đất và cầu chúc cho Hoàng đế sớm ngày bình phục."

Ánh mắt mụ ta dừng lại ở Hoàng tử Kai, khuôn mặt đẹp tới mức không thật của mụ giống như một thứ ảo ảnh đang run rẩy trước mặt anh. Trong đầu anh tràn ngập những tiếng thì thầm, mời gọi. Sự kính trọng và ngưỡng mộ, lòng thương hại và sự quan tâm.

Kai né tránh ánh mắt của mụ Sybil và tiếng nói kia lập tức dừng lại. Phải mất một lúc nhịp tim của anh mới trở lại bình thường.

"Bà muốn gì?" - Anh lạnh lùng hỏi.

Sybil ra hiệu về phía thang máy. "Một lời với người đàn ông sắp trở thành Hoàng đế....Nếu số phận đã an bài trước như vậy."

Kai liếc về phía ông Torin, nhưng chỉ lại nhận được một cái nhìn vô cảm. Người làm chính trị phải như vậy. Luôn luôn là như thế. Nhất là khi đối phó với đám người Mặt Trăng đầy dã tâm.

Anh thở dài, quay về phía con android ra lệnh. "Tầng 3"

Đèn cảm biến lóe lên. "Xin mời Hoàng tử sử dụng thang máy C."

Cả bốn người lần lượt đi vào trong thang máy, mục Sybil lướt nhẹ như làn gió thoảng. Tay cận vệ đứng ở cửa thang máy, quay mặt đối diện với họ, như thể nữ chủ nhân của mình đang gặp nguy hiểm. Ánh mắt lạnh lẽo của hắn khiến Kai cảm thấy khó chịu, trong khi bà Sybil dường như còn chẳng nhớ tới sự tồn tại của anh ta.

"Thật là bi kịch khi Hoàng đế lại đổ bệnh vào thời điểm này." Mục ta nói

Kai dồn hết mọi cảm phần của mình lên cái tay vịn trong thang máy, quay sang nhìn mục Sybil. "Liệu tháng sau có tiện cho bà không?"

Mục ta không hề tỏ ra nao núng. "Cái tôi đang nói đến là cuộc thảo luận về việc liên kết đồng minh giữa Nữ Hoàng của chúng tôi và Hoàng đế Rikan. Hy vọng cả hai bên có thể sớm đạt được một thỏa thuận chung có lợi cho cả vương quốc Mặt Trăng và Khối Thịnh Vượng Chung"

Lần nào nhìn vào mắt mục Sybil, Kai cũng cảm thấy chóng mặt và mất cân bằng,, vì thế anh né ánh mắt của mục ta và nhìn vào tấm bảng điều khiển thang máy. "Cha tôi vẫn luôn nỗ lực liên minh với Vương Quốc Mặt Trăng, ngay từ khi Nữ hoàng Levana mới lên ngôi. Nhưng lần nào Nữ hoàng cũng từ chối."

"Bởi Hoàng đế vẫn chưa chịu đáp ứng yêu cầu của Người."

Các ngón tay của Kai như muốn bóp nát thanh gỗ bóng loáng trong tay.

Mục Sybil nói tiếp: "Vì thế hy vọng rằng trong vai trò tân Hoàng đế, ngài sẽ có những quyết định sáng suốt hơn, thừa Hoàng tử."

Kai im lặng suốt quãng đường từ tầng 6 xuống tầng 5, qua đến tầng 4. "Cha tôi làm gì luôn có lí do của Người. Tại thời điểm này, tôi chưa có ý định thay đổi bất kì quyết định nào trước đây của ông. Tôi cũng hy vọng chúng ta có thể đạt được tiếng nói chung trong vấn đề này, có điều chủ nhân của bà cần phải hạ thấp các yêu cầu của mình xuống."

Nụ cười trên môi mụ Sybil vụt tắt.

"Hoàng tử" - Mụ ta nói, khi cửa thang máy dừng lại ở tầng 3. "ngài vẫn còn trẻ"

Kai nghiêng đầu, vờ như vừa nhận được một lời khen, rồi quay sang nói với ông Torin. "Hãy đi cùng tôi tới văn phòng của bác sĩ Erland. Ông hiểu bệnh tình của Hoàng đế hơn tôi, biết đâu lại giúp được gì đó."

"Vâng, thưa Hoàng tử."

Cả hai đi thẳng ra khỏi thang máy, hoàn toàn không để ý gì tới sự tồn tại của mụ Sybil hay tên cận vệ. Nhưng Kai vẫn kịp nghe thấy cái giọng ngọt như mía lùi của mụ ta. "Hoàng đế vạn tuế!" - trước khi cửa thang máy đóng lại.

Anh tức giận gầm lên. "Chúng ta nên tống mụ ta vào ngục mới đúng."

"Với sứ giả của Vương Quốc Mặt Trăng? Làm như vậy đâu thể gọi là hòa bình."

"Nếu đổi ngược lại là bọn họ, chắc chắn người của chúng ta sẽ còn bị đối xử tệ bạc hơn nhiều" - Kai giơ tay lên vò đầu - "Đám người Mặt Trăng..."

Nhận ra ông Torin không còn đi theo mình, Kai liền dừng lại quay đầu lại nhìn. Sự lo lắng hiện rõ trên gương mặt vị cố vấn trưởng.

"Ông sao thế?"

"Tôi biết đây là thời điểm khó khăn đối với ngài."

"Đây là thời điểm khó khăn với tất cả mọi người." Kai cố tỏ ra bình thản, điều cuối cùng anh mong muốn lúc này là để người khác nhìn thấy sự mềm yếu của mình.

"Sớm muộn gì chúng ta cũng phải thảo luận về vấn đề này với Nữ Hoàng Levana và đưa ra quyết định cuối cùng. Tốt nhất ta nên có kế hoạch trước."

Kai bước tới trước mặt ông Torin. Dọc hành lang, các bác sĩ và kỹ thuật viên đang đi lại như mắc cửi, nhưng dường như chẳng ai chú ý tới họ. "Tôi đã có kế hoạch. Kế hoạch của tôi là không kết hôn với bà ta. Dù là vì ngoại giao hay vì chính trị tôi cũng mặc kệ. Chuyện này chấm dứt ở đây. Không bàn cãi thêm gì nữa!"

Quai hàm ông Torin khẽ động đậy.

"Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó. Bà ta sẽ tiêu diệt tất cả chúng ta" - Kai hạ giọng thì thào - "Bà ta sẽ biến chúng ta thành nô lệ."

"Tôi hiểu chứ, Hoàng tử" - Sự cảm thông trong ánh mắt ông khiến cơn tức giận của Kai dịu lại - "Hãy tin tôi khi tôi nói tôi sẽ không bao giờ đề nghị ngài làm điều đó. Cũng như tôi chưa bao giờ đề nghị điều đó ở cha ngài."

Kai lùi lại, dựa hẳn lưng ra bức tường phía sau. Những chiếc áo bờ-lu trắng cùng đám android y tế tiếp tục lượn lờ trước mặt Hoàng tử và vị cố vấn trưởng, nhưng dường như cả hai bên đều không hề để ý tới sự hiện diện của nhau.

"Thôi được, tôi nghe đây." - Anh nói - "Kế hoạch của ông là gì?"

"Hoàng tử, đây không phải là nơi thích hợp..."

"Không sao, ông cứ nói đi. Tôi đang cần một cái gì đó để suy nghĩ, thay vì căn bệnh quái ác kia."

"Tôi nghĩ chúng ta không cần phải sửa lại chính sách ngoại giao. Trước mắt, cứ tạm thời làm theo cách của cha ngài. Trì hoãn bằng các hiệp ước

hòa bình."

"Và nếu bà ta không chịu kí thì sao? Nhỡ bà ta không muốn tiếp tục đợi nữa và quyết định thực hiện lời đe dọa của mình thì sao? Kinh tế đã khó khăn, lại thêm bệnh dịch bùng phát, nếu giờ còn xảy ra chiến tranh thì làm sao chúng ta chống đỡ nổi. Bà ta sẽ dễ dàng tiêu diệt chúng ta. Và bà ta biết rõ điều đó."

"Nếu bà ta quả thực muốn kích động chiến tranh thì đã không đợi tới bây giờ."

"Hoặc là bà ta đang chờ đợi thời cơ, đợi cho chúng ta thật suy yếu, không sự lựa chọn nào khác đành phải đầu hàng." Kai giơ tay gãi gáy, nhìn đám đông đang tất bật đi lại ngoài hành lang. Mọi người ai cũng bận rộn, quyết tâm tìm kiếm thuốc giải.

Nếu quả thực trên đời này có cái gọi là thuốc giải.

"Đáng ra tôi nên kết hôn sớm mới phải." - Kai thở dài - "Nếu vậy, Nữ hoàng Levana sẽ không lấy chuyện đó ra ép tôi. Bà ta sẽ phải kí vào hiệp ước hòa bình...nếu hòa bình thực sự là thứ bà ta mong muốn."

"Có lẽ ngài sẽ gặp được cô gái tại lễ hội." - Sự ấm áp trong giọng nói của ông Torin khiến Kai không khỏi ngạc nhiên, bởi trước giờ vị cố vấn trưởng vẫn luôn nổi tiếng là người nghiêm nghị - "Hai người sẽ có một câu chuyện tình lãng mạn và một cái kết hạnh phúc như trong truyện cổ tích."

Một nụ cười thoáng nở trên môi Kai. Thì ra ông Torin cũng biết nói đùa.

"Ý kiến hay! Tại sao tôi không sớm nghĩ ra nhỉ?" - Kai khoanh hai tay trước ngực, dựa vai vào tường - "Không biết chừng đây sẽ là đường thoát của chúng ta."

"Tôi đang nghe đây, thưa Hoàng tử"

"Dạo gần đây tôi đang điều tra một việc..." - Kai dừng lại rồi hạ giọng nói tiếp - "Về...về người thừa kế của Vương Quốc Mặt Trăng."

Hai mắt ông Torin mở to. "Hoàng tử..."

"Cứ nghe tôi nói hết đã." Kai giơ tay ra hiệu cho ông Torin im lặng. Anh có thể đoán được ông ấy muốn nói gì: Rằng Công chúa Selene, cháu gái ruột của Nữ hoàng Levana, đã chết. Trong một đám cháy cách đây 13 năm. Vương Quốc Mặt Trăng từ lâu đã không còn người thừa kế.

"Có rất nhiều lời đồn đại trong dân chúng." - Kai tiếp tục - "Lời kể lại của những người đã từng giúp đỡ cô ta, các giả thuyết..."

"Đúng vậy, và tất cả chúng ta đều đã nghe qua các giả thuyết đó. Ngài thừa hiểu rằng chúng không hề có cơ sở."

"Nhưng nhờ những gì họ nói là thật thì sao?" - Kai khẽ nghiêng đầu, thì thầm vào tai ông Torin - "Nhờ ngoài kia quả thực đang có một cô gái có thể lật đổ mụ Levana thì sao? Một người có sức mạnh còn đáng sợ hơn mụ ta thì sao?"

"Ngài có nghe thấy bản thân mình đang nói gì không? Một người mạnh hơn Levana? Ý ngài là một người giống như chị gái của bà ta, sẵn sàng chặt đứt đôi chân của cô thợ may thân tín chỉ vì muốn cô ta không thể đi đâu ngoài việc ngồi may váy áo cho mình?"

"Tôi không nói về Nữ Hoàng Channary"

"Đúng vậy, chúng ta đang nói về con gái bà ấy. Hoàng tử Kai, tất cả những người trong gia tộc đó đều tham lam và độc ác. Nó đã có sẵn trong huyết thống của họ. Tin tôi đi, Công chúa Selene nếu còn sống cũng sẽ tàn độc như mẹ và dì của mình thôi."

"Nhưng ít ra cũng không thể tệ hơn." - Kai nhận ra hai cánh tay mình đang đau nhức do bị nắm quá chặt - "Và biết đâu...Nếu tin đồn là thật, cô ấy đã ở Trái Đất suốt thời gian qua, biết đâu tính tình cô ấy lại khác. Biết đâu cô ấy lại biết đồng cảm với chúng ta."

"Đó chỉ là mong muốn chủ quan của Hoàng tử, dựa trên những tin đồn không có thật."

"Họ chưa bao giờ tìm thấy xác cô ấy.."

Ông Torin mím chặt môi. "Họ tìm thấy phần còn lại của cái xác."

"Nói chung cứ điều tra thử, có mất gì đâu." Kai nói, bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng. Anh đã ôm ấp ý tưởng này từ rất lâu. Mọi công sức và tâm huyết của anh đều được dồn hết vào nghiên cứu này. Anh không muốn thừa nhận đó chỉ là ước muốn chủ quan của bản thân, mặc dù khả năng đó không phải chưa từng thoáng qua trong đầu anh.

"Có, mất rất nhiều là đáng khác" - Ông Torin nói - "Nếu để Levana phát hiện ra việc ngài đang làm, hiệp ước hòa bình giữa hai bên coi như cũng chấm dứt. Ngay cả nói đến chuyện đó ở đây cũng không nên - quá nguy hiểm."

"Giờ thì ai mới là người đang tin vào các lời đồn đại?"

"Hoàng tử, chúng ta nên chấm dứt cuộc thảo luận này ở đây. Mục tiêu hàng đầu hiện nay của ngài là làm sao để không xảy ra chiến tranh, chứ không phải tìm kiếm một công chúa Mặt Trăng đã chết nào đó."

"Nhờ tôi không thể ngăn chặn chiến tranh thì sao?"

Ông Torin thở dài. "Vậy thì Liên Minh Trái Đất sẽ cùng nhau chiến đấu."

"Kế hoạch hay quá nhỉ? Đó là kế hoạch của ông đấy à?"

Nói rồi Kai quay lưng bỏ đi.

Đúng vậy, Liên Minh Trái Đất sẽ cùng nhau chiến đấu. Nhưng chống lại Vương Quốc Mặt Trăng, họ chắc chắn sẽ thua.

CINDER LỌ LEM

Marissa Meyer
www.dtv-ebook.com

Chap 13

"Bảng điều khiển của cô có cấu tạo vô cùng phức tạp và tinh vi. Lần đầu tiên tôi gặp một cyborg được lắp đặt công nghệ tiên tiến như thế này." - Bác sĩ Erland liên tục dùng tay gạt màn hình - "Thử nhìn cách họ lắp dây dọc theo cột sống của cô mà xem. Nó khớp hoàn toàn với hệ thần kinh trung ương của cô. Tay nghề của người này phải gọi là quá khéo.Ồ! Đây nữa này! Cô nhìn xem!" - Ông chỉ vào cái khung xương chậu trên biểu đồ - "Hệ thống sinh sản của cô gần như chưa hề bị động tới. Rất nhiều cyborg nữ đã bị vô sinh trong quá trình sửa chữa. Theo như những gì tôi thấy thì cô sẽ không gặp phải vấn đề gì đâu."

Cinder ngồi chống cằm trên bàn khám, giọng đầy bất cần. "Thật là may mắn!"

"Cô nên cảm thấy biết ơn các bác sĩ đã phẫu thuật cho mình. Ít có người nào cẩn thận như thế lắm."

"Tôi tin là mình sẽ cảm thấy biết ơn hơn nếu tìm được một anh chàng chịu chấp nhận một đứa con gái nửa người nửa máy như mình." - Cinder đung đưa hai chân sát mép bàn - "Mà chuyện đó có liên quan gì đến chuyện miễn dịch của tôi không?"

"Có thể có. Có thể không" Bác sĩ Erland lại rút kính ra đeo lên mắt và nhìn chăm chăm vào tấm biểu đồ.

Cinder nghiêng đầu thắc mắc. "Lương họ trả cho ông ở đây không đủ để đi mổ mắt à?"

"Tôi thích cảm giác được đeo kính." - Nói rồi ông kéo xuống dưới màn hình, để lộ biểu đồ cấu tạo bên trong đầu Cinder - "Nhân nói về chuyện mờ mắt, cô có biết là mình bị thiếu tuyến lệ không?"

"Ồ, thật à? Thế mà tôi cứ tưởng mình bị lãnh cảm." - Cinder co hai chân lên bàn, tay vòng ra phía trước ôm lấy đầu gối - "Ngoài ra tôi còn không biết đỏ mặt nữa cơ, nếu đó là phát hiện tiếp theo của ông."

"Không biết đỏ mặt? Ý cô là sao?" Vừa nghe thấy thế, ông lập tức quay lại nhìn Cinder.

"Bộ não tôi theo dõi và điều hòa nhiệt độ trong cơ thể tôi. Nó sẽ buộc tôi phải hạ hỏa khi tôi trở nên quá nóng, hoặc làm cái gì đó quá nhanh. Tôi đoán chỉ đồ mờ hôi như người bình thường là không đủ đối với tôi."

Bác sĩ Erland rút cuốn sổ tay điện tử ra và cặm cùi ghi chép. "Quá thông minh." - Vừa viết ông vừa lẩm bẫm - "Chắc họ sợ hệ thống của cô trở nên quá nóng."

Cinder ghé cổ nhìn nhưng không đọc được gì từ màn hình nhỏ xíu trên tay ông. "Cái đó có quan trọng không?"

Ông lờ đi, không trả lời. "Và nhìn trái tim cô này." - ông lại chỉ vào biểu đồ - "Hai tâm thất này được làm chủ yếu bằng silicon, được cấy với các mô của người. Đúng là một tuyệt tác!"

Cinder áp lòng bàn tay vào ngực. Trái tim của cô. Bộ não của cô. Hệ thần kinh của cô. Rút cuộc trong người cô còn chỗ nào chưa bị can thiệp?

Tay cô sờ tiếp lên đến cổ và lần ra sau gáy. "Đó là cái gì?" Mắt cô dừng lại ở đoạn cột sống bằng kim loại trên màn hình.

"À, cái đó....Tôi và hai trợ lí của tôi cũng vừa thảo luận tới vấn đề này." - Bác sĩ Erland giơ tay giải đầu - "Trông qua thì có vẻ như nó được làm từ

một chất liệu khác hẳn so với cái đốt sống bên cạnh. Và nó lại còn nằm ngay ở trung tâm của bó thần kinh. Vì thế tôi đoán khả năng là chỗ đó bị trục trặc gì đó nên cần phải hàn lại."

Cinder nhăn mũi. "Tuyệt thật! Cơ thể tôi lại còn bị vá chằng vá đụp."

"Cô đã bao giờ gặp vấn đề với cái cổ chưa?"

"Chỉ khi phải làm việc dưới găm tàu lượn suốt cả ngày."

Và khi nằm mơ. Trong cơn ác mộng của mình, ngọn lửa dưới gáy Cinder luôn là chỗ nóng nhất, rồi từ đó lan tỏa khắp cột sống của cô. Cô rùng mình nhớ lại tiếng gào thét của Peony trong giấc mơ tối qua. Con bé vừa khóc vừa đổ lỗi cho Cinder vì những gì đã gây ra cho mình.

Ở bên cạnh, bác sĩ Erland im lặng quan sát Cinder.

"Tôi có một câu hỏi." Cinder rụt rè lên tiếng.

"Cô nói đi." Bác sĩ Erland dứt cuốn sổ tay vào trong túi bờ-lu trắng.

"Ông từng nói tôi sẽ không thể lây bệnh cho người khác, sau khi chỗ vi khuẩn kia biến mất khỏi cơ thể tôi."

"Đúng vậy."

"Vậy thì...giả sử mấy ngày trước tôi bị nhiễm bệnh, sẽ phải mất bao lâu để tôi trở lại bình thường và không thể lây bệnh cho người khác?"

Bác sĩ Erland phân tích. "Cứ cho là cơ thể của cô có thể chống lại được loại vi khuẩn này mỗi lần tiếp xúc với chúng...Vừa rồi cô mất 20 phút để tổng khứ chúng ra khỏi cơ thể...Vì thế tôi đoán chỉ sau khoảng một tiếng. Cùng lắm là hai tiếng. Tất nhiên cái đó còn tùy vào loại bệnh và khả năng miễn dịch của từng người."

Cinder khoanh hai tay lại trước ngực, trầm ngâm suy nghĩ. Từ chợ về nhà cô phải đi bộ mất hơn một tiếng. "Liệu...nó có thể bám vào quần áo không ạ?"

"Chỉ trong khoảng thời gian rất ngắn. Chúng không thể tồn tại lâu mà không có vật chủ." - Ông nhú mày nhìn cô - "Cô vẫn ổn chứ?"

Cinder gật đầu. "Khi nào thì chúng ta có thể bắt đầu cứu mọi người?"

Bác sĩ Erland chỉnh lại mũ trên đầu. "Tôi e rằng chúng ta chưa thể làm gì nhiều cho tới khi tôi phân tích xong mẫu máu và DNA của cô. Nhưng trước tiên tôi muốn hiểu rõ hơn về cấu tạo cơ thể cô, phòng trường hợp nó có thể làm ảnh hưởng tới kết quả nghiên cứu."

"Cho dù tôi có biến thành cyborg thì tôi cũng không thể thay đổi DNA đúng không?"

"Đúng vậy, nhưng có nhiều nghiên cứu cho rằng việc phẫu thuật có thể làm ảnh hưởng tới quá trình tiết ra hooc môn và kháng thể của con người, gây ra sự mất cân bằng hoá học...Do đó, càng can thiệp nhiều càng..."

"Ông nghĩ nhờ thế nên tôi mới được miễn dịch? Vì tôi là một cyborg?"

"Cũng không hẳn." - Bác sĩ Erland lắc đầu - "Nhưng như tôi đã nói lúc này...tôi đang có một số giả thuyết."

"Và ông có định chia sẻ những giả thiết đó với tôi không?"

"Tất nhiên rồi. Ngay khi chắc chắn giả thuyết của mình là đúng, tôi dự định sẽ chia sẻ phát hiện của mình với toàn thế giới. Kỳ thực tôi đang có một giả thuyết về vết mờ bí ẩn trên cột sống của cô. Nếu không phiền, có thể cho tôi thử làm một thí nghiệm nhỏ được không?" Nói rồi ông tháo kính cất vào trong túi, bên cạnh cuốn sổ tay.

"Ông muốn làm gì?"

"Chỉ là một thí nghiệm nhỏ thôi, không có gì phải lo."

Cinder ngoái đầu nhìn theo bác sĩ Erland khi ông đi vòng ra sau lưng cô và dùng tay bầu nhẹ lên đốt sống nằm ngay phía trên vai cô. Cả người Cinder cứng đờ. Tay ông rất ấm nhưng chẳng hiểu sao cô vẫn rùng mình.

"Nói cho tôi biết nếu cô cảm thấy...không bình thường."

Cinder mở miệng, định nói với ông rằng bất kì sự đụng chạm nào của con người đối với cô cũng là không bình thường, thì đột nhiên thấy mình nấc lên một tiếng.

Cột sống cô đau dữ dội, như thể đang có một ngọn lửa thiêu đốt toàn bộ cơ thể cô.

Cinder thét lên một tiếng rồi ngã lộn nhào từ trên bàn xuống đất.

CINDER LỌ LEM

Marissa Meyer
www.dtv-ebook.com

Chap 14

Mí mắt cô như muốn nổ tung bởi ánh đèn đỏ liên tục nhấp nháy nơi đáy mắt. Có gì đó không ổn với hệ thống điều khiển của cô - các ngón tay không ngừng co giật, một cách mất kiểm soát.

"Bình tĩnh lại nào, cô Linh. Mọi chuyện vẫn ổn. Không việc gì phải hoảng hốt." Giọng ông bác sĩ vang lên, bình thản đến mức lạnh lùng. Kèm theo đó là một giọng nói có phần khẩn trương.

"Thế này mà ông gọi là ổn à? Ông có điên không thế? Rút cuộc cô ấy đã xảy ra chuyện gì?"

Cinder rên rỉ.

"Chỉ là một thí nghiệm nhỏ thôi. Cô ấy sẽ không sao đâu, thưa Hoàng tử. Ngài nhìn xem? Cô ấy tỉnh rồi kìa."

Cô mở hé mắt ra. Màu trắng của bốn bức tường, cộng với ánh sáng chói lóa của chiếc bóng đèn khiến cô cảm tưởng như đang có một màn sương trắng che phủ trước mắt. Và rồi cô nhìn thấy hai cái bóng lù lù hiện ra trước mắt mình. Đập vào mắt cô là cái mũ len và đôi mắt xanh thẳm của bác sĩ Erland, và Hoàng tử Kai với mái tóc đen lòa xòa trước trán.

Màn hình trước mặt cô bắt đầu khởi động lại, Cinder vội nhắm chặt mắt, sợ rằng Hoàng tử Kai sẽ nhìn thấy cái bóng đèn nhỏ màu xanh lá cây ở nơi đáy mắt mình.

Cũng may là tay cô vẫn đang đeo găng.

"Cô còn sống không?" Hoàng tử Kai hỏi, giơ tay gạt chỗ tóc bết trên trán cô sang một bên. Các đầu ngón tay của anh bong rít và dính dính trên da thịt cô. Phải mất một lúc Cinder mới nhận ra mình mới là người đang phát sốt.

Không thể nào! Trước giờ cô chưa từng đỏ mặt, hay bị sốt.

Nhiệt độ cơ thể cô luôn được duy trì ở mức ổn định, không quá nóng cũng không quá lạnh.

Ông bác sĩ kia đã làm gì?

"Cô ấy có bị đập đầu không?" Hoàng tử Kai hỏi.

Các ngón tay cô lập tức ngừng co giật. Theo bản năng, Cinder giấu vội hai tay ra đằng sau, không muốn để Hoàng tử nhìn thấy.

"À, cô ấy sẽ ổn thôi." - Bác sĩ Erland lặp lại - "Chỉ là hơi sợ hãi một chút, nhưng không có vấn đề gì nghiêm trọng. Vừa rồi cho tôi xin lỗi nhé, cô Linh. Tôi không biết là cô lại nhạy cảm như thế."

"Ông đã làm gì tôi? Cinder cố gắng nói bằng giọng bình tĩnh nhất có thể.

Kai luồn một tay xuống dưới người cô và đỡ cô ngồi dậy. Cinder vội vàng kéo hai bên ống quần, giấu đi cái căng chân bằng kim loại.

"Tôi chỉ chỉnh lại cột sống cho cô thôi mà."

Cinder nhú mày nhìn ông bác sĩ, không cần bóng đèn màu cam hiện lên cảnh báo cô cũng biết là ông ấy đang nói dối.

"Cột sống cô ấy bị làm sao?" Bàn tay của Hoàng tử Kai trượt xuống sờ vào cột sống của Cinder.

Cinder nín thở, cả người cô như bị điện giật. Cô rùng mình nhớ tới cơn đau đớn khi nãy, sợ rằng sự đụng chạm của Hoàng tử sẽ làm cho nó quay trở lại, giống như bác sĩ Erland vừa làm - nhưng không có gì xảy ra. Bàn tay Hoàng tử Kai trên lưng cô cũng đã buông lỏng hơn.

"Cô ấy chẳng bị làm sao cả." - Bác sĩ Erland nói - "Nhưng cột sống là nơi có rất nhiều dây thần kinh tập trung, trước khi truyền tín hiệu lên bộ não của chúng ta."

Cinder nhìn ông, ánh mắt đầy lo lắng. Cô có thể hình dung ra cảnh Hoàng tử Kai hoảng hốt rút tay lại khi bác sĩ nói cho anh biết anh đang đỡ trên tay một con cyborg.

"Cô Linh phàn nàn bị đau ở cổ..."

Hai tay cô nắm chặt, móng tay đâm vào da thịt đau nhói.

"...vì thế tôi giúp cô ấy nắn lại một chút. Phương pháp này được gọi là phương pháp trị liệu thần kinh cột sống. Theo đó, sự sai trật nào của các đốt xương sống có thể tác động vào hệ thần kinh, làm rối loạn sự điều hòa của cơ thể và sinh bệnh. Đây là một phương pháp chữa bệnh có từ thời xưa, nhưng vô cùng hiệu quả. Có điều, cột sống của cô ấy bị lệch nhiều hơn là tôi tưởng, vì thế việc đột nhiên nắn lại các đốt sống có thể đã khiến cho hệ điều khiển của cô ấy bị sốc tạm thời." Bác sĩ Erland mỉm cười nói với Hoàng tử. Nãy giờ đèn cảnh báo màu cam trong mắt Cinder vẫn không ngừng nhấp nháy.

Cinder há hốc miệng trước lời nói dối không chớp mắt của ông bác sĩ. Ông ấy định bao giờ mới nói cho Hoàng tử biết toàn bộ bí mật của cô? Rằng cô là một cyborg nửa người nửa máy, cô hoàn toàn miễn dịch với

bệnh sốt ban xanh, và cô là con chuột bạch mới trong phòng thí nghiệm của ông?

Nhưng bác sĩ Erland không nói gì thêm, chỉ quay sang mỉm cười nhìn cô đầy ẩn ý.

Cảm nhận được ánh mắt của Hoàng tử đang nhìn mình, Cinder quay lại định nhún vai vờ như không hiểu bác sĩ Erland nói gì, nhưng sự chân thành trong ánh mắt anh đã khiến cô không thốt nên được lời nào.

"Hy vọng những gì ông ấy vừa nói với tôi là sự thật, bởi vì chúng ta chỉ vừa mới gặp nhau và sẽ thật là tiếc nếu cô phải chết." - Kai nháy mắt nói với cô, như muốn ám chỉ tới cuộc gặp bí mật ngày hôm qua của hai người ở khu chợ. Cô bật cười, một nụ cười giả tạo nhất mà cô từng nghe thấy từ chính miệng mình - "Cô thấy trong người thế nào rồi?" - Một tay anh nắm lấy tay cô, tay còn lại vẫn đang đỡ sau lưng - "Cô có thể đứng được không?"

"Tôi nghĩ là được"

Kai đỡ cô đứng dậy. Không còn dấu hiệu gì của sự đau đớn ban nãy.

"Cảm ơn anh." Cinder lùi lại, cúi xuống phủi quần áo, mặc dù sàn phòng thí nghiệm bóng loáng, không một hạt bụi. Chân cô chạm phải bàn khám bệnh.

"Cô làm gì ở đây thế?" Kai hỏi, hai tay thừa thãi không biết làm gì đành đút vào túi quần.

Cinder còn chưa kịp trả lời thì đã bị bác sĩ Erland chen ngang.

"Hai người gặp nhau rồi à?" Ông ngạc nhiên hỏi.

Kai gật đầu. "Ngày hôm qua. Ở khu chợ."

Cinder bắt chước Kai, cũng đút hai tay vào túi quần, và phát hiện ra cái cờ lê lúc trước. "Tôi...ở đây...là vì..."

"Một con android trong nhóm y tế đang bị chút vấn đề." - Bác sĩ Erland giải thích - "Nên tôi nhờ cô ấy tới xem giúp. Nghe nói tay nghề cơ khí của cô ấy được đánh giá rất cao."

Kai đang định gật đầu, bỗng nhiên ngừng lại và nhìn xung quanh phòng. "Con android nào?"

"Đương nhiên là nó không còn ở đây rồi." - Có vẻ như bác sĩ Erland càng lúc càng thích thú với trò nói dối này - "Giờ này chắc nó đang đi lấy máu xét nghiệm cho bệnh nhân."

"Đ..Đúng vậy." - Cinder nhe răng cười gượng gạo - "Tôi sửa xong từ nãy rồi. Lại như mới." Cô rút cái cờ lê trong túi ra và giơ lên làm bằng chứng.

Mặc dù có vẻ không tin lắm nhưng Hoàng tử Kai vẫn gật đầu, không tiếp tục truy cứu. Cinder biết ơn bác sĩ vì đã không nói ra bí mật của mình, nhưng cô cũng không khỏi băn khoăn. Tại sao ông ấy lại giữ bí mật về phát hiện mang tính đột phá của mình với Hoàng tử? Chẳng phải Hoàng tử nên là người đầu tiên được biết về chuyện này hay sao? Và còn người dân cả nước nữa?

"Tôi đoán cô vẫn chưa có thời gian xem qua con Nainsi cho tôi?" Hoàng tử Kai hỏi.

'Chưa, tôi vẫn chưa có thời gian. Xin lỗi Hoàng tử. Từ hôm qua tới giờ...tôi...'

Anh nhún vai, cố che giấu vẻ thất vọng trên gương mặt mình. "Hắn là danh sách khách hàng của cô dài dằng dặc. Đáng ra tôi không nên hy vọng

sẽ được đối xử đặc biệt." - Khóe môi anh khẽ giật giật - "Nhưng quả thực là tôi đã nghĩ như vậy."

Trái tim Cinder như bị lỡ nhịp khi bắt gặp nụ cười tỏa nắng của Hoàng tử Kai, vẫn ngọt ngào và đầy bất ngờ như hôm ở chợ. Và rồi cô giật mình nhìn vào cái biểu đồ phía sau lưng Hoàng tử, toàn bộ cơ thể cô - từ đốt sống bằng kim loại đến các búi dây được bó thành chùm - đang hiện rõ lên môn một. Tim cô quặn thắt khi thấy Kai khẽ giật mình trước hình ảnh vừa nhìn được.

Một cô gái. Một bộ máy. Một kẻ quái dị.

Cô cần môi, đang tự nhủ với bản thân có lẽ đời này sẽ không bao giờ còn được nhận một nụ cười làm tan chảy trái tim nào nữa từ Hoàng tử, thì bác sĩ Erland tiến tới với tay tắt màn hình. "Hoàng tử thứ lỗi, vì sự bảo mật giữa bác sĩ và bệnh nhân. Đây là biểu đồ của đối tượng nghiên cứu hôm nay."

Lại là một lời nói dối.

Hai tay Cinder nắm chặt lấy cái cờ lê, trong lòng cô dấy lên sự nghi ngờ xen lẫn biết ơn với vị bác sĩ già.

Sự bất ngờ trên khuôn mặt Kai lập tức biến mất. "Thực ra đó cũng là lí do tôi đang định xuống gặp ông. Tôi muốn biết có thêm tiến triển gì không."

"Tại thời điểm này thì chưa thể nói được điều gì, thưa Hoàng tử, nhưng rất có thể chúng tôi đã tìm ra được một manh mối mới. Tôi sẽ liên tục cập nhật tin tức với ngài." - Bác sĩ Erland mỉm cười nhìn Kai, kẻ đó là Cinder. Cái nhìn của ông rất rõ ràng - ông sẽ không nói cho Kai biết.

Chỉ là cô không thể hiểu lí do tại sao.

Cinder hăng giọng đi giật lù ra cửa. "Có lẽ tôi xin phép, để bác sĩ còn quay lại làm việc." - Cô giơ cái cờ lê lên - "Tôi sẽ..ừm...quay lại kiểm tra cho con android lần nữa cho chắc chắn. Mai được không?"

"Vậy thì còn gì bằng." - Bác sĩ Erland hồ hởi gật đầu - "Tôi cũng đã lưu lại số thẻ căn cước của cô, phòng khi cần tìm cô." - Nụ cười trên môi ông đầy ẩn ý, như muốn nhắc nhở cô đừng quên thân phận "tình nguyện" của mình. Rằng ông sẽ luôn có thể tìm ra cô, dù ở bất kì nơi đâu."

"Để tôi tiễn cô." Hoàng tử giơ cổ tay quét qua máy quét. Cánh cửa từ từ mở ra.

"Không cần đâu. Tôi tự đi được."

"Cô có chắc không? Tôi không phiền đâu."

"Vâng. Tôi chắc mà. Tôi tin rằng ngài đang có việc quan trọng cần bàn bạc với bác sĩ Erland. Dù sao cũng cảm ơn ngài, thưa Hoàng tử." Cô gượng gạo nghiêng mình cúi chào, trong lòng cảm thấy vui mừng vì chỉ ít lần này cũng đứng thẳng được bằng cả hai chân.

"Vậy thì tùy cô. Rất vui được gặp lại cô một lần nữa. Quả là một bất ngờ thú vị!"

Cinder khẽ bật cười trước vẻ mặt đầy nghiêm túc của Hoàng tử. Ánh mắt anh nhìn cô đầy ấm áp và có chút tò mò.

"Tôi cũng vậy." - Cô lù ra cửa. Mím cười. Run rẩy. Lòng thầm cầu nguyện mặt không bị dính vết dầu mỡ nào - "Tôi sẽ nhắn tin cho ngài khi con android sửa xong."

"Cảm ơn cô, tiểu thư Linh."

"Ngài có thể gọi tôi là Cin..." - Cánh cửa khép lại giữa họ - "...der. Cinder. Thưa Hoàng tử." - Cô dựa hẳn lưng vào bức tường ngoài hành lang, giơ tay ôm lấy mặt - "Tôi sẽ nhắn tin cho ngài. Ngài có thể gọi tôi là Cinder." - Cô lẩm bẩm nhắc lại những lời vừa nói rồi cắn chặt môi - "Chẳng hiểu mình vừa làm nhảm cái gì trong đó nữa."

Anh là niềm mơ ước của mọi cô gái trên cả nước. Anh hoàn toàn không thuộc về thế giới của cô. Cô cần phải ngừng mơ tưởng về anh. Ngay lập tức. Cô chỉ nên nghĩ về anh như một khách hàng - chứ không phải là chàng Hoàng tử trong mộng của bất kì ai.

Mặc dù đã hạ quyết tâm là vậy nhưng cô vẫn không sao quên được hơi ấm của các ngón tay anh.

CINDER LỌ LEM

Marissa Meyer
www.dtv-ebook.com

Chap 15

Cinder đã phải tải sơ đồ nguyên cả khu nghiên cứu trong cung mới tìm được đường ra. Đầu cô tràn ngập suy nghĩ về Hoàng tử, về Peony, về mọi thứ. Cô có cảm giác mình giống như một kẻ mạo danh đang mài miết cúi đầu đi giữa sảnh hành lang rộng thênh thang, mắt không dám nhìn thẳng vào các nhà khoa học và các con android trắng toát. Mặc dù thân phận hiện tại của cô dường như là người tình nguyện. Một người vô cùng quan trọng.

Cô đi qua một trong rất nhiều căn phòng chờ dọc hành lang - với hai màn hình khổng lồ và ba chiếc ghế bọc nhung - và dừng khựng lại, trước khung cảnh thần tiên đẹp như tranh vẽ bên ngoài cửa sổ.

Toàn cảnh thành phố Tân Bắc Kinh.

Đứng từ bên dưới, Tân Bắc Kinh là một mớ hỗn độn với quá nhiều tòa nhà chen chúc nhau trong các khu phố chật hẹp, người người đi lại như mắc cửi, dây điện và dây phơi giăng kín trên cao, rêu xanh phủ đầy trên các bức tường bê tông.

Nhưng đứng từ trên này nhìn xuống, thành phố quả thực quá đẹp. Ánh nắng mặt trời rực rỡ trải dài xuống các tòa nhà chọc trời bằng kính. Sự chuyển động không ngừng của những chiếc tàu lượn giữa các dãy nhà và khu phố càng khiến cho thành phố trở nên sôi động, tràn đầy sức sống - và đặc biệt là tuyệt nhiên không có tiếng ồn.

Từ trên cao, Cinder nheo mắt tìm kiếm tòa nhà chung cư Tháp Phượng Hoàng - nằm ở phía Bắc của khu chợ cuối tuần - nhưng nó đã bị che khuất và chìm ngấm giữa hàng trăm tòa cao ốc khác.

Sự choáng ngợp ban đầu dần qua đi khi cô giật mình trở lại với thực tại.

Cô phải quay về. Về với căn nhà đó. Về với nhà tù của cô.

Cô cần phải sửa con android cho Hoàng tử Kai. Cô cần phải bảo vệ Iko, trước khi nó bị bà Adri tháo tung từng bộ phận và đem vứt toẹt cho đồng nát, hoặc tệ hơn - thay thế con chip tính cách "bị lỗi" của Iko. Lâu nay bà ấy vẫn thường xuyên phàn nàn về việc con android ngày càng cứng đầu kể từ sau khi Cinder chuyển tới sống cùng họ.

Hơn nữa, cô không còn chỗ nào để đi. Cô không có tiền, không có tàu lượn và người bạn là con người duy nhất của cô đang bị nhốt trong khu vực cách ly.

Hai tay cô co lại thành nắm đấm.

Cô phải quay về. Nhưng cô sẽ không ở lại đó lâu. Bà Adri đã nói rất rõ quan điểm của mình - rằng trong mắt bà, Cinder là một gánh nặng, một kẻ vô dụng. Bà ta chỉ chực tìm được cơ là sẵn sàng tống cổ cô ra khỏi nhà mà không hề chớp mắt. Và còn lý do nào hợp lý hơn là việc cần phải có người hy sinh để tìm ra thuốc giải cho Peony.

Và có lẽ bà Adri đã đúng khi làm như vậy. Có lẽ đó là nghĩa vụ của một cyborg như Cinder - hy sinh bản thân để loài người có thể được cứu chữa. Nhưng Cinder biết cô sẽ không bao giờ có thể tha thứ cho bà Adri. Đáng nhẽ bà ấy phải là người bảo vệ và giúp đỡ cô, chứ không phải đem hiến cô làm vật thí nghiệm cho y học như cách bà ấy đã làm. Cô thà cả đời sống cô độc một mình còn hơn có người thân như bà Adri và Pearl.

Cô cần phải rời khỏi đó. Và cô đã biết mình phải làm gì.

Nét mặt sững sốt của bà Adri khi nhìn thấy Cinder bước qua cánh cửa quả thực khiến Cinder vô cùng hả dạ.

Bà ta đang ngồi trên ghế sofa đọc tin tức. Ở bên ghế đối diện, Pearl đang ngồi chơi cờ với ba người bạn ảo trên máy tính - tất cả các quân cờ đều được mô phỏng theo khuôn mặt và hình dáng của người nổi tiếng - ba trong số đó là Hoàng tử Kai. Đây vốn là trò yêu thích của ba chị em cô, nhưng giờ Pearl đang ngồi chơi một mình với ba người lạ trên mạng, mặt mày ủ rũ và chán chường. Vừa thấy Cinder bước vào phòng, cả Pearl và bà Adri há hốc mồm nhìn cô. Pearl không kịp bấm nút tạm dừng liền bị đối thủ ăn mất hai quân cờ Hoàng tử Kai mini.

"Cinder," - bà Adri đặt cái máy tính bẳng xuống bàn - "Sao cô...?"

"Sau khi làm xét nghiệm xong họ bảo con không phù hợp nên trả về." - Cinder mím môi cười - "Đừng lo, con tin là họ vẫn sẽ đánh giá cao sự hy sinh cao cả của mẹ. Chắc mẹ sẽ sớm nhận được thư cảm ơn của họ."

Bà Adri đứng bật dậy, trân trối nhìn Cinder. "Họ không thể trả cô về!"

Cinder tháo găng tay cất vào trong túi. "Nếu thế mẹ có thể làm đơn khiếu nại. Xin lỗi vì đã làm phiền hai mẹ con. Con thấy hai người có vẻ đang bận. Nếu không có việc gì nữa, con xin phép đi làm việc đây, để lần tới mẹ có định tống khứ con ra khỏi nhà thì cũng sẽ chớp mắt suy nghĩ một chút"

Nói rồi cô quay lưng bỏ ra ngoài hành lang. Từ trong bếp, Iko ngó đầu nhìn theo, đèn cảm biến màu xanh liên tục nhấp nháy, tỏ ý kinh ngạc. Bản thân Cinder cũng không khỏi bất ngờ trước sự thay đổi cảm xúc của mình - đang từ cay đắng nhanh chóng chuyển thành nhẹ nhõm, khi vừa thấy bóng Iko. Cô đã nghĩ rằng đời này sẽ không còn được gặp lại Iko nữa.

Niềm vui sướng ấy nhanh chóng bị dập tắt khi bà Adri đuổi theo cô ra ngoài hành lang. "Cinder, đứng lại!"

Mặc dù rất muốn lờ bà ta đi nhưng cuối cùng Cinder vẫn đứng lại và quay mặt đối diện với bà mẹ nuôi.

Bốn mắt họ gườm gườm nhìn nhau. Cú sốc ban đầu đã qua, sự cay nghiệt trở lại với khuôn mặt già nua nhàu nhĩ, không phấn son của bà Adri. Chỉ sau một đêm, trông bà đã già đi tới gần chục tuổi.

"Tôi sẽ liên lạc với nhóm nghiên cứu để kiểm tra câu chuyện vừa rồi của cô." - Bà ta nói - "Nếu cô dám nói dối...nếu cô dám phá hỏng cơ hội duy nhất để cứu con gái tôi..." - Giọng bà ta run rẩy như sắp khóc. Hay là vì quá tức giận? Cinder cũng không dám chắc - "Rút cuộc loại người vô dụng như cô sinh ra trên đời này để làm gì?"

"Bà còn muốn tôi làm gì nữa mới chịu thỏa mãn?" - Cinder vung hai tay lên trời, quát trả - "Tùy bà, muốn liên lạc hay gọi điện cho ai thì tùy. Tôi không làm gì sai hết. Tôi đã tới đó, ngoan ngoãn chịu sự kiểm tra của họ. Nhưng họ không muốn sử dụng tôi thì biết làm sao? Xin lỗi vì họ đã không gửi trả tôi về trong một cái hộp giấy, nếu đó là điều bà đang mong đợi."

Bà Adri rít lên như một cái còi. "Vị trí của cô trong cái nhà này vẫn không thay đổi, và tôi không cho phép cô dùng cái giọng láo toét đó để nói chuyện với người đã cứu mang mình suốt thời gian qua."

"Vậy sao?" - Cinder cao giọng hỏi - "Vậy bà có hỏi ý kiến tôi không khi đem bán tôi cho đám người đó, để họ muốn làm gì thì làm? Bà có biết họ đã làm gì với cơ thể của tôi không? Họ đã dùng kim tiêm, gọng kìm và thứ vi khuẩn chết người kia..." - Cô vội dừng lại, không muốn bà Adri biết sự thật. Về giá trị thực sự của cô - "Nói thật là giờ tôi không còn quan tâm xem bà cho phép hay không cho phép cái gì nữa rồi. Chính bà đã phản bội tôi trước, trong khi tôi chưa bao giờ làm gì hại đến bà."

"Đủ rồi. Cô thừa biết mình đã gây ra những gì cho tôi và gia đình này."

"Cái chết của ông Garan không phải là lỗi của tôi." Cinder quay ngoắt đầu đi, mặt hăm hăm giận dữ.

"Thôi được." - Bà Adri dịu giọng lại - "Dù sao cũng quay trở lại rồi. Chào mừng cô trở về nhà, Cinder. Và chùng nào còn sống trong nhà của tôi, cô sẽ vẫn phải tiếp tục nghe theo lệnh của tôi. Rõ chưa?"

Cinder chống cánh tay cyborg của mình lên tường để giữ bình tĩnh. "Nghe theo lệnh của bà. Kiểu như "Làm việc nhà đi, Cinder. Kiểm tiền để thanh toán các hóa đơn đi, Cinder. Làm chuột bạch cho đám bác sĩ tâm thần kia đi, Cinder"?? Xin thưa, tôi hiểu rất rõ!" - Cinder liếc qua vai, nhưng Iko đã chui tọt trở vào trong bếp. Cô hăng giọng nói tiếp - "Bà thấy đấy, tôi đã bị mất nguyên nửa ngày làm việc chỉ vì cái trung tâm nghiên cứu kia, cho nên...để bù lại quãng thời gian đã mất tôi cần phải mượn con Serv9.2 của bà. Bà sẽ không phiền, đúng không?" Và không đợi câu trả lời của bà Adri, cô bỏ thẳng vào trong phòng ngủ - mà thực chất chỉ là phòng chứa đồ cũ chật hẹp, rồi đóng sầm cửa lại.

Cô đứng dựa lưng vào tường, cho tới khi dòng chữ cảnh báo nơi đây mắt không còn nữa và hai bàn tay cô đã bắt run. Lúc mở mắt trở lại, cô nhìn thấy cái khung ảnh ngày hôm qua bị bà Adri trong cơn tức giận quăng xuống sàn nhà - đang nằm chình ình trên đồng chăn mà cô gọi là giường. Các mảnh vỡ rơi vung vãi trên gối.

Khi này cô không để ý bà Adri đã thay khung ảnh mới chưa hay bức tường trên nóc lò sưởi vẫn trống không.

Cô thở dài, mau chóng thay bộ quần áo nong nặc mùi thuốc sát trùng trên người ra. Sau đó cô gạt mấy mảnh vỡ trên gối vào trong túi rồi cầm cái màn hình vỡ đi ra khỏi phòng. Nãy giờ Iko vẫn đang loanh quanh thập thò trong bếp, chờ đợi một cái gạt đầu của Cinder. Vừa thấy cô ra hiệu, con android lập tức hớn hờ chạy theo.

Cô đi một mạch qua phòng khách, mà không buồn ngoái đầu nhìn lại, vừa ra đến sảnh chính - giờ này đặc biệt yên tĩnh vì đám trẻ con hàng xóm đang ở trường - Iko lập tức quay sang ôm chặt lấy chân Cinder. "Chuyện này là thế nào? Em tưởng là cô đã chết rồi cơ. Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?"

Cinder đưa túi đồ nghề cho con rô bốt rồi đi về phía thang máy. "Ta sẽ kể cho em nghe mọi chuyện, nhưng trước tiên chúng ta có việc phải làm." Đợi tới khi chỉ còn hai người với nhau, cô mới tường thuật lại đầu đuôi mọi chuyện cho Iko nghe, chỉ bỏ qua mỗi đoạn lúc Hoàng tử Kai bước vào phòng và bắt gặp cô đang nằm bất tỉnh trên sàn.

"Vậy là cô sẽ phải quay lại đó?" Iko đi cùng cô xuống dưới tầng hầm.

"Ừ, nhưng không có gì phải lo. Bác sĩ đã nói cơ thể ta hoàn toàn miễn dịch với bệnh letumosis. Hơn nữa, ta còn được trả công, và bà Adri sẽ không hay biết về vụ này."

"Bao nhiêu?"

"Chưa biết nhưng ta nghĩ là nhiều."

Iko chộp vội lấy cổ tay Cinder lúc cô mở cánh cửa lưới mắt cáo ra và đi vào phòng làm việc. "Cô hiểu như thế có nghĩa là gì đúng không?"

Cinder dùng một chân giữ cửa cho Iko. "Em đang nói chuyện nào?"

"Em đang nói đến chuyện cô sẽ có đủ tiền để mua một cái váy còn lộng lẫy hơn cả của cô Pearl! Cô có thể tham dự lễ hội và bà Adri sẽ không thể làm gì để ngăn cản cô."

Mặt Cinder nhăn tít lại, như thể vừa cắn phải một quả chanh vừa đắng vừa chua. "Em nghĩ thế thật đấy hả Iko?" - Cô giăng tay khỏi tay Iko, rồi đổ túi dụng cụ lên bàn - "Em thực sự nghĩ là bà Adri sẽ chịu để cho ta đi chỉ vì

ta có thể tự mua váy cho mình? Có mà bà ấy sẽ xé rách nó và tìm cách bán lại chỗ cúc bấm ý."

"Thế thì...chúng ta sẽ không nói cho bà ấy biết về vụ cái váy hay về kế hoạch đi dự lễ hội của cô. Cô đâu nhất thiết phải đi cùng hai mẹ con họ. Giờ cô là người quan trọng như thế, đâu cần phải sợ ai." - Cái quạt gió trong người Iko rung lên bần bật, đầy phấn khích - "Miễn dịch với bệnh letumosis. Ôi trời ơi, phen này có thành người nổi tiếng mất thôi!"

Cinder vờ như không nghe thấy gì, quay sang dựng cái màn hình võ lên nóc tủ. Đột nhiên cô nhìn thấy một tấm vải màu xám bạc đang bị vo viên nằm ở góc phòng. "Cái gì kia?"

Cái quạt gió của Iko lập tức quay chậm lại. "Chiếc váy dạ hội của Peony. Em...Em không nỡ vứt đi. Em cứ nghĩ sẽ không còn ai đặt chân xuống đây nữa, sau khi cô bị...vì thế em quyết định giữ nó lại. Cho bản thân."

"Sao em đại thế Iko? Nhờ cái váy đó có vi khuẩn nhiễm bệnh thì sao?" Cinder ngáp ngừng vài giây rồi bước tới nhặt miếng vải nhàu nhĩ, lấm lem bùn đất đó lên. Nếu như những lời bác sĩ Erland nói là đúng, vi khuẩn letumosis không thể tồn tại lâu trên quần áo vì thế cô càng không có lý do gì phải sợ.

Hơn nữa từ giờ sẽ chẳng còn ai mặc chiếc váy này nữa.

Cô phủ chiếc váy lên cái máy hàn rồi quay lại nói với Iko. "Chúng ta sẽ không phung phí tiền chỉ vì một cái váy. Và chúng ta sẽ không tham dự lễ hội ở hoàng cung."

"Tại sao không?" Iko giãy nảy lên.

"Em còn nhớ cái ô tô chúng ta tìm thấy ở bãi phế liệu không? Cái xe chạy bằng xăng ý." Cinder chậm rãi nói.

Cái giọng rô bốt của Iko chuyển sang giọng nghèn nghẹt, như kiểu đang dỗi. "Nó làm sao?"

"Từ nay chúng ta sẽ dành toàn bộ thời gian và tiền bạc vào việc sửa chữa nó."

"Không được! Cô Cinder! Hãy nói với em là cô đang đùa đi!"

Cinder nhắm mắt, nhắm lại trong đầu các công việc cần chuẩn bị và chỉ chưa đầy 1 giây sau, một bản danh sách điện tử các công việc phải làm từ từ hiện ra trước mắt cô. MANG XE VỀ. ĐÁNH GIÁ TÌNH TRẠNG XE. TÌM KIẾM PHỤ TÙNG THAY THẾ. TẢI SƠ ĐỒ LẮP RÁP. ĐẶT MUA XĂNG.

Và rồi cô nhìn thấy con android của Hoàng tử Kai ở góc bàn. SỬA CON ANDROID. "Ta nói thật đấy."

Cinder buộc tóc lại thành một túm sau gáy, lòng tràn đầy phấn chấn. Cô đi về phía tủ đựng đồ, tìm kiếm những vật dụng mà cô cho là có thể có ích - vài cuộn dây dù, mấy sợi dây xích, máy phát điện, giẻ lau,... "Đêm nay chúng ta sẽ quay lại đó. Mang nó về bãi để xe, nếu được. Còn nếu không chúng ta sẽ phải sửa ngay tại chỗ. Sáng mai ta sẽ phải tới cung điện để gặp bác sĩ Erland, còn chiều mai phải tranh thủ sửa con android cho Hoàng tử. Nếu siêng năng một chút, chúng ta sẽ có thể sửa xong chiếc xe sau vài tuần, có khi còn sớm hơn. Tất nhiên, vẫn còn phải tùy thuộc xem tình trạng của nó thế nào."

"Nhưng tại sao? Tại sao chúng ta phải sửa nó?"

Cinder nhặt chỗ dụng cụ trên bàn cho vào trong túi. "Bởi vì chiếc xe đó sẽ đưa chúng ta rời khỏi đây."

CINDER LỌ LEM

Marissa Meyer
www.dtv-ebook.com

Chap 16

Hoàng tử Kai chạy dọc hành lang, không dám dừng lại dù chỉ một giây. Anh vừa chạy bộ suốt từ phòng ngủ của mình trên tầng 16 ở tít bên cánh Đông của cung điện sang đây và chỉ dừng lại để thở khi buộc phải đứng chờ thang máy. Hoàng tử Kai mở cửa, chạy xộc vào trong phòng và dừng khựng lại khi nhìn thấy ông Torin, một tay anh vẫn đang đặt trên nắm cửa.

Vị cố vấn trưởng quay lại nhìn Kai với ánh mắt đầy bi thương.

"Tôi nghe nói..." Kai hỗn hển nói, cổ họng khô khốc. Anh bước hẳn vào trong phòng. Cánh cửa từ từ khép lại sau lưng anh.

Kai run rẩy nhìn qua cửa kính, đúng lúc con android y tế kéo tấm vải trắng phủ lên đôi mắt nhắm nghiền của cha anh. Trái tim anh như muốn vờ òa trong đau đớn. "Tôi đã đến muộn."

"Ngài đã đến chậm vài phút." Ông Torin uể oải đứng thẳng người dậy. Khuôn mặt mệt mỏi cùng đôi mắt đỏ ngầu vì thiếu ngủ của ông đã nói lên tất cả. Ông thà ở lại muộn làm việc và trông chừng Hoàng đế chứ không quay về nhà với chiếc giường êm ái của mình.

Sự kiệt sức khiến Kai như muốn gục ngã. Anh gục đầu vào tấm kính lạnh ngắt trước mặt. Đáng ra đêm nay anh cũng nên ở đây mới đúng.

"Tôi sẽ cho người chuẩn bị một cuộc họp báo." Giọng ông Torin đầy trống rỗng.

"Họp báo?"

"Người dân cả nước cần phải biết. Chúng ta sẽ cùng nhau khóc thương cho Hoàng đế." Hai mắt ông rưng rưng. Chưa bao giờ Kai bắt gặp ông Torin nhiều cảm xúc như thế này.

Nhắm chặt hai mắt, Kai giơ tay lên ôm lấy mặt. Vẫn biết chuyện này sớm muộn gì cũng xảy ra, vẫn biết căn bệnh của cha anh không thể chữa khỏi, nhưng mọi chuyện diễn ra quá nhanh và anh vẫn chưa hề chuẩn bị tâm lý. Anh không chỉ mất đi người cha thân yêu. Vị Hoàng đế tôn kính.

Anh còn mất đi tuổi trẻ. Sự tự do.

"Ngài sẽ là một Hoàng đế tốt." - ông Torin nói - "Giống như cha ngài."

Kai lắc đầu không muốn nghĩ tới điều đó. Anh vẫn còn quá trẻ, quá ngốc nghếch, quá lạc quan, quá ngây thơ. Anh không nghĩ là mình có thể.

Màn hình sau họ nhấp nháy và một giọng nữ nhẹ nhàng vang lên: "Cuộc gọi đến dành cho Hoàng Thái tử Kaito của Khối Thịnh Vượng Chung Phương Đông từ Nữ hoàng Levana của Vương Quốc Mặt Trăng."

Kai mở choàng mắt, trân trối nhìn vào biểu tượng quả địa cầu đang xoay tròn ở góc màn hình. Những giọt nước mắt đang chực rơi nhanh chóng chuyển thành cơn đau đầu dữ dội. Không khí trong phòng trở nên ngột ngạt nhưng cả Kai và ông Torin đều không nhúc nhích.

"Sao bà ta biết? Nhanh như vậy?" - Kai tròn mắt hỏi - "Chắc chắn có gián điệp."

Ông Torin lắc đầu, tỏ ý không hài lòng khi Hoàng tử vội vã đưa ra kết luận như vậy. "Có lẽ ngài đã bị bà Sybil hoặc cận vệ của bà ta nhìn thấy." - Ông nói - "Đang chạy hộc tốc từ khu phía Đông sang đây, lại còn vào giữa

đêm khuya. Ngoài chuyện liên quan đến Hoàng đế thì còn có thể là chuyện gì?"

Kai đứng thẳng người dậy, hăm hăm nhìn vào màn hình như thể đang nhìn kẻ thù. "Tôi đoán thời gian đau buồn của chúng ta đã hết" - Anh thờ dãi nói tiếp - "Chấp nhận cuộc gọi."

Màn hình vô tuyến vụt sáng. Kai khẽ giật mình trước hình ảnh của Nữ hoàng Vương Quốc Mặt Trăng, đầu và vai phủ một tấm voan dài màu kem, giống như các cô dâu thời xưa. Thứ duy nhất lộ ra bên dưới tấm vải kia là mái tóc dài đen nhánh. Theo cách giải thích của người Mặt Trăng thì vẻ đẹp của Nữ hoàng Levana là món quà của Thượng Đế, không thể để những kẻ hèn mọn và kém coi như người Trái Đất nhìn thấy. Thế nhưng theo như Kai được biết thì Levana có khả năng điều khiển bộ não của người khác, luôn khiến cho người đối diện tưởng rằng bà là một đại mỹ nhân sắc nước hương trời. Còn thực tế bà ta có xinh đẹp và quyến rũ như lời đồn đại hay không thì không ai có thể khẳng định. Và nếu không phải là gặp mặt trực tiếp, Levana không bao giờ để lộ khuôn mặt mình với bất kì ai.

Và lần nào cũng vậy, cứ nhìn thấy thân hình phủ khăn trắng toát ấy là Kai lại không khỏi rùng mình.

"Hoàng tử Kai thân mến," - Giọng Nữ hoàng Levana thánh thót vang lên - "xin cho tôi được là người đầu tiên gửi tới ngài lời chia buồn sâu sắc với sự ra đi của Hoàng đế Rikan. Mong Hoàng đế mãi mãi yên nghỉ."

Kai liếc sang ông Torin, ngầm muốn nói "Không phải có gián điệp thì là gì?"

Nhưng khuôn mặt ông hoàn toàn không lộ chút cảm xúc.

"Và tôi hy vọng sẽ sớm được tiếp tục cuộc hội đàm về vấn đề liên minh giữa hai quốc gia cùng với ngài, trong tư cách là nhà lãnh đạo mới của Khối Thịnh Vượng Chung Phương Đông trong Liên Minh Trái Đất. Tôi

thấy không có lí do gì phải trì hoãn cuộc hội đàm này tới tận lễ đăng quang của ngài, bất kể đó là khi nào. Một cuộc gặp mặt giữa hai bên cần phải được tiến hành càng nhanh càng tốt. Phi thuyền của tôi đã sẵn sàng và sẽ khởi hành ngay trong sáng mai, theo giờ Trái Đất. Tôi muốn được đích thân tới chia buồn cùng ngài, đồng thời chúc mừng ngài lên ngôi Hoàng đế. Tôi sẽ thông báo với bà Sybil để chuẩn bị. Bà ấy biết cần phải làm gì. Ngài không cần phải bận tâm tới công tác chuẩn bị. Mọi việc tiếp đón hãy cứ để bà Sybil phụ trách. Tôi rất hiểu và thông cảm đây là khoảng thời gian vô cùng khó khăn đối với ngài. Một lần nữa, xin chia buồn cùng ngài và toàn thể Khối Thịnh Vượng Chung." Nói xong bà ta khẽ nghiêng đầu và màn hình vô tuyến vụt tắt.

Kai há hốc mồm, sững sốt nhìn ông Torin. "Bà ta muốn tới đây? Vào lúc này?" - Anh co hai tay lại thành nắm đấm, để ngăn không cho chúng run rẩy - "Xác cha tôi thậm chí vẫn còn chưa hết ấm."

Ông Torin hắng giọng. "Chúng ta nên bàn bạc lại về chuyện này vào sáng mai. Trước khi buổi họp báo diễn ra."

Kai bắt lực gục đầu vào tấm kính phía sau. Bên dưới lớp vải trắng, cơ thể của cha anh nhô lên trông không khác với Nữ hoàng Levana và tấm mạng che mặt là bao.

Cha anh đã vĩnh viễn ra đi, không còn ở bên cạnh để che chở cho Kai. Không còn ở bên cạnh để cho anh lời khuyên và dạy anh cách lãnh đạo đất nước.

"Bà ta nghĩ tôi là một thằng yếu đuối" - Kai nói - "Bà ta sẽ nhân lúc mọi chuyện đang rối ren để thuyết phục tôi chấp nhận cuộc hôn nhân chính trị này." - Anh vung chân đá mạnh vào tường mà quên mất rằng này giờ mình không hề đi giày - "Hay là cứ nói thẳng với bà ta...rằng bà ta không được chào đón ở đây?"

"Tôi e rằng làm như vậy sẽ đi ngược lại với hiệp ước hòa bình mà chúng ta đang nhắm tới."

"Nhưng chính bà ta mới là người luôn lăm le đe dọa chiến tranh suốt 12 năm qua!"

Nhìn ánh mắt lo lắng của ông Torin, nỗi giận dữ trong lòng Kai từ từ dịu lại. "Mọi thương thuyết đều phải xuất phát từ hai phía, thưa Hoàng tử. Chúng ta sẽ lắng nghe yêu cầu của bà ta, đổi lại bà ta cũng sẽ phải lắng nghe đề xuất của chúng ta."

Hai vai anh rũ xuống. "Khi này bà ta nói người của bà ta biết cần phải làm gì là ý gì?"

"Tôi đoán là chuyện gỡ bỏ các tấm gương."

Kai nhắm chặt hai mắt. "Các tấm gương. Đúng rồi. Tôi quên mất." - Anh giơ tay lên xoa trán. Tại sao đám người Mặt Trăng lại muốn tới Trái Đất? Tới đất nước của anh, quê hương của anh. Tại sao lại là Nữ hoàng Levana, mà không phải ai khác? Nghĩ đến đó Kai không khỏi rùng mình - "Dân chúng mà biết hẳn sẽ rất không vui."

"Đúng vậy." - Ông Torin thở dài - "Ngày mai sẽ là một ngày đen tối đối với toàn thể người dân của Khối Thịnh Vượng Chung."

CINDER LỌ LEM

Marissa Meyer
www.dtv-ebook.com

Chap 17

Một tiếng bíp vang lên trong đầu Cinder, kèm theo một tin nhắn chạy ngang trước mắt cô.

TIN NHẮN TỪ KHU CÁCH LY BỆNH NHÂN LETUMOSIS QUẬN 29, TÂN BẮC KINH, LINH PEONY ĐÃ BƯỚC SANG GIAI ĐOẠN THỨ BA CỦA BỆNH LETUMOSIS LÚC 04:57 NGÀY 22 THÁNG 8 NĂM 126 KỶ NGUYÊN THỨ 3.

Phải mất hơn một phút Cinder mới tỉnh ngủ và choàng hiểu ra vấn đề. Cô ngồi bật dậy, thất thần nhìn vào bóng tối trước mặt. Toàn thân cô đau nhức, lưng cô như muốn gãy ra làm đôi, sau chuyến đi tới bãi phế liệu đêm qua. Nhưng cô và Iko đã thành công, kéo được chiếc xe về tới bãi đậu xe dưới tầng hầm của khu chung cư và giấu nó vào trong góc khuất - nơi cô có thể tới và sửa chữa mỗi khi rảnh rỗi. Chừng nào không có ai phàn nàn về mùi của chiếc xe, đây sẽ mãi là bí mật nhỏ của cô và Iko.

Vừa vào đến nhà, Cinder lập tức nằm vật xuống giường, như thể bị ai đó bấm vào nút tắt nguồn. Lần đầu tiên trong đời cô không hề gặp ác mộng.

Ít nhất cho tới khi bị tin nhắn kia làm cho tỉnh giấc.

Nghĩ tới việc Peony đang chỉ có một mình trong căn phòng cách ly lạnh lẽo đó, Cinder tung chăn, bước xuống khỏi giường, mặc dù cả người vẫn đang đau ê ẩm, như thể vừa bị một chiếc xe ô tô cán qua. Cô đeo găng tay, sau đó mở tủ đựng đồ ngoài hành lang lấy trộm một chiếc chăn thêu kim tuyến màu xanh lá cây rồi đi qua mặt Iko - đang ở chế độ tiết kiệm pin và

đang kết nối với ổ sạc trong phòng khách. Cảm giác khi không có Iko đi cùng thật lạ lẫm, nhưng cô dự định sẽ tới thẳng cung điện sau khi xong việc.

Ngoài sảnh hành lang, cô nghe thấy tiếng bước chân đi lại và tiếng bản tin sáng vọng ra từ nhà kế bên. Lần đầu tiên trong đời, Cinder được tự tay bấm nút gọi tàu lượn cho riêng mình. Nó đã sẵn sàng và chờ sẵn ở cửa lúc cô ra đến ngoài phố. Cô quét thẻ căn cước và nhập địa chỉ khu cách ly rồi ngồi ngả người ra sau xe. Tuyến đường tới khu cách ly nhanh chóng được cập nhập vào hệ thống điều khiển của cô. Theo như tấm bản đồ đang hiện ra trước mắt cô thì khu cách ly nằm trong khu công nghiệp, cách thành phố 50 dặm.

Cả thành phố vẫn đang chìm trong bóng đêm. Càng xa khỏi trung tâm, độ cao của các tòa nhà càng giảm dần và khoảng cách giữa chúng càng được nới rộng. Ánh sáng dịu dàng, le lói trước buổi bình minh bắt đầu len lỏi trên các con phố, đẩy lùi bóng tối sang hai bên vỉa hè.

Không cần nhìn bản đồ, Cinder cũng đoán được họ đã vào đến khu công nghiệp. Cô chớp mắt cất tấm bản đồ rồi lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sau khi bước xuống khỏi tàu lượn, Cinder chìa tay quét thẻ căn cước - trừ vào tài khoản đã gần cạn của mình - rồi ra lệnh cho xe đợi mình. Xong xuôi, cô đi về phía khu nhà gần nhất, nơi có một nhóm android đang đứng canh bên ngoài. Trên cánh cửa treo tấm bảng điện tử với dòng chữ:

KHU VỰC CÁCH LY BỆNH NHÂN LETUMOSIS. CHỈ DÀNH CHO BỆNH NHÂN VÀ ANDROID.

Cô quần cái chần quanh vai, cố tỏ ra thật tự tin, nhưng trong lòng nơm nớp lo sợ không biết sẽ phải nói gì nếu bị đám android hỏi thăm. Nhưng may cho cô, các con android y tế không được lập trình để đối phó với người khỏe đến khu cách ly, vì thế chẳng ai buồn để ý khi cô đi qua. Cinder

hy vọng lát nữa lúc đi ra cũng sẽ đơn giản như vậy. Đáng lẽ cô nên xin bác sĩ Erland cấp cho một tấm thẻ ra vào.

Mùi xú uế kinh hồn của phân và nước tiểu ập vào mũi Cinder khi vừa đặt chân vào nhà kho. Cô lão đảo lù ra sau, giơ tay lên bịt mũi, cả người nôn nao. Cô ước sao giao diện trong não mình có thể ngăn chặn hoặc làm giảm đi mùi hương hiệu quả như với tiếng ồn.

Hít một hơi thật sâu, cô nín thở ép mình đi vào trong nhà kho. Không khí trong phòng lạnh lẽo và không hề có ánh nắng Mặt Trời lọt vào. Toàn bộ cửa sổ được che bằng các tấm nhựa đục màu xanh lá cây, khiến căn phòng càng trở nên tăm tối, mặc dù trần nhà vẫn đang có một dãy các bóng đèn xám treo lủng lẳng.

Hàng trăm chiếc giường được xếp la liệt, nằm dọc hai bên tường, phía trên phủ những bộ chăn gối cộc cạch - mới có, cũ có - do mọi người quyên tặng. Cinder thấy mừng vì đã mang theo cho Peony một cái chăn sạch. Hầu hết các giường đều trống. Khu cách ly này chỉ mới được dựng lên cách đây vài tuần, khi bệnh dịch có dấu hiệu mon men tiến vào thành phố. Vậy mà chưa gì đã thấy ruồi nhặng vo ve khắp nơi.

Một vài người bệnh đang ngủ, một số khác mắt đang mở chong chong nhìn lên trần nhà, da thịt nổi đầy nốt phát ban màu xanh đen. Những người còn tỉnh táo nằm co quắp, ôm lấy cái màn hình cá nhân - mối liên kết cuối cùng của họ với thế giới bên ngoài. Những đôi mắt thất thần ngược lên nhìn theo Cinder lúc cô đi qua.

Các android y tế liên tục di chuyển giữa các giường bệnh, cung cấp thức ăn và nước uống cho người bệnh nhưng không một ai dừng lại hỏi han hay ngăn cản Cinder.

Cô tìm thấy Peony đang nằm ngủ mê mết bên dưới tấm chăn màu xanh da trời. Nếu không phải vì mái tóc xoắn màu hạt dẻ xõa ra trên gối, có lẽ

Cinder đã không thể nhận ra cô em gái bé bỏng của mình. Các vết bầm tím đã lan rộng khắp cánh tay cô bé. Mặc dù cả người cô bé đang run lên vì lạnh, nhưng trên trán lại lấm tấm những giọt mồ hôi. Lúc này đây, trông Peony giống hệt một bà lão, đang hấp hối.

Cinder tháo găng tay ra và áp tay lên trán Peony. Trán cô bé nóng rực và nhợt nhạt. Giai đoạn thứ ba của bệnh letumosis.

Cô tung tấm chăn màu xanh lá cây ra và đắp lên người Peony, phân vân không biết có nên đánh thức cô bé dậy hay không, hay cứ để yên cho cô bé nghỉ ngơi. Cô quay đầu nhìn xung quanh. Chiếc giường sau lưng cô trống trơn. Còn người nằm co quắp bên giường đối diện đang quay lưng về phía cô. Nếu cô không nhầm thì đó là một đứa trẻ.

Đột nhiên có ai đó nắm lấy cổ tay Cinder. Cô giật mình nhìn xuống. Peony đang nắm chặt các ngón tay bằng thép của cô và bóp nhẹ. Ánh mắt cô bé nhìn Cinder đầy sợ hãi và như đang khẩn cầu.

Cinder nhẹ nhàng ngồi xuống giường. Giường bệnh cứng đơ, hệt như cái sà n gỗ trong phòng ngủ cô.

"Chị đến đưa em về nhà à?" Peony thều thào nói.

Cinder ngập ngừng cầm lấy tay Peony. "Chị mang cho em một cái chăn mới." Cô giải thích.

Bàn tay Peony vuốt nhẹ lên tấm chăn thêu kim tuyến. Cả hai chị em im lặng nhìn nhau, không ai nói thêm lời nào. Cho tới khi nghe thấy một tiếng thét thất thanh vang lên. Hai tay Peony co quắp lại, túm chặt lấy cái chăn. Cinder ngoái đầu nhìn quanh phòng, tìm kiếm người vừa hét khi nãy.

Một phụ nữ ở cách đó bốn dãy đang vùng vẫy trên giường, vừa gào thét vừa cầu xin, không muốn ai động vào mình. Ở bên cạnh, con android y tế vẫn bình tĩnh cầm cái xi lanh lên. Một phút sau có thêm hai con android

nữa xuất hiện, đè người phụ nữ kia xuống giường và giữ tay cho con android.

Cảm nhận được Peony đang thu mình lại bên dưới tấm chăn, Cinder quay đầu sốt sắng nhìn cô em gái. Cả người cô bé đang run lên bần bật.

"Em đang bị trừng phạt vì chuyện gì đó." Peony nhắm nghiền mắt nói.

"Vớ vẩn!" - Cinder gạt đi - "Bệnh dịch này...Thực sự không công bằng. Chị biết mà. Hãy nhớ rằng, em không hề làm gì sai."

Cô dịu dàng vuốt ve bàn tay Peony.

"Mẹ và chị Pearl có...?"

"Cả hai đều đang rất đau khổ." - Cinder nói - "Và rất nhớ em. Không ai bị lây bệnh."

Mắt Peony đột nhiên hé mở, quét một dọc từ đầu tới cổ Cinder. "Các nốt ban của chị đâu?"

Cinder mấp máy môi, nhưng không có lời nào được thốt ra. "Chị có thể nằm kia đúng không?" - Không đợi câu trả lời của cô, Peony chỉ vào chiếc giường trống phía sau - "Hay là họ không chịu xếp cho chị nằm ở đây?"

Cinder bóp nhẹ tay Peony. "Không phải, Peony, chị không..." - Cinder quay đầu nhìn xung quanh nhưng không có ai để ý tới họ. Một con android y tế đang giúp một bệnh nhân uống nước ở cách đó hai hàng - "Chị không bị bệnh."

Peony vội ngóc đầu lên. "Nhưng chị đang ở đây cơ mà."

"Đúng vậy. Nói chung mọi chuyện khá phức tạp. Ngày hôm qua chị được chuyển đến trung tâm nghiên cứu bệnh letumosis và họ đã làm xét nghiệm với chị, và... Peony, chị hoàn toàn miễn dịch với bệnh letumosis."

Lông mày Peony nhăn tít lại. Cô đưa mắt kiểm tra mặt, cổ, và tay Cinder thêm lần nữa, như thể sự miễn dịch của cô là cái gì đó có thể nhìn thấy được, sờ vào được. "Miễn dịch á?"

Cinder xoa xoa tay Peony trấn an, trong lòng có chút lo lắng vì đã tiết lộ bí mật của mình với người khác. "Họ yêu cầu chị quay lại ngày hôm nay. Bác sĩ phụ trách nhóm nghiên cứu nghĩ rằng có thể dùng chị để tìm ra thuốc giải. Và chị đã nói với ông ấy rằng chỉ cần tìm ra được cái gì đó, ông ấy phải để em là người đầu tiên được dùng nó. Chị đã bắt ông ấy hứa như vậy."

Hai mắt Peony rưng rưng. "Thật à?"

"Chắc chắn rồi. Chị tin là chúng ta sẽ tìm ra được thuốc giải."

"Sẽ phải mất bao lâu?"

"Chị...Chị không biết chắc."

Bàn tay còn lại của Peony lần tìm cổ tay Cinder rồi xiết chặt. Móng tay của cô bé đâm sâu vào da thịt Cinder, nhưng phải rất lâu sau cô mới bắt đầu cảm thấy đau. Nước mắt chan chứa trên khuôn mặt Peony, càng lúc hơi thở cô càng gấp. Sự hy vọng vừa mới lóe lên trong mắt cô nhanh chóng bị dập tắt, chỉ còn lại một cái nhìn đầy tuyệt vọng. "Đừng để em chết nhé, chị Cinder. Em còn phải đi dự dạ hội ở hoàng cung nữa. Chị nhớ không? Chị còn phải giới thiệu em với Hoàng tử..." Peony nghiêng đầu ho rũ rượi.

Cinder đau đớn nhìn vết máu đỏ chảy ra từ khước môi cô em gái. Cô kéo một góc khăn lau vết máu dính trên cằm cho Peony. "Đừng bỏ cuộc, Peony. Nếu chị có thể miễn dịch với căn bệnh ấy, chúng tớ phải có cách để chữa khỏi nó. Chị tin rằng họ sẽ sớm tìm ra. Và em sẽ vẫn kịp đi dự lễ hội ở hoàng cung." - Cô định kể với Peony rằng Iko vẫn đang giữ bộ váy dạ hội của Peony, nhưng như thế cô sẽ phải nói cho Peony biết Adri đã cho vứt toàn bộ những thứ cô từng chạm vào. Cinder hắng giọng, đưa tay gạt chỗ

tóc đang dính trên thái dương của cô em gái - "Chị có thể làm gì để em thấy thoải mái hơn không?"

Peony lắc đầu, kéo chần lên che miệng và tiếp tục ho. Sau đó cô bé ngược mắt lên nhìn chị, thì thầm hỏi. "Cái màn hình của em?"

"Chị xin lỗi. Nó vẫn đang hỏng. Nhưng chị hứa sẽ xem nó tối nay."

"Em chỉ muốn nhận tin cho Pearl. Và mẹ."

"Tất nhiên rồi. Chị sẽ mang nó tới cho em ngay khi có thể." - Màn hình của Peony. Con android của Hoàng tử. Cái xe ô tô. - "Chị rất tiếc, Peony nhưng chị phải đi rồi."

Bàn tay nhỏ nhắn của Peony siết chặt lấy cô.

"Chị sẽ sớm quay lại thăm em. Chị hứa."

Peony run rẩy hít một hơi thật sâu rồi từ từ thở ra. Cô đút cánh tay gầy gò xuống dưới chần rồi cuộn tròn người lại.

Cinder đứng dậy, nhẹ nhàng dùng tay gỡ mái tóc rối cho Peony. "Em cố gắng ngủ đi. Để còn có sức chiến đấu với bệnh tật."

Peony nhìn theo Cinder với hai hàng nước mắt. "Em yêu chị, chị Cinder. Em rất mừng vì chị không bị làm sao."

Trái tim Cinder quặn thắt. Cô tự ép mình phải tiếp tục hy vọng. Peony vẫn còn cơ hội. Chắc chắn là như vậy. Cô cúi xuống hôn lên cái trán nóng rực của Peony. "Chị cũng yêu em."

Cô đi một mạch ra cửa, không hề ngoái đầu nhìn các bệnh nhân khác. Và rồi cô nghe thấy tiếng ai đó đang thều thào gọi tên mình. Cô dừng khựng lại, phải chăng bầu không khí ngột ngạt, chết chóc trong này đang làm cô sinh ra ảo giác?"

"Cin-der?"

Cinder quay đầu nhìn xung quanh và nhận ra một khuôn mặt quen thuộc bên dưới tấm chăn rách cũ mèm.

"Bà Chang?" Cô nhích lại gần phía chân giường, mũi khẽ nhăn lại vì mùi xú uế bốc ra từ chiếc giường bệnh. Là bà Chang Sacha, chủ nhân của tiệm bánh đối diện với quảng trường. Cinder gần như không nhận ra bà ta với đôi mắt sưng vù và nước da vàng bủng.

Cố gắng hít thở bình thường, Cinder đi vòng ra trước giường.

Hai mắt bà Sacha mở to trắng dã, hơi thở đầy khó nhọc. Đây là lần đầu tiên bà ấy nhìn Cinder mà không hề có chút khinh bỉ. "Cả cô cũng bị à, Cinder?"

Thay vì trả lời, Cinder chỉ cúi xuống hỏi. "Tôi có thể làm gì cho bà không?"

Tấm chăn trên mặt bà Sacha từ từ tụt xuống. Cinder phải kiềm chế lắm mới không giật mình kêu lên khi nhìn thấy các nốt ban xanh trên cằm và cổ họng bà ta.

"Con trai tôi." - Bà Sacha khò khè nói - "Đưa Sunto tới đây hộ tôi được không? Tôi cần phải gặp thằng bé."

Cinder không hề nhúc nhích. Cô vẫn nhớ mấy ngày trước bà ấy còn hét lên, bắt Sunto không được đến gần mình và tránh xa khỏi tiệm bánh. "Đưa em ấy đến...đây?"

Bà Sacha thò một tay ra khỏi chăn và nắm lấy bàn tay giả của Cinder. Cô giật mình, tìm cách rút tay lại, nhưng bà ấy vẫn nắm chặt. Toàn bộ các ngón tay của bà ta đã chuyển sang màu xanh xám.

Giai đoạn thứ tư và cũng là giai đoạn cuối cùng của căn bệnh sốt ban xanh.

"Tôi sẽ cố gắng." Cinder ngật ngừng giơ tay vỗ nhẹ lên tay bà Sacha.

"Sunto." - Bà buông tay cô ra và lầm bầm gọi - "Sunto." Mắt bà ta vẫn đang nhìn Cinder nhưng dường như dần mất đi ý thức.

Cinder lùi lại, nhìn bà Sacha trút hơi thở cuối cùng.

Cả người cô rung lên bần bật. Cô vòng hai tay ôm lấy bụng, nháo nhác nhìn ra xung quanh nhưng chẳng ai chú ý đến cô hay cái xác trước mặt cô. Và rồi cô thấy một con android lừ lừ tiến về phía cô. Cô đoán những con android này chắc chắn phải được kết nối với một hệ thống trung tâm nào đó nên mới có thể phát hiện ra một người vừa qua đời nhanh như vậy.

Sẽ phải mất bao lâu để họ gửi điện thông báo tới gia đình nạn nhân? Bao lâu nữa thì Sunto sẽ biết mình vừa mồ côi mẹ?

Cô muốn quay đầu bỏ đi, cô muốn chạy thật xa khỏi đây nhưng chẳng hiểu sao hai chân cô vẫn đứng im tại chỗ, nhìn con android tiến tới cạnh giường và nắm lấy cánh tay mềm oặt của bà Sacha giơ lên. Hai mắt bà vẫn mở to, dường như đang hướng về phía thiên đàng.

Biết đâu con android sẽ có vài câu hỏi dành cho Cinder. Biết đâu ai đó sẽ muốn biết di nguyện cuối cùng của người phụ nữ xấu số kia là gì. Con trai bà ấy có lẽ sẽ muốn biết. Cinder cần phải gửi gắm lại cho ai đó.

Nhưng đèn cảm biến của con android không hề quay về phía cô dù chỉ một lần.

Cinder liếm môi. Cô mở hé miệng nhưng không biết phải nói gì.

Con android dùng cái còng tay còn lại mở khoang ngực rỗng của mình và rút ra một con dao mổ. Quá bất ngờ, Cinder chỉ biết đứng chết trân nhìn nó ấn thẳng mũi dao vào cổ tay bà Sacha. Máu chảy tong tỏng xuống lòng bàn tay bà.

Cinder rùng mình, loạng choạng lùi ra sau, cho tới khi chân cô va phải cái chân giường. "Anh đang làm gì thế?" Cô sảng giọng quát.

Con android dừng lại, mũi dao này giờ đã đâm sâu vào da thịt bà Sacha. "Tôi có thể giúp được gì cho cô?" Vẫn là cái giọng lịch sự đã được lập trình sẵn, như bao con android khác.

"Tôi hỏi anh đang định làm gì bà ấy?" Cinder nhắc lại. Cô chỉ muốn giơ tay giật phăng con dao mổ trên tay con android, nhưng lại sợ rằng có thể cô đang hiểu lầm chuyện gì đó. Chắc hẳn phải có một lý do hợp lý. Xưa nay các android y tế thường làm việc rất lô-gíc.

"Lấy com chíp thẻ căn cước của bà ta." Con android trả lời.

"Tại sao?"

Đèn cảm biến trên đầu con android lóe lên, nó thay con dao mổ bằng một cái nhíp. "Bà ta không còn cần dùng đến nó." Cinder nghe thấy một tiếng tách, và rồi con android rút từ trong cổ tay bà Sacha ra một con chíp nhỏ xíu. Lớp vỏ nhựa bảo vệ bên ngoài dính đầy máu.

Cinder nhăn mặt hỏi. "Nhưng...phải có nó thì mới nhận dạng được nạn nhân chứ?"

Con android thả con chíp và một cái khay nhựa. Bên trong đó là hàng chục con chíp khác, cũng đang nhuốm đầy máu.

Nó kéo chăn phủ lên mặt bà Sacha. Thay vì trả lời câu hỏi của Cinder, nó chỉ lẳng lặng nói "Tôi được lập trình để làm theo các hướng dẫn."

CINDER LỌ LEM

Marissa Meyer
www.dtv-ebook.com

Chap 18

Con android giang hai tay chặn Cinder lại, lúc cô quay người đi về phía cửa ra vào. "Bệnh nhân không được phép rời khỏi khu vực cách ly." Vừa nói nó vừa đẩy Cinder quay trở lại vào trong.

Cinder cố nén sợ hãi, giơ tay chặn lên trán con rô bốt. "Tôi không phải là bệnh nhân." - Cô đồng dục tuyên bố - "Tôi không hề bị ốm. Đây, kiểm tra đi." Cô chìa khuỷu tay của mình ra, để lộ vết bầm do bị kim tiêm chọc quá nhiều lần trong hai ngày vừa qua.

Đèn cảm biến trên đầu con android bật sáng, tìm kiếm trong dữ liệu của mình một cách phản ứng hợp lý. Và rồi cái khoang rỗng trước ngực nó mở ra, cánh tay thứ ba gắp xi lanh vươn tới chỗ Cinder. Cô nao núng nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh để yên cho con android lấy máu xét nghiệm.

Cinder kéo tay áo xuống, nóng lòng chờ đợi kết quả. Nhờ bác sĩ Erland nói sai thì sao? Nhờ cô vẫn có thể bị nhiễm bệnh thì sao? Đang chực hoảng loạn thì cô nghe thấy một tiếng bíp và con android lùi lại nhường đường cho cô.

Cô thở phào, chạy thật nhanh ra ngoài cửa, không dám quay đầu nhìn lại. Chiếc tàu lượn vẫn đang đợi cô ngoài cửa. Cô chui vào xe, lệnh cho nó đưa cô đến cung điện Tân Bắc Kinh.

Lần trước khi được đưa tới cung điện, Cinder đã bị bất tỉnh nhân sự vì thế chuyến đi lần này đối với cô hoàn toàn mới mẻ và lạ lẫm. Hai mắt cô dán chặt vào cửa sổ tàu lượn, miệng không ngừng trầm trồ nhìn xuống bên

dưới, khi con tàu bay vút qua các con phố. Theo như dữ liệu Cinder vừa tìm thấy thì cung điện Tân Bắc Kinh được xây dựng sau Thế Chiến thứ IV, khi thành phố vẫn còn là một đồng đồ nát. Được thiết kế theo lối kiến trúc của thế giới cũ, nó là sự kết hợp hài hòa giữa cổ điển và hiện đại. Mái nhà cong cong theo phong cách mái chùa được lợp ngói vàng, bao quanh là tượng hình con kỳ lân. Trên thực tế toàn bộ phần mái đều được mạ kẽm và bao phủ bởi các tấm pin năng lượng Mặt Trời nhỏ li ti - đủ để cung cấp điện năng cho toàn bộ cung điện, bao gồm cả khu vực nghiên cứu. Các con kỳ lân được lắp bộ cảm biến chuyển động, máy quét thẻ căn cước, máy quay 360 độ, và ra đa có thể phát hiện tàu lượn và tàu bay trong vòng bán kính 60 dặm. Tất cả đều được giấu kỹ trong các họa tiết cầu kì, tinh xảo, bằng mắt thường không ai có thể phát hiện ra.

Tuy nhiên, điều khiến Cinder thực sự ấn tượng không phải là công nghệ hiện đại mà là con đường hoa anh đào trái đầy đá cuội và hàng tre xanh mượt rủ hai bên.

Con tàu lượn không hề dừng lại ở cổng chính với giàn cây leo đỏ rực mà vòng qua phía Bắc của cung điện, gần với khu vực nghiên cứu. Mặc dù phía này của cung điện trông có vẻ hiện đại hơn, ít cổ điển hơn, nhưng Cinder vẫn nhìn thấy một bức tượng Phật đang ngồi, mặt quay ra đường. Sau khi trả tiền xong, cô đi về phía cánh cửa tự động. Đột nhiên cô thấy cổ chân bị giật nhẹ - bức tượng Phật kia đang kiểm tra xem cô có mang theo vũ khí hay không. Cũng may là cái chân giả của cô không gặp phiền phức gì.

Vừa vào đến bên trong, cô lại gặp tiếp một con android - nó hỏi tên và quét thẻ căn cước của cô, sau đó bảo cô đứng đợi trước cửa thang máy. Trung tâm nghiên cứu là một tổ hợp bao gồm rất nhiều hoạt động - các nhà ngoại giao, các bác sĩ, đại sứ các nước và các con android đang nườm nượp đi lại, ai nấy đều bận rộn với công việc riêng của mình.

Cinder hồi hả đi vào thang máy ngay khi cửa thang máy vừa mở. "Cuối cùng cũng được ở một mình" cô mừng thầm trong bụng. Cửa thang máy đang đóng bỗng dừng lại và từ từ mở ra. "Vui lòng giữ thang máy!" Tiếng rô bốt điều khiển thang máy vang lên.

Một lát sau, Hoàng tử Kai lách người chạy vọt vào trong thang máy. "Xin lỗi, xin lỗi, cảm ơn đã giữ..."

Vừa nhìn thấy cô, anh khựng lại. "Tiểu thư Linh?"

Cinder lập tức đứng thẳng người dậy và cúi đầu chào, theo bản năng tay phải của cô tự động lần sang bên cạnh, kéo găng tay lên che cổ tay. "Thưa Hoàng tử."

Cánh cửa thang máy đóng lại, và thang máy bắt đầu đi lên.

Cô biết mình cần phải nói gì đó cho bầu không khí đỡ gượng gạo và căng thẳng, nhưng nghĩ mãi không ra. "Ngài cứ gọi tôi là Cinder. Ngài không cần..." Khách sao như vậy.

Khóe miệng của Hoàng tử Kai khẽ nhếch lên nhưng Cinder không hề nhìn thấy nụ cười trong ánh mắt anh. "Được thôi, Cinder. Có phải cô theo dõi tôi không?"

Cinder nhú mày, cảm thấy hơi nóng mặt, nhưng rồi cô chợt nhận ra là anh đang trêu mình. "Tôi đến kiểm tra lại cho con android vừa sửa hôm qua. Để đảm bảo là nó không còn bị lỗi gì nữa."

Kai gật đầu, nhưng Cinder nhận thấy ánh mắt anh đang ánh lên một vẻ buồn bã, đôi vai dường như cũng trĩu nặng hơn ngày hôm qua. "Tôi đang trên đường tới gặp bác sĩ Erland để hỏi xem có tiến triển gì mới không. Nghe nói ông ấy đã tìm ra cái gì đó với đối tượng thử nghiệm gần đây. Cô có nghe thấy ông ấy nói gì về chuyện đó không?"

Cinder cúi gằm mặt nhìn xuống chân. "Không, tôi không thấy ông ấy nói gì. Hơn nữa tôi chỉ là một thợ cơ khí."

Thang máy dừng lại. Hoàng tử Kai chìa tay mời cô bước ra trước rồi cùng cô đi tới khu thí nghiệm. Hai mắt Cinder dán chặt xuống sàn nhà trắng tinh đang chạy dọc hành lang.

"Thưa Hoàng tử," - tiếng một cô gái vang lên. Cinder giật mình ngẩng lên. Đó là một cô gái trẻ với mái tóc đen được tết lại thành bím. Ánh mắt cô ấy nhìn Hoàng tử Kai đầy cảm thông - "Tôi rất tiếc."

Kai nghiêng đầu chào cô gái kia "Cảm ơn cô, Fateen" rồi tiếp tục bước đi.

Cinder nhú mày.

Vừa đi thêm được vài bước, họ lại bị dừng lại bởi một người đàn ông mặc áo bờ-lu trắng. "Xin chia buồn cùng ngài, thưa Hoàng tử."

Cinder giật mình dừng khựng lại.

Kai dừng lại, quay đầu nhìn cô. "Sáng giờ chắc cô chưa lên mạng."

Ngay lập tức, Cinder kết nối mạng và hàng chục các trang tin tức lần lượt hiện lên trước mắt cô. Toàn bộ trang chủ của các tờ báo đều đăng ảnh Hoàng đế Rikan và Hoàng tử Kai.

Cô sửng sốt, giơ tay lên bịt miệng.

Kai mím chặt môi, gật đầu. "Cô đoán đúng rồi đó."

"Tôi xin lỗi. Tôi không hề biết."

Kai đút hai tay vào túi quần, mắt nhìn xa xăm về phía cuối hành lang. Chỉ tới khi ấy Cinder mới nhận ra quầng thâm quanh mắt anh.

"Hy vọng không còn tin nào xấu hơn tin cha tôi qua đời." Kai lầm bầm nói, nhưng Cinder có cảm giác anh đang nói câu đó với bản thân, chứ không phải nói với cô.

"Thưa Hoàng tử?" Mạng dữ liệu trong đầu cô vẫn tiếp tục rà soát thông tin, nhưng ngoài tin Hoàng đế Rikan đã từ trần vào đêm hôm qua thì không thấy có tin nào đáng chú ý. Nếu có chăng chỉ có tin về lễ đăng quang của Hoàng tử Kai sẽ được tổ chức vào đúng hôm diễn ra Lễ Hội Hòa Bình, ngay trước buổi khiêu vũ.

"Cô có thể gọi tôi là Kai." Kai nói.

Cinder chớp mắt. "Xin lỗi?"

"Không cần phải câu nào cũng "Thưa Hoàng tử" như thế. Tôi đã nghe câu đó quá đủ từ...những người khác rồi. Hãy cứ gọi tôi là Kai thôi."

"Không được. Như thế là..."

"Đừng bắt tôi lấy quyền Hoàng tử ra lệnh cho cô." Anh khẽ mỉm cười.

Đột nhiên Cinder cảm thấy xấu hổ. "Thôi được. Tôi sẽ làm như vậy."

"Cảm ơn cô." - Kai nghiêng đầu - "Chúng ta đi thôi."

Nãy giờ Cinder gần như là quên mất là họ đang đứng ở sảnh hành lang, xung quanh mọi người vẫn đang hối hả đi lại nhưng cũng đủ lịch sự để tránh họ ra.

Vừa đi Cinder vừa băn khoăn tự hỏi liệu cô có thất lễ không khi đi song song bên cạnh Hoàng tử như thế này, chưa kể còn gọi anh bằng tên riêng.

"Con android đó bị làm sao?"

"Ôi, tôi xin lỗi" - Cinder giật mình phân trần - "Tôi vẫn chưa sửa xong. Tôi đã đang sửa rồi, tôi xin thề."

"Không, ý tôi là con android y tế cơ. Cái con mà cô nhận sửa cho bác sĩ Erland ý."

"À, à...ừm...Nó bị...nó bị...đứt...một cái dây. Giữa bộ cảm biến sợi quang và...bảng điều khiển." - Kai khẽ nhướn một bên lông mày, và Cinder không rõ là anh có tin lời cô vừa nói hay không. Cô vội hắng giọng, đổi chủ đề - "Lúc này, anh nói còn có tin xấu hơn nghĩa là sao?"

Thấy Kai có vẻ ngập ngừng, cô liền nhún vai. "Không có gì đâu. Tôi không phải muốn tò mò."

"À không, không sao. Sớm muộn gì cô cũng sẽ biết thôi." - Kai hạ giọng, hơi nghiêng đầu về phía cô - "Sáng sớm nay Nữ hoàng Mặt Trăng với chúng tôi bà ta sẽ tới Khối Thịnh Vượng Chung trong một sứ mệnh "ngoại giao". Theo cách gọi của bà ta."

Cinder suýt ngã, trong khi Kai vẫn thản nhiên bước đi. Cô loạng choạng đuổi theo anh. "Nữ hoàng Mặt Trăng sẽ tới đây? Anh đang nói đùa đúng không?"

"Tôi cũng chỉ mong là mình đang nói đùa. Cả sáng nay toàn bộ các con android trong hoàng cung đều được huy động để gỡ các tấm gương, tấm kính hay bất kì mặt phẳng có thể phản chiếu nào bên khu dành cho khách. Thật là lố bịch, bọn họ làm như chúng ta không có việc gì khác để làm."

"Các mặt gương phản chiếu là sao? Tôi tưởng đó chỉ là mê tín."

"Là thật đấy. Vẻ đẹp của họ có cái gì đó..." - Kai xoay tròn ngón tay chỉ vào mặt rồi đột nhiên dừng lại - "Mà chuyện đó cũng không quan trọng."

"Bao giờ bà ta tới?"

"Hôm nay."

Cinder như muốn ngừng thở. Nữ hoàng Vương quốc Mặt Trăng? Sắp tới Tân Bắc Kinh? Một dòng điện chạy dọc sống lưng cô.

"Nửa tiếng nữa tôi sẽ thông báo tin này với toàn thể dân chúng."

"Nhưng tại sao bà ta lại đến vào lúc này, khi mà cả nước đang chìm trong đau thương vì sự ra đi của Hoàng đế?"

Một nụ cười buồn hiện lên trên khuôn mặt Kai. "Chính bởi vì chúng ta đang chìm trong đau thương."

Kai dừng lại, quay đầu nhìn quanh hành lang rồi ghé sát vào tai Cinder thì thầm. "Nghe này, tôi rất cảm kích khi cô sẵn sàng bỏ thời gian quý báu của mình để tới đây sửa giúp mấy con android y tế. Tôi cũng biết với tài năng của cô, còn rất nhiều khách hàng khác đang xếp hàng chờ đến lượt. Hy vọng cô sẽ không nghĩ rằng tôi đang lấy thân phận Hoàng tử ra ép cô nhưng liệu cô có thể ưu tiên đẩy Nainsi lên sửa trước được không? Tôi bắt đầu thấy nóng lòng muốn nhận lại cô ấy. Tôi..." - Anh ngập ngừng - "Hãy coi như tôi đang rất cần sự giúp đỡ về tinh thần của vị gia sư đã theo tôi từ thời thơ ấu. Cô hiểu ý tôi không?" Ánh mắt dữ dội của Kai không hề có ý che giấu. Anh cố tình muốn cô biết là anh đang nói dối. Chuyện này không hề liên quan gì đến sự hỗ trợ về tinh thần hay tình cảm thầy trò thời thơ ấu.

Sự hoảng loạn đằng sau ánh mắt của Hoàng tử đã nói lên tất cả. Con android đó đang nắm giữ thông tin quan trọng gì mà khiến anh cần nó đến như vậy? Và nó có liên quan gì đến Nữ hoàng Vương quốc Mặt Trăng?

"Tất nhiên, thưa Hoàng tử. À, xin lỗi, Hoàng tử Kai. Lát nữa về nhà tôi sẽ xem ngay."

Nếu cô không nhầm thì cô thoáng nhìn thấy sự biết ơn ẩn giấu đâu đó bên dưới ánh mắt đầy lo lắng của Kai. Anh chỉ vào cánh cửa phía sau, với

tấm biển BÁC SĨ DMITRI ERLAND.

Kai mở cửa và đẩy Cinder vào trong.

Bác sĩ Erland đang ngồi phía sau một chiếc bàn lớn, mặt bàn cũng chính là màn hình máy tính. Vừa nhìn thấy Kai, ông lập tức đứng lên, với tay lấy cái mũ len đội lên đầu.

"Thưa Hoàng tử... Tôi rất lấy làm tiếc. Tôi có thể giúp được gì cho ngài?"

"không có gì, cảm ơn ông." - Kai trả lời như một cái máy. Rõ ràng anh tập đi tập lại câu này rất nhiều lần - "Hãy tìm ra thuốc giải."

"Tôi hứa với ngài, thưa Hoàng tử." - Bác sĩ Erland gật đầu - "Chắc chắn tôi sẽ tìm ra thuốc giải." Sự tự tin trên khuôn mặt ông khiến Cinder không khỏi tự hỏi, phải chăng ông đã phát hiện ra cái gì mới trong thời gian cô không ở đây.

Cô bất chợt nghĩ tới Peony, đang bơ vơ một mình trong khu cách ly. Mặc dù biết nghĩ như thế là sai, và cô thấy khinh thường bản thân vì điều đó, nhưng cô không thể gạt được suy nghĩ ấy ra khỏi đầu - với sự ra đi của Hoàng đế Rikan, Peony sẽ là người đầu tiên thử thuốc.

Kai hăng giọng. "Tôi tình cờ gặp cô thợ cơ khí xinh đẹp của ông ở dưới sảnh, và cô ấy nói đến kiểm tra lại cho mấy con android y tế ngày hôm qua. Nếu cần nâng cấp lên phiên bản cao hơn, ông cứ yêu cầu, tôi sẵn sàng đáp ứng ngay."

Cinder khẽ giật mình trước hai chữ "xinh đẹp" nhưng cả Kai và bác sĩ Erland đều đang không nhìn về phía cô. Cô ngoái đầu quan sát quanh phòng. Một khung cảnh thần tiên đẹp như tranh vẽ mở ra trước mắt cô - cửa sổ phòng bác sĩ là một tấm kính lớn kéo dài từ trần nhà xuống tới sàn, nhìn thẳng xuống vườn thượng uyển và toàn cảnh thành phố bên dưới. Trên

các kệ gỗ chạy dọc hai bên tường bày rất nhiều món đồ lạ mắt, mới có, cũ có. Một chồng sách - không phải sách điện tử, mà là sách thật, được làm bằng giấy. Những chiếc bình sặc sỡ đựng đầy lá khô và hoa khô, những chiếc bình thủy tinh đựng mẫu sinh vật ngâm trong dung dịch fomandehit. Mấy hòn đá, vài mẫu kim loại và quặng được dán nhãn cẩn thận.

Đây đúng là văn phòng của một ông bác sĩ lập dị, đồng thời là nhà khoa học danh tiếng của hoàng gia.

"Không, không, chưa đến mức phải thay, chỉ cần bảo dưỡng lại là được." - Bác sĩ Erland tiếp tục nói dối không chớp mắt như ngày hôm qua - "Không có gì đáng lo. Tôi rất không muốn mất thời gian lập trình lại từ đầu cho một con android mới. Hơn nữa nếu không phải vì chúng có vấn đề thì làm sao chúng ta mời được cô Linh hạ cố tới đây?"

Cinder trừng mắt nhìn ông bác sĩ, không biết nên cười hay nên khóc. Ở bên cạnh, Hoàng tử Kai khẽ mỉm cười.

"Bác sĩ" - Kai nói - "tôi nghe nói mấy ngày nay ông đã có một phát hiện đột phá trong việc tìm ra thuốc giải. Tin đó có thật không?"

Bác sĩ Erland rút kính ra và lấy gấu áo lau mắt kính. "Hoàng tử, ngài hơn ai hết phải biết không nên tin vào các tin đồn. Tôi không muốn mang hy vọng đến cho Hoàng tử khi mà bản thân tôi còn chưa chắc chắn. Nhưng ngay khi tôi đã có kết quả chắc chắn, người sẽ là người đầu tiên được đọc thông báo đó." Nói rồi ông đeo kính lên.

Kai đút hai tay vào túi quần, mặt đầy hài lòng. "Thôi được. Hy vọng tôi sẽ sớm được nhìn thấy bản thông báo đó trên mặt bàn của mình một ngày gần đây."

"Cái đó e rằng hơi khó, thưa Hoàng tử, bởi vì ngài làm gì có bàn."

Kai nhún vai, quay sang Cinder. Ánh mắt anh đã dịu lại khi anh nghiêng đầu chào cô. "Hy vọng chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau."

"Vậy thì...tôi sẽ tiếp tục theo dõi ngài." Nói xong cô lập tức thấy ân hận vì dám nói đùa với Hoàng tử, nhưng Kai đã bật cười. Một tiếng cười thật sự, và lòng cô bỗng thấy ấm áp lạ thường.

Và rồi Hoàng tử chìa tay nắm lấy tay cô - cánh tay cyborg của cô.

Cinder sửng người, khiếp sợ trước ý nghĩ Kai có thể sờ thấy miếng kim loại cứng bên dưới găng tay, nhưng cô còn sợ hơn nếu rụt lại sẽ làm anh nghi ngờ. Cô ra sức trấn an bản thân, cố điều khiển cho cánh tay rô bốt mềm ra, cho nó thật hơn, giống con người hơn. Cô nín thở nhìn Kai nâng bàn tay mình lên và hôn lên đó. Không lời nào có thể diễn tả được cảm xúc hiện giờ của cô. Trái tim cô như muốn vỡ òa - vì hạnh phúc và vì ngỡ ngàng.

Hoàng tử buông tay cô ra, cúi đầu chào - mái tóc anh lại xòa xuống mắt, rồi rời khỏi phòng.

Cinder đứng như trời trồng, các sợi dây thần kinh - cả người lẫn máy - rung lên bần bật.

Bác sĩ Erland nhíu mày nhìn cô đầy tò mò, cùng lúc cánh cửa ra vào bật mở ngay khi nó vừa khép lại.

"Thưa Hoàng tử!" Bác sĩ Erland buột miệng kêu lên khi thấy Kai bước trở lại vào phòng.

"Xin lỗi, nhưng tôi có thể nói thêm một câu với tiểu thư Linh được không?"

Bác sĩ Erland chìa tay ra. "Ngài cứ tự nhiên."

Kai quay sang nói với Cinder, tay vẫn đang đặt trên tay nắm cửa. "Tôi biết đây không phải lúc thích hợp để nói câu này, nhưng xin hãy tin tôi khi tôi nói động cơ của tôi hoàn toàn xuất phát từ việc bảo vệ bản thân." - Anh hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp - "Liệu cô có thể làm bạn nhảy của tôi tại buổi khiêu vũ sắp tới được không?"

Trời đất như sụp đổ dưới chân Cinder, nhưng vì một lý do hoàn toàn trái ngược. Cô có đang nghe nhầm không?

Kai vẫn đứng im, kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời của cô. Sau một hồi lâu không thấy cô nói gì, lông mày của anh khẽ nhướn lên như có ý thức giục.

"X-Xin lỗi?"

Kai hăng giọng. "Tôi đoán là cô sẽ tham dự buổi khiêu vũ sắp tới ở cung điện đúng không?"

"Tôi... Tôi không biết. Ý tôi là không. Không, tôi rất tiếc, tôi sẽ không tham dự buổi khiêu vũ hôm tới."

Kai hơi lù lịm, mặt có vẻ bối rối. "Vậy sao? Nhưng...có khi nào...cô sẽ thay đổi ý định không? Bởi vì tôi là...cô biết đấy."

"Hoàng tử."

"Không phải tôi muốn khoe khoang gì đâu." - Anh vội chữa lại -
"Nhưng đó là sự thật."

"Tôi biết." Cô gật đầu, cổ họng bỗng nhiên khô khốc. Buổi khiêu vũ. Hoàng tử Kai đang mời cô tới buổi khiêu vũ ở hoàng cung. Nhưng tối hôm đó cô và Iko sẽ rời khỏi đây, nếu cái ô tô sửa xong kịp. Cô đang dự định sẽ bỏ trốn vào tối hôm đó.

Hơn nữa, Kai không biết người anh đang mời là ai, là cái gì. Nếu biết sự thật...chắc hẳn anh sẽ vô cùng khiếp sợ và không muốn để ai biết.

Ánh mắt Kai đầy lo lắng, liếc về phía bác sĩ Erland.

"Tôi...Tôi rất tiếc." - Cô ấp úng nói - "Cảm ơn ngài. Tôi... Rất cảm ơn ngài, thưa Hoàng tử. Nhưng tôi rất tiếc phải từ chối lời mời của ngài."

Kai chớp mắt nhìn Cinder, mặt tràn trề thất vọng khi nghe thấy câu trả lời của Cinder. Nhưng rồi anh gượng mỉm cười, nụ cười buồn bã của người vừa bị từ chối. "Không sao đâu. Tôi hiểu mà."

Bác sĩ Erland lùi lại đứng dựa lưng vào bàn. "Một lần nữa, xin cho tôi gửi lời chia buồn sâu sắc nhất tới ngài, thưa Hoàng tử. Về tất cả mọi chuyện."

Cinder trừng mắt nhìn ông bác sĩ, nhưng ông ta lại đang cúi xuống lấy áo lau mắt kính.

Kai đưa tay gãi gãi, ngượng ngùng nói. "Rất vui được gặp lại cô, tiểu thư Linh."

Trái tim Cinder bỗng trùng xuống. Cách xưng hô của họ lại quay trở lại như lúc ban đầu. Lịch sự nhưng đầy xa cách. Cô rất muốn mở miệng xin lỗi và biện minh cho quyết định của mình, nhưng Hoàng tử đã không cho cô cơ hội. Cánh cửa khép lại sau lưng anh.

Cinder mím chặt môi, lòng rối như tơ vò. Cô còn chưa kịp lên tiếng giải thích thì bác sĩ Erland đã đứng dậy, quay trở lại ghế ngồi và chép miệng nói "Thật tiếc là cô không thể đi mặt, cô Linh ạ."

CINDER LỌ LEM

Marissa Meyer
www.dtv-ebook.com

Chap 19 (P1)

Bác sĩ Erland giơ hai tay chỉ vào chiếc ghế đối diện. "Mời ngồi. Đợi tôi ghi nốt mấy dòng này rồi tôi sẽ kể cho cô nghe những phát hiện mới của tôi từ chiều hôm qua."

Cinder chờ dẫn ngồi xuống, duỗi thẳng hai chân cho đỡ mỏi. "Hoàng tử vừa..."

"Tôi có nghe thấy. Tôi cũng đứng ở đó mà." Bác sĩ Erland ngồi xuống ghế và gõ lên màn hình trên bàn.

Cinder ngả người ra phía sau, hai tay nắm chặt lấy tay ghế để ngăn cho mình bớt run rẩy. Đầu cô liên tục tua đi tua lại đoạn hội thoại khi nãy, còn máy quét nơi đáy mắt không ngừng cảnh báo cơ thể cô đang giải phóng ra quá nhiều chất endorphin và yêu cầu cô cần phải bình tĩnh lại.

"Theo ông, Hoàng tử muốn nói gì khi anh ấy nói động cơ của mình hoàn toàn xuất phát từ việc bảo vệ bản thân?"

"Có lẽ ngài ấy không muốn bị vây bám bởi các cô gái trẻ tại buổi khiêu vũ năm nay. Cô có biết mấy năm trước từng suýt xảy ra một cuộc dẫm đạp chỉ vì muốn tranh giành Hoàng tử không?"

Cinder cắn môi. Trong số các cô gái trẻ trong thành phố, cô là người...

Thuận tiện nhất.

Cô nhắc đi nhắc lại câu ấy trong đầu, cố ép bản thân mình nghĩ như vậy. Cô đang đứng ở đây, khá là tỉnh táo, và cô là sự lựa chọn an toàn để Hoàng tử đang không suy nghĩ tỉnh táo. Anh đang quá đau buồn.

"Hoàng đế Rikan vừa mất." Cô lẩm bẩm nói một mình.

"Đúng vậy. Hoàng tử Kai lại rất gần gũi với cha mình."

Cinder ghé cổ nhìn vào cái màn hình trước mặt bác sĩ Erland. Tất cả những gì cô thấy là một cái biểu đồ nhỏ hình người, xung quanh là các ô chú thích kín đặc chữ. Nhìn thoáng qua thì thấy nó có vẻ không giống cô cho lắm.

"Sẽ là nói dối," - Bác sĩ Erland tiếp tục - "nếu tôi nói không hề nuôi hy vọng có thể kịp tìm ra thuốc giải để cứu Hoàng thượng, mặc dù vẫn biết khả năng đó là không cao. Hơn nữa còn rất nhiều việc phải làm trước khi điều chế ra được thuốc giải."

Cinder gật đầu tán thành, bất giác nhớ đến hình ảnh bàn tay gầy gò của Peony nắm lấy tay cô cầu cứu. "Bác sĩ, tại sao ông vẫn chưa nói với Hoàng tử chuyện của tôi? Không lẽ ông không muốn Hoàng tử biết việc ông đã tìm ra một người miễn dịch? Tôi tưởng đó là một phát hiện quan trọng?"

Môi bác sĩ Erland mím lại nhưng ông không hề ngẩng đầu lên nhìn cô. "Đúng là tôi nên nói chuyện đó với Hoàng tử thật. Nhưng trách nhiệm của ngài là phải thông báo tin đó với người dân cả nước, và tôi nghĩ chúng ta chưa sẵn sàng để đón nhận quá nhiều sự chú ý trong thời điểm này. Khi đã có bằng chứng xác thực về việc cô...có giá trị như là tôi hy vọng, chúng ta sẽ chia sẻ tin tức này với Hoàng tử. Với toàn thế giới."

Cô nhặt cái bút điện tử đang nằm chỏng chơ trên bàn lên, nhìn chăm chăm vào nó như thể nó là một ẩn số khoa học chưa có lời giải đáp. "Ông cũng không nói cho anh ấy biết tôi là một cyborg." Vừa xoay xoay cái bút trên ngón tay, cô vừa lẩm bẩm.

Bác sĩ Erland ngẩng lên, nheo mắt nhìn cô. "À, và đó là điều cô đang quan tâm nhất đúng không?"

Trước khi cô kịp khẳng định hay phủ nhận, ông phẩy tay gạt đi. "Theo cô, tôi có nên nói cho ngài ấy biết chuyện cô là một cyborg không? Nếu cô muốn, tôi sẽ nói. Nhưng cá nhân tôi nghĩ chuyện đó chẳng liên quan gì đến Hoàng tử."

Cinder vội vàng thả cái bút xuống mặt bàn. "Đúng vậy, nó không liên quan gì đến Hoàng tử. Chỉ là..."

Bác sĩ Erland bật cười. Ông ấy đang cười nhạo cô.

Cinder hậm hực nhìn ra ngoài cửa sổ. Cả thành phố như bừng sáng dưới ánh Mặt Trời rực rỡ của buổi sáng. "Mà chuyện đó cũng chẳng quan trọng. Sớm muộn gì anh ấy cũng phát hiện ra."

"Đúng vậy. Nhất là khi ngài ấy liên tục thể hiện sự...quan tâm của mình với cô." - Bác sĩ Erland lùi ghế ra khỏi bàn - "Xong. Công đoạn giải trình tự DNA của cô đã hoàn tất. Chúng ta cùng tới phòng thí nghiệm thôi."

Cô đi theo ông vào cái hành lang nồng nặc mùi thuốc khử trùng. Từ đó đến phòng thí nghiệm không xa, và lần này họ đi vào phòng 11D, một phiên bản lặp lại của phòng 4D: Màn hình, thiết bị y tế, bàn khám bệnh. Không có gương.

Không đợi bác sĩ nhắc, Cinder tự động ngồi xuống cái bàn khám. "Hôm nay tôi đã đến khu cách ly...để thăm em gái tôi."

Bác sĩ Erland dừng lại, ngón tay vẫn đang đặt trên nút khởi động màn hình. "Như thế là rất mạo hiểm, cô có biết không? Nơi đó xưa nay chỉ có vào chứ không có ra, cô thừa hiểu điều đó mà?"

"Tôi biết. Nhưng tôi cần phải gặp em ấy." - Cinder đứng đưa hai chân ở mép bàn - "Trước khi rời khỏi đó, tôi đã bị một con android lấy máu và làm xét nghiệm. Tôi không bị làm sao."

Bác sĩ Erland nhún vai. "Chắc chắn rồi."

"Tôi nghĩ ông cần phải biết để nhờ chuyển đi của tôi có thể làm ảnh hưởng đến kết quả."

"Không đâu." - Ông khẳng định chắc nịch, sau đó quay sang ấn nút khởi động màn hình. Vài giây sau, màn hình vụt sáng. Các ngón tay ông lướt trên màn hình, lấy ra hồ sơ của Cinder. Có rất nhiều thông tin về bản thân mà chính cô còn không biết.

"Và tôi đã nhìn thấy một việc." Cô nói

Nhưng bác sĩ chỉ ậm ừ, mắt vẫn dán chặt vào cái màn hình.

"Chính con android y tế đó đã rạch tay lấy con chip căn cước của một nạn nhân. Sau khi bà ta qua đời. Lúc tôi hỏi, nó nói rằng mình đã được lập trình để làm như vậy. Và tôi thấy trong túi nó đang có phải hàng chục con chip."

Nét mặt bác sĩ Erland có vẻ trầm ngâm. "À, chuyện đó."

"Chuyện đó thì sao? Tại sao nó lại làm như vậy?"

Ông giơ tay lên xoa má. "Đó là cách họ vẫn thường làm tại các vùng xa xôi hẻo lánh trên thế giới - nơi bệnh dịch letumosis đã hoành hành từ rất lâu trước khi tràn vào các thành phố. Các con chip sẽ được lấy ra từ người chết và đem bán. Một cách bất hợp pháp, tất nhiên, nhưng thôi tôi được biết thì giá của chúng rất cao."

"Tại sao lại có người đi mua con chip căn cước tên người khác?"

"Bởi vì cô sẽ rất khó kiếm sống nếu không có nó - tài khoản trả lương, phúc lợi xã hội, bằng cấp, tất cả đều yêu cầu phải có thẻ căn cước." - Ông nhú mày nói tiếp - "Nhưng điều đó đặt ra một câu hỏi khá thú vị: Với tỷ lệ người chết vì bệnh dịch letumosis cao như vậy trong mấy năm qua, tại sao thị trường thẻ căn cước lậu vẫn phát triển, tại sao nhu cầu với mặt hàng này vẫn rất cao."

"Thì thế, người nào cũng đã có một cái..." Cô dừng lại, chột hiệu ra vấn đề. Không lẽ muốn đánh cắp thân phận của một người thực sự dễ dàng như vậy?

"Trừ phi cô muốn trở thành một người khác." - Ông trả lời thay cho cô - "Những tên trộm. Những kẻ phạm pháp." - Ông giơ tay lên gãi đầu - "Và một số hiếm hoi mấy người Mặt Trăng. Có thể kể sơ qua là vậy."

"Làm gì có người Mặt Trăng ở Trái Đất. Ngoại trừ đám sứ giả, tôi đoán thế."

Bác sĩ Erland nhìn cô đầy thương hại, như thể đang nhìn một đứa trẻ ngây thơ, chẳng hiểu biết gì về thế sự. "Có đấy. Không phải tất cả người Mặt Trăng đều dễ dàng bị tẩy não như mong muốn của Nữ hoàng Levana. Rất nhiều người đã mạo hiểm cả tính mạng của mình để bỏ trốn khỏi Vương quốc Mặt Trăng và chuyển tới sống ở Trái Đất. Rời khỏi Mặt Trăng là điều không hề đơn giản, rất nhiều người đã bỏ mạng trước khi có thể thành công, nhất là khi ngày càng có nhiều quy định nghiêm ngặt được đặt ở các cảng Mặt Trăng. Nhưng tôi tin rằng chuyện đó vẫn đang xảy ra."

"Nhưng...như thế là bất hợp pháp. Họ không được phép đặt chân tới đây, chứ đừng nói là sinh sống. Tại sao chúng ta không ngăn họ lại?"

Trông mặt bác sĩ Erland như đang cố để không bật cười. "Cái khó là làm sao trốn được khỏi Mặt Trăng - chứ đến Trái Đất thì lại đơn giản. Người

Mặt Trăng có nhiều cách để tàng hình tàu vũ trụ và tiến vào tầng khí quyển của Trái Đất mà không bị phát hiện."

Pháp thuật. "Ông nói cứ như là họ đang bỏ trốn khỏi nhà tù không bằng."

Bác sĩ Erland nhướn mày. "Thì đúng là vậy mà."

Cinder co hai chân lên bàn. Chỉ riêng ý nghĩ Nữ hoàng Levana sắp tới Tân Bắc Kinh đã đủ khiến cô thấy nôn nao - ý nghĩ đang có hàng chục, thậm chí hàng trăm người Mặt Trăng đang sinh sống trên Trái Đất và giả dạng làm người Trái Đất khiến cô muốn chạy thật nhanh vào phòng vệ sinh. Đám người man rợ đó - với một con chip căn cước đã được lập trình và khả năng tẩy não của người khác, bọn chúng có thể là bất kỳ ai, trở thành bất kỳ ai.

Và người Trái Đất sẽ không bao giờ biết mình đang bị người khác thao túng.

"Đừng sợ hãi như thế chứ, cô Linh. Họ chủ yếu sống ở các vùng quê hẻo lánh, nơi chẳng ai để ý tới sự hiện diện của họ. Vì thế cơ hội để cô gặp họ trên phố gần như không xảy ra." Ông mỉm cười động viên.

Cinder ngồi thẳng người dậy. "Ông có vẻ biết khá nhiều về họ."

"Tôi mà một ông già mà cô Linh. Tôi biết khá nhiều về nhiều thứ."

"Tôi hỏi ông, đám người Mặt Trăng có vấn đề gì với mấy tấm gương thế? Tôi cứ tưởng chuyện bọn họ sợ gương chỉ là để dọa trẻ con, nhưng...hóa ra là thật à?"

Lông mày của bác sĩ Erland nhăn tít lại. "Cũng có một phần là sự thật. Cô không biết người Mặt Trăng dùng cách nào để mê hoặc người khác đúng không?"

"Không."

"Thế thì để tôi nói qua cho cô biết" - Ông gật gù nói - "Người Mặt Trăng có khả năng điều khiển năng lượng điện sinh học. Loại năng lượng này được tiết ra tự nhiên bởi các vật thể sống. Cũng giống như dạng năng lượng loài cá mập sử dụng để phát hiện ra con mồi."

"Khá giống với tính cách của người Mặt Trăng."

"Ngoài khả năng phát hiện năng lượng điện sinh học của người khác, người Mặt Trăng còn có khả năng điều khiển nó, buộc người khác nhìn thấy điều người Mặt Trăng muốn họ cảm nhận. Hình nhân ảnh là cách người Mặt Trăng gọi hình ảnh phản chiếu của mình trong tâm trí người khác."

"Một cách làm tăng giá trị vẻ đẹp của bản thân trong mắt người khác?"

"Chính xác. Hoặc..." - Ông chỉ vào cánh tay Cinder - "khiến cho người khác tưởng rằng đang nhìn thấy da trong khi thực chất chỉ là kim loại."

Cinder bất giác nhìn xuống bàn tay cyborg bên dưới lớp găng của mình.

"Đó là lý do tại sao Nữ hoàng Levana được ca ngợi là người có vẻ đẹp khiến cho người khác phải choáng váng. Một số người Mặt Trăng quyền năng, ví dụ như Nữ hoàng Levana, luôn giấu mình đằng sau các hình nhân ảnh. Tuy nhiên, họ có thể lừa con người chứ không thể lừa máy tính và các tấm gương."

"Hóa ra họ không thích gương bởi vì họ không muốn nhìn thấy bản thân mình trong đó?"

"Sự phù du chỉ là một yếu tố, cái quan trọng ở đây là sự kiểm soát. Muốn người khác tin mình, trước tiên cô phải thuyết phục được bản thân tin vào điều đó đã. Có điều, các tấm gương không bao giờ biết nói dối." -

Bác sĩ Erland thích thú quay sang nhìn Cinder - "Và bây giờ là câu hỏi dành cho cô, cô Linh. Tại sao đột nhiên cô lại có hứng thú muốn biết về người Mặt Trăng thế?"

CINDER LỌ LEM

Marissa Meyer
www.dtv-ebook.com

Chap 19 (P2)

Cinder cúi xuống mân mê mấy đầu ngón tay. "Vì một lời nói khi nãy của Kai."

"Hoàng tử Kai?"

Cô gật đầu. "Anh ấy nói Nữ hoàng Levana đang trên đường tới Tân Bắc Kinh."

Bác sĩ Erland há hốc mồm, cặp lông mày rậm nhướn lên như muốn chạm cả vào vành mũ. "Bao giờ?"

"Dự kiến là hôm nay."

"Hôm nay?"

Cinder giật nảy mình. Đây là lần đầu tiên bác sĩ Erland cao giọng với cô như thế. Ông đi đi lại lại trong phòng, mặt đầy suy tư.

"Ông không sao đấy chứ?"

Ông phẩy tay, ra hiệu mình không sao. "Tôi đoán đây chính là điều bà ta vẫn đang chờ đợi bấy lâu." - Ông giơ tay gãi đầu - "Trước giờ bà ta vẫn luôn để ý tới Hoàng tử Kai. Tới tuổi trẻ và sự non nớt của ngài ấy." Giọng ông đầy căm phẫn.

"Ông nói bà ta vẫn luôn để ý tới Kai là sao?"

Nét mặt ông bác sĩ đầy căng thẳng. Sự thay đổi bất thường trong ánh mắt ông khiến Cinder không khỏi rùng mình.

"Cô không cần phải lo lắng cho Hoàng tử, cô Linh ạ."

"Ông nói không cần lo lắng là sao?"

"Bà ấy sẽ tới đây ngày hôm nay? Hoàng tử nói với cô như vậy à?"

Cinder gật đầu.

"Thế thì cô phải rời khỏi đây ngay. Cô không thể ở đây lúc bà ta tới."

Ông xoa cô xuống khỏi bàn. Cinder vẫn đứng im, không hề có ý định ra cửa. "Chuyện đó thì liên quan gì đến tôi?"

"Chúng tôi đã có mẫu máu và DNA của cô. Thời gian này chúng tôi có thể tự tiến hành mà không cần cô có mặt. Tạm thời cô hãy tránh xa cung điện, cho tới khi bà ta đi khỏi, cô hiểu chưa?"

Cinder dậm chân xuống đất. "Không, tôi chẳng hiểu gì cả."

Phản ứng của cô khiến bác sĩ Erland không khỏi bối rối. "Màn hình, hiện các tin tức mới nhất."

Các chỉ số về sức khỏe của Cinder vụt biến mất, thay vào đó là hình ảnh một người dẫn chương trình thời sự đang đưa tin về cái chết của Hoàng đế Rikan. " ... Hoàng tử sẽ có một bài phát biểu trong vài phút nữa để thông báo về tang lễ của Hoàng đế và lễ đăng quang sắp tới của mình. Chúng tôi sẽ tường thuật trực tiếp."

"Tắt tiếng."

Hai tay Cinder khoanh lại trước ngực. "Bác sĩ?"

"Cô Linh, cô hãy lắng nghe thật cẩn thận những gì tôi sắp nói sau đây."
Bác sĩ Erland nói.

"Tôi đang nghe đây." - Cô đứng dựa lưng vào bức tường phía sau.

"Tôi cũng không biết phải nói chuyện này như thế nào. Tôi cứ ngỡ còn nhiều thời gian..." Ông xoa hai tay vào nhau, thở dài nói - "Cô đã trải qua một cuộc phẫu thuật năm cô 11 tuổi, đúng không?"

"Đúng..." Câu hỏi của ông khiến Cinder có phần hơi bất ngờ.

"Và cô không còn nhớ gì về chuyện xảy ra trước đó?"

"Đúng vậy. Không một chút gì. Mà chuyện đó thì có liên quan gì đến..."

"Thế còn bố mẹ nuôi của cô thì sao? Không ít thì nhiều, họ cũng phải kể cho cô nghe một vài kỉ niệm về thời thơ ấu của cô chứ? Về thân thế của cô?"

Lòng bàn tay phải của Cinder bắt đầu đổ mồ hôi. "Cha nuôi tôi qua đời không lâu sau tai nạn, còn bà Adri thì chẳng bao giờ nói về chuyện đó. Mà có biết chắc bà ấy cũng chẳng quan tâm. Ngay từ đầu bà ấy đã không ủng hộ việc nhận nuôi tôi."

"Cô có thông tin gì về bố mẹ ruột của mình không?"

Cinder lắc đầu. "Ngoài họ tên, ngày tháng năm sinh...những gì có trong hồ sơ của tôi."

"Những gì có trong con chip cấy của cô."

"Đúng vậy..." - Cinder bắt đầu cảm thấy khó chịu với mấy câu hỏi của ông bác sĩ - "Rút cuộc ông muốn nói gì?"

Ánh mắt bác sĩ Erland dịu lại, như muốn dỗ dành cô, nhưng trái lại chỉ càng khiến cô cảm thấy khó chịu hơn.

"Cô Linh, theo như kết quả thử máu của cô, cô thực chất là...người Mặt Trăng."

Cinder nghe thấy nhưng không định thần ra đó là cái gì. Bộ máy trong não cô liên tục phát ra tín hiệu tíu tíu điên loạn, giống như đang phải giải một phương trình quá khó, ngay lập tức chưa thể có câu trả lời.

"Người Mặt Trăng?" Cinder thì thào thốt lên, không dám tin vào tai mình.

"Đúng vậy."

"Người Mặt Trăng?"

"Không sai."

Cinder quay đầu nhìn quanh phòng một lượt rồi nhún vai. "Nhưng tôi làm gì có phép thuật."

"À, cái đó. Không phải tất cả người Mặt Trăng sinh ra đều có khả năng đó. Những người như vậy bị coi là có khiếm khuyết và luôn phải chịu sự khinh miệt của những kẻ tự coi mình là ưu việt hơn người, vì thế..."

"Tôi không phải là người Mặt Trăng." - Cinder cắt ngang lời bác sĩ. Bàn tay giả của cô nắm chặt lại. Trong một thoáng, cô ước gì mình có phép thuật để dạy cho ôngg bác sĩ kia một trận. Cô lộ gắng tay và giơ tay vẫy vẫy về phía ông - "Tôi là một cyborg. Ông nghĩ như thế chưa đủ tệ sao?"

"Người Mặt Trăng vẫn có thể là cyborg, giống như con người. Mặc dù trường hợp này là khá hiếm, bởi vì họ không ủng hộ việc áp dụng công nghệ tự động hóa vào bộ não của con người..."

Cinder giả vờ ngạc nhiên. "Ôi không. Ai lại đi phản đối một việc tốt như vậy chứ?"

Bác sĩ Erland vờ như không nhận thấy sự mỉa mai trong giọng nói của cô. "Việc cô là người Mặt Trăng không có nghĩa cô không thể trở thành cyborg. Và tôi cũng không quá ngạc nhiên khi cô được đưa xuống Trái Đất này. Sau khi đạo luật cho phép giết những đứa trẻ sinh ra không có phép thuật của Nữ hoàng Channary được ban hành, rất nhiều người Mặt Trăng đã tìm cách gửi con cái mình xuống Trái Đất để giữ mạng sống cho chúng. Tuy nhiên phần lớn đều chết trên đường bỏ trốn hoặc bị bắt lại và chịu sự trừng phạt...Nhưng vẫn có người may mắn trốn thoát và cô là một trong số đó. Ý tôi đang nói về chuyện trốn thoát."

Đèn cảnh báo màu da cam ở góc mắt Cinder lại nhấp nháy. "Ông đang nói dối."

"Tôi không hề nói dối."

Cô mở miệng định tranh cãi, nhưng lại không biết ông ấy nói dối khúc nào.

"Điều đó cũng lý giải được tại sao cô hoàn toàn miễn dịch với bệnh sốt ban xanh." - Bóng đèn da cam vụt tắt - "Thực ra, ngày hôm qua lúc phát hiện ra cơ thể cô tự đẩy lùi được mầm bệnh, tôi đã nghĩ ngay tới khả năng cô là người Mặt Trăng. Nhưng tôi chưa muốn nói gì cho tới khi có kết quả chắc chắn."

"Chuyện đó thì liên quan gì đến sự miễn dịch của tôi?"

"Bởi vì người Mặt Trăng miễn nhiễm với căn bệnh này."

"Làm sao ông có thể biết chắc chắn điều đó?" Cinder giơ tay buộc lại mái tóc đuôi ngựa của mình.

"Biết chứ. Chỉ cần thuộc lịch sử một chút là cô có thể suy luận ra." Bác sĩ Erland nhún vai nói.

Cinder vùi mặt vào lòng bàn tay, hoang mang không biết có nên tin vào những gì bác sĩ Erland vừa nói hay không.

"Là thế này..." - Ông trầm ngâm giải thích - "Người Mặt Trăng chính là vật chủ đầu tiên mang mầm bệnh letumosis. Dưới thời cai trị của Nữ hoàng Channary, rất nhiều người đã phải tháo chạy xuống Trái Đất và mang theo mầm bệnh này. Trong lịch sử cũng đã có nhiều trường hợp tương tự xảy ra. Ví dụ như loài chuột đã gieo rắc nạn dịch hạch ở châu Âu, cướp đi sinh mạng của gần một nửa dân số châu Âu; người Tây Ban Nha đã mang bệnh đậu mùa đến cho các thổ dân da đỏ... Kỷ nguyên thứ hai trôi qua và người Trái Đất tin rằng mình đã hoàn toàn miễn dịch với các loại bệnh dịch. Nhưng họ đã không tính tới sự di cư của người Mặt Trăng và căn bệnh letumosis. Hệ miễn dịch của người Trái Đất chưa hề được chuẩn bị và khi bệnh dịch này bùng phát, nó đã lan ra với tốc độ chóng mặt."

"Tôi tưởng mình không thể lây bệnh cho người khác?"

"Hiện giờ là vậy, bởi vì cơ thể của cô đã sản sinh ra kháng thể có thể tiêu diệt được vi rút gây bệnh, chứng tỏ trước đây cô đã từng nhiễm bệnh. Hơn nữa, tôi đoán khả năng miễn dịch của mỗi người Mặt Trăng khác nhau - trong khi một số có thể hoàn toàn tự khỏi bệnh thì một số khác lại luôn mang nó trong mình mà không hề có bất kì biểu hiện nào ra bên ngoài, từ đó gieo rắc mầm bệnh tới mọi nơi họ từng đi qua, cho tất cả những người họ từng tiếp xúc."

Cinder xua tay phản đối. "Không. Ông sai rồi. Chắc chắn phải có cách giải thích nào đó khác. Tôi không thể là..."

"Tôi biết chuyện này ngay lập tức thật khó chấp nhận. Nhưng tôi cần cô hiểu tại sao cô không nên xuất hiện ở đây khi Nữ hoàng Levana đến Trái

Đất. Quả thực quá nguy hiểm."

"Không, chính ông mới là người không hiểu. Tôi không phải giống họ."

Là cyborg và là người Mặt Trăng. Chỉ một cái thôi cũng đã đủ biến cô thành một kẻ đột biến, bị xã hội xa lánh, giờ lại còn là cả hai? Cinder rùng mình, không dám nghĩ tiếp. Người Mặt Trăng là loại người độc ác và man rợ. Bọn chúng sẵn sàng giết chết những đứa trẻ vô tội chỉ vì chúng không có phép thuật. Bọn chúng nói dối, lừa lọc và tẩy não lẫn nhau đơn giản vì chúng có thể làm như vậy. Bọn chúng không cần biết mình làm hại đến ai, miễn là có lợi cho bản thân. Cô không phải loại người đó.

"Cô Linh, cô phải nghe tôi. Cô được đưa tới đây là có lý do của nó."

"Là lý do gì? Giúp ông tìm ra thuốc giải? Hay ông nghĩ đây là sự trở trêu của số phận?"

"Tôi không phải đang nói về định mệnh hay số phận ở đây. Tôi đang nói về sự sinh tồn. Cô không được để Nữ hoàng nhìn thấy cô."

Càng lúc Cinder càng thấy hoang mang. "Tại sao? Tại sao bà ta lại quan tâm tới một kẻ như tôi?"

"Bà ta sẽ rất quan tâm là đằng khác." - Ông ngập ngừng nói, đôi mắt xanh ngập tràn lo lắng - "Bà ta...bà ta căm ghét những người Mặt Trăng không có phép thuật. Bởi vì họ hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi phép hình nhân ảnh của bà ta. Nói cách khác, bà ta không thể tẩy não hay bắt họ làm theo ý mình, đó là lý do tại sao bà ta luôn tìm cách tiêu diệt họ." - Hai môi ông mím chặt - "Nữ hoàng Levana sẽ không từ bất kì thủ đoạn nào để loại trừ hậu họa. Đồng nghĩa với việc giết tất cả những ai có khả năng chống lại bà ta - những người giống như cô. Cô hiểu chưa, cô Linh? Nếu để bà ta nhìn thấy cô, bà ta sẽ giết chết cô."

Cinder dùng ngón tay cái ấn thật mạnh vào cổ tay trái. Cô không sờ thấy con chip thẻ căn cước, nhưng cô biết nó vẫn đang ở trong đó.

Được lấy từ một người đã chết.

Nếu những gì bác sĩ vừa nói là thật, mọi thứ cô từng biết về bản thân, về thời thơ ấu, về bố mẹ đẻ của mình đều là giả. Một tiểu sử đi mượn. Một thân phận đi mượn.

Bỗng nhiên việc người Mặt Trăng đang lánh nạn ở Trái Đất không còn là chuyện quá hoang đường đối với cô.

Cô ngược mắt nhìn lên màn hình. Hoàng tử Kai đang ở trong phòng họp báo và đang đứng trên bục phát biểu.

"Cô Linh, ai đó đã phải rất khó khăn mới đưa được cô tới đây. Và giờ cô đang ở trong tình thế vô cùng nguy hiểm. Cô không thể liều mạng được."

Nhưng Cinder gần như không nghe thấy ông nói gì, bởi cô còn đang bận đọc mấy dòng chữ đang chạy ở cuối màn hình.

THÔNG BÁO MỚI NHẤT: NỮ HOÀNG LEVANA SẼ TỚI THĂM KHỐI THỊNH VƯỢNG CHUNG PHƯƠNG ĐÔNG ĐỂ THẢO LUẬN VỀ MỘT LIÊN MINH HÒA BÌNH VỚI TRÁI ĐẤT. THÔNG BÁO MỚI NHẤT: NỮ HOÀNG LEVANA...

"Cô Linh? Cô có đang nghe tôi nói không thế?"

"Có" - Cinder gật đầu - "Vô cùng nguy hiểm. Tôi nghe thấy rồi."

CINDER LỌ LEM

Marissa Meyer
www.dtv-ebook.com

Chap 20

Tàu vũ trụ của người Mặt Trăng trông không khác nhiều so với tàu Trái Đất, ngoại trừ phần thân của nó lấp lánh như thể được nạm kim cương và một dây chữ cổ bằng vàng chạy vòng quanh thân vỏ. Dưới ánh nắng chói chang của buổi chiều, con tàu càng trở nên rực rỡ, khiến Kai phải nheo mắt khi nhìn vào nó. Anh không biết liệu dòng chữ cổ kia có chứa đựng phép thuật, hay nó chỉ đơn thuần mang tính chất trang trí. Anh không biết con tàu được làm từ một loại chất liệu lấp lánh đặc biệt nào đó hay chỉ là do họ sơn nó như vậy. Anh chỉ biết nhìn vào nó khiến người khác bị đau mắt.

Con tàu của Nữ hoàng trông có vẻ to hơn so với con tàu cá nhân của mục Sybil, nữ pháp sư trưởng kiêm sứ giả tại Trái Đất, tuy nhiên nó vẫn là khá nhỏ khi chở một người quan trọng như Nữ hoàng Levana. Nó nhỏ hơn nhiều so với những con tàu chở khách và chở hàng mà Kai từng thấy. Đây là một con tàu cá nhân, chỉ dành cho Nữ hoàng và tùy tùng.

Con tàu đáp xuống khá nhẹ nhàng, không hề bị xóc nảy. Hơi nóng bốc lên từ dưới nền bê tông tạo thành những đợt sóng vô hình. Mồ hôi bắt đầu chảy ròng ròng trên cổ Kai, lưng áo anh ướt đẫm mồ hôi.

Họ đứng chờ dưới cái nắng như thiêu như đốt của Mặt Trời cuối tháng 8.

Bên cạnh Kai, ông Torin không hề tỏ ra nao núng. Khuôn mặt ông lạnh lùng, điềm tĩnh. Nhưng chính sự bình tĩnh của ông lại càng khiến Kai bồn chồn lo lắng.

Phía bên kia Kai là phụ Sybil Mira, trong chiếc áo khoác trắng cổ cao thêu dòng chữ cổ giống như trên con tàu. Chất liệu của chiếc áo trông có vẻ nhẹ, nhưng nó che kín từ cổ họng tới các khớp đốt ngón tay; đuôi áo xòe ra trùm qua cả đầu gối. Chắc hẳn phụ Sybil cũng đang nhể nhại mồ hôi ở bên trong, chỉ là không muốn để cho người khác biết.

Cách đó vài bước lùi về phía sau là tên cận vệ tóc vàng của phụ Sybil, đang chắp hai tay sau lưng.

Hai cảnh vệ hoàng gia đứng ở hai bên bực danh dự.

Tất cả chỉ có vậy. Nữ hoàng Levana khẳng khẳng không muốn có thêm người nào khác ra đón mình.

Kai bấm mạnh móng tay vào lòng bàn tay, hy vọng sự đau đớn có thể giúp anh che giấu vẻ khinh bỉ trên khuôn mặt mình và tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi. Cái nóng oi bức của mùa hè khiến cho phần tóc mai phía trước của anh bết chặt trên trán.

Cuối cùng, cửa tàu vũ trụ cũng được mở ra, để lộ cái cầu thang sáng lấp lánh như được dát bạc.

Hai người đàn ông cao to lực lưỡng bước xuống trước. Một người có nước da trắng, có phần tai tái, mái tóc bù xù màu da cam, được trang bị vũ khí và áo giáp kiểu chiến binh thời xưa, giống như bộ mà gã cận vệ của phụ Sybil đang mặc. Người còn lại có nước da đen thẫm như bầu trời đêm, trên đầu không có lấy một cọng tóc, và mặc một chiếc áo khoác giống hệt như phụ Sybil, từ kiểu dáng đến họa tiết thêu. Tuy nhiên, áo của hắn màu đỏ sẫm, chứng tỏ cấp bậc của hắn dưới phụ Sybil - pháp sư bậc hai. Kai thấy mừng là mình cũng biết đôi chút về vương quốc Mặt Trăng để ít nhất cũng phân biệt được ai ở vị trí nào, và cấp bậc ra sao.

Anh lặng thinh nhìn hai gã kia bước xuống tàu vũ trụ và đi một vòng kiểm tra - từ con đường trải thảm đỏ đến các bức tường xung quanh, thậm

chí là những người đang đứng trên bục danh dự - trước khi đứng chấp tay ở hai bên cửa tàu, từ đầu đến cuối khuôn mặt không hề lộ chút cảm xúc.

Mụ Sybil nhẹ nhàng lướt lên phía trước. Ở bên cạnh, Kai vẫn đang đứng im.

Nữ hoàng Levana xuất hiện trước bậc cầu thang. Trên mặt vẫn đang đeo tấm voan dài, sáng lấp lánh dưới ánh nắng chói chang của Mặt Trời. Chiếc váy trắng của bà ta thướt tha lướt xuống từng bậc cầu thang và bà ta đưa tay ra nắm lấy tay mụ Sybil.

Sybil khuyu một bên đầu gối, rạp mình cúi chào, trán chạm vào mu bàn tay của Nữ hoàng. "Thần đã rất nhớ Người, thưa Nữ hoàng. Thật hạnh phúc khi lại được phục vụ Người." Nói rồi mụ đứng dậy, nhẹ nhàng nâng tấm mạng trên mặt chủ nhân lên.

Không khí nóng chẹn lại ở cổ Kai, làm anh gần như ngạt thở. Nữ hoàng Levana hơi dừng lại, như để mắt mình làm quen với ánh sáng của Trái Đất - nhưng Kai có cảm giác bà ta cố tình làm vậy để anh có thể nhìn mình.

Nữ hoàng của Vương quốc Mặt Trăng quả thực rất đẹp, đẹp đến mức hoàn hảo. Khuôn mặt hình trái tim, gò má cao, không chút tì vết. Mái tóc nâu vàng bóng mượt như dòng suối xõa xuống tận thắt lưng. Làn da trắng mịn ngọc ngà lung linh dưới ánh Mặt Trời. Bờ môi quyến rũ đỏ mọng, giống như vừa uống cả một lít máu.

Một cơn rùng mình chạy dọc sống lưng Kai. Vẻ đẹp của bà ta có cái gì đó không tự nhiên.

Kai lén nhìn sang ông Torin. Ánh mắt ông vẫn không hề biểu lộ cảm xúc. Nhìn vị cố vấn trưởng của mình bình tĩnh như vậy, lòng Kai cũng hạ quyết tâm: Những gì anh đang thấy chỉ là ảo giác và anh ép mình nhìn thẳng vào mặt vị khách không mời mà tới.

Ánh mắt ma mị của bà ta sáng bừng lên khi lướt qua mặt anh.

"Nữ hoàng Levana" - Kai đặt một tay lên ngực, cúi đầu chào - "xin nhiệt liệt chào mừng bà tới hành tinh và đất nước của chúng tôi. Đây quả là một niềm vinh hạnh lớn lao đối với tôi."

Khuôn mặt bà ta toát lên một vẻ ngây thơ trong trắng như một đứa trẻ. Bà ta không hề cúi đầu chào lại, thậm chí đến một cái gật đầu cũng không, thay vào đó bà ta chìa tay ra bắt.

Kai ngập ngừng nhìn vào bàn tay thon dài, trắng mịn như ngọc trai của Nữ hoàng, sợ rằng việc tiếp xúc với bà ta có thể khiến cho đầu óc anh không tỉnh táo.

Kai thận trọng cầm lấy tay bà ta và hôn nhẹ lên đó. Không có gì bất thường xảy ra.

"Hoàng tử Kai," - Giọng nói du dương thánh thót của bà ta làm Kai lạnh hết xương sống - "tôi cũng vô cùng cảm kích trước sự đón tiếp nồng hậu của quý vị. Một lần nữa xin cho tôi được gửi lời chia buồn sâu sắc nhất của mình tới ngài và toàn thể người dân trong Khối Thịnh Vượng trước sự ra đi của Hoàng đế Rikan."

Kai thừa hiểu bà ta không hề đau buồn trước cái chết của cha anh, nhưng nét mặt và giọng nói của bà ta không hề để lộ ra điều đó.

"Đa tạ Nữ hoàng." - Kai trả lời - "Hy vọng mọi thứ đều được đáp ứng đúng như mong đợi của bà, trong thời gian bà lưu lại ở đây."

"Tôi tin là như vậy. Xưa nay Khối Thịnh Vượng Chung Phương Đông vốn nổi tiếng là một quốc gia hiếu khách."

"Đích thân thần đã kiểm tra phòng của Người, thưa Nữ hoàng." - Mụ Sybil tiến lên phía trước - "Mặc dù không được bằng như ở cung điện của

Người trên Mặt Trăng, nhưng thần nghĩ vẫn có thể tạm chấp nhận được."

Levana không buồn liếc mắt nhìn nữ pháp sư của mình, nhưng ánh mắt của bà ta dịu lại và thế giới bỗng nhiên thay đổi. Kai có cảm giác như mặt đất đang rung chuyển dưới chân mình. Toàn bộ không khí như bị hút sạch khỏi bầu khí quyển Trái Đất. Trời đất đột nhiên tối sầm, Mặt Trời cũng đang nhuộm một màu đen kịt, chỉ còn lại Nữ hoàng Levana nổi lên như một nguồn sáng duy nhất trong toàn bộ dải ngân hà.

Nước mắt dâng trào trong mắt Kai.

Anh yêu bà ta. Anh cần bà ta. Anh sẵn sàng làm mọi thứ để chiều lòng bà ta.

Anh nắm chặt tay lại, để móng tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay, hy vọng sự đau đớn có thể giúp cho anh tỉnh táo. Và nó đã có tác dụng. Sự kiểm soát của Nữ hoàng Levana lên bộ não anh nhanh chóng bị cắt đứt, trước mắt anh chỉ đơn giản là một người đàn bà đẹp - chứ không phải cái cảm giác tôn sùng tới mức tuyệt vọng mà anh vừa cảm thấy khi này.

Rõ ràng bà ta ý thức được sự ảnh hưởng vừa rồi của mình với Kai. Anh cố tìm kiếm một tia ngạo mạn trong đôi mắt đen lạnh lẽo kia nhưng không tìm được gì.

"Mời Nữ hoàng đi theo tôi." - Anh cố gắng nói bằng giọng bình thản nhất có thể - "Tôi sẽ hộ tống Nữ hoàng về phòng."

"Không dám phiền Hoàng tử." - Mụ Sybil cắt ngang - "Tôi đã thông thuộc khu vực dành cho khách. Tôi có thể đưa Nữ hoàng đi. Chúng tôi có việc cần thảo luận riêng."

"Tất nhiên." Kai nghiêng đầu nói, hy vọng sự vui mừng của mình không quá lộ liễu.

Mụ Sybil đi trước, theo sau là tên pháp sư bậc hai, và hai gã cận vệ. Bọn họ không hề liếc về phía Kai và ông Torin dù chỉ một lần, nhưng Kai biết chỉ cần anh có bất kì động thái nào đáng ngờ, cổ anh sẽ bị bẻ gãy ngay trong tích tắc.

Đợi khi bóng họ đã khuất hẳn vào bên trong, anh mới dám run rẩy thở ra. "Ông có cảm nhận được sức ảnh hưởng của bà ta không?" Anh thì thào nói.

"Tất nhiên rồi." - Ông Torin nói. Mắt ông nhìn chăm chăm vào con tàu vũ trụ - "Ngài đã cầm cự rất tốt, thưa Hoàng tử. Tôi biết là rất khó."

Kai giơ tay gạt tóc trên trán, chỉ mong có một cơn gió thoảng qua để xua tan cái nắng oi bức của mùa hè. "Cũng không khó lắm. Tôi chỉ bị mất một lúc."

Ông Torin quay sang nhìn Kai. Đây là một trong những lần hiếm hoi Kai nhìn thấy sự đồng cảm trong mắt ông. "Sau này sẽ càng khó hơn."

CINDER LỌ LEM

Marissa Meyer
www.dtv-ebook.com

Chap 21

Cinder nằm vật ra bàn làm việc, thở phào vì cuối cùng cũng thoát khỏi căn phòng ngột ngạt trên kia. Không phải chỉ vì hệ thống thông gió lại bị hỏng - một lần nữa - mà còn vì sự gượng gạo giữa cô và bà Adri càng ngày càng tăng cao. Từ hôm cô quay trở về nhà cách đây hai hôm, họ luôn dè chừng nhau. Bà Adri một mặt luôn cố chứng tỏ vị trí bà chủ của mình với Cinder - bằng cách sai cô cài đặt lại máy chủ và cập nhật toàn bộ phần mềm trong nhà kể cả những cái họ không còn sử dụng - nhưng mặt khác bà ta lại luôn tìm cách tránh mặt cô như thể xấu hổ vì những gì đã làm với Cinder.

Nhưng có thể đó chỉ là tưởng tượng của Cinder.

Ít nhất Pearl không có mặt ở nhà vào ban ngày và chỉ xuất hiện khi Cinder và Iko xuống gầm sửa ô tô.

Lại một ngày dài trôi qua. Lại một đêm thức khuya làm việc muộn. Chiếc ô tô có nhiều chỗ cần sửa hơn là Cinder nghĩ- toàn bộ hệ thống ống xả cần phải thay mới, đồng nghĩa với việc cô sẽ phải tìm thêm nhiều phụ tùng thay thế. Cô có linh cảm mấy ngày tới sẽ không được ngủ nếu muốn chiếc xe kịp hoàn thành để lên đường vào đêm diễn ra buổi khiêu vũ.

Cô thở dài. Buổi khiêu vũ.

Cô không hối hận vì đã từ chối lời mời của Hoàng tử, bởi vì cô biết nó sẽ có kết cục như thế nào. Rất nhiều chuyện có thể xảy ra - từ việc bị vấp cầu thang và để lộ cái chân giả bằng kim loại, đến việc chạm mặt với Pearl

hoặc bà Adri hoặc ai đó ở khu chợ. Mọi người sẽ xì xào. Giới truyền thông sẽ nhảy vào bối mớ quá khứ của cô, và chẳng mấy chốc cả thế giới sẽ biết chuyện Hoàng tử đã đưa một cyborg tới dự bữa tiệc mừng lễ đăng quang của mình. Kai sẽ thấy xấu hổ. Bản thân cô cũng sẽ thấy xấu hổ.

Nhưng rồi cô chợt nghĩ nhờ phỏng đoán của cô là sai thì sao? Nhờ Hoàng tử Kai không để tâm tới chuyện đó thì sao? Nhờ chẳng ai quan tâm đến chuyện cô là một cyborg...và là người Mặt Trăng thì sao?

Không, đó chỉ là ảo tưởng của cô.

Nhìn thấy cái màn hình vỡ trên thảm, Cinder chống tay đẩy ghế đứng dậy và quỳ xuống bên cạnh màn hình. Cô nhìn vào hình ảnh phản chiếu của mình trên màn hình đen xì, nổi bật giữa làn da màu rám nắng là một bàn tay bằng thép hoàn toàn đối lập.

Mặc dù không muốn chấp nhận sự thật nhưng cô không thể tiếp tục phủ nhận: Cô chính là người Mặt Trăng.

Có điều cô không sợ các mặt phẳng gương, hay hình ảnh phản chiếu của bản thân. Cô không hiểu tại sao Levana và đồng loại của bà ta, đồng loại của họ, lại thấy khó chịu về điều đó. Thứ duy nhất khiến Cinder thấy khó chịu khi nhìn vào hình ảnh phản chiếu của mình chính là phần máy móc trên cơ thể cô, và chúng được thực hiện ở Trái Đất.

Cô là một người Mặt Trăng. Một cyborg.

Và một kẻ đào tẩu.

Bà Adri có biết chuyện này không? Không, bà ấy sẽ không bao giờ chấp nhận chứa chấp một người Mặt Trăng. Nếu biết, hẳn là bà ấy đã đem Cinder đi giao nộp, với hy vọng kiếm được chút tiền thưởng.

Thế còn chồng của bà Adri, liệu ông ấy có biết không?

Có lẽ đó là câu hỏi mà Cinder sẽ không bao giờ biết được câu trả lời.

Duy có một điều Cinder có thể biết chắc chắn: Bác sĩ Erland sẽ không nói chuyện này với ai và bí mật của cô được an toàn. Cô sẽ vẫn tiếp tục sống như chưa có gì xảy ra.

Dù là trước đây hay bây giờ, cô vẫn luôn là đứa bị xã hội ruồng bỏ.

Một cái bóng màu trắng đập vào mắt cô - con android của Kai, đang hướng bóng đèn cảm ứng đen ngòm, không còn sức sống nhìn thẳng vào cô từ phía trên mặt bàn. Thân hình quả lê của nó có lẽ là thứ sáng sủa và sạch sẽ nhất trong cả căn phòng. Nó làm cô nhớ tới mấy con android y tế vô trùng ở phòng thí nghiệm và khu cách ly, có điều cỗ máy này không có dao mổ và xi lanh giấu trong người.

Công việc. Máy móc. Cô đang cần cái gì đó để phân tán bớt nỗi lo lắng trong lòng.

Quay trở lại bàn làm việc, Cinder cho bật phần mềm âm nhạc và bản nhạc không lời quen thuộc dịu dặt vang lên. Cô đá giày ra khỏi chân rồi với tay kéo con android về phía mình. Sau khi xem qua lớp vỏ bên ngoài, cô xoay nó lại và đặt nằm úp xuống bàn.

Cô mở cái nắp đằng sau lưng và nghiên cứu hệ thống dây điện xung quanh cái khung hình trụ. Đây không phải là một con android quá phức tạp. Cấu tạo bên trong của nó gần như rỗng không - một cái vỏ chứa ổ cứng, dây điện và con chip ở mức tối thiểu nhất. Thông thường một con android gia sư sẽ cần nhiều hơn là một bộ xử lý trung tâm. Cách nhanh nhất bây giờ là xóa sạch ổ cứng và cài lại phần mềm, nhưng cô e rằng đó không phải là một lựa chọn khả thi. Mặc dù Kai luôn tỏ ra thờ ơ nhưng rõ ràng con android này đang biết một chuyện gì đó vô cùng quan trọng, và sau cuộc nói chuyện của họ ở sảnh trung tâm nghiên cứu, cô có linh cảm là nó liên quan tới người Mặt Trăng.

Là các chiến lược chiến tranh? Hay các đoạn hội thoại tối mật? Hay các bằng chứng để tổng tiền? Cho dù là gì đi nữa thì Kai cũng đang cần nó và anh đã tin tưởng giao nó cho cô, với hy vọng có thể cứu vãn những thông tin đó.

"Vậy mà anh ta nói là không muốn gây áp lực." - Cô lầm bầm nói, rằng vẫn đang căn chặt đèn pin để soi vào bên trong con rô bốt. Cô lấy một cái kìm và gạt phần dây ở một bên hộp sọ sang phía bên còn lại. Cấu hình của nó khá giống với Iko, vì thế Cinder cảm thấy vô cùng quen thuộc, cô biết cần phải tìm các mối nối quan trọng ở đâu. Cô kiểm tra thấy các đầu nối dây vẫn chắc, pin dự trữ vẫn còn đầy, không có bộ phận nào hỏng hóc hay bị mất - nói chung mọi thứ đều rất ổn. Cô lau chùi bộ truyền dẫn âm thanh và điều chỉnh lại cái quạt gió, nhưng Nainsi vẫn nằm trơ khấc trên bàn, không hề có dấu hiệu của sự sống.

"Quần áo đã chỉnh tề mà chẳng có nơi nào để đi." Iko, giọng đầy bất mãn, đứng trước cửa tầng hầm.

Cinder bật cười, làm rơi cả cái đèn pin đang ngậm trong miệng, và nhìn xuống cái quần hộp dính đầy dầu mỡ của mình. "Ừ, chỉ còn thiếu mỗi cái vương miện nữa thôi."

"Em đang nói về em cơ mà."

Cinder xoay ghế lại, Iko đang quấn một sợi dây ngọc trai của bà Adri quanh cái đầu củ hành và bôi choe choét sơn đỏ bên dưới đèn cảm biến để giả làm môi.

Cinder cười phá lên. "Màu này hợp với em đấy."

"Cô nghĩ thế à?" - Iko tiến tới gần bàn làm việc của Cinder và đứng soi mình trước màn hình điện tử - "Em đang tưởng tượng được tham dự buổi vũ hội tại hoàng cung và được khiêu vũ cùng Hoàng tử."

Cinder giơ một tay lên xoa cằm, tay còn lại gõ nhẹ lên mặt bàn.
"Thật trùng hợp. Đạo gần đây ta cũng thường xuyên tưởng tượng điều tương tự."

"Em biết là cô cũng thích Hoàng tử mà. Cô cứ làm bộ như không bị dao động trước sức hấp dẫn của Hoàng tử nhưng nhìn cái cách cô nhìn ngài ấy hôm ở khu chợ là em đoán ra rồi." Iko giơ tay xoa chỗ son dính trên mặt, làm nó giãy xuống hết cả cằm.

"Ừ thì..." - Cinder dùng mũi kìm chỉnh lại mấy ngón tay kim loại bị lệch - "Ai mà chẳng có điểm yếu."

"Không sai." - Iko nói - "Điểm yếu của em là những đôi giày."

Cinder thấy cái kìm lên mặt bàn. Mỗi khi nhìn thấy Iko là cảm giác tội lỗi lại dấy lên trong cô. Cô biết mình nên nói với Iko chuyện mình là người Mặt Trăng, rằng hơn bất kì ai Iko là người hiểu rõ nhất cảm giác khác biệt với mọi người và không ai cần tới. Nhưng vì một lí do gì đó, cô không làm sao mở lời. Iko này, hóa ra ta là người Mặt Trăng. Em sẽ không để ý tới chuyện đó đúng không?

Thay vào đó cô lại hỏi "Mà em xuống đây làm gì thế?"

"Xem cô có cần giúp gì không. Đáng ra em phải đi quét lỗ thông khí, nhưng bà Adri đang tắm."

"Thì sao?"

"Em nghe thấy bà ấy khóc."

Cinder chớp mắt. "Thế à?"

"Em cảm thấy mình thật vô dụng."

Iko không hề giống những con android giúp việc khác, từ suy nghĩ đến hành động và lời nói của nó đều rất khác biệt. Có điều, chúng vẫn có chung một điểm nổi bật - sự vô dụng là thứ cảm xúc tồi tệ nhất mà chúng biết.

"Được thôi, em có thể giúp." - Cinder xoa xoa hai tay vào nhau -
"Nhưng đừng để bà ấy nhìn thấy em với sợi dây ngọc trai kia."

Iko dùng càng tay gỡ sợi dây chuyền ra khỏi đầu và Cinder để ý thấy cô nhóc android đang đeo dải ruy băng mà Peony đã tặng cho lần trước. Tim cô đột nhiên đau nhói. "Giúp ta chiếu đèn vào đây."

Đèn cảm biến màu xanh bùng sáng, chiếu vào trong mình Nainsi.

"Theo em có phải nó bị vi rút không?" Cinder bặm môi nói.

"Có thể phần lập trình của cô ta đã bị sự nóng bỏng của Hoàng tử Kai làm cho tàn chảy."

Cinder cau mày. "Chúng ta có thể làm ơn không nói về Hoàng tử nữa được không?"

"Em nghĩ là không. Bởi suy cho cùng con android mà cô đang sửa là của Hoàng tử. Cô cứ thử nghĩ mà xem, nó biết được những gì, nhìn thấy những gì và..." - Giọng Iko - "Cô có nghĩ là nó đã từng thấy Hoàng tử cười hề không?"

"Ôi giờ ời." - Cinder cười phất cái găng tay ra và ném lên bàn - "Em đúng là chẳng giúp được gì cả."

"Thì em đang giúp cô phân tích còn gì."

"Thôi khỏi." - Khoanh hai tay lại trước ngực, Cinder đẩy lùi cái ghế ra đằng sau và gác hai chân lên bàn - "Chắc chắn là do lỗi phần mềm."

Thông thường khi phần mềm có vấn đề chỉ cần xóa đi, cài lại là xong nhưng như thế đồng nghĩa với việc biến con android trở về con số 0. Cinder không biết liệu Hoàng tử Kai có quan tâm tới con chip tính cách của Nainsi hay không - nhất là sau 20 năm trời gấn bó phục vụ - nhưng cô biết chắc chắn một điều: Kai rất quan tâm tới thông tin có trong ổ cứng của con android này, và cô không muốn mạo hiểm xóa đi phần dữ liệu đó.

Cách duy nhất để chẩn đoán bệnh cho con rô bốt này và quyết định xem có cần phải khởi động lại hay không là chạy thử phần mềm, mà như thế đồng nghĩa với việc phải kết nối nó với cô. Cinder rất ghét bị kết nối với một vật lạ, vì nguy cơ phần mềm của cô bị xóa đè lên là rất cao.

Sau đó tự thấy mình quá đa nghi, cô tặc lưỡi thò tay ra sau đầu rồi dùng móng tay cạy cái nắp ở sau gáy.

"Cái gì kia?"

Cinder ngẩn người nhìn theo tay Iko chỉ. "Cái gì là cái gì?"

"Con chip kia kìa."

Cinder lập tức bỏ chân xuống khỏi mặt bàn và đứng dậy, nhoài hẳn người ra phía trước để nhìn. Một dãy các con chip như những chú lính chì tí hon đang xếp ngay ngắn dọc theo tấm bảng điều khiển. Tổng cộng có 20 đầu cắm, nhưng mới chỉ có 13 cái được sử dụng; các nhà sản xuất luôn làm dư ra để có chỗ cho việc bổ sung và nâng cấp sau này.

Iko vừa phát hiện ra con chip thứ 13, và nó đã đúng. Có điều gì đó không bình thường ở con chip này. Nó được cắm lẫn giữa vào các con chip khác nên nếu nhìn lướt qua sẽ rất dễ bị bỏ qua. Nhưng khi Cinder rọi đèn vào nó, nó lóe lên màu sáng bạc.

Cinder đóng cái nắp sau đầu mình lại và yêu cầu hiển thị lên vông mạc bản vẽ kỹ thuật của mẫu android cùng chủng loại. Theo kế hoạch ban đầu

của nhà sản xuất, mẫu android này chỉ được trang bị 12 con chip. Nhưng sau 20 năm, nó hoàn toàn có thể được bổ sung thêm một hai con chip - không có gì đáng ngạc nhiên, nhất là khi hoàng cung là nơi thường xuyên được cập nhật các chương trình mới nhất và hiện đại nhất. Có điều, Cinder chưa bao giờ nhìn thấy một con chip nào như thế này.

Cô ấn một tay vào cái phích cắm, tay còn lại dùng một cái kim nhỏ kẹp vào mép của con chip bạc và khẽ rút nhẹ. Nó trượt ra một cách trơn tru.

Cinder giơ nó lên, chăm chú kiểm tra. Ngoại trừ lớp vỏ lấp lánh màu ánh trai, trông nó giống như mọi con chip lập trình khác mà cô từng biết. Lật ngược nó lại, cô nhìn thấy dòng chữ D-COMM được khắc ở bên cạnh.

"Hóa ra là vậy." Cinder hạ tay xuống.

"Gì thế ạ?" Iko hỏi.

"D-COMM. Viết tắt của direct communication. Một con chip cho phép liên lạc và truyền đạt thông tin trực tiếp."

Cinder nhíu mày. Ngày nay phần lớn mọi liên lạc đều được tiến hành qua mạng tổng - việc liên lạc trực tiếp mà không qua mạng tổng đã trở nên quá lỗi thời bởi vì nó vừa chậm lại vừa dễ bị mất kết nối trong lúc liên lạc. Chỉ những người hoang tưởng muốn có sự riêng tư tuyệt đối mới dùng đến kiểu liên lạc trực tiếp này. Nhưng kể cả khi ấy họ cũng sẽ sử dụng màn hình cá nhân hoặc màn hình vô tuyến - được cài đặt sẵn phần mềm phục vụ riêng cho việc liên lạc trực tiếp. Chứ chẳng ai lại đi sử dụng một con android làm một đầu kết nối thế này.

Đèn cảm biến của Iko mờ đi. "Theo như cơ sở dữ liệu của em vừa thông báo thì từ năm 89 của kỷ nguyên thứ 3, android đã không còn được trang bị các khả năng liên lạc trực tiếp."

"Vì thế nên nó mới không tương thích với phần mềm của Nainsi." - Cinder chìa con chip về phía Iko - "Em có thể quét thử xem nó được làm từ chất liệu gì không?"

Iko lùi lại. "Tất nhiên là không rồi. Em không muốn bị tắt ngóm giống như cô ta."

"Không phải vì con chip mà nó thành ra thế đâu. Bình thường hệ thống sẽ phải từ chối nhận nó chứ nhỉ?" - Cinder cầm con chip lật qua lật lại, thích thú ngắm nó lấp lánh dưới ánh đèn cảm biến của Iko - "Trừ phi nó tìm cách truyền thẳng thông tin qua đường link trực tiếp và làm nghẽn băng thông."

Cinder cắm con chip vào cái ổ cứng cũ ở góc phòng và ấn nút khởi động. Mặc dù vỏ ngoài đã bị vỡ nhưng màn hình và các phím điều khiển trông có vẻ vẫn còn nguyên. Một lúc sau, bóng đèn xanh lá cây bắt đầu nhấp nháy và màn hình bật sáng. Vòng tròn ở góc màn hình xoay tròn chứng tỏ nó đang đọc con chip mới. Cinder thở phào nhẹ nhõm và khoan hai chân lại trên sàn.

Một giây sau, vòng tròn kia biến mất và được thay thế bằng dòng chữ.

ĐANG TIẾN HÀNH KẾT NỐI TRỰC TIẾP VỚI NGƯỜI SỬ DỤNG CHƯA ĐƯỢC KHAI BÁO.

XIN VUI LÒNG ĐỢI...

ĐANG TIẾN HÀNH KẾT NỐI TRỰC TIẾP VỚI NGƯỜI SỬ DỤNG CHƯA ĐƯỢC KHAI BÁO.

XIN VUI LÒNG ĐỢI...

ĐANG TIẾN HÀNH KẾT NỐI TRỰC TIẾP VỚI NGƯỜI SỬ DỤNG CHƯA ĐƯỢC KHAI BÁO.

XIN VUI LÒNG ĐỢI...

Cinder đợi. Và đứng đưa hai chân. Và đợi. Và gõ nhịp ngón tay lên đầu gối. Và bắt đầu tự hỏi có phải cô đang lãng phí thời gian của bản thân hay không. Cô chưa bao giờ nghe nói việc một con chip liên lạc có thể phá hủy hay làm ảnh hưởng tới bất kì cái gì, kể cả từ thời công nghệ vẫn còn lạc hậu.

"Em đoán người đó không có nhà." - Iko tiến tới đứng sau Cinder. Tiếng quạt gió trong người Iko vang lên, Cinder cảm nhận được một làn không khí ấm áp phả vào cổ cô - "Thôi chết bà Adri đang tìm em. Chắc là bà ấy tìm xong rồi."

Cinder nghiêng đầu. "Cảm ơn em, Iko. Nhớ tháo cái vòng kia xuống, đừng để bà ấy nhìn thấy."

Iko nhào người về phía trước, dí cái mặt lạnh ngắt của mình lên trán Cinder, để lại một vết son đỏ chót giữa hai lông mày cô.

Cinder bật cười.

"Cô sẽ sớm sửa được con android cho Hoàng tử thôi. Em cam đoan là như thế."

"Cảm ơn em."

Cinder chùi bàn tay nhớp nháp mồ hôi của mình lên quần, lắng nghe tiếng bánh xe của Iko xa dần. Dòng chữ khi nãy vẫn tiếp tục lặp lại trên màn hình. Có vẻ như người ở đầu bên kia không có ý định trả lời.

Một tràng tiếng lách cách vang lên, kèm theo đó là tiếng máy khởi động làm Cinder giật nảy mình. Cô quay người lại, hai tay chống thẳng xuống mặt sàn đầy bụi.

Bảng điều khiển của con android sáng bừng lên khi hệ thống của nó bắt đầu khởi động. Nó đã "sống" trở lại.

Cinder đứng dậy, lặng lẽ phủ bụi trên tay, bình thản như chính giọng nữ đang đều đều vang lên, như thể đang tiếp tục câu chuyện còn đang dở.

"...ngờ rằng một người đàn ông có tên Logan Tanner, một bác sĩ người Mặt Trăng làm việc dưới thời Nữ hoàng Channary, đã đưa Công chúa Selene tới Trái Đất chỉ bốn tháng sau khi cái chết của Công chúa được công bố."

Cinder sững người lại. Công chúa Selene?

"Đáng tiếc, ông Tanner đã bị chuyển đến Bệnh viện Tâm thần Đại Minh vào ngày 8 tháng 5 năm 125 kỷ nguyên thứ 3, và tự sát bằng điện sinh học hôm 17 tháng 1 năm 125 kỷ nguyên thứ 3. Mặc dù có thông tin cho rằng Công chúa Selene đã được gửi gắm cho một người khác từ nhiều năm trước khi ông Tanner qua đời, nhưng tôi vẫn chưa tìm ra thân thế của người đó. Một trong những người tình nghi là cựu phi công quân đội của Hội Liên Hiệp Châu Âu, trung tá không quân Michelle Benoit, người..."

"Dừng lại." - Cinder nói - "Khoan nói đã."

Giọng nói kia lập tức im lặng. Đầu của android quay 180 độ. Đèn cảm biến màu xanh da trời quét một dọc từ đầu đến chân Cinder. Bóng đèn bên trong bảng điều khiển mờ đi. Quạt gió trong người cũng bắt đầu quay.

"Cô là ai?" - con android hỏi - "Hệ thống định vị toàn cầu của tôi cho biết chúng ta đang ở khu 76 của Tân Bắc Kinh. Tôi không nhớ là mình đã rời khỏi cung điện."

Cinder ngồi dạng chân trên ghế, hai tay vòng ra đằng sau ôm lấy thành ghế. "Chào mừng cô đến với xưởng sửa chữa chất lượng cao của Tân Bắc Kinh. Hoàng tử Kai đã thuê tôi để sửa cho cô."

Tiếng vù vù của quạt gió lập tức dịu xuống trong người con android, cho tới khi ngừng hẳn, và trả lại sự yên tĩnh cho căn phòng.

Cái đầu củ hành quay một vòng nhìn quanh phòng rồi quay trở lại nhìn Cinder.

"Theo như lịch của tôi thông báo thì tôi đã bắt tỉnh 12 ngày 15 giờ. Có phải tôi bị sập nguồn hay lỗi hệ thống gì không?"

"Cũng không hẳn." - Cinder liếc qua vai, về phía màn hình vỡ trên sàn. Nó vẫn liên tục lặp đi lặp lại dòng chữ khi này, không thiết lập được kết nối trực tiếp - "Có vẻ như ai đó đã lắp thêm một con chip liên lạc không hề tương thích với lập trình của cô."

"Tôi đã được cài đặt đầy đủ các chức năng liên lạc bằng hình ảnh và văn bản. Thêm một con chip liên lạc nữa là không cần thiết."

"Con chip này được dùng trong việc kết nối trực tiếp." - Cinder chống cằm lên cổ tay - "Liệu có phải Hoàng tử Kai đã làm như vậy với cô không? Có khi nào Hoàng tử muốn liên lạc trực tiếp với cô mà không muốn qua hệ thống mạng trung tâm không?"

"Tôi không hề được thông báo gì về con chip đó."

Cinder cắn môi. Rõ ràng con chip liên lạc này là nguyên nhân khiến cho con android bị sập nguồn, nhưng tại sao? Nếu nó không phải được cài bởi Hoàng tử Kai thì là ai?

"Lúc vừa tỉnh dậy" - Cinder nói - "cô đã nói về... cô có thông tin về người thừa kế của Vương quốc Mặt Trăng."

"Đó là thông tin tuyệt mật. Đáng ra cô không được phép nghe nó."

"Tôi biết. Nhưng tôi đoán cô đã bị ngắt mạch lúc đang truyền đạt thông tin này với một người nào đó." Cinder hy vọng người ấy là Kai, hoặc ai đó trung thành với anh. Nữ hoàng Levana sẽ rất không hài lòng nếu biết Hoàng đế tương lai của Khối Thịnh Vượng đang tìm kiếm người thừa kế hợp pháp ngai vàng của bà ta.

"Đợi chút." - Cô với tay lấy cái tuốc nơ vít - "Để tôi lắp cái nắp lại cho cô rồi đem cô quay trở lại cung điện. Trong thời gian đó cô nên tranh thủ tải tin tức của mấy ngày vừa qua đi. Rất nhiều chuyện đã xảy ra từ khi cô bất tỉnh."

CINDER LỌ LEM

Marissa Meyer
www.dtv-ebook.com

Chap 22

Cinder có thể nghe thấy tiếng cảnh báo của bác sĩ Erland vang lên trong đầu, từ bên ngoài cổng cung điện.

Nữ hoàng Levana sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào để bảo vệ ngai vàng và diệt trừ hậu họa. Đồng nghĩa với việc giết hết tất cả những ai có khả năng chống lại bà ta - những người giống như cô.

Nếu để bà ta nhìn thấy cô, bà ta sẽ giết chết cô.

Nhưng nếu có chuyện gì xảy ra với con android này, người đang nắm giữ những thông tin quan trọng về công chúa Mặt Trăng bị mất tích, Cinder sẽ không bao giờ có thể tha thứ cho bản thân. Trách nhiệm của cô là đem con android này trả lại cho Hoàng tử Kai, đầy đủ và nguyên vẹn.

Hơn nữa, cung điện là một nơi rộng lớn. Cơ hội để cô gặp phải Nữ hoàng Mặt Trăng gần như bằng không, và bà ta có lẽ cũng không hứng thú với việc gặp gỡ, giao lưu với dân thường.

Tốc độ di chuyển của Nainsi nhanh hơn Iko rất nhiều, đến nỗi Cinder gần như phải chạy mới theo kịp cô ta. Họ chỉ đi chậm lại khi phát hiện ra mình không phải là người dân duy nhất đang trên đường tới cung điện chiều hôm đó. Dưới chân đồi, con đường chính dẫn vào cung điện đã bị chặn lại để phục vụ riêng cho hoàng gia. Dọc hai bên đường rợp bóng mát của các hàng cây tùng và liễu. Con đường ngoằn ngoèo kín đặc người đi bộ đang từ từ tiến lên đỉnh đồi. Lác đác có một vài người đi một mình, còn lại mọi người tập trung đi thành nhóm lớn. Mặt người nào người nấy bừng

bừng tức giận, những cánh tay vung lên trong không khí đầy phẫn nộ. Họ không muốn bà ta ở đây. Hoàng tử đã nghĩ gì mà làm như vậy? Tiếng phản đối của đoàn người vang khắp cả con đường. Hàng trăm, có thể là hàng ngàn, giọng nói giận dữ đồng loạt hô vang.

"Đả đảo Nữ hoàng Mặt Trăng! Đả đảo Nữ hoàng Mặt Trăng! Đả đảo Nữ hoàng Mặt Trăng."

Đoàn người vây kín trước cửa cung điện, giơ cao các tấm khẩu hiệu phản đối. THÀ CHIẾN TRANH CÒN HƠN LÀM NÔ LỆ! CHÚNG TÔI CẦN MỘT NỮ HOÀNG, KHÔNG PHẢI MỘT ĐỘC TÀI! KHÔNG LIÊN MINH VỚI MA QUỶ! Kèm theo đó là hình ảnh che mạng của bà Nữ hoàng nhấp nháy cùng các dấu X màu đỏ.

Hàng chục tàu lượn của các hãng thông tấn xã quần thảo trên bầu trời, phát đi hình ảnh trực tiếp của đoàn người biểu tình ra với thế giới.

Cinder men theo rìa đám đông len lên phía trước, không quên dùng cả người và tay để che chắn cho Nainsi. Cửa cung điện đóng kín, đội cảnh vệ Hoàng gia - cả con người lẫn android - đang đứng dàn hàng ngang, vai kề vai.

"Xin lỗi." - Cinder nói với người cảnh vệ gần nhất - "Tôi cần phải vào trong cung."

Anh ta giơ tay đẩy cô lùi lại một bước. "Hôm nay không mở cửa cho công chúng."

"Nhưng tôi không phải đi cùng họ." - Cô đặt một tay lên đầu Nainsi - "Đây là con android của Hoàng tử. Tôi được thuê để sửa và giờ tôi đến để trả lại. Nó cần phải được chuyển tới tay Hoàng tử càng sớm càng tốt."

Anh ta cúi xuống nhìn vào con android. "Hoàng tử có cấp thẻ ra vào cho cô không?"

"Không, nhưng..."

"Con android này có mã vạch không?"

"Có." Nainsi xoay người cho anh ta xem mã vạch của mình.

Viên lính gác gật đầu. "Cô có thể vào." - Cánh cửa mở hé ra, và đám đông phía sau lập tức xô lên, đẩy Cinder ngã dúi dụi về phía trước. Nainsi nhanh chóng lăn qua cổng, không gặp chút trở ngại nào. Nhưng khi Cinder tiến lên, định bước vào trong thì bị tay lính gác giơ tay chặn lại - "Chỉ mình con android."

"Nhưng chúng tôi đi cùng nhau mà." Tiếng cô chìm ngấm giữa tiếng la ó phản đối của đám đông.

"Cô không thể vào được."

"Nhưng tôi đã sửa nó theo đơn đặt hàng của Hoàng tử. Tôi cần đích thân giao nó cho ngài ấy. Tôi cần phải....thu tiền công." Bản thân cô cũng tự thấy ngượng khi thốt ra những lời ấy.

"Hãy gửi hóa đơn của cô tới kho bạc như những người khác." - Anh ta nói - "Không ai được phép ra vào mà không có thẻ."

"Tiểu thư Linh." - Nainsi nói vọng ra từ phía bên kia cánh cổng sắt - "Tôi sẽ thông báo với Hoàng tử Kai là cô muốn gặp ngài. Tôi tin là ngài sẽ gửi ngay cho cô một tấm thẻ ra vào."

Ngay lập tức Cinder thấy hành động của mình thật ngốc nghếch. Cô đâu cần phải gặp Hoàng tử. Cô đã giao con android đến cung điện, nhiệm vụ của cô đến đây là kết thúc. Cô cũng không hề có ý định thu phí sửa chữa của Hoàng tử. Nhưng trước khi Cinder kịp ngăn lại, Nainsi đã quay đầu lăn về phía cổng chính. Giờ thì cô sẽ phải khẩn trương nghĩ ra một lý do hợp lý để giải thích tại sao cô cần phải gặp Hoàng tử đến như vậy. Chứ không phải

cái lý do gốc gác, trẻ con vừa thoáng hiện ra trong đầu cô: Cô cần phải gặp Kai đơn giản là vì cô muốn nhìn thấy anh.

Và rồi tiếng la ó đột nhiên ngưng bật, cắt ngang luồng suy nghĩ của Cinder. Cô giật mình ngẩng đầu lên.

Cả con phố bỗng nhiên lặng ngắt như tờ, như thể vừa có một cái máy vô hình hút sạch toàn bộ âm thanh ra khỏi bầu khí quyển. Cinder quay đầu nhìn xung quanh, và bắt gặp những khuôn mặt đờ đẫn đang ngược mắt nhìn về phía cung điện, các cánh tay giơ khẩu hiệu buông thông hai bên đui. Một cơn rùng mình sợ hãi chạy dọc xương sống Cinder.

Cô nhìn theo ánh mắt của đám đông đang hướng về phía ban công cao nhất của cung điện.

Nữ hoàng của Vương quốc Mặt Trăng đang đứng chống một tay trên hông, tay còn lại đặt trên ban công. Nét mặt của bà ta lạnh lùng - có phần cay nghiệt - nhưng vẫn không thể xua tan vẻ đẹp huyền bí của bà ta. Kể cả đứng từ xa như thế này, Cinder vẫn nhìn ra làn da lấp lánh và đôi môi đỏ mọng quyến rũ của bà ta. Đôi mắt đen thẫm của bà ta đang chăm chú quan sát đám đông im lặng bên dưới. Theo bản năng, Cinder co rúm người lại và lùi xa khỏi cổng hòa mình cùng đám đông vô thức đằng sau.

Nhưng rồi sự kích động và nỗi khiếp sợ nhanh chóng qua đi. Người phụ nữ này không hề đáng sợ hay nguy hiểm.

Bà ấy vừa ấm áp, vừa thân thiện, lại dễ gần. Không có ai xứng đáng với ngôi vị Nữ hoàng hơn bà ấy. Bà ấy nên là người cai trị, dẫn dắt và bảo vệ cho họ...

Màn hình trong võng mạc của Cinder hiện lên một dòng cảnh báo. Cô thấy khó chịu vì bị phân tán và tìm mọi cách chớp mắt để tắt nó đi mà không được. Cô muốn được ngắm nhìn vị Nữ hoàng kia mãi mãi. Cô muốn

được nghe Nữ hoàng mở miệng nói chuyện. Cô muốn được nghe lời hứa về một đất nước hòa bình, ổn định, giàu có và thịnh vượng.

Bóng đèn da cam liên tục nhấp nháy ở cuối màn hình. Phải mất một lúc Cinder mới nhận ra đó là cái gì, và nó có ý nghĩa gì.

Những lời nói dối.

Cô ép mình nhắm chặt mắt lại. Và khi cô mở mắt ra, toàn bộ những ảo ảnh cô vừa nhìn thấy đã biến mất. Nụ cười ngọt ngào của bà Nữ hoàng đã biến thành cái nhếch môi đầy kiêu kì và ngạo mạn. Cả người cô bỗng nôn nao khó chịu.

Bà ta đang tẩy não họ.

Bà ta vừa tẩy não cô.

Cinder loạng choạng lùi ra sau và va phải một người đàn ông trung niên cạnh đó.

Ngay lập tức ánh mắt của bà Nữ hoàng rời khỏi đám đông bên dưới và tập trung vào Cinder. Sự bất ngờ thoáng hiện trên khuôn mặt xinh đẹp của bà ta. Rồi nhanh chóng chuyển thành sự căm ghét. Khinh miệt.

Cinder ngập ngừng, quay đầu tìm chỗ trốn. Tim cô đập thình thịch trong lồng ngực. Cô rất muốn bỏ chạy nhưng chẳng hiểu sao hai chân cứ mềm nhũn ra không thể nhúc nhích. Màn hình trong vồng mạc cô liên tục nhấp nháy, như thể chính nó cũng không thể chịu thêm được nữa khi phải nhìn vào hình nhân ảnh của Nữ hoàng Mặt Trăng.

Cinder cảm thấy mềm yếu và trợ trợ giữa đám đông đang bị tẩy não. Cô có cảm giác như mặt đất dưới chân cô sắp mở ra và nuốt trọn cô vào bên trong. Cô có cảm giác sắp bị cái nhìn như thiêu như đốt của Nữ hoàng biến thành tro bụi ngay giữa con đường đá cuội này.

Ánh mắt của bà ta càng lúc càng sẫm lại và Cinder bắt đầu có cảm giác như sắp bật khóc, dù có hay không có tuyến lệ.

Nhưng rồi bà ta đột nhiên quay người bỏ vào trong cung.

Những tưởng đám đông sẽ lại tiếp tục biểu tình phản đối, thậm chí là còn giận dữ hơn, sau khi bà ta đi khỏi, nhưng trái với dự đoán của Cinder, họ chỉ lầm lũi rời đi như những kẻ mộng du. Toàn bộ khẩu hiệu và biểu ngữ đều bị vứt bỏ lại và dẫm đạp trên đất. Cinder nép người vào bức tường bao quanh cung điện để nhường đường cho họ đi trước.

Hóa ra đây chính là sức mạnh của cái gọi là hình nhân ảnh của người Mặt Trăng. Một phép thuật có thể làm mê hoặc và lừa dối người đối diện, khiến trái tim của người đó hướng về phía bạn và quay ra chống lại kẻ thù của bạn. Và có vẻ như Cinder là người duy nhất trong đám đông biểu tình này thực sự cưỡng lại được sức ảnh hưởng của bà ta.

Mặc dù không phải là ngay từ đầu. Cả người cô nổi hết gai ốc, đoạn da nổi với phần tay kim loại đau nhức và bỏng rát.

Cô không hoàn toàn miễn nhiễm với phép hình nhân ảnh như những người Mặt Trăng không có phép thuật khác.

Nhưng điều tệ hơn là Nữ hoàng Levana đã nhìn thấy cô và bà ta đã biết.

CINDER LỌ LEM

Marissa Meyer
www.dtv-ebook.com

Chap 23

Kai bấm chặt móng tay vào đùi khi tiếng biểu tình bên ngoài đột nhiên ngừng lại. Ông Torin quay sang nhìn anh, gương mặt không giấu nổi vẻ ngạc nhiên. Nữ hoàng Levana có thể làm dịu đám đông giận dữ một cách quá dễ dàng và nhanh chóng; Kai đã hy vọng được chứng kiến một chút phản kháng từ người dân.

Anh nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh ban đầu.

"Đây là cách hiệu quả nhất." - Mụ Sybil thản nhiên nói - "Nhất là khi đối phó với đám người nổi loạn, một điều không bao giờ được chấp nhận ở Vương quốc Mặt Trăng của chúng tôi."

"Khi dân chúng nổi loạn thường là phải có lý do nào đó chính đáng." - Kai nói. Ông Torin nhíu mày nhắc nhở nhưng anh lơ đi như không thấy - "Và tẩy não không phải là một cách giải quyết đúng đắn."

Mụ Sybil chấp hai tay trên đùi đầy kiểu cách. "Đúng đắn có vẻ là một từ hơi mang tính chủ quan, thưa Hoàng tử. Đây là cách giải quyết hiệu quả nhất và không ai có thể bàn cãi về điều này."

Nữ hoàng Levana từ bên ngoài đi thẳng vào trong phòng, hai tay nắm chặt đầy giận dữ. Mạch máu trên trán của Kai như muốn nổ tung trước cái nhìn trừng trừng của bà ta. Ngồi trước mặt bà ta giống như ngồi trong một căn phòng kín đang bị rút cạn ôxy.

"Xem ra" - Bà ta thận trọng nhấn mạnh từng từ một - "ngài đã vi phạm vào điều 17 của Hiệp định giữa các hành tinh được kí vào năm 54 kỷ nguyên thứ 3."

Kai cố gắng tỏ ra bình tĩnh trước lời buộc tội của bà ta. "Tôi xin lỗi vì không thuộc hết các điều khoản của Hiệp định giữa các hành tinh. Nữ hoàng có thể vui lòng nói rõ hơn về điều khoản này được không?"

Levana hít một hơi thật sâu rồi từ từ thở ra. Kể cả với khuôn mặt bừng bừng lửa giận thế này trông bà ta vẫn mê hoặc lòng người. "Điều 17 của Hiệp định đã ghi rõ các bên không được phép chứa chấp, hay cố tình che giấu và bảo vệ những người Mặt Trăng bỏ trốn."

"Những người Mặt Trăng bỏ trốn?" - Kai quay sang nhìn ông Torin nhưng nét mặt ông không biểu lộ chút cảm xúc gì - "Tại sao bà lại nghĩ rằng chúng tôi đang che giấu cho những người Mặt Trăng bỏ trốn?"

"Bởi vì tôi vừa nhìn thấy một kẻ như thế đang đứng cùng đám đông biểu tình xác láo ngay trước cổng cung điện ngài. Và chúng tôi sẽ không tha thứ cho điều đó."

Kai đứng dậy, khoanh hai tay lại trước ngực. "Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy chuyện có người Mặt Trăng ở đất nước mình. Tất nhiên là không tính tới những người đang đứng ở đây."

"Nó càng khiến tôi tin rằng ngài cũng đang nhắm mắt làm ngơ với vấn đề này, giống như cha ngài đã làm."

"Làm sao tôi có thể nhắm mắt làm ngơ với một việc mà tôi chưa từng nghe qua?"

Ông Torin hăng giọng xen vào. "Thưa Nữ hoàng, tôi có thể đảm bảo với bà chúng tôi thường xuyên theo dõi và rà soát các tàu vũ trụ ra vào Khối Thịnh Vượng Chung. Mặc dù chúng tôi không thể phủ nhận khả năng có

thể vẫn có một vài người Mặt Trăng lọt qua ra đa kiểm soát, nhưng chúng tôi xin cam đoan rằng chúng tôi đã làm hết sức trong quyền hạn và khả năng của mình để tuân thủ theo các điều khoản có trong Hiệp định giữa các hành tinh. Hơn nữa, kể cả nếu thực sự có người Mặt Trăng đang sinh sống ở Khối Thịnh Vượng đi chăng nữa thì họ cũng không dám mạo hiểm đi cùng đám đông biểu tình đến đây để bị phát hiện. Có lẽ Nữ hoàng đã nhìn nhầm."

Ánh mắt của bà Nữ hoàng như muốn tóe lửa. "Tôi nhận ra người của tôi khi tôi nhìn thấy họ, và hiện giờ chắc chắn đang có một người Mặt Trăng lẫn trốn trong thành phố này." - Bà ta chỉ ra ngoài ban công - "Tôi muốn cô ta được tìm thấy và mang đến ngay cho tôi."

"Được thôi." - Kai gật đầu nói - "Chuyện đó không thành vấn đề với một thành phố hai triệu rưỡi dân như Tân Bắc Kinh. Để tôi sai người đi tìm một cái máy phát hiện người Mặt Trăng và cho tiến hành luôn."

Nữ hoàng Levana vênh mặt đầy cao ngạo. "Ngài sẽ không muốn thử thách sự kiên nhẫn của tôi với lời châm biếm vừa rồi của mình đâu, thưa Hoàng tử."

Quai hàm Kai cứng lại.

"Nếu các người không thể tìm ra cô ta, tôi sẽ phải phái đội quân của mình xuống Trái Đất để tìm cho ra cô ta."

"Điều đó không cần thiết, thưa Nữ hoàng." - Ông Torin vội xen vào - "Chúng tôi vô cùng xin lỗi vì đã tỏ ý nghi ngờ lời bà, và chúng tôi sẵn sàng thực hiện đúng cam kết của mình như đã ghi trong Hiệp định. Xin vui lòng cho chúng tôi chút thời gian để chuẩn bị cho lễ đăng quang và lễ hội Hòa Bình, sau đó chúng tôi sẽ dốc toàn lực để tìm ra cô gái Mặt Trăng đó."

Nữ hoàng Levana nheo mắt nhìn Hoàng tử Kai. "Ngài định sẽ cứ để cho cố vấn của mình quyết định mọi thứ hộ mình thế này à?"

"Không." - Kai nở một nụ cười lạnh trên môi - "Sẽ sớm thôi, Hoàng hậu của tôi sẽ là người làm việc đó."

Ánh mắt của bà ta lập tức dịu lại và Kai phải kìm lòng lắm mới không thốt ra nửa còn lại của câu mình định nói. Và chắc chắn người đó không phải là bà.

"Thôi được." - Levana nói, quay lưng ngồi xuống bên cạnh nữ pháp sư của mình - "Tôi hy vọng cô ta và toàn bộ đám người Mặt Trăng bỏ trốn đang sinh sống ở Khối Thịnh Vượng sẽ được giao nộp cho Vương quốc Mặt Trăng trong vòng một tháng kể từ lễ đăng quang của ngài."

"Được thôi." Kai gật đầu đồng ý, chỉ mong sao cùng với thời gian bà ta sẽ không còn nhớ tới đoạn hội thoại ngày hôm nay. Người Mặt Trăng ở Tân Bắc Kinh? Anh chưa bao giờ nghe thấy có chuyện nào vô lý như vậy.

Sự tức giận nhanh chóng biến mất khỏi khuôn mặt xinh đẹp của Nữ hoàng Levana, như thể mấy phút vừa qua chỉ là một giấc mơ. Bà ta ngồi bắt chéo chân sang một bên, để lộ đôi chân trắng ngần không tì vết của mình. Kai vội đánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, không dám chắc là mình đang muốn đỏ mặt hay buồn nôn.

"Nhân nói về lễ đăng quang của ngài." - Bà ta nói - "Tôi đã chuẩn bị một món quà dành cho ngài."

"Bà thật chu đáo." Kai lạnh tanh trả lời.

"Thực ra ban đầu tôi định đợi tới ngày trọng đại đó mới đem tặng cho ngài, nhưng lại sợ có thể sẽ gây hiểu lầm nếu để tới tận hôm đó mới đem ra."

Không thể giấu nổi sự tò mò, Kai quay mặt lại nhìn thẳng vào bà Nữ hoàng. "Vậy sao?"

Bà ta khẽ nghiêng đầu và chìa tay về phía gã pháp sư đi cùng, người đàn ông mặc áo choàng đỏ. Hắn rút ra từ trong tay áo một lọ thủy tinh nhỏ, chỉ bé bằng ngón tay út của Kai, và đặt vào lòng bàn tay của bà ta.

"Tôi muốn ngài hiểu rằng" - Bà ta nói tiếp - "tôi vô cùng quan tâm tới hạnh phúc của người dân trong Khối Thịnh Vượng. Tôi đã rất đau lòng khi chứng kiến người dân của ngài vật lộn với bệnh dịch letumosis suốt bao năm qua."

Kai bấm chặt móng tay vào lòng bàn tay.

"Có lẽ ngài không biết, nhưng tôi đã cử ra một nhóm các nhà khoa học xuất sắc chỉ chuyên nghiên cứu về căn bệnh này, và cuối cùng sau nhiều năm nay nghiên cứu họ đã tìm ra được thuốc giải."

Tim Kai như muốn ngừng đập. "Bà nói gì?"

Nữ hoàng Levana chìa lọ thuốc giải về phía anh. "Ngần này là đủ để chữa khỏi bệnh cho một người lớn." - Nói rồi bà ta tặc lưỡi - "Thật đáng tiếc phải không?"

Cả thế giới chao đảo trước mắt Kai. Anh chỉ muốn giơ tay ra bóp cổ bà ta, cho tới khi không còn sức lực nữa mới thôi.

"Ngài cầm đi." - Bà ta đưa ánh mắt ấm áp nhìn anh - "Tôi tặng ngài đây."

Kai chớp lấy cái lọ trên tay bà ta. "Bà đã có nó bao lâu rồi?"

Lông mày của bà ta nhướn lên. "Sao thế? Nó chỉ mới được công nhận là thuốc giải vài giờ trước khi tôi khởi hành."

Bà ta đang nói dối. Và bà ta thậm chí còn không buồn che giấu điều đó.

Ồ phù thủy!

"Hoàng tử." Ông Torin đặt một tay lên vai Hoàng tử, nói khẽ. Mới đầu cái nắm vai của ông ấy còn nhẹ nhàng, càng về sau càng mạnh - giống như một lời răn đe, nhắc nhở anh phải bình tĩnh lại. Máu nóng trong người Kai vẫn đang bốc lên ngùn ngụt và anh thậm chí còn bắt đầu nghĩ tới chuyện giết người.

"Lọ thuốc này là món quà của tôi dành cho ngài." - Bà ta chấp hai tay lại trên đùi - "Hy vọng ngài sẽ thấy nó hữu ích, thưa Hoàng tử. Tôi tin rằng cả ngài và tôi đều mong muốn xóa bỏ bệnh dịch này khỏi hành tinh của ngài. Từ giờ tới cuối tháng, chúng tôi có thể cho xuất xưởng lô thuốc giải đầu tiên và gửi đến Trái Đất. Chúng ta đang nói ở đây không phải là vài trăm mà là vài nghìn liều thuốc giải. Tuy nhiên, nói đi thì phải nói lại, để tìm ra loại thuốc giải này, chúng tôi đã tốn không ít công sức và tiền của trong suốt sáu năm qua. Và nó đã làm ảnh hưởng không nhỏ tới nền kinh tế của chúng tôi. Vì thế tôi tin rằng ngài sẽ hiểu và thông cảm khi chúng tôi yêu cầu một khoản đền bù nho nhỏ. Chi tiết thế nào chúng ta sẽ thảo luận sau."

Hai lá phổi của Kai như bị ai đó bóp nghẹt. "Bà định từ chối cung cấp thuốc giải cho chúng tôi? Khi mà bao nhiêu người đang chết dần chết mòn vì căn bệnh đó như thế?" Kai biết đó là một câu hỏi ngu ngốc và hơi thừa. Rõ ràng bà ta đã có liều thuốc giải này từ rất lâu rồi - mạng của người Trái Đất đâu có liên quan gì đến bà ta?

"Ngài còn phải học thêm nhiều về chính trị lắm. Nhưng tôi tin rằng ngài sẽ sớm hiểu ra rằng: Mọi thứ trên đời này đều là cho và nhận, Hoàng tử đẹp trai của tôi ạ."

Mạch máu hai bên thái dương Kai đập thành thịch. Anh biết mặt anh đã chuyển sang màu đỏ và sự giận dữ của anh chỉ càng khiến cho bà ta thỏa mãn, nhưng anh mặc kệ. Sao bà ta dám lấy tính mạng của hàng ngàn con người ra làm con bài chính trị để thương lượng, đổi chác? Sao bà ta có thể làm một điều độc ác đến như vậy?

Mụ Sybil đột nhiên đứng bật dậy. "Chúng ta có khách."

Kai nhìn theo ánh mắt của mụ Sybil và sững sốt thốt lên. "Nainsi!"

Đèn cảm ứng trên đầu Nainsi bật sáng. "Thưa Hoàng tử, xin ngài thứ lỗi vì sự đường đột của tôi."

Kai lắc đầu, cố che giấu sự ngạc nhiên của mình. "Làm thế nào... Từ bao giờ...?"

"Tôi đã tỉnh lại được 1 tiếng 47 phút." - Con android nói - "Và giờ tôi tới để trình diện với ngài. Xin cho tôi bày tỏ lòng chia buồn sâu sắc trước sự mất mát to lớn không gì bù đắp được của ngài. Trái tim tôi như vỡ vụn khi đọc được tin Hoàng đế Rikan đã qua đời."

Kai nghe thấy tiếng Nữ hoàng Levana vang lên đầy khinh bỉ ở phía sau. "Thật là một sự ô nhục khi phải ở chung phòng với một đồng sắt gỉ như thế này. Mau cho người đuổi thứ quái dị này đi."

Mặc dù còn rất nhiều lời để nói về sự vô tình của bà ta, nhưng Kai đã quyết định mím chặt môi quay sang nói với ông Torin. "Để tôi mang thứ quái dị này đi cho khuất mắt Nữ hoàng và phục hồi chức vụ lại cho Nainsi."

Những tưởng ông Torin sẽ không hài lòng với kế hoạch bỏ trốn của mình, không ngờ ông ấy trái lại còn tỏ ra nhẹ nhõm khi cuộc tranh cãi của hai người đứng đầu hai vương quốc cuối cùng cũng chịu kết thúc. "Mời Hoàng tử. Có lẽ Nữ hoàng sẽ muốn đi dạo một vòng thăm thú vườn thượng uyển của chúng tôi."

Kai quay sang trừng mắt nhìn Nữ hoàng Levana, ánh mắt không hề che giấu sự phẫn nộ và căm ghét. "Cảm ơn bà vì món quà đặc biệt." Anh chụm hai gót chân vào với nhau rồi cúi đầu chào.

"Đó là vinh hạnh của tôi, thưa Hoàng tử."

Kai rời khỏi phòng, với Nainsi đi bên cạnh. Vừa ra đến hành lang chính, anh lập tức găm lên đầy cảm phần và giơ tay đấm mạnh vào bức tường gần đó. Sau đó anh buông thõng hai tay, gục đầu vào tường đầy bất lực.

Khi hơi thở đã bình ổn trở lại anh mới dám quay đầu lại nhìn Nainsi. Đột nhiên anh muốn khóc - vì giận dữ, vì tuyệt vọng, và vì hạnh phúc. Nainsi đã trở lại.

"Cô không biết là ta hạnh phúc thế nào khi nhìn thấy cô đâu, Nainsi ạ."

"Tôi hiểu mà, thưa Hoàng tử."

Kai nhắm mắt lại. "Cô có biết mấy ngày qua ta đã lo lắng thế nào không? Ta cứ nghĩ bao công sức của chúng ta đều đã đổ xuống sông xuống biển."

"Toàn bộ thông tin vẫn còn nguyên, thưa Hoàng tử."

"Thế thì tốt. Chúng ta cần phải bắt tay ngay vào việc tìm kiếm tiếp - giờ là lúc quan trọng hơn bao giờ hết."

Kai vật lộn với nỗi hoảng loạn đang ngày càng lớn lên trong lòng. Chỉ còn 9 ngày nữa là tới Lễ đăng quang của anh. Nữ hoàng Levana mới chỉ vừa tới Trái Đất chưa đầy 24 tiếng và bà ta đã kịp lật ngược thế cờ. Bà ta còn đang nắm giữ những bí mật gì nữa mà chưa nói với anh, trước khi anh chính thức lên ngôi Hoàng đế và nắm trong tay vận mệnh của cả một đất nước?

Đầu anh như muốn nổ tung. Anh căm thù bà ta - vì chính con người bà ta, vì những việc bà ta đã làm, vì cái cách bà ta biến sự thống khổ của người Trái Đất thành một ván bài chính trị.

Nhưng Levana đã nhầm khi định biến anh thành con rối của mình. Kai sẽ tiếp tục thách thức bà ta, lâu nhất có thể, và bằng mọi cách. Anh sẽ tìm được Công chúa Selene. Bác sĩ Erland sẽ nhân rộng liều thuốc giải này ra và điều trị cho các bệnh nhân khác. Anh thậm chí sẽ né để không phải nhảy với bà ta tại buổi khiêu vũ sắp tới, nếu có thể - mặc kệ hành động đó có trái với nghi thức ngoại giao hay không.

Nhắc đến buổi khiêu vũ, đột nhiên Kai sực nhớ ra một người. Anh mở chòng mắt ra cúi xuống hỏi con android. "Tại sao người thợ cơ khí đó không đi cùng với cô?"

"Cô ấy có đi đấy chứ." - Nainsi trả lời - "Tôi để cô ấy đứng đợi ở ngoài cung điện. Cô ấy không được phép vào mà không có thể thẻ ra vào."

"Ngoài cung điện? Cô ấy còn ở ngoài đó không?"

"Tôi đoán là còn, thưa Hoàng tử."

Kai siết chặt lọ thuốc giải trong túi quần. "Tôi đoán là cô ấy đã không nói gì về buổi khiêu vũ đúng không? Kiểu như cô ấy đã thay đổi ý định chẳng hạn?"

"Tôi không thấy cô ấy đề cập tới buổi khiêu vũ nào cả."

"Vậy à..." - Kai rút tay ra khỏi túi quần, chà lòng bàn tay vào hai bên ống quần. Anh cũng không ngờ cơn giận dữ khi này khiến anh đổ nhiều mồ hôi như vậy - "Ta đã hy vọng là cô ấy sẽ đổi ý."

CINDER LỌ LEM

Marissa Meyer
www.dtv-ebook.com

Chap 24

Cinder dựa lưng vào bức tường đá bao quanh cung điện, tận hưởng cảm giác mát lạnh của những phiến đá lớn đang áp sát vào lưng mình. Đám đông đã giải tán, chỉ còn lại bãi chiến trường của hàng chục tấm băng rôn, khẩu hiệu bị giày xéo, đang nằm lăn lóc trên đường. Đội cảnh vệ hoàng gia cũng đã rời đi nhưng cánh cửa sắt vẫn đóng im lìm. Hai con kỳ lân bằng đá nhô ra từ bức tường phía trên, chốc chốc lại phát ra tiếng rè rè của màn hình theo dõi.

Tay cô cuối cùng cũng hết run rẩy. Các dòng cảnh báo trước mắt cô cuối cùng cũng đã biến mất. Nhưng sự hỗn loạn trong cô vẫn còn đó, dai dẳng hơn bao giờ hết.

Cô là người Mặt Trăng. Cô chấp nhận.

Cô là một giống hiếm gặp của người Mặt Trăng - không có phép thuật, không thể bóp méo suy nghĩ và cảm xúc của người khác và hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi tác động của chính thứ phép thuật đó.

Cô chấp nhận.

Nhưng tại sao vừa rồi cô vẫn bị ảnh hưởng bởi phép hình nhân ảnh của Nữ hoàng Levana như bao người khác?

Một là bác sĩ Erland đoán sai, hai là ông ấy đã nói dối cô. Có lẽ cô không phải là người Mặt Trăng và ông ấy đã chuẩn đoán nhầm. Có lẽ sự miễn dịch của cô là vì một lý do nào đó khác.

Cinder rên rĩ kêu lên đầy bất lực. Chưa bao giờ cô cảm thấy tò mò muốn biết về thân thế, tiểu sử của bản thân đến thế. Cô cần phải biết sự thật.

Đúng lúc đó, cánh cổng sắt trước mặt cô từ từ mở ra, khiến cô không khỏi hoang mang. Cinder ngẩng mặt nhìn lên và thấy một con android trắng tinh đang lăn về phía cô trên con đường đá cuội.

"Linh Cinder?" Nó giơ cái máy quét lên.

Chớp chớp mắt, cô loạng choạng đứng dậy chìa cổ tay ra. "Vâng?"

Một tiếng bíp vang lên và con android quay người 180 độ quay trở lại vào trong cung điện. "Đi theo tôi."

"Khoan đã...cái gì cơ?" Cinder lo lắng liếc về phía ban công nơi Nữ hoàng Mặt Trăng vừa đứng lúc nãy.

"Hoàng tử yêu cầu gặp cô."

Kéo găng tay lên qua cổ tay, Cinder ngoái đầu nhìn lại con đường vắng lặng phía sau - con đường sẽ đưa cô rời xa khỏi cung điện và quay trở lại làm một cô gái vô hình giữa một thành phố rộng lớn. Cô thở ra nhẹ nhẹ rồi quay đầu đi theo con android.

Cánh cửa cung điện được chạm trổ cầu kì và tinh xảo. Trái ngược với khung cảnh tĩnh lặng bên ngoài, không khí bên trong cung điện vô cùng khẩn trương và tất bật. Tiếng người nói, tiếng bước chân của các nhà ngoại giao và nhân viên chính phủ hòa cùng tiếng nước chảy róc rách của đài phun nước - nhưng Cinder hầu như không để ý tới những điều đó. Trong lòng cô tràn ngập nỗi hoảng sợ về khả năng sắp phải đối mặt với Nữ hoàng Levana, cho tới khi cô nhận ra người đang đứng trước mặt mình là Hoàng tử Kai. Anh đang đứng đợi cô ở cuối hành lang.

Vừa nhìn thấy cô, anh lập tức đứng thẳng người dậy và khẽ mỉm cười, nhưng không phải là nụ cười rạng rỡ, vô tư mà cô từng thấy. Sự mệt mỏi hiện rõ trên khuôn mặt anh.

Cinder cúi đầu chào. "Thưa Hoàng tử."

"Tiểu thư Linh. Nainsi nói với tôi cô đợi ở bên ngoài."

"Họ không cho phép người ngoài vào cung. Tôi chỉ muốn chắc chắn là cô ấy được giao đến tay ngài." - Cô giấu hai tay ra sau lưng - "Tôi cũng hy vọng các vấn đề về an ninh quốc gia sẽ sớm được giải quyết" - Cinder cố nói bằng giọng vui vẻ nhất có thể.

"Tôi chỉ muốn đích thân gặp cô để cảm ơn cô vì đã sửa con android giúp tôi." - Kai ngập ngừng nói - "Xin lỗi vì đã làm mất thời gian của cô."

Cinder nhún vai. "Đó là vinh hạnh của tôi. Tôi hy vọng... Tôi hy vọng ngài sẽ sớm tìm được thứ ngài đang cần tìm."

Đôi mắt Kai nhíu lại đầy nghi ngờ. Anh liếc qua vai, cảnh giác nhìn hai người phụ nữ ăn mặc lịch sự vừa đi qua. Một người đang huơ tay múa chân nói chuyện gì đó, người còn lại liên tục gật đầu tán thành, cả hai đều không để ý gì tới Cinder và Kai. Đợi họ đi qua rồi Kai mới thở hắt ra và quay lại nói với cô. "Vừa xảy ra một chuyện. Tôi cần phải đi gặp bác sĩ Erland."

Cinder ngượng ngùng gật đầu. "Tôi hiểu." - Cô lúi lúi định đi về phía cánh cửa ra vào - "Giờ Nainsi đã an toàn, tôi xin phép..."

"Cô có muốn đi cùng tôi không?"

Cinder dừng khựng lại. "Ý ngài là..."

"Cô có thể vừa đi vừa nói cho tôi nghe xem rốt cuộc Nainsi bị làm sao. Tại sao cô ấy lại bị như vậy."

Cinder nắm chặt hai tay sau lưng, không rõ cảm giác lúc này của mình đang là vui sướng hay sợ hãi. Một mặt cô ý thức được là Nữ hoàng Levana đang ở đây, nhưng mặt khác cô lại thấy bản thân đang chìm đắm trong hạnh phúc và miệng cứ chỉ chực nở một nụ cười ngây ngô, ngốc nghếch. "Cũng được. Tôi đi cùng ngài."

Ngay đến Kai cũng không giấu được vẻ nhẹ nhõm khi nghe thấy câu trả lời của Cinder. "Thế...rất cuộc là Nainsi bị làm sao?" Anh giơ tay chỉ về phía trước rồi cùng Cinder đi qua cái sảnh lớn toàn bằng đá cẩm thạch.

"Một con chip." - Cô nói - "Một con chip liên lạc trực tiếp đã làm ngắt nguồn điện của cô ấy, tôi đoán thế. Bởi tất cả những gì tôi làm là rút con chip đó ra và cô ấy lập tức hoạt động trở lại."

"Con chip liên lạc trực tiếp?"

Cinder ngoái đầu nhìn mấy người vừa đi qua, họ thậm chí còn không buồn dừng lại chào hay ngó ngang gì tới Hoàng tử. Tuy nhiên, để cho chắc chắn cô vẫn hạ giọng nói khẽ. "Đúng vậy. Con chip D-COMM. Thế hóa ra không phải là ngài đã cài nó vào đầu Nainsi à?"

Kai lắc đầu. "Không. Chúng tôi thường chỉ dùng loại chip D-COMM trong các cuộc hội đàm quốc tế, còn ngoài ra tôi chẳng bao giờ dùng đến nó. Tại sao ai đó lại muốn dùng loại chip này với một con android?"

Cinder mím chặt môi, nhớ lại những điều Nainsi đã nói ngay khi vừa tỉnh giấc. Rất có thể trước lúc bất tỉnh Nainsi đang truyền đạt trực tiếp thông tin này cho một ai đó.

Nhưng rút cuộc người ở đầu bên kia là ai?

"Cinder?"

Theo thói quen, Cinder lại thò tay kéo cái găng lên che cổ tay. Cô rất muốn nói với Kai rằng cô biết anh đang muốn tìm kiếm cái gì, rằng có thể ai đó cũng đã biết, nhưng cô không dám mạo hiểm nói ra điều đó ở chốn đông người như thế này.

"Chắc chắn phải có ai đó tiếp cận được với Nainsi trước khi hệ thống của cô ấy ngừng hoạt động. Để gắn con chip vào trong đầu cô ấy."

"Nhưng vấn đề là tại sao ai đó lại muốn cài một con chip bị lỗi vào người cô ấy?"

"Tôi không nghĩ là con chip đó bị lỗi. Đã có một số thông tin được gửi đi trước khi Nainsi bị sập nguồn."

"Là loại thông tin..." - Kai ngập ngừng dừng lại. Cinder có thể đọc thấy sự lo lắng trong ánh mắt anh và sự căng thẳng trong cử chỉ của anh. Kai nghiêng đầu về phía Cinder thì thầm hỏi, hai chân vẫn không hề đi chậm lại - "Loại thông tin gì có thể truyền qua mạng liên lạc trực tiếp?"

"Bất cứ thông tin gì cũng có thể truyền qua mạng."

"Nhưng nếu ai đó định truy cập từ xa thì cũng phải được sự cho phép của cô ấy mới vào được chứ, đúng không?"

"Tôi không biết." - Cinder tần ngần nói - "Tôi cũng không rõ mạng liên lạc trực tiếp hoạt động thế nào trên một con android, nhất là khi nó chưa hề được cài đặt hay trang bị để làm điều đó. Nhưng tôi đoán là người gắn con chip này đã hy vọng có thể thu thập được thông tin từ Nainsi. Một thông tin đặc biệt nào đó."

Ánh mắt của Kai nhìn xa xăm khi họ đi qua cây cầu bằng kính để rẽ sang khu nghiên cứu. "Làm thế nào để tôi tìm ra ai là người đã gắn chip vào người Nainsi và họ đã biết được những gì?"

"Tôi đã thử liên lạc lại với đầu bên kia nhưng có vẻ như mạng đã bị ngắt. Tôi sẽ cố gắng kết nối lại vài lần nữa xem sao. Còn tại thời điểm này tôi không có cách nào biết được ai là người ở đầu dây bên kia. Còn về chuyện họ đã biết về những gì..."

Vừa nghe thấy ý tứ trong giọng nói của Cinder, Kai lập tức dừng lại, quay sang nhìn cô chờ đợi.

Cinder hạ giọng nói rất nhanh. "Tôi biết ngài đang tìm kiếm cái gì. Tôi đã nghe thấy một phần thông tin mà Nainsi tìm được."

"Tôi thậm chí còn không biết cô ấy đã phát hiện ra điều gì."

Cinder gật đầu. "Thông tin đó khá...thú vị."

Hai mắt Kai bỗng sáng bừng lên và anh nhào hẳn người về phía cô. "Cô ấy còn sống, đúng không? Nainsi có biết tìm cô ấy ở đâu không?"

Cinder lắc đầu, một nỗi lo sợ mới len lỏi trong cô khi cô nghĩ tới việc Nữ hoàng Levana hiện cũng đang ở đâu đó giữa những bức tường này. "Chúng ta không nên nói về chuyện này ở đây. Hơn nữa Nainsi biết rõ mọi chuyện hơn tôi."

Kai nhíu mày và lùi lại phía sau, nhưng Cinder có thể thấy rõ tâm trí anh vẫn đang không ngừng suy nghĩ về chuyện này, kể cả khi anh dừng lại trước cửa thang máy và ra hiệu cho con android.

"Vậy ý cô là..." - Kai khoanh hai tay lại trước ngực trong lúc chờ đợi - "Nainsi đang nắm giữ một thông tin quan trọng, và một người vô danh nào đó có thể cũng đang có được thông tin đó."

"Tôi e rằng như vậy." - Cinder gật đầu nói - "Còn nữa, bản thân con chip đó cũng có gì đó khác với các con chip khác. Nó không phải bằng silicon hay cacbon. Nói chung là tôi chưa từng thấy con chip nào như thế."

Kai cúi xuống nhìn cô, lông mày nhăn tít lại. "Khác thế nào?"

Cinder giơ ngón tay miêu tả cho Kai xem. "Hình dạng và kích thước của nó giống như một con chip bình thường. Có điều phần vỏ của nó lấp lánh. Như...những viên đá quý nhỏ li ti."

Mặt Kai lập tức biến sắc. Anh nhắm mắt lại, giọng đầy chán nản. "Là người Mặt Trăng."

"Ngài có chắc không?"

"Chắc. Tàu vũ trụ của họ cũng được làm từ chất liệu đó. Tôi không biết đó là chất liệu gì nhưng..." - Kai nhăn mặt lại, dường như sự nhớ ra điều gì đó - "Chắc chắn là mục Sybil, hoặc tên cận vệ của mục ta. Bọn họ mới đến được vài ngày thì Nainsi gặp sự cố."

"Sybil là ai?"

"Đại pháp sư của Vương quốc Mặt Trăng. Cố vấn của Nữ hoàng Levana. Kẻ chuyên đi làm những việc xấu thay cho bà ta."

Cinder có cảm giác như đang bị ai đó rút hết không khí ra khỏi lồng ngực. Nếu thông tin này rơi vào tay mục Sybil, chắc chắn nó sẽ đến tai bà Nữ hoàng.

"Thang máy B dành cho Hoàng tử." Con android thông báo khi cánh cửa thang máy thứ hai từ từ mở ra. Cinder đi theo Kai vào trong thang máy, mắt không ngừng liếc về phía cái máy quay treo trên tường. Nếu đến con android của Hoàng tử mà đám người Mặt Trăng còn dám xâm nhập vào thì chẳng có gì trong cung điện này mà bọn họ không dám động tới.

Cinder giơ tay vén tóc ra sau tai, cố tìm một cái gì đó để phân tán nỗi lo lắng thái quá của mình. "Tôi đoán mọi chuyện với bà Nữ hoàng diễn ra không được suôn sẻ lắm đúng không?"

Kai nhăn nhó như thể vừa bị động trúng phải chủ đề mà anh ghét nhất, và dựa hẳn người ra phía sau. Đây là lần đầu tiên Cinder thấy một Kai bình dị và gần gũi đến thế - chứ không phải là Kai, Hoàng tử của Khối Thịnh Vượng Chung Phương Đông. Trái tim cô lại một lần nữa chộn rộn. Cô cúi gằm mặt nhìn xuống chân.

"Tôi chưa từng nghĩ mình có thể ghét ai nhiều như ghét bà ta. Bà ta đúng là một con quỷ."

Cinder ngật ngừng lên tiếng. "Tôi nghĩ chúng ta không nên... Ý tôi là nếu bà ta có thể gắn con chip vào con android của ngài..."

Như chợt hiểu ra vấn đề, Kai ngược mắt nhìn lên máy quay rồi nhún vai. "Tôi mặc kệ. Bà ta thừa biết là tôi ghét bà ta. Tin tôi đi, bà ta cũng không hề cố gắng để thay đổi điều đó."

Cinder liếm đôi môi nứt nẻ của mình. "Tôi đã nhìn thấy cách bà ta đã làm với những người biểu tình."

Kai gật đầu. "Đáng ra tôi không nên để bà ta gặp họ. Chỉ cần tin đó được truyền ra, cả thành phố sẽ chìm trong hỗn loạn." - Anh khoanh hai tay lại trước ngực - "Chưa kể giờ bà ta còn quy cho chúng ta tội cố tình chứa chấp người Mặt Trăng bỏ trốn."

Tim Cinder như muốn ngừng đập. "Họ nghĩ vậy sao?"

"Cô cũng thấy chuyện đó là vô lý đúng không? Tại sao tôi lại muốn chứa chấp loại người đó ở đất nước mình? Càng nghĩ càng thấy tức."

Đột nhiên Cinder cảm thấy lo lắng. Cô chính là lý do khiến Nữ hoàng Levana nghĩ rằng Kai đang chứa chấp người Mặt Trăng. Cô không ngờ việc bị bà ta nhìn thấy giữa đám đông lại đẩy Kai vào tình thế nguy hiểm như vậy.

Thấy Kai im lặng không nói gì thêm, cô lén liếc sang nhìn anh. Mắt anh đang nhìn chăm chăm vào tay cô. Giật mình, Cinder giơ tay lên kiểm tra lại găng tay. Cũng may là chúng vẫn còn nguyên, không bị xô lệch.

"Cô có bao giờ tháo chúng ra không? Kai hỏi.

"Không."

Kai nghiêng đầu, chăm chú nhìn cô, khiến Cinder có cảm tưởng như sắp bị anh nhìn thấu cả miếng kim loại trong đầu cô. Ánh mắt anh vẫn không hề dụi lại. "Tôi nghĩ cô nên tham dự vũ hội cùng tôi."

Cinder nắm chặt hai tay lại. Ánh mắt anh nhìn cô đầy chân thành và chắc chắn. "Chúa ơi." - Cô khẽ thốt lên - "Chẳng phải ngài đã hỏi tôi điều đó rồi mà?"

"Và tôi hy vọng sẽ được nhận một câu trả lời khác với lần trước. Tôi nói thực lòng đấy."

"Tôi..."

"Làm ơn đi mà..."

"Tại sao?"

"Tại sao không?"

"Ý tôi muốn hỏi tại sao lại là tôi?"

Kai đút hai ngón cái vào túi quần, nhún vai nói. "Để nếu trong lúc bỏ trốn, tàu lượn của tôi bị hỏng còn có người giúp tôi sửa nó?"

Cinder đảo tròn hai mắt, nhưng vẫn không dám nhìn vào mặt Kai, thay vào đó cô quay ra nhìn vào cái nút cấp cứu màu đỏ ở cạnh cửa.

"Tôi nói thật đấy. Tôi không thể tới buổi khiêu vũ một mình. Và tôi không muốn đi cùng mẹ Levana."

"Đang có 200.000 cô gái trẻ trong thành phố này sẵn sàng chết để có được đặc ân đó."

Kai đang không hề chạm vào cô nhưng chẳng hiểu sao cô vẫn cảm thấy được hơi ấm và sự hiện hữu của anh.

"Cinder."

Không kìm được lòng, cô ngược mắt nhìn anh. Mọi sự phòng ngự của cô lập tức bị vô hiệu hóa khi bắt gặp ánh mắt nâu đầy chân thành của anh. Sự tự tin khi này đã được thay thế bằng sự lo lắng. Không chắc chắn.

"200.000 cô gái trẻ." - Anh thì thầm nói - "Tại sao không thể là cô?"

Cyborg. Người Mặt Trăng. Thợ cơ khí. Cô hoàn toàn không thích hợp với một buổi tiệc long trọng ở hoàng cung. Hay với bất kì buổi tiệc nào.

Cô mở miệng đúng lúc thang máy dừng lại. "Tôi xin lỗi. Nhưng tin tôi đi...ngài sẽ không muốn đi cùng tôi đâu."

Cánh cửa thang máy mở ra và cô vội vã lao ra khỏi thang máy, đầu cúi gằm. Một nhóm người đang đứng đợi trước cửa thang máy.

"Hãy tham dự vũ hội cùng tôi."

Cô sững người, cùng với tất cả những người đang có mặt ở hành lang.

Cinder quay đầu lại, Kai vẫn đang đứng ở cửa thang máy B, một tay giữ cửa.

Trong vòng một giờ qua Cinder đã trải qua khá nhiều cung bậc cảm xúc nhưng chưa có khi nào cô cảm thấy khiếp sợ như lúc này. Nguyên cả hành

lang chậ cứng các chuyên gia y tế, bác sĩ, y tá, android, nhân viên văn phòng bỗng nhiên trở nên im phăng phắc, mọi ánh mắt đổ dồn vào Hoàng tử và cô gái mặc quần hộp rộng thùng thình mà anh đang tán tỉnh.

Tán tỉnh.

Không còn cách nào khác, cô đành quay trở lại thang máy và đẩy anh vào bên trong. "Hãy giữ thang máy." - Kai quay sang dặn con android ngay khi cánh cửa thang máy khép lại. Anh mỉm cười nhìn Cinder - "Cuối cùng thì cô cũng chịu chú ý đến tôi."

"Nghe này." - Cinder vội vã nói - "Tôi xin lỗi. Tôi rất xin lỗi nhưng tôi không thể tham dự vũ hội cùng với ngài. Hãy tin tôi."

Kai nhìn xuống bàn tay đeo găng đang đặt trên ngực mình. Cinder giật mình rút tay lại và khoanh hai tay trước ngực.

"Tại sao? Tại sao cô không muốn tham dự vũ hội cùng tôi?"

"Không phải là tôi không muốn đi cùng ngài, mà là tôi sẽ không tham dự buổi vũ hội hôm tới."

"Tức là cô có muốn đi cùng với tôi."

Cinder thở dài. "Chuyện đó không quan trọng. Bởi vì tôi không thể."

"Nhưng tôi cần cô."

"Cần tôi?"

"Đúng vậy. Cô không hiểu à? Nếu tôi dành toàn bộ thời gian của mình ở bên cô, Nữ hoàng Levana sẽ không thể bắt tôi tiếp chuyện hay..." - Anh rùng mình nghĩ tới khả năng thứ hai - "khiêu vũ."

Nữ hoàng Levana. Hóa ra tất cả những điều này đều vì Nữ hoàng Levana. Chẳng phải Peony đã từng nhiều lần nói với cô về một cuộc hôn nhân chính trị đó sao?

"Tôi nói vậy không có nghĩa là tôi có vấn đề gì với chuyện khiêu vũ. Tôi có thể khiêu vũ. Nếu cô thích khiêu vũ."

Cô nhú mào. "Ngài nói gì cơ?"

"Hoặc không, nếu cô không thích. Hoặc không biết. Chẳng có gì phải ngượng."

Đầu cô bắt đầu thấy đau, cô giơ tay lên xoa trán nhưng dừng lại vì phát hiện ra găng tay của mình quá bẩn. "Tôi thực sự, thực sự không thể đi." - Cinder phân trần - "Nguyên nhân là vì..." - Tôi không có váy dạ hội. Bà Adri sẽ không cho tôi đi. Nữ hoàng Levana sẽ giết chết tôi - "Em gái tôi."

"Em gái cô?"

Cinder cúi gằm mặt nhìn xuống sàn thang máy. "Đúng vậy. Em gái tôi. Con bé đang mắc bệnh letumosis. Buổi vũ hội mà không có em ấy đối với tôi không còn ý nghĩa gì nữa. Tôi không thể đi...tôi sẽ không đi. Tôi xin lỗi." Cinder ngạc nhiên trước lời nói dối nghe như thật của mình. Cô tự hỏi nếu nhìn thấy cô liệu cái máy phát hiện nói dối trong đầu cô có nháy đèn cảnh báo màu da cam không.

Kai dựa lưng ra sau tay vịn thang máy, tóc mái lòa xòa trước mắt. "Không, tôi mới là người nên nói lời xin lỗi. Tôi đã không biết."

"Đâu phải lỗi của ngài." - Cinder chà hai tay vào hai bên ống quần - "Thực ra có một chuyện....tôi muốn nói với ngài. Nếu ngài cho phép."

Kai gật đầu. "Cô nói đi."

"Chỉ là...tôi nghĩ em gái tôi sẽ muốn tôi kể cho ngài nghe về em ấy. Tên em ấy là Peony. Năm nay 14 tuổi và vô cùng hâm mộ ngài."

Lông mày Kai nhướn lên tỏ vẻ ngạc nhiên.

"Tôi chỉ nghĩ...nếu bằng một phép màu nào đó...mà Peony qua khỏi, liệu ngài có thể mời em ấy khiêu vũ một lần không? Tại buổi vũ hội ấ ý?" Giọng Cinder ghen lại, cô biết phép màu ấy sẽ không bao giờ xảy ra. Nhưng cô vẫn muốn hỏi.

Ánh mắt Kai nhìn cô tràn đầy cảm xúc và anh gật đầu. "Đó sẽ là vinh hạnh của tôi."

Cinder cũng cúi đầu đáp lại. "Peony mà biết chắc sẽ mừng lắm." Và rồi cô nhìn thấy Kai đút một tay vào túi quần, bàn tay co lại thành nắm đấm.

"Mọi người ngoài kia thế nào cũng nghi ngờ và suy đoán lung tung." - Cinder nói - "Mấy tin đồn kiểu này lan nhanh lắm."

Không thấy Kai nói gì, cô ngược mặt lên nhìn anh. Hai vai anh rũ xuống, mắt nhìn xa xăm vào bức tường phía sau cô.

"Ngài không sao chứ?"

Anh định gật đầu nhưng chợt dừng lại. "Levana nghĩ có thể biến tôi thành con rối trong tay bà ta." - Anh nhíu mày nói tiếp - "Và càng lúc tôi càng thấy có vẻ như bà ta đã đúng."

Các ngón tay của Cinder ngo ngoạy dưới lớp vải dày của đôi găng tay. Nhiều lúc cô quên mất là mình đang nói chuyện với ai, quên mất anh là ai, và các trọng trách anh đang phải gánh vác - những chuyện quan trọng hơn cô rất nhiều. Thậm chí quan trọng hơn cả Peony.

"Tôi có cảm giác mình sẽ phá hỏng mọi chuyện." Kai nói.

"Không đâu." - Cô rất muốn chìa tay nắm lấy tay anh nhưng đã kiềm chế lại được - "Ngài sẽ là một trong những vị Hoàng đế được mọi người yêu quý và kính phục nhất."

"Nói thì dễ."

"Tôi nói thật đấy. Cứ nhìn cái cách ngài quan tâm và lo lắng cho người dân trong cương vị Hoàng tử thì biết. Hơn nữa..." - Cô khoanh hai tay lại trước ngực, giấu đi đôi găng tay bẩn thỉu của mình - "Ngài đâu chỉ có một mình. Ngài còn có ban cố vấn, tổ thư kí và rất nhiều ban bộ khác... Ý tôi muốn nói ở đây là một mình ngài dù có muốn phá hỏng cũng không hề dễ."

Kai bật cười. "Cảm ơn lời động viên của cô. Mặc dù nó không hề làm tôi thấy khá hơn nhưng tôi đánh giá cao sự cố gắng của cô." - Anh ngửa đầu nhìn lên trần thang máy. - "Đáng ra tôi không nên nói mấy chuyện này với cô. Đây là vấn đề của tôi cần phải tự đối mặt với nó. Chỉ là... tôi thấy rất thoải mái khi nói chuyện với cô."

"Xét ở một góc độ nào đó thì đây cũng có thể coi là vấn đề của tôi. Bởi vì tất cả chúng ta đều phải sống ở đây."

"Cô có thể chuyển sang châu Âu sống."

"Thực ra dạo gần đây tôi cũng đang cân nhắc tới khả năng đó."

Kai lại bật cười. Lần này tiếng cười của anh đã có phần tươi tỉnh hơn. "Phải công nhận cô là cô gái tự tin nhất mà tôi từng gặp."

"Có điều này tôi nghĩ ngài cần phải biết, mọi người đang bắt đầu mất kiên nhẫn với việc..." Cô đang nói vội ngừng bật khi Kai nhướn người tới, ghé sát mặt vào mặt cô, gần đến nỗi trong một thoáng cô đã nghĩ rằng anh sắp sửa hôn cô. Người cô cứng đờ, trong lòng hoảng loạn không biết phải làm gì tiếp theo.

Thay vì hôn cô, anh thì thầm nói khẽ. "Hãy tưởng tượng nếu bây giờ có một liều thuốc giải, nhưng để tìm ra nó cô sẽ phải đánh đổi mọi thứ. Nó sẽ phá hủy hoàn toàn cuộc đời cô. Nếu là cô, cô sẽ làm gì?"

Mùi hương dịu dịu tỏa ra từ cơ thể anh bao quanh lấy cô. Lòng cô bỗng thấy ấm áp lạ thường.

"Phá hủy cuộc đời tôi để cứu cuộc đời của một triệu người khác? Câu trả lời đã quá rõ ràng còn gì. Tôi đâu còn sự lựa chọn nào khác."

Môi anh khẽ mấp máy. Không dám nhìn lâu vào môi anh, cô chuyển vội lên nhìn vào mắt anh và thoáng thấy nỗi buồn hiện lên trong mắt anh.

"Cô nói đúng. Chỉ có một lựa chọn."

Trái tim cô thôi thúc cô bước tới ôm lấy anh để vỗ về an ủi nhưng lý trí mách bảo cô cần phải tránh xa người con trai này ra. Cô ngập ngừng gọi. "Hoàng tử?"

Cô nghiêng mặt về phía anh, và lần này đến lượt mắt anh dừng lại ở môi cô.

"Tôi xin lỗi." - Kai thì thầm nói - "Tôi biết làm như thế này là không đúng nhưng...đằng nào cuộc đời tôi cũng sắp bị hủy rồi."

Cinder nhú mày không hiểu nhưng Kai không giải thích gì thêm. Các ngón tay của anh lướt nhẹ trên khuỷu tay cô. Đầu anh hơi nghiêng về phía trước. Cinder không thể cử động, điều duy nhất cô có thể làm lúc này là nhắm chặt mắt lại.

Đầu cô đau dữ dội, và nhanh chóng lan xuống cột sống của cô.

Cinder mở choàng mắt ra, ôm bụng gập đôi người lại. Cả thế giới chao đảo trước mắt cô. Cổ họng cô bỏng rát như bị ai đó đổ axit. Kai hét lên, lao

tới đỡ lấy cô và đặt cô nằm xuống sàn thang máy.

Cả người cô co rúm lại trong vòng tay Kai.

Cơn đau nhanh chóng biến mất như khi nó bắt đầu.

Tai cô dần dần lấy lại được thính lực và cô nghe thấy tiếng Kai liên tục gọi tên cô - hết lần này đến lần khác. Cô không sao chứ? Chuyện gì xảy ra thế? Cô có nghe thấy tôi nói gì không?

Cả người cô nóng rực, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi. Chuyện tương tự đã từng xảy ra, khi bác sĩ Erland chạm vào cô. Rốt cuộc là cô bị làm sao?

Cổ họng cô khô khốc. "Tôi không sao." - Cô nói - "Tôi hết đau rồi. Tôi sẽ ổn thôi." Cô nhắm mắt và chờ đợi, sợ rằng chỉ một cử động nhỏ cũng có thể khiến cơn đau khi nãy quay trở lại.

Kai giơ tay lên sờ vào trán cô. "Cô có chắc không? Cô có cử động được không?"

Cô cố gắng gật đầu và ép mình mở mắt ra nhìn anh.

Kai há hốc miệng, lùi vội ra đằng sau. Bàn tay anh vẫn đang cách lông mày Cinder vài phân. Một nỗi sợ hãi dâng trào trong cô. Không lẽ anh đã nhìn thấy màn hình trong vũng mực của cô?

"Ngài sao thế?" - Cô giơ tay lên sờ mặt - "Có cái gì à?"

"Kh..không có gì."

Kai liên tục chớp mắt, khuôn mặt lộ rõ vẻ bối rối.

"Hoàng tử?"

"Không, không có gì." - Kai xua tay nói - "Chắc là do tôi tưởng tượng ra thôi."

"Tưởng tượng ra cái gì?"

Kai lắc đầu. "Không có gì. Nào, để tôi giúp cô." - Anh đỡ cô đứng dậy - "Hy vọng bác sĩ Erland có thể bớt chút thời gian để xem cho cô."

CINDER LỌ LEM

Marissa Meyer
www.dtv-ebook.com

Chap 25

Từ lúc rời thang máy đến lúc vào tới văn phòng của bác sĩ Erland, Kai nhận được tổng cộng hai cuộc điện thoại - Cinder biết bởi cô nghe thấy tiếng chuông điện thoại anh giắt ở thắt lưng - nhưng anh không hề bắt máy. Anh khăng khăng đòi dìu cô đi, mặc dù cô đã nói là mình có thể tự đi, mặc dù mọi con mắt hiếu kỳ đang đổ dồn về họ. Có vẻ như cô mới là người đang bị ảnh hưởng bởi những ánh mắt tò mò kia hơn là Hoàng tử.

Không buồn gõ cửa, anh đẩy cửa xông thẳng vào phòng bác sĩ Erland và ông ấy cũng không hề tỏ ra ngạc nhiên khi nhìn thấy anh.

"Chuyện đó lại vừa xảy ra." - Kai nói - "Cô ấy lại vừa bị ngất."

Đôi mắt xanh biếc của bác sĩ Erland chuyển sang nhìn Cinder.

"Giờ nó hết rồi." - Cô nói - "Tôi ổn rồi."

"Cô không hề ổn." - Kai quay sang hỏi bác sĩ Erland - "Điều gì đã khiến cô ấy liên tục bị ngất như vậy? Chúng ta có thể làm gì để chấm dứt hiện tượng đó không?"

"Để tôi kiểm tra lại một lượt cho cô ấy." - Bác sĩ Erland nói - "Sau đó chúng ta sẽ xem xem có thể làm gì để ngăn chặn nó."

Tuy nhiên, đó không phải là câu trả lời mà Kai mong đợi. "Nếu ông cần thêm ngân sách để nghiên cứu...hay bổ sung trang thiết bị đặc biệt, hoặc làm bất cứ việc gì..."

"Ngài nghĩ quá xa rồi, thưa Hoàng tử." - Ông bác sĩ nói - "Có lẽ cột sống của cô ấy cần phải nắn lại lần nữa."

Cinder nghiêng chặt răng, khi cái máy phát hiện nói dối trong đầu cô lại lóe lên. Ông ta lại đang nói dối Hoàng tử. Ông ta đang nói dối cô. Nhưng Kai không hề phản đối hay thắc mắc. Anh hít một hơi thật sâu rồi quay sang nhìn Cinder. Cái cách anh nhìn cô khiến cô không thoải mái - như thể cô là một con búp bê bằng sứ, mong manh dễ vỡ.

Và trong đó dường như xen lẫn cả một chút thất vọng.

"Tôi nói thật đấy, tôi thực sự không sao mà."

Cô có thể thấy rõ là anh không hề tin lời cô nhưng lại không có cách nào tranh cãi với cô. Cái máy liên lạc của anh lại đổ chuông lần nữa. Cuối cùng anh cũng chịu cúi xuống nhìn nó, sau đó cau có tắt chuông. "Tôi phải đi đây."

"Tôi cũng đoán vậy."

"Thủ tướng của châu Phi yêu cầu triệu tập một cuộc hội đàm giữa các nhà lãnh đạo trên thế giới. Rất buồn tẻ và sặc mùi chính trị. Ngài cố vấn của tôi đang tìm tôi khắp nơi."

Cô đứng thẳng người, mở to mắt nhìn anh, như muốn chứng minh cho anh thấy là mình không sao và anh có thể để cô lại đây một mình. Xét cho cùng thì anh cũng là một Hoàng tử. Các nhân vật quyền lực nhất của Trái Đất đang triệu tập anh. Anh không thể không đi. Cô hoàn toàn hiểu điều đó.

Vậy mà anh vẫn ở lại đây, cùng với cô.

"Tôi không sao thật mà." - Cô nói - "Ngài cứ đi đi."

Ánh mắt lo lắng của anh dần dịu lại. Anh quay sang bác sĩ Erland, rút từ trong túi ra một cái lọ nhỏ rồi ấn vào tay ông. "Ngoài ra tôi còn đến để đưa cho ông cái này."

Bác sĩ đeo kính lên rồi giơ cái lọ thủy tinh ra trước bóng đèn. Trong đó đựng một thứ dung dịch trong suốt, không màu. "Đây là...?"

"Một món quà từ Nữ hoàng Levana. Bà ta nói đây là thuốc giải cho bệnh letumosis."

Cả người Cinder run bắn lên, tim cô như muốn vọt ra khỏi lồng ngực. Hai mắt cô dán chặt vào cái lọ nhỏ trên tay bác sĩ.

Thuốc giải?

Peony.

Mặt bác sĩ Erland tái đi, hai mắt mở to đầy sửng sốt. "Là thật?"

"Cũng có thể là trò lừa phỉnh của bà ta. Tôi không biết. Theo như lời bà ta thì đây là một liều dành cho người lớn."

"Tôi hiểu rồi."

"Ông có thể nhân rộng nó ra không? Nếu quả thực nó là thuốc giải?"

Bác sĩ Erland hạ tay xuống, miệng mím chặt. "Cái đó còn phụ thuộc vào rất nhiều thứ, thưa Hoàng tử." - Ông ngừng lại một lúc rồi nói tiếp - "Nhưng tôi sẽ cố gắng hết sức."

"Cảm ơn ông. Nhớ báo cho tôi biết ngay khi phát hiện ra điều gì đó."

"Tất nhiên rồi."

Lông mày Kai giãn ra, anh quay sang nói với Cinder. "Và cô nhớ báo cho tôi biết nếu có bất cứ chuyện gì..."

"Được."

"... làm cô thay đổi ý định về việc tham dự buổi khiêu vũ?"

Cinder mím chặt môi.

Một nụ cười rạng rỡ nở trên môi Kai. Sau đó, anh gật đầu chào bác sĩ rồi rời khỏi phòng. Cinder cố kiềm chế để cái nhìn của mình không tỏ ra quá lộ liễu. Mọi sự chú ý của cô lúc này đều đang tập trung vào cái lọ nhỏ trong tay bác sĩ Erland. Nhưng rồi cô nhận ra tay ông đang siết chặt lại thành nắm đấm, như thể đang nổi giận với ai đó. Cô ngược mắt nhìn lên và giật mình nhận ra người ấy chính là mình.

"Cô nghĩ mình đang làm gì ở đây thế hả cô Linh?" - Ông đập mạnh cái tay còn lại xuống mặt bàn. Đây là lần đầu tiên cô thấy ông phản ứng mạnh như thế - "Không lẽ cô không biết Nữ hoàng Levana đang ở đây, ngay lúc này, trong chính cung điện này? Chẳng phải tôi đã nói cô phải tránh xa ra khỏi đây hay sao?"

"Tôi cần phải mang trả lại con android cho Hoàng tử. Đó là một phần trách nhiệm của tôi."

"Cái cô đang nói là công việc. Cái tôi đang nói ở đây là mạng người. Cô sẽ không được an toàn ở đây!"

"Xin lỗi nhưng android cũng có sinh mạng của nó." - Cô nghiêng chặt răng, cố gắng kiềm chế - "Thôi được, tôi xin lỗi vì đã không làm như ông bảo. Nhưng dù gì tôi cũng đã tới đây rồi." Cô thở dài, tháo găng tay đút vào túi quần.

"Cô cần phải rời khỏi đây. Ngay lập tức. Nhờ bà ta đòi đi tham quan trung tâm nghiên cứu thì sao?"

"Bà ta sẽ chẳng quan tâm tới trung tâm của ông đâu." - Cô ngồi xuống cái ghế đối diện với bàn làm việc của bác sĩ Erland - "Với cả...quá muộn rồi. Bà ta đã nhìn thấy tôi."

Cô đã cho rằng ông bác sĩ sẽ nổi đóa lên khi nghe tin này, nhưng vẻ khó chịu của ông nhanh chóng được thay thế bằng sự kinh hãi. Ông nhướn cao cặp lông mày rậm hỏi cô. "Bà ta đã nhìn thấy cô? Cô có chắc không?"

Cinder gật đầu. "Tôi đang ở ngoài cổng lúc vụ biểu tình xảy ra. Nữ hoàng Levana đã đi ra ngoài ban công và...làm gì đó. Với đám đông bên dưới. Tẩy não hay là dùng phép hình nhân ảnh gì đó, tôi cũng không rõ. Chỉ biết là mọi người đột nhiên ngừng la ó và không còn phản kháng. Như thể họ đã quên mất lý do mình tới đây, quên mất sự căm ghét của mình với bà ta. Và rồi họ cứ thế lẳng lẳng rời đi. Nói chung là rất kỳ quái."

"Đúng vậy." - Bác sĩ Erland đặt lọ thuốc giải lên bàn - "Giờ thì cô đã hiểu bà ta làm thế nào để khống chế người dân của mình rồi đúng không?"

"Nhưng tôi có một chuyện muốn hỏi ông. Ông từng nói những người Mặt Trăng không có phép thuật sẽ không bị ảnh hưởng bởi phép hình nhân ảnh đúng không? Đó là lý do tại sao bà ta luôn tìm cách tiêu diệt họ - tiêu diệt chúng tôi?"

"Đúng vậy."

"Nhưng nó vẫn có tác dụng với tôi. Tôi đã bị bà ta thu phục, giống như những người khác. Cho tới khi phần mềm của tôi nhảy vào và giành quyền kiểm soát." - Cô nhìn bác sĩ Erland hết cỡ mũ ra , chỉnh lại cái vành rồi lại đội lên đầu - "Chuyện đó đáng nhẽ không thể xảy ra đúng không? Bởi vì như ông nói thì tôi là một người Mặt Trăng không có phép thuật cơ mà."

"Không" - Ông nói chắc như đinh đóng cột - "chuyện đó không thể xảy ra."

Ông đứng dậy khỏi ghế và quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Các ngón tay trên đùi cô ngo ngoậy, thôi thúc cô thò tay chộp lấy lọ thuốc giải trên mặt bàn, nhưng cô đã cố kìm lòng lại. Lọ thuốc giải đó - nếu quả thực nó là thật - cần phải được dùng cho tất cả mọi người.

Cô ép mình dựa người ra sau ghế. "Bác sĩ? Ông có vẻ không quá ngạc nhiên."

Ông từ từ quay lại, gật đầu thừa nhận.

"Có lẽ tôi đã đọc nhầm kết quả của cô." Nói dối.

Hai tay cô siết chặt trên đùi. "Hoặc là ông không muốn nói cho tôi biết sự thật."

Lông mày ông nhíu lại, nhưng ông không hề phủ nhận.

Các ngón tay của Cinder co quắp lại. "Vậy là tôi không phải là người Mặt Trăng?"

"Không, không. Cô chắc chắn là người Mặt Trăng." Sự thật.

Mặt cô xịu xuống, tràn trề thất vọng.

"Tôi đã cho người điều tra về gia đình cô, cô Linh ạ." - Hẳn là ông đã nhìn thấy ánh mắt sáng rỡ của cô nên lập tức vội giơ hai tay lên đính chính - "Ý tôi là gia đình nhận nuôi cô. Cô có biết người giám hộ đã mất của cô, ông Linh Garan chính là người thiết kế hệ thống phần mềm cho android không?"

"Ừm..." - Cinder nghĩ về trận dịch ở châu Âu, và các bằng khen trên nóc lò sưởi trong phòng khách nhà bà Adri - "Tôi nghe cũng thấy quen quen."

"Một năm trước khi cô được phẫu thuật, ông ấy đã giới thiệu một phát minh mới tại Hội chợ Khoa học Tân Bắc Kinh. Một mẫu thử nghiệm. Và ông ấy gọi nó là hệ thống bảo vệ bằng điện sinh học."

Cinder ngấn người hỏi lại. "Hệ thống gì cơ?"

Bác sĩ Erland với tay chạm vào màn hình trước mặt. Một tấm biểu đồ quen thuộc từ từ hiện lên. Ông phóng to phần hình ảnh ở cổ Cinder, và chỉ vào cái đốm nhỏ màu đen trên cột sống của cô. "Chính là cái này."

Cinder bất giác vòng tay ra đằng sau, sờ lên cổ.

"Đây là một thiết bị được kết nối với hệ thần kinh của con người. Nó có hai mục đích - trên cơ thể của người Trái Đất, nó sẽ giúp ngăn chặn sự xâm nhập từ bên ngoài vào nguồn điện sinh học của con người. Giúp cho con người miễn nhiễm với sự điều khiển của người Mặt Trăng. Ngược lại, khi nó được cài vào một người Mặt Trăng, nó sẽ vô hiệu hóa khả năng điều khiển nguồn điện sinh học của người đó. Hay nói cách khác, nó giống như một cái khóa, khóa lại khả năng của người Mặt Trăng."

Cinder lắc đầu. "Một cái khóa? Với phép thuật? Điều đó có thể sao?"

Bác sĩ Erland giơ một tay về phía cô. "Đấy không phải là phép thuật. Bọn họ gọi như thế để tăng thêm tính thần bí cho bản thân mà thôi."

"Cứ coi như những gì ông vừa nói là thật đi. Có cơ sở khoa học nào để chứng minh không?"

"Người Mặt Trăng có khả năng sử dụng não bộ của cô làm đầu ra và điều khiển năng lượng điện từ của cô. Để ngăn chặn khả năng này đòi hỏi phải thay đổi hệ thống thần kinh khi nó đi vào cuống não, nhưng để làm

được điều đó trong khi vẫn duy trì mọi vận động và cảm giác của con người thì quả thực... quá ấn tượng. Ông ấy đúng là một thiên tài."

Cinder trầm trồ thốt lên. "Nếu điều ông vừa nói là sự thật thì ông ấy giàu to."

"Đúng thế, nếu ông ấy còn sống." - Ông bác sĩ gật đầu nói - "Lúc ông ấy công bố phát minh này ở hội chợ, nó vẫn chưa được thử nghiệm trên người, vì thế các đồng nghiệp của ông tỏ ra khá thận trọng. Và họ thận trọng như vậy là đúng."

"Và vì thế mà ông ấy cần một người Mặt Trăng."

"Lý tưởng nhất là ông ấy cần một người Mặt Trăng và một người Trái Đất - để có thể tách biệt thử nghiệm cả hai tác dụng của nó. Ông ấy đã thử nghiệm nó trên người Trái Đất nào chưa thì tôi không rõ nhưng ông ấy đã thử nghiệm nó trên người cô. Với việc cài thiết bị này vào trong người cô, ông ấy đã ngăn không cho cô sử dụng khả năng của mình. Đó là lý do tại sao từ sau cuộc phẫu thuật, cô không còn sử dụng được khả năng của mình nữa."

"Vậy là ông không hề đọc sai kết quả của tôi. Ngay từ đầu ông đã biết những chuyện này. Ngay từ lần đầu tiên bước vào căn phòng thí nghiệm đó, ông đã biết tôi là một người Mặt Trăng và tôi có cái khóa này trong đầu và... Rõ ràng ông đã biết mọi chuyện."

Bác sĩ Erland đặt hai tay lên bàn và đan các ngón tay vào nhau. Đây là lần đầu tiên Cinder nhận ra ngón tay áp út của ông có đeo nhẫn.

"Ông đã làm gì tôi?" - Cô dậm chân xuống sàn, đứng bật dậy - "Khi ông chạm vào tôi, tôi đã đau đến ngất đi và...và rồi điều đó lại lặp lại ngày hôm nay. Tại sao tôi lại bị như vậy?"

"Cô bình tĩnh nào, cô Linh."

"Để làm gì? Để ông lại tiếp tục nói dối tôi, như đã nói dối Hoàng tử à?"

"Nếu tôi có nói dối cô chuyện gì thì cũng là để bảo vệ cô thôi."

"Bảo vệ tôi khỏi cái gì?"

"Tôi hiểu là cô đang rất bối rối..."

"Không, ông không hiểu cái gì hết! Một tuần trước, tôi vẫn còn biết rõ tôi là ai, tôi là cái gì. Kể cả có là một đứa cyborg vô dụng thì ít nhất tôi cũng biết điều đó. Còn bây giờ? Tôi là một người Mặt Trăng. Một người Mặt Trăng có phép thuật nhưng lại không thể sử dụng nó. Chưa kể còn đang có một mụ Nữ hoàng điên khùng vì lý do nào đó luôn muốn đuổi tận cùng giết tôi."

NỒNG ĐỘ ADRENALINE QUÁ CAO, đèn cảnh báo nhấp nháy. ĐỀ NGHỊ HÍT THỞ ĐỀU VÀ CHẬM LẠI. BẮT ĐẦU ĐẾM 1, 2, 3,...

"Cô bình tĩnh lại đi, cô Linh. Thực ra cô nên cảm thấy mừng vì được chọn lắp cái khóa này."

"Dĩ nhiên là ông nghĩ thế rồi. Tôi có khác nào một con chuột bạch của mấy người đâu?"

"Cô tin hay không thì tùy nhưng cái khóa này rất có lợi cho cô."

"Có lợi thế nào?"

"Nếu cô chịu ngừng gào thét, tôi sẽ nói cho cô nghe."

Cinder cắn chặt môi, cố ép bản thân mình bình tĩnh lại. "Thôi được, nhưng lần này ông phải nói cho tôi biết sự thật đấy." Nói rồi cô khoanh tay lại và ngồi xuống ghế.

"Cô dễ mất bình tĩnh quá, cô Linh ạ." - Bác sĩ Erland thở dài, giơ tay lên gãi thái dương - "Người Mặt Trăng sinh ra đã có khả năng điều khiển luồng điện sinh học và sử dụng nó đã trở thành bản năng của họ, vì thế bảo họ kiểm chế không được dùng đến nó là không tưởng, nhất là với trẻ con. Nó giống như việc cô xăm chữ "Mặt Trăng" ở trên trán, khiến cô luôn ảo tưởng về sức mạnh của mình. Và ngay cả nếu cô học được cách kiểm soát nó thì khả năng đó cũng là một phần cơ thể không thể tách rời của chúng ta nên việc kìm hãm nó có thể gây ra một số tác dụng phụ về tâm lý như sinh ra ảo giác, trầm cảm,...thậm chí là hóa điên." - Ông dừng lại một lúc rồi nói tiếp - "Vì thế có thể nói cái khóa đó đã bảo vệ cô, khỏi chính bản thân cô."

Cinder im lặng, vẻ mặt đầy trầm ngâm.

"Giờ thì cô hiểu vì sao tôi nói có lợi cho cô rồi chứ?" - Ông hỏi - "Ông Linh Garan có đối tượng để thử nghiệm, và cô có thể sống hòa nhập với người Trái Đất mà không sợ bị hóa điên."

Cinder chậm chậm nhướn người về phía trước. "Chúng ta?"

"Cô nói gì cơ?"

"Chúng ta. Ông vừa nói khả năng đó là "một phần cơ thể không thể tách rời của chúng ta"."

Ông bác sĩ ngời thẳng người dậy, và chỉnh lại cái ve áo. "À, tôi có nói thế à?"

"Ông là một người Mặt Trăng."

Bác sĩ Erland cười mũ ra và quăng nó lên mặt bàn. Trông ông khi không đội mũ thật nhỏ bé. Và già hơn hẳn.

"Đừng có nói dối tôi."

"Tôi cũng không định làm thế, cô Linh ạ. Tôi chỉ đang suy nghĩ xem nên giải thích với cô như thế nào để cô có thể tin tưởng tôi."

Cinder nghiêng chặt răng, đứng dậy khỏi ghế và lùi ra phía cửa. Cô nhìn chăm chăm vào mặt ông, như thể đang tìm kiếm một hình xăm "Mặt Trăng" trên trán ông. "Làm sao tôi có thể tin ông sau tất cả những gì ông đã làm? Làm sao tôi có thể biết là ông không phải đang tẩy não tôi?"

Bác sĩ Erland nhún vai. "Nếu tôi định dùng khả năng của mình thì ít ra tôi cũng nên làm cho mình trông cao ráo và đẹp trai hơn một chút, cô không nghĩ thế à?"

Cinder cau mày, không hề thấy câu nói đùa của ông buồn cười. Cô đang nghĩ tới lúc Nữ hoàng Levana đứng ở ngoài ban công, lúc vỗng mạp nhân tạo cảnh báo về một sự lừa gạt kể cả khi chưa hề có lời nào được thốt ra. Bằng cách nào đó, bộ não của cô có thể phân biệt được sự khác nhau giữa thực tế và ảo giác, ngay cả khi mắt cô không thể nhìn ra.

Cô nheo mắt, chỉ thẳng tay về phía ông bác sĩ. "Ông đã từng dùng khả năng đó để điều khiển tôi. Chính là hôm chúng ta gặp nhau lần đầu tiên. Ông... Ông đã tẩy não tôi. Giống như cách bà Nữ hoàng kia đã làm. Ông khiến tôi tin tưởng ông."

"Cô nên công bằng một chút. Chính cô là người định tấn công tôi bằng cái cờ lê trước."

Cơ thịnh nộ của cô bắt đầu lung lay.

Bác sĩ Erland xòe lòng bàn tay về phía cô. "Tôi cam đoan với cô, cô Linh, trong mười hai năm ở Trái Đất của mình, tôi chưa bao giờ lạm dụng khả năng của mình, dù chỉ một lần. Và tôi đang ngày ngày phải trả giá cho quyết định đó của mình. Tinh thần của tôi, tâm lý của tôi, các giác quan của tôi đang ngày càng yếu dần, bởi vì tôi từ chối sử dụng khả năng của mình để thao túng suy nghĩ và cảm xúc của những người xung quanh. Không

phải tất cả người Mặt Trăng đều đáng tin, tôi rất hiểu điều đó, nhưng cô có thể tin tôi."

Cinder nuốt nước bọt, ngồi lại xuống ghế. "Kai có biết chuyện này không?"

"Tất nhiên là không rồi. Không ai được phép biết chuyện này."

"Nhưng ông làm việc ở trong cung điện. Ngày nào ông cũng gặp Kai. Và Hoàng đế Rikan."

Sự khó chịu thoáng hiện lên trong đôi mắt xanh biếc của bác sĩ Erland. "Đúng vậy và tại sao điều đó lại khiến cô tức giận như vậy?"

"Bởi vì ông là người Mặt Trăng!"

"Giống như cô. Liệu tôi có nên lo lắng cho sự an toàn của Hoàng tử không khi mà ngài ấy đang muốn mời cô tham dự vũ hội cùng với mình?"

"Chuyện đó lại khác!"

"Đừng có ngu ngốc như thế, cô Linh. Tôi hiểu các định kiến của người Trái Đất với người Mặt Trăng. Điều đó hoàn toàn dễ hiểu và chính đáng, nhất là sau những gì Vương quốc của chúng ta đã làm với họ. Nhưng như thế không có nghĩa là tất cả người Mặt Trăng đều ích kỉ, tham lam và độc ác. Tin tôi đi - không có người nào trên hành tinh này mong muốn nhìn thấy mẹ Levana bị lật đổ hơn là tôi. Nếu có khả năng tôi đã giết chết bà ta từ lâu rồi." Mặt ông bác sĩ đỏ bừng bừng, ánh mắt như muốn tóe lửa.

"Thôi được." - Cinder mân mê nghịch cái đệm lót cho đến khi phát hiện ra mấy lỗ thủng trên đệm do ngón tay bằng thép của mình gây ra - "Cứ cho là ông nói đúng đi, rằng không phải tất cả người Mặt Trăng đều xấu, không phải tất cả người Mặt Trăng đều dễ dàng bị tẩy não để phục tùng bà Levana. Nhưng thử hỏi có bao nhiêu người trong số đó dám mạo hiểm

mạng sống của mình để bỏ trốn khỏi Mặt Trăng?" - Cô dừng lại nhìn ông bác sĩ - "Tại sao ông lại làm vậy?"

Bác sĩ Erland chống tay định đứng dậy nhưng cuối cùng lại ngồi im, hai vai rũ xuống. "Bà ta đã giết chết con gái tôi."

Sự thật.

Cinder sững người.

"Điều tồi tệ nhất là," - Ông nói tiếp - "nếu đó là bất kỳ đứa trẻ nào khác, tôi sẽ không thấy có vấn đề gì."

"Sao lại thế?"

"Bởi vì con bé là người không có năng lực." - Ông cầm lại cái mũ trên bàn, ngón tay lướt theo các họa tiết hình xương cá - "Tôi đã từng ủng hộ đạo luật tàn sát người Mặt Trăng không có năng lực, bởi tôi nghĩ rằng nếu để họ sống, họ sẽ trở thành mối nguy hiểm cho toàn xã hội. Nhưng không ngờ nó lại rơi đúng vào đứa con gái bé bỏng của tôi." - Ông nở một nụ cười cay đắng - "Sau khi con bé ra đời, tôi đã muốn mang con bé chạy trốn xuống Trái Đất, nhưng không ngờ vợ tôi lại trung thành với Nữ hoàng tới mức mù quáng. Bà ấy không muốn có bất cứ liên hệ gì với con bé. Và thế là bé Crescent Moon của tôi đã bị mang đi, như bao đứa trẻ tội nghiệp khác." - Ông đội mũ lên đầu và nheo mắt nhìn Cinder - "Con bé mà còn sống chắc giờ cũng bằng tuổi cô."

Cinder cắn môi. "Tôi xin lỗi."

"Chuyện xảy ra cũng lâu rồi. Nhưng tôi muốn cô hiểu tại sao ai đó tìm mọi cách để đưa cô xuống Trái Đất. Để che giấu năng lực của cô - chính là để bảo vệ cô."

Cinder khẽ rụt người lại. "Nhưng tại sao lại là tôi? Tôi đâu phải là người không có năng lực. Tính mạng của tôi đâu có bị đe dọa. Chuyện này thật khó hiểu."

"Từ từ rồi cô sẽ hiểu, tôi hứa với cô." - Bác sĩ Erland nói - "Giờ thì cô hãy nghe thật kĩ những điều tôi sắp nói đây, bởi vì nó sẽ khá là sốc với cô."

"Vẫn còn có điều sốc hơn những gì tôi vừa được nghe cơ à?"

Ánh mắt ông bác sĩ dịu lại. "Năng lực của cô đang quay trở lại, cô Linh ạ. Tôi đã dùng năng lực của mình điều khiển luồng điện sinh học của cô, tạm thời áp chế thiết bị của ông Linh Garan. Đó là hôm chúng ta gặp nhau lần đầu tiên và cô đã bị bất tỉnh nhân sự. Nhưng cũng vì thế mà thiết bị khóa năng lực của cô đã bị hỏng và không thể khôi phục lại được. Cùng với thực hành, cô sẽ có thể tự vượt qua các hàng rào bảo vệ, cho tới khi cô hoàn toàn kiểm soát lại được năng lực của mình. Tôi biết cảm giác khi nó ập đến quá nhanh sẽ vô cùng đau đớn, nhưng tình trạng đó rất hiếm xảy ra, chỉ khi cô bị xúc động quá mạnh. Cô có nhớ khi nãy xảy ra chuyện gì có thể khiến cô bị xúc động mạnh đến mức đó không?"

Cô đỏ bừng mặt, nhớ tới sự gần gũi vừa xong với Kai trong thang máy. Cô hăng giọng, đánh trống lảng "Ý ông muốn nói là tôi sắp trở lại thành người Mặt Trăng. Đầy đủ phép thuật và mọi thứ?"

Bác sĩ Erland mím môi, nhưng không sửa lại lời cô. "Đúng vậy. Sẽ phải mất thêm một chút thời gian nữa, nhưng sớm muộn gì cô cũng sẽ lấy lại được năng lực của mình." - Và rồi ông đề nghị - "Cô có muốn thử sử dụng luôn bây giờ không? Có khi lại được. Tôi không chắc lắm."

Cinder không biết điều gì đang chờ đợi mình ở phía trước. Liệu tấm bảng điều khiển trong đầu cô có bị ảnh hưởng gì không? Liệu nó có gây khó khăn gì cho bàn tay và cái chân giả của cô không? Cô không biết cảm

giác làm người Mặt Trăng sẽ như thế nào? Cô không biết cảm giác khi sở hữu thứ năng lực đáng sợ kia sẽ ra sao?

Cô lắc đầu. "Không. Tôi vẫn chưa sẵn sàng."

Mặt ông bác sĩ không giấu nổi vẻ thất vọng. "Không sao. Bất cứ khi nào cô thấy sẵn sàng."

Vòng hai tay ôm lấy bụng, cô tần ngần hỏi. "Bác sĩ?"

"Tôi nghe đây?"

"Ông có miễn dịch với bệnh letumosis, giống như tôi không?"

Ông gật đầu. "Có."

"Vậy thì tại sao ông không dùng máu của mình để tìm ra thuốc giải? Bao nhiêu người đã phải chết... Chưa kể còn rất nhiều cyborg nữa..."

"Thế cô nghĩ 27 liều thuốc giải trước đó là ở đâu ra?" - Ông khẽ mỉm cười nhìn cô - "Tôi đã thử rất nhiều lần là đằng khác."

"Và không một cái nào có tác dụng." - Cô đút hai chân xuống dưới gầm ghế, đột nhiên thấy bản thân thật nhỏ bé. Và hoàn toàn bất lực - "Vậy là sự miễn dịch của tôi không phải thứ phép màu như ông đã nói." Mắt cô nhìn về phía lọ thủy tinh trên mặt bàn. Liều thuốc giải của Nữ hoàng.

"Cô Linh."

Một tia sáng lóe lên trong mắt ông bác sĩ, giống như lần đầu tiên cô gặp ông trong phòng thí nghiệm.

"Cô chính là thứ phép màu tôi đang tìm kiếm." - Ông nói - "Nhưng cô nói đúng. Đó không phải là vì hệ miễn dịch của cô."

Cinder ngậy người ra nhìn ông, chờ đợi một lời giải thích. Ngoài chuyện đó ra cô còn có cái gì đặc biệt? Không lẽ lâu nay ông ấy đang tìm kiếm cái khóa thần kì của ông Linh Garan?

Nhưng trước khi ông bác sĩ kịp cất lời, hệ thống liên lạc cá nhân của cô thông báo cô có tin nhắn. Cô giật mình quay mặt đi, cùng lúc dòng chữ màu xanh lá cây hiện lên trước mắt cô.

TIN NHẮN TỪ KHU CÁCH LY, QUẬN 29, THÀNH PHỐ TÂN BẮC KINH. LINH PEONY ĐÃ CHUYỂN SANG GIAI ĐOẠN BỐN CỦA BỆNH LETUMOSIS VÀO LÚC 17:24 NGÀY 18 THÁNG 8 NĂM 126 KỶ NGUYÊN THỨ BA.

"Cô Linh?"

Các ngón tay của cô rung lên bần bật. "Em gái tôi đã chuyển sang giai đoạn thứ tư." Cô thất thần nhìn vào lọ thuốc giải trên bàn làm việc của bác sĩ Erland.

Ông nhìn theo ánh mắt của cô và nói. "Giai đoạn bốn tiến triển nhanh lắm. Không còn nhiều thời gian đâu." - Ông nhào người ra phía trước, cầm lọ thuốc lên - "Tôi đã hứa là làm."

Tim Cinder đập thình thịch. "Nhưng ông không cần nó à? Để còn chế ra thêm thuốc giải cho những người khác?"

Ông đứng dậy đi về phía giá sách và lấy ra một cái ống nghiệm. "Cô bé bao nhiêu tuổi?"

"Mười bốn."

"Thế thì tôi nghĩ chừng này là đủ." - Ông đổ 1/4 lọ thuốc giải vào cái ống nghiệm. Sau khi đóng nắp lọ ông quay ra nói với Cinder - "Cô hiểu là nó có nguồn gốc từ Nữ hoàng Levana. Tôi không biết kế hoạch của bà ta là

gì, nhưng tôi biết nó không phải vì lợi ích của Trái Đất. Đây hoàn toàn có thể là một cái bẫy."

"Đẳng nào thì em gái tôi cũng sắp chết rồi."

Ông gật đầu và đưa lọ thuốc cho cô. "Chúng ta cứ thử liều một lần xem sao."

Cinder đứng dậy nhận lọ thuốc giải, nâng niu nó trong lòng bàn tay. "Ông chắc chứ?"

"Với một điều kiện, cô Linh."

Cô nuốt nước bọt, ôm chặt lọ thuốc vào ngực.

"Cô phải hứa với tôi sẽ không tới gần cung điện này thêm một lần nào nữa, chừng nào Nữ hoàng Levana vẫn còn ở đây."

CINDER LỌ LEM

Marissa Meyer
www.dtv-ebook.com

Chap 26

Hoàng tử Kai có mặt tại buổi hội đàm muộn mười bảy phút. Đang ngồi chờ anh tại chiếc bàn dài là ông Torin và bốn nhân viên cấp cao khác của Chính phủ - mặt người nào người nấy đều tỏ vẻ không hài lòng. Ngoài ra còn có hơn mười khuôn mặt hiện ra trên từng màn hình treo trên bức tường đối diện. Các vị đại sứ từ tất cả các quốc gia thuộc Liên Minh Trái Đất - Vương quốc Anh, Hội Liên Hiệp Châu Âu, Liên Hiệp Các Nước Châu Phi, Cộng Hòa Hoa Kỳ, và Úc. Một nữ hoàng, hai thủ tướng, một tổng thống, một toàn quyền, ba điện đại quốc gia, và hai đại diện vùng. Dòng chữ bên dưới màn hình ghi đầy đủ tên, chức vụ và khu vực.

"Hoàng tử, ngài thật có lòng khi tham dự cuộc hội đàm cùng chúng tôi thế này." Ông Torin nói, trong khi những người còn lại đứng dậy chào Hoàng tử.

Kai giơ tay bỏ qua lời châm biếm của ông Torin. "Tôi nghĩ có thể ông sẽ cần tới sự chỉ đạo của tôi."

Trên màn hình vô tuyến, Thủ tướng Kamin của châu Phi lầm bầm khó chịu. Những người khác vẫn im lặng.

Kai bước tới định ngồi vào chỗ quen thuộc của mình thì bị ông Torin ngăn lại và chỉ về chiếc ghế ở cuối bàn. Chiếc ghế của Hoàng đế. Không còn sự lựa chọn nào khác, Kai đành miễn cưỡng đổi ghế. Anh nhìn lên các khuôn mặt trên màn hình - mặc dù các nhà lãnh đạo của các nước đều đang ở cách xa hàng ngàn dặm và có lẽ cũng giống như anh, đang nhìn chằm

chăm vào mấy cái màn hình treo trên tường, nhưng anh có cảm giác tất cả đều đang tập trung nhìn vào anh, với ánh mắt thiếu thiện cảm.

Anh hăng giọng, cố gắng không tỏ ra nao núng. "Đường truyền này có an toàn không?" anh hỏi, câu hỏi này làm anh nhớ tới câu chuyện về con chip D-COMM mà Cinder tìm thấy ở trong đầu Nainsi. Toàn bộ hệ thống màn hình trong căn phòng này đều được sử dụng loại chip D-COMM để họ có thể thực hiện những cuộc hội đàm quốc tế mà không sợ bị người nào đó nghe trộm được trên mạng. Phải chăng người của Nữ hoàng Levana cài con chip này vào đầu Nainsi cũng vì mục đích đó? Nếu vậy, bọn họ đã biết được những gì?

"Tất nhiên rồi." - Ông Torin nói - "Đường truyền đã được kiểm tra cách đây gần 20 phút, thưa Hoàng tử. Chúng tôi đang thảo luận về mối quan hệ giữa Liên Minh Trái Đất và Vương quốc Mặt Trăng, đúng lúc ngài hạ cố tới tham gia cùng chúng tôi."

Kai vỗ hai tay vào nhau. "À. Ý mọi người đang nói về mối quan hệ với cái bà Nữ hoàng thích nổi cơn tam bành và thường xuyên lôi chiến tranh ra đe dọa mỗi khi không đạt được điều gì như mong muốn, đúng không?"

Không ai cười. Ông Torin nhìn chăm chăm vào anh. "Ngài có cần thêm thời gian không, thưa Hoàng tử?"

Kai hăng giọng. "Xin thứ lỗi. Vừa rồi tôi có phần hơi thất lễ." Anh ngược lên nhìn các vị lãnh đạo của Trái Đất đang theo dõi anh từ cách đó hàng nghìn dặm. Hai tay anh nắm chặt lại ở bên dưới bàn, thấy mình chẳng khác gì một đứa trẻ con đang ngồi trong cuộc họp của cha và các đồng sự.

"Có một điều hiển nhiên là" - Tổng thống Vargas của Hoa Kỳ lên tiếng - "mối quan hệ giữa Trái Đất và Mặt Trăng đã căng thẳng từ nhiều năm nay, và sự lên ngôi của Nữ hoàng Levana chỉ càng khiến cho tình hình xấu đi."

Chúng ta không thể đổ lỗi cho bất kì bên nào, mà điều quan trọng ở đây là phải làm sao để cải thiện nó, trước khi..."

"Trước khi bà ta châm ngòi chiến tranh" - một đại diện vùng đến từ Nam Mỹ nói tiếp - "như Hoàng tử vừa nói."

"Nhưng nếu thông tin trên mạng là đúng" - William, toàn quyền của nước Úc nói - "thì sự liên lạc Trái Đất và Mặt Trăng đã bắt đầu được nối lại. Liệu tin bà Levana đang có mặt tại Trái Đất có phải là thật không? Tôi đã không dám tin vào tai mình khi nghe thấy tin đó."

"Tin đó là thật." - Ông Torin hướng mặt lên màn hình gập đầu nói - "Tàu vũ trụ của Nữ hoàng Levana đã đáp xuống Trái Đất vào chiều hôm qua, và bà Sybil Mira, pháp sư trưởng của Nữ hoàng, đã là khách của chúng tôi suốt hơn hai tuần qua."

"Bà Levana có thông báo về mục đích của chuyến ghé thăm này không?" Thủ tướng Kamin hỏi.

"Bà ấy nói muốn đàm phán và ký một thỏa thuận hòa bình."

Một trong mấy đại diện của Cộng Hòa Hoa Kỳ bật cười ha hả. "Tôi sẽ chỉ tin khi nhìn thấy bản thỏa thuận đó."

Tổng thống Vargas vờ như không nghe thấy lời bình luận đó. "Bà ta chọn thời điểm này chẳng phải hơi đáng ngờ sao? Ngay khi..." Ông không nói tiếp. Mọi người đều đang tránh không nhìn về phía Kai.

"Chúng tôi cũng nghĩ như vậy." - Ông Torin nói - "nhưng lại không thể từ chối lời đề nghị của bà ta."

"Bà ta luôn có xu hướng muốn thảo luận về việc liên minh với Khối Thịnh Vượng các ngài hơn là với bất kì ai trong chúng tôi." - Tổng thống

Vargas nói - "nhưng các yêu cầu của bà ta luôn không thỏa đáng. Lần này các yêu cầu đó có thay đổi không?"

Kai liếc thấy hai vai ông Torin hơi chùng xuống. "Không." - Ông trả lời - "Theo như chúng tôi biết thì các yêu cầu của bà ta vẫn không hề thay đổi. Mục tiêu của bà ta vẫn là một cuộc hôn nhân chính trị với Hoàng đế của Khối Thịnh Vượng."

Mặc dù các khuôn mặt trong phòng và trên màn hình đều đang cố tỏ ra bình tĩnh, nhưng Kai có thể nhận thấy bầu không khí không thoải mái đang ngày càng tăng lên. Hai tay anh nắm chặt đến nỗi lòng bàn tay in đậm các dấu móng tay hình trăng khuyết. Trước giờ anh vẫn luôn xem thường những cuộc họp mang tính ngoại giao kiểu này. Mọi người đều đang có chung một suy nghĩ, nhưng không ai đủ can đảm để nói ra điều đó.

Một mặt họ cảm thương cho số phận của Kai, nhưng mặt khác trong lòng ai nấy cũng đang mừng thầm vì người đó không phải là mình. Họ sẽ nổi giận khi thấy Nữ hoàng Levana cùng sự độc tài của mình can thiệp vào chính sự của Trái Đất, nhưng đồng thời cũng lại tin rằng thà như thế còn hơn là bà ta đem quân đội đánh vào Trái Đất.

"Quan điểm của Khối Thịnh Vượng chúng tôi" - Ông Torin nói tiếp - "cũng không thay đổi."

Ông vừa dứt lời, lập tức nhóm người ở đầu dây bên kia ồ lên.

"Ngài sẽ không kết hôn với bà ta?" Nữ hoàng Camilla của Vương quốc Anh nhú mày hỏi.

"Lập trường của cha tôi về kiểu liên minh chính trị này trước giờ vẫn không thay đổi. Và tôi tin rằng các lý do mà ông đưa ra vẫn có thể áp dụng cho tình hình hiện tại, cũng giống như hồi cuối tuần trước, hồi năm ngoái hay 10 năm về trước. Tôi cần phải đặt lợi ích của quốc gia mình lên hàng đầu."

"Ngài đã bày tỏ quan điểm này với bà Levana chưa?"

"Tôi chưa bao giờ che giấu quan điểm đó với bà ta."

"Và bước tiếp theo của bà ta sẽ là gì?" Thủ tướng Bromstad của châu Âu, một người đàn ông có mái tóc hoa râm và đôi mắt hiền từ lên tiếng.

"Còn có thể là gì khác?" - Kai nói - "Bà ta sẽ tiếp tục đặt lên bàn cân thêm nhiều đề nghị hấp dẫn, cho tới khi chúng ta chịu nhượng bộ."

Mọi người quay sang nhìn nhau trên màn hình. Môi của ông Torin đã trở nên trắng bệch, ánh mắt ông như đang muốn nhắc nhở Kai không nên nóng vội. Anh đoán ông ấy chưa muốn nhắc tới liều thuốc giải, ít nhất là cho tới khi họ vạch ra được bước tiếp theo - nhưng bệnh letumosis đã trở thành đại dịch toàn cầu, ảnh hưởng tới tất cả mọi người trên Trái Đất. Các nhà lãnh đạo các nước có quyền được biết khả năng tồn tại của một liều thuốc giải là hoàn toàn có thật. Nếu Nữ hoàng Levana không lừa anh.

Kai hít một hơi thật sâu rồi đặt hai tay lên bàn. "Bà Levana nói đã tìm ra thuốc giải cho bệnh letumosis."

Cả căn phòng đột nhiên im phăng phắc, ai nấy đều quá sững sờ không thốt nên lời.

"Bà ta đã mang theo một liều thuốc giải và đưa cho tôi. Tôi đã chuyển nó cho đội nghiên cứu của chúng tôi. Hiện tại chúng tôi vẫn chưa thể khẳng định liệu đó có phải là thuốc giải thật không, và nếu nó là thật thì chúng tôi sẽ tìm cách nhân rộng nó ra."

"Và nếu nó không thể nhân rộng thì sao?"

Kai nhìn vào mắt vị toàn quyền nước Úc. Trông ông ấy già hơn cha anh rất nhiều. Tất cả bọn họ đều trông già hơn cha anh. "Tôi không biết." - Kai trả lời - "Nhưng tôi sẽ làm điều tôi phải làm vì Khối Thịnh Vượng." Anh cố

tình nhắn mạnh ba chữ Khôi Thịnh Vượng. Không sai, họ là sáu đồng minh trong một liên minh gọi là Trái Đất. Nhưng ai cũng đều có sự trung thành của riêng mình và Kai không quên lòng trung thành của anh đang hướng về đâu.

"Kể cả như vậy" - Ông Torin tiếp lời Kai - "chúng tôi vẫn hy vọng có thể thuyết phục được bà ta ký vào Hiệp Ước Bremen mà không cần tới cuộc hôn nhân chính trị kia."

"Chắc chắn bà ta sẽ từ chối." - Một đại diện đến từ châu Âu khẳng định - "Chúng ta không nên tự lừa dối mình nữa. Bà ta cũng cứng đầu như..."

"Khôi Thịnh Vượng không phải là hoàng tộc duy nhất mà bà ta mong muốn được gả vào." - Một đại diện của châu Phi lên tiếng. Ông ta nói vậy vì thừa biết họ không phải nước theo chế độ quân chủ nên sẽ không nằm trong danh sách lựa chọn của Nữ hoàng Levana. - "Tôi nghĩ chúng ta nên tìm kiếm thêm nhiều khả năng khác để có thể đưa ra một phương án thỏa đáng với tất cả các quốc gia."

Mọi con mắt trong phòng và trên màn hình lập tức hướng về Nữ hoàng Camilla của Vương quốc Anh, người đang có một con trai đang ở độ tuổi 30 và vẫn chưa lập gia đình - một độ tuổi gần với tuổi của bà Levana hơn là Kai. Bà Nữ hoàng tỏ rõ vẻ không hài lòng khi bị các nước dồn vào thế bị động như vậy. Kai đã phải rất kiềm chế để không lộ vẻ đắc thắng trên khuôn mặt mình.

Tuy nhiên, xét về mặt chính trị, Kai vẫn là sự lựa chọn phù hợp nhất trong mắt Nữ hoàng Levana. Hoàng tử của Vương quốc Anh là con trai thứ ba, trên anh ta còn hai người anh trai nữa nên khả năng anh ta trở thành vua nước Anh là không cao. Trong khi Kai sẽ lên ngôi vào tuần tới.

"Nhờ bà ta từ chối không muốn người khác thì sao?" - Nữ hoàng Camilla nhướn mày hỏi. Khi không thấy ai trả lời bà ta liền nói tiếp - "Tôi

không muốn gây ra cho các vị những lo lắng không cần thiết, nhưng đã ai cân nhắc tới khả năng bà ta tới Trái Đất lần này là để gây áp lực với cuộc hôn nhân này không? Có khi nào bà ta sẽ dùng khả năng của mình để tẩy não Hoàng tử, buộc anh ta phải đồng ý kết hôn với mình?"

Đột nhiên Kai thấy bụng mình nôn nao. "Bà ta có thể làm thế sao?"

Không thấy ai trả lời, anh quay sang nhìn ông Torin chờ đợi.

Phải rất, rất lâu sau mới thấy ông Torin lắc đầu. "Không." - Bản thân ông trông cũng không chắc chắn lắm với câu trả lời của mình - "Về lý thuyết thì có thể, nhưng tôi tin là bà ta sẽ không làm như vậy. Bởi vì để làm như vậy, bà ta sẽ luôn phải ở bên cạnh ngài. Và một khi ngài không còn chịu sự điều khiển của bà ta nữa, ngài có thể chứng minh là cuộc hôn nhân đó không hợp pháp. Bà ta sẽ không mạo hiểm làm như vậy."

"Ý ông là chúng ta hy vọng bà ta sẽ không làm như vậy?" Câu trả lời của ông Torin không hề khiến Kai cảm thấy nhẹ lòng hơn.

"Thế còn con gái của Nữ hoàng Levana, Công chúa Winter, thì sao?" - Tổng thống Vargas hỏi - "Đã có ai nghĩ tới vấn đề này chưa?"

"Con chồng" - Ông Torin sửa lại - "Và Công chúa Mặt Trăng thì có liên quan gì tới việc này?"

"Tại sao chúng ta không tính chuyện hôn sự với Công chúa Mặt Trăng?" - Nữ hoàng Camilla tiếp lời - "Chắc cô ta cũng không thể tệ hơn bà Levana đâu."

Ông Torin chấp hai tay lại trên mặt bàn. "Công chúa Winter là con của người phụ nữ khác, và cha cô ta chỉ là một người lính gác cổng. Cô ta không mang dòng máu hoàng gia."

"Nhưng biết đâu người Mặt Trăng sẽ vẫn chấp nhận cuộc hôn nhân chính trị này?" Mắt Kai sáng lên.

Ông Torin thở dài nhìn Kai. "Về mặt chính trị mà nói thì có thể, nhưng làm như vậy sẽ đẩy Nữ hoàng Levana vào tình thế khó xử. Trong khi điều bà ta mong muốn nhất bây giờ là kết hôn và sinh được người thừa kế để tiếp tục huyết thống của mình. Vì thế, tôi không nghĩ là bà ta sẽ đồng ý gả cô con gái riêng của chồng đi đâu, khi mà bà ta mới là người hưởng lợi nhất từ cuộc hôn nhân này."

"Và không có hy vọng là người dân của Vương quốc Mặt Trăng sẽ chấp nhận Công chúa Winter là Nữ hoàng của mình sao?" Thủ tướng châu Phi hỏi.

"Trừ phi ngài có thể thuyết phục họ từ bỏ lối suy nghĩ cổ hủ đã ăn sâu vào máu thịt họ từ bao đời nay." - Ông Torin nói - "Còn không thì họ mãi mãi tin rằng người thừa kế ngài vàng phải là người có huyết thống hoàng gia."

"Nhờ bà ta không thể có con thì sao? Khi ấy bọn họ sẽ định thế nào?"

Kai nhướn mày chất vấn ông cố vấn trưởng.

"Tôi cũng không rõ." - Ông Torin đáp - "Nhưng tôi tin rằng trong hoàng tộc của bà ta vẫn còn rất nhiều anh em họ hàng xa, đang sẵn sàng để chờ lên ngôi."

"Vậy là nếu bà Levana tái hôn, bà ta sẽ chỉ tái hôn với Hoàng đế của Khối Thịnh Vượng." - Một đại diện của Nam Mĩ nói - "Nhưng Hoàng đế của Khối Thịnh Vượng lại từ chối kết hôn với bà ta. Rõ ràng chúng ta đang rơi vào thế bế tắc."

"Nhờ đâu bà ta sẽ thực hiện lời đe dọa của mình thì sao?" Toàn quyền William nói.

Ông Torin lắc đầu. "Nếu muốn phát động chiến tranh thì bà ta đã làm từ lâu rồi."

"Chúng tỏ tham vọng của bà ta là được trở thành Hoàng hậu." - Toàn quyền William nói tiếp - "Nhưng chúng ta không biết bà ta sẽ làm gì nếu ngài không..."

"Thực ra, chúng tôi đã biết bước tiếp theo của bà ta là gì." - Tổng thống Vargas nặng nề nói - "Tôi e rằng chúng ta không cần phải phỏng đoán xem liệu bà ta có định tiến hành chiến tranh với Trái Đất nữa hay không. Theo thông tin chúng tôi thu thập được thì chiến tranh không chỉ còn là khả năng mà nó sắp xảy ra thực sự."

Các tiếng xì xào đồng loạt nổi lên.

"Nếu phân tích của chúng tôi là chính xác" - Tổng thống Vargas nói - "Bà ta sẽ tiến hành chiến tranh xâm chiếm Trái Đất trong vòng 6 tháng tới."

"Các ngài phân tích dựa trên cơ sở nào?" Kai bần chồn hỏi lại.

"Có vẻ như Nữ hoàng Levana đang xây dựng cho mình một đội quân thiện chiến."

"Lâu nay chúng ta vẫn biết người Mặt Trăng có quân đội mà." - Thủ tướng Bromstad nói - "Tin này không còn là mới nữa. Hơn nữa, dù muốn chúng ta đâu thể yêu cầu họ từ bỏ hoàn toàn quân đội."

"Tôi không phải đang nói về quân đội bình thường của Mặt Trăng, bao gồm binh lính và pháp sư." - Tổng thống Vargas nói - "hay bất kì quân đội nào như ở Trái Đất. Đây là một vài hình ảnh mà các đặc vụ của chúng tôi đã lấy được từ vệ tinh."

Gương mặt của ngài tổng thống mờ đi và thay vào đó là một hình ảnh nhòe nhoẹt, kiểu như được chụp từ một khoảng cách rất xa. Những bức ảnh

chụp từ vệ tinh khi không có ánh sáng Mặt Trời. Mặc dù vậy Kai vẫn có thể nhìn ra từng hàng người đang xếp hàng thẳng tắp. Anh nheo mắt nhìn vào tấm hình tiếp theo - hình ảnh phóng to từ phía sau của bốn người đàn ông - để rồi bàng hoàng nhận ra chúng không phải là con người. Vai của chúng quá rộng, gần như nhô hẳn về phía trước. Lưng của chúng phủ đầy lông.

Một bức ảnh nữa lại hiện lên trên màn hình. Hình ảnh của đám quái thú chụp từ phía trước, với những khuôn mặt biến dạng nửa người nửa thú. Mũi và hàm của chúng lồi ra một cách quái dị. Kai không dám chắc các đốm trắng xung quanh cái miệng rộng ngoác của chúng là gì nhưng anh linh cảm đó là những cái nanh.

"Đám quái thú này là giống gì vậy?" Nữ hoàng Camilla thất kinh hỏi.

"Người Mặt Trăng bị đột biến gen," - Tổng thống Vargas trả lời - "Chúng tôi tin rằng đây chính là một trong những dự án quân sự bí mật của họ, được tiến hành thử nghiệm từ nhiều thập kỷ nay. Theo thống kê sơ bộ của chúng tôi, chỉ riêng căn cứ này đã có khoảng 600 tên, ngoài ra còn rất nhiều căn cứ ngầm khác trong các ống dung nham bên dưới bề mặt Mặt Trăng. Con số có thể lên tới hàng nghìn, hàng vạn."

"Bọn chúng có phép thuật không?" Một đại diện vùng của Canada ngập ngừng lên tiếng.

Tổng thống Hoa Kỳ xuất hiện trở lại trên màn hình. "Chúng tôi không biết. Hiện chúng tôi chưa có thông tin hay hình ảnh nào về việc huấn luyện hay tập trận của chúng, ngoài việc đứng thành hàng và đi ra đi vào cửa hang."

"Bọn chúng là người Mặt Trăng." - Nữ hoàng Camilla nói - "Chừng nào còn sống thì bọn chúng vẫn sẽ sở hữu thứ phép thuật kia."

"Chúng ta không có bằng chứng nào về việc bọn họ thủ tiêu những đứa trẻ sơ sinh không có năng lực." - Ông Torin nói xen vào - "Vì thế thay vì

ngồi đây đưa ra các giả thuyết và phỏng đoán, chúng ta nên lưu ý một điều là Nữ hoàng Levana vẫn chưa hề tấn công Trái Đất, và chúng ta không có bằng chứng nào chứng minh đám quái thú đó được tạo ra để phục vụ cho chiến tranh."

"Ngoài lý do đó ra còn có thể là lý do nào khác?" Toàn quyền William nói.

"Ví dụ như để lấy sức lao động chẳng hạn?" - Ông Torin nhún vai nói. Vị toàn quyền nước Úc cười khẩy nhưng không nói gì thêm - "Tất nhiên, chúng ta vẫn phải chuẩn bị sẵn sàng, trong trường hợp chiến tranh xảy ra. Nhưng từ giờ tới lúc đó, ưu tiên hàng đầu của chúng ta vẫn nên là tạo dựng liên minh với người Mặt Trăng, chứ không phải kì thị và xa lánh họ chỉ vì những nghi ngờ và phỏng đoán."

"Không." - Kai lập tức cắt ngang - "Tôi nghĩ giờ chính là lúc thích hợp cho những nghi ngờ và phỏng đoán."

Ông Torin cau mày. "Hoàng tử."

"Các quý vị đã bỏ qua một điểm rất quan trọng về những bức hình kia."

"Ý ngài là gì?" Tổng thống Vargas hỏi.

"Ông nói có thể bọn họ đã bí mật xây dựng đội quân này từ nhiều thập kỷ nay đúng không?"

"Có vẻ là như vậy."

"Vậy thì tại sao đến giờ chúng ta mới phát hiện ra chuyện đó?" - Anh chìa tay chỉ về phía màn hình - "Hàng trăm gã đứng xếp hàng bên ngoài cửa hang, như thể không có việc gì khác để làm. Chờ đợi để bị chụp ảnh." - Anh đặt tay trở lại lên mặt bàn - "Nữ hoàng Levana cố tình muốn chúng ta nhìn thấy đội quân ma quỷ của bà ta. Bà ta muốn chúng ta phải chú ý."

"Ý ngài là bà ta đang cố hãm dọa chúng ta?" Thủ tướng Kamin hỏi.

Kai nhắm mắt lại, hình ảnh những con quái thú vừa rồi hiện lên trong đầu anh. "Không. Tôi nghĩ bà ta đang cố hãm dọa tôi."

CINDER LỌ LEM

Marissa Meyer
www.dtv-ebook.com

Chap 27

Chiếc tàu lượn dừng lại trước cổng khu cách ly. Cinder lao ra khỏi xe, để rồi phải loạng choạng lùi lại, giơ khuỷu tay lên bịt mũi. Bụng cô nôn nao trước mùi hôi thối của xác người đang phân hủy, xộc lên giữa cái nóng gay gắt của buổi chiều mùa hè. Bên ngoài cửa, một nhóm android y tế đang khiêng từng xác người chất lên tàu lượn, cổ tay người nào người nấy đều có một vết rạch màu đỏ. Cinder nín thở, quay mặt nhìn sang hướng khác và tiến vào bên trong.

Mặt Trời bắt đầu tắt nắng, bầu trời đang dần chuyển từ màu đỏ sang màu hồng và tím sẫm. Trước đó mấy hôm, căn phòng cách ly gần như vẫn còn trống không, vậy mà giờ đã chật cứng người - đủ mọi lứa tuổi và giới tính. Những chiếc quạt trần quay vù vù trên trần nhà không đủ để xua tan cái nóng oi bức, hay mùi tử khí nồng nặc trong phòng.

Các con android y tế đang hối hả đi qua đi lại giữa các giường bệnh, nhưng vẫn không đủ chăm sóc cho tất cả mọi người.

Cinder hít một hơi thật sâu bên dưới lớp tay áo và đi về phía dãy giường của Peony. Cô nhận ra cái chăn thuê màu xanh lá cây của cô em gái liền chạy vội tới. "Peony!"

Khi thấy Peony không động đậy, cô run run chìa tay chạm vào vai cô em. Cái chăn vẫn còn ấm và mềm mại nhưng cơ thể bên dưới nó không hề cử động.

Cinder run rẩy nắm lấy mép chăn và kéo xuống.

Peony rên rĩ phản đối, Cinder thở phào, ngồi sụp xuống cạnh giường.

"Peony ơi, chị đến rồi đây."

Peony nheo mắt nhìn Cinder, hai mắt mờ đục. Khuôn mặt cô bé xám ngoét, môi khô nứt nẻ. Bên dưới làn da tái nhợt, các chấm màu đen trên cổ bắt đầu chuyển sang màu xanh nhạt. Mắt hướng về phía Cinder, Peony khó nhọc rút một tay ra khỏi chăn, để lộ năm đầu ngón tay tím đen.

"Chị biết, chị biết, nhưng mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi." - Cinder run rẩy mở túi quần lấy ra cái găng tay bình thường vẫn luôn gắn chặt với bàn tay phải của cô. Lọ thuốc được cất giữ cẩn thận bên trong một ngón tay - "Chị có cái này cho em. Em có thể ngồi dậy không?"

Peony co ngón tay lại rồi đút xuống dưới chăn. Hai mắt cô bé trống rỗng. Dường như cô bé không hề nghe thấy tiếng Cinder.

"Peony ơi?"

Một tiếng bíp vang lên trong đầu Cinder. Màn hình trên võng mạc cô báo có tin nhắn đến của bà Adri. Một cảm giác bồn chồn, lo lắng dâng trào trong cô.

Cô bỏ qua tin nhắn đó.

"Peony, nghe chị nói này. Chị cần em ngồi dậy. Em có thể làm được không?"

"Mẹ?" Peony thều thào gọi.

"Mẹ đang ở nhà. Mẹ không biết..." Là em đang hấp hối. Nhưng tất nhiên là bà Adri biết. Hẳn là giờ này bà ấy cũng đã nhận được tin nhắn.

Mạch máu trong người cô chảy rần rật, cô cúi xuống, luồn tay xuống dưới vai Peony. "Nào, để chị giúp em."

Nét mặt Peony không hề thay đổi - ánh mắt trống rỗng, vô hồn - nhưng cô bé không hề rên rỉ khi Cinder nâng người cô dậy.

"Chị xin lỗi nếu làm em đau." - Cô khẩn khoản nói - "Nhưng chị cần em uống hết lọ thuốc này."

Một tiếng bíp nữa vang lên, lại là tin nhắn từ bà Adri. Cinder điên tiết tắt luôn mạng, chặn toàn bộ tin nhắn đến.

"Là người ở trong cung điện đưa cho chị. Nó có thể giúp em khỏe lên. Em hiểu chứ?" - Cô hạ giọng nói khẽ, không dám để các bệnh nhân khác nghe thấy. Nhưng ánh mắt của Peony vẫn hoàn toàn trống rỗng - "Đây chính là thuốc giải, Peony ạ."

Peony không trả lời, đầu ngoẹo sang một bên. Cả người cô bé mềm nhũn, nhẹ như một con búp bê bằng giấy.

Cổ họng Cinder đắng nghét. "Không... Peony, em có nghe thấy chị nói gì không?" - Cô hoảng hốt lay Peony - "Em cần phải uống cái này." - Cô cuống cuống mở nắp lọ thuốc giải và kề vào môi Peony. Nhưng cô bé không hề nhúc nhích, thậm chí một cái nhúu mày cũng không - "Peony." - Cinder run rẩy ngửa đầu Peony ra, kề sát lọ thuốc giải vào miệng Peony, không muốn làm rớt dù chỉ một giọt.

Và rồi cô dừng lại. Trái tim cô đau đớn như bị ai đó bóp nghẹt. Đầu cô nặng trĩu vì những giọt nước mắt không thể trào ra. Cô lắc đầu, không muốn chấp nhận sự thật. "Peony, chị xin em."

Không có một âm thanh hay hơi thở nào phát ra từ miệng Peony. Cinder từ từ hạ lọ thuốc giải xuống. Cô gục đầu vào vai Peony, nghiến chặt răng cho tới khi quai hàm cô như muốn gãy làm đôi. Lẫn trong không khí nồng nặc mồ hôi và ẩm mốc, cô vẫn thoáng ngửi thấy mùi xà phòng quen thuộc của Peony từ nhiều ngày trước.

Nắm chặt lọ thuốc giải trong tay, cô từ từ đặt Peony nằm xuống gối. Hai mắt cô bé vẫn đang mở trừng trừng.

Cinder vung tay dấm mạnh xuống giường, làm bắn cả mấy giọt thuốc giải lên ngón cái. Cô nhắm chặt mắt, gục mặt xuống chần. "Peony! Peony!" - Cô rên rĩ kêu lên - "Chị đã giữ lời hứa của mình. Chị đã mang nó đến cho em." - Nhìn khuôn mặt trắng bệch, và đôi mắt vô hồn của cô em gái nhỏ, Cinder gần như muốn bóp nát lọ thuốc trong tay - "Chị cũng đã nói chuyện với Kai. Peony, anh ấy đã hứa là sẽ khiêu vũ cùng em. Anh ấy đã nói như vậy. Em nghe thấy chị nói gì không? Em không thể chết được. Chị đến rồi đây...chị..."

Một cơn đau đầu bất ngờ ập đến, làm cô choáng váng, phải dựa hẳn người vào thành giường để lấy thăng bằng. Cột sống của cô lại như đang có một ngọn lửa thiêu đốt từ bên trong, nhưng lần này nó đã không thể hạ gục cô như hai lần trước. Dường như cô bắt đầu quen với cảm giác đau đớn này.

Và rồi nó cũng nhanh chóng qua đi, để lại trong cô một nỗi đau vô hạn khi nhìn vào đôi mắt mờ đục của Peony. Cô ngẩng đầu lên, run rẩy đóng nắp lọ thuốc giải và cất vào trong túi quần. Sau đó, cô với tay vuốt mắt cho Peony.

Có tiếng bánh xe quen thuộc vang lên, cô quay lại và nhìn thấy một con android y tế đang lừ lừ tiến về phía mình - trên tay nó không hề cầm theo một cốc nước hay cái khăn ẩm. Nó dừng lại bên cạnh giường Peony, mở lồng ngực và rút ra một con dao mổ.

Cinder nhào vội người qua giường, nắm chặt lấy cổ tay Peony. "Không được." Cô gào lên, làm mấy bệnh nhân ở giường bên cạnh phải ngoái đầu nhìn sang.

Đèn cảm biến của con android rọi về phía cô.

"Các người không thể lấy cái này đi được."

Con android từ từ giơ con dao mổ lên. Trên lưỡi dao vẫn còn dính máu khô của những nạn nhân trước đó.

Không nói không rằng, nó dùng bàn tay còn lại nắm lấy khuỷu tay của Peony. "Tôi đã được lập trình..."

"Tôi không cần biết các người được lập trình để làm cái gì. Nhưng riêng trường hợp này thì không được." Cinder giật tay Peony ra khỏi tay con android, vô tình chạm phải cái còng của nó làm cửa một vết dài trên da cô bé.

"Tôi cần phải lấy con chip của cô ấy và đem đi bảo quản." Con android nói và chìa tay ra lại lần nữa.

Cinder nhào hẳn người qua giường, giơ tay bịt đèn cảm ứng của con android và đẩy mạnh nó ra. "Tôi đã nói không được là không được. Hãy để con bé yên."

Con android vung con dao mổ lên chọc thẳng xuống găng tay của Cinder. Tiếng kim loại va vào nhau leng keng. Cinder giật mình lùi lại. Con dao vẫn đang bám lủng lẳng trên găng tay.

Điên tiết, cô rút con dao ra khỏi găng tay và nghiêng răng đâm thật mạnh vào cái đèn cảm ứng của con android. Tấm kính bảo hộ vỡ choang. Ánh đèn vàng lóe lên một cái rồi tắt ngúm. Con android lùi lại, hai cánh tay sắt vung loạn xạ trong không khí, tiếng cảnh báo lỗi và những tiếng bíp bíp liên tục phát ra từ bên trong người con rôbốt.

Vẫn chưa hả cơn giận, Cinder bò qua giường, vung tay đâm thẳng vào đầu con android, khiến nó đổ rầm xuống đất, im lặng, hai tay vẫn đang giật giật.

Cinder ngoái đầu nhìn xung quanh, miệng thở hồng hộc. Bệnh nhân ở mấy giường bên cạnh đã ngồi hết cả dậy, mắt trợn tròn kinh ngạc. Một con android y tế ở cách đó bốn dãy giường thấy thế lập tức tiến về phía cô.

Cinder hít một hơi thật sâu, sau đó cúi xuống nhặt con dao mổ lên. Cô quay lại quỳ xuống bên cạnh Peony - đang nằm bất động giữa đồng chấn nhàu nhĩ, cánh tay bị cào xước, các ngón tay thâm tím buông thõng ở mép giường. "Tha lỗi cho chị nhé." Nói rồi cô nắm lấy cổ tay gầy yếu của cô em gái, và dùng dao rạch một đường lên đó. Máu ứa ra từ cổ tay Peony thấm vào chiếc găng tay của cô. Các ngón tay của Peony khẽ giật giật, lúc lưỡi dao cắt trúng phải gân, làm cô giật nảy mình.

Khi vết cắt đã đủ rộng, cô dùng mũi dao chọc sâu vào bên trong, từ từ rút ra một con chíp hình vuông.

"Chị rất xin lỗi em." Cô thì thầm đặt bàn tay vừa bị rạch xuống bụng Peony và đứng dậy. Khoảng cách giữa cô và con android y tế đang càng lúc càng được rút ngắn.

"Hắt xì, hắt xì, nào chúng mình..."

Cô quay ngoắt người về phía giọng hát trong trẻo vừa cất lên, một tay cầm con dao mổ, tay còn lại nắm chặt con chíp của Peony.

Cậu bé đang nằm ở dãy giường bên cạnh co rúm người khi đôi mắt thất thần của cậu ta nhìn thấy vũ khí trên tay cô. Tiếng hát vừa cất lên đã lập tức im bật. Phải mất một lúc Cinder mới nhận ra cậu bé. Chang Sunto, ở khu chợ. Con trai bà Sacha. Da cậu bé bóng nhẫy, nhể nhại mồ hôi, mái tóc đen bết chặt một bên đầu do nằm quá lâu. Hắt xì, hắt xì, nào chúng mình cùng ngã...

Những người còn đủ sức lực đều đã ngồi hết dậy và đang nhìn chăm chăm vào cô.

Hít một hơi thật nhanh, Cinder lướt tới chỗ Sunto. Cô lấy lọ thuốc ra khỏi túi và ấn vào tay cậu bé. "Uống đi." Cùng lúc con android ý tế cũng vừa lăn tới.

Cinder dùng tay gạt nó sang một bên, làm nó ngã bổ nhào ra đất như một con lật đật. Sunto giương đôi mắt lờ đờ, mê sảng nhìn Cinder. Cậu bé không hề nhận ra cô. "Uống đi!" Cô ra lệnh, rồi không đợi cậu bé kịp phản ứng, cô mở nắp lọ dốc thẳng vào miệng Sunto. Cô đợi cho tới khi môi cậu ngậm lại và nuốt chỗ thuốc kia xuống cổ họng rồi mới quay đầu chạy đi.

Lúc cô lao ra được đến ngoài đường thì thấy tàu lượn của mình đã bị mấy con android ý tế trưng dụng để chở người chết. Cô cầm đầu chạy theo hướng ngược lại.

Cô rẽ vào một con phố và chạy được khoảng bốn dãy nhà thì cô nghe thấy tiếng tàu lượn bay vè vè trên đầu.

"Linh Cinder" - một giọng nói vọng ra từ bên trong tàu lượn - "yêu cầu cô dừng lại và đi theo chúng tôi."

Cinder buột miệng chửi thề. Không phải là họ định bắt cô đấy chứ?

Cô dừng lại, ngược mặt lên nhìn chiếc tàu lượn màu trắng. Đây là tàu lượn của cơ quan thực thi pháp luật, được điều khiển bởi các con android. Làm sao họ có thể tìm ra cô nhanh đến vậy?

"Tôi không hề ăn cắp nó!" - Cô hét lên, giơ nắm tay đang cầm con chip của Peony lên - "Nó thuộc về gia đình của cô bé, chứ không phải các người hay bất kì ai khác!"

Chiếc tàu lượn đỗ xuống trước mặt cô, nhưng không hề tắt máy. Một con android bước xuống khỏi xe, đèn cảm ứng màu vàng quét một dọc từ đầu tới chân Cinder, trên tay nó cầm một khẩu súng bắn điện.

Cô giật mình lùi lại.

"Tôi không hề làm gì sai!" - Cô chìa tay ra giải thích - "Con android y tế đó đã tấn công tôi trước. Tôi chỉ tự vệ thôi."

"Linh Cinder," - cái giọng cơ khí đều đều nói tiếp - "chúng tôi vừa được người giám hộ hợp pháp của cô liên lạc và thông báo về việc cô biến mất khi chưa được cho phép. Cô đã vi phạm Đạo Luật Bảo Vệ Cyborg và bị đưa vào danh sách những cyborg bỏ trốn. Chúng tôi được lệnh bắt giữ cô, bằng vũ lực nếu cần thiết và trao trả lại cho người giám hộ hợp pháp của cô. Nếu cô chịu quy phục trong hòa bình, lần vi phạm này sẽ không bị ghi vào lý lịch của cô."

Cinder cau mày, bối rối. Mồ hôi chảy ròng ròng trên trán cô.

"Khoan đã" - cô từ từ hạ tay xuống - "là bà Adri đã báo mấy người tới bắt tôi?"

CINDER LỌ LEM

Marissa Meyer
www.dtv-ebook.com

Chap 28

Bầu không khí tĩnh lặng đến ngột ngạt trong phòng ăn khiến cho mọi tiếng động trở nên sắc nét, rõ ràng hơn bao giờ hết. Thứ âm thanh duy nhất phát ra là tiếng bát đĩa lạnh canh chạm vào nhau và tiếng bước chân loạt xoạt của những người phục vụ. Chỉ con người mới được phép đặt chân vào phòng ăn ngày hôm nay - một sự nhượng bộ của Hoàng gia với sự nghi kỵ của Nữ hoàng Levana về loài android. Theo cách giải thích của bà ta, việc tạo ra các cảm xúc và suy nghĩ giả tạo cho những cỗ máy là đi ngược lại với nguyên tắc đạo đức của con người và trái với quy luật tự nhiên.

Nhưng Kai thừa hiểu lí do bà ta không thích các cỗ máy android là bởi vì bà ta sẽ không thể tẩy não hay điều khiển chúng.

Ngồi đối diện với bà ta, Kai đã phải khổ sở đánh vật với bản thân để không nhìn vào mắt bà ta - đó vừa là sự căm dỗ vừa là sự cự tuyệt, và cả hai thứ cảm xúc đó đều khiến anh thấy khó chịu. Ngồi kế bên anh là ông Torin, còn kẹp hai bên Nữ hoàng là mục Sybil và gã pháp sư bậc hai. Hai tên cận vệ người Mặt Trăng đứng lùi về phía sau, sát cạnh tường. Kai tự hỏi không biết họ sẽ ăn vào lúc nào, hay thậm chí là họ có cần ăn hay không.

Chiếc ghế của Hoàng đế ở phía đầu bàn sẽ vẫn được bỏ trống cho tới sau lễ đăng quang. Và Kai cũng không muốn nhìn vào chiếc ghế trống đó.

Ngay đến cái cách uống trà của bà ta cũng khoa trương và kiểu cách hơn người khác. Đặt tách trà xuống đĩa, đôi môi quyến rũ của bà ta khẽ cong lên đầy nũng nịu. "Sybil nói với tôi buổi lễ hội sắp tới là một sự kiện được tổ chức hàng năm." Giọng bà ta nghe mượt mà, êm dịu như một điệu hát ru.

"Đúng vậy." - Kai dùng đũa gắp một miếng sủi cảo nhân tôm - "Hằng năm, vào đêm trăng tròn thứ chín."

"Ôi, thật tuyệt vời khi nghi lễ của các ngài được dựa vào chu kì chuyển động của hành tinh chúng tôi."

Kai đã định buông lời chế giễu với từ hành tinh của bà ta nhưng cuối cùng cũng kìm nén được và nuốt ngược nó lại vào trong.

"Buổi lễ hội được tổ chức với mục đích kỷ niệm kết thúc chiến tranh thế giới lần thứ IV." Ông Torin giải thích.

Nữ hoàng Levana tặc lưỡi. "Đó chính là vấn đề khi có quá nhiều nước nhỏ cùng chung sống trên một hành tinh. Quá nhiều chiến tranh."

Có cái gì đó bắn ra trên đĩa ăn của Kai. Anh nhìn xuống và thấy phần nhân bên trong miếng sủi cảo đã bị phòi ra khỏi vỏ, do anh vừa ép quá nhiều lực lên đôi đũa. "Có lẽ chúng tôi nên cảm thấy mừng vì cuộc chiến tranh đã xảy ra, bởi nó buộc các nước phải liên kết lại với nhau thành một khối đoàn kết như hiện nay."

"Tôi thì lại nghĩ nó không gây tổn hại gì lắm tới cuộc sống của người dân." Nữ hoàng Levana nói.

Máu nóng bốc lên ngọn ngụt trong đầu Kai. Hàng triệu người đã chết trong thế chiến thứ IV; hàng chục thành phố sau một đêm chỉ còn là những đồng đống nát - kể cả thành phố rộng lớn như Bắc Kinh. Chưa kể các nguồn tài nguyên thiên nhiên đã bị phá hủy gần như toàn bộ bởi vũ khí hạt nhân và chiến tranh hóa học. Vậy mà bà ta có thể lạnh lùng tuyên bố rằng chiến tranh không gây tổn hại gì tới người dân?

"Ngài muốn dùng thêm chút trà không, thưa Hoàng tử?" Ông Torin cắt ngang luồng suy nghĩ của Kai. Anh giật mình nhận ra này giờ mình đang cầm đũa như cầm một món vũ khí.

Cố nén cơn giận dữ vào trong, anh khẽ dịch người ra đằng sau, để người phục vụ rót thêm trà vào tách.

"Sau khi kết thúc chiến tranh," - Ông Torin nói tiếp - "các quốc gia thuộc Liên Minh Trái Đất đã thống nhất cùng nhau ký Hiệp Ước Hòa Bình Bremen. Và chúng tôi đều hy vọng có thể sớm nhìn thấy chữ kí của bà trên văn kiện này một ngày không xa, thưa Nữ hoàng."

"Ồ, vậy à." - Nữ hoàng Levana mím chặt môi - "Bản Hiệp Ước đó được thảo ra dựa theo lịch sử của các ngài. Nhưng theo như tôi thấy thì cách thức cai trị ở Vương quốc Mặt Trăng chúng tôi có vẻ lý tưởng hơn - một đất nước duy nhất, điều hành bởi một Chính phủ duy nhất. Nó vừa công bằng lại vừa có lợi cho toàn thể người dân."

"Đấy là nếu Chính phủ cầm quyền thực sự công bằng." Kai nói.

Sự khó chịu thoáng vụt qua khuôn mặt xinh đẹp của Levana nhưng nó nhanh chóng được che giấu bởi một nụ cười yếu điệu. "Tất nhiên là công bằng rồi. Lịch sử hàng trăm năm của chúng tôi đã chứng minh, Vương quốc Mặt Trăng chưa từng xảy ra một cuộc nổi loạn nào, dù là nhỏ nhất."

Ngạc nhiên chưa - Kai nghĩ thầm trong bụng. Nếu không phải vì cái nhìn trừng trừng có ý nhắc nhở của ông Torin, chắc anh đã cười phá lên rồi.

"Đó là điều mà mọi nhà lãnh đạo đều mong muốn hướng tới." Ông Torin nói.

Đoạn hội thoại tạm thời bị gián đoạn khi món thứ hai được bưng ra trong những chiếc liễn bằng bạc.

"Nữ hoàng của chúng tôi cũng rất mong muốn có thể tạo dựng một mối liên kết giữa Vương quốc Mặt Trăng và Trái Đất." - Mụ Sybil lên tiếng - "Thật đáng tiếc hai bên vẫn chưa đạt được thỏa thuận nào dưới thời cai trị

của cha ngài, nhưng chúng tôi hy vọng rằng Hoàng tử sẽ cởi mở hơn với các điều kiện của chúng tôi."

Điều duy nhất Kai muốn làm lúc này là nhào sang phía bên kia bàn và đâm cây đũa trên tay vào mắt mục phù thủy kia. Cha anh đã hết lần này đến lần khác thỏa hiệp với người Mặt Trăng, chỉ trừ duy nhất có một điều. Bởi ông biết nó sẽ đặt dấu chấm hết cho sự tự do của người dân của ông. Một cuộc hôn nhân với Nữ hoàng Levana.

Nhưng không ai phản đối những lời vừa rồi của mục Sybil. Kể cả Kai. Hình ảnh của buổi hội đàm chiều nay vẫn đang lớn vờn trong tâm trí anh. Đội quân quái thú của người Mặt Trăng. Đang chờ sẵn.

Điều khiến anh lo lắng không chỉ là những gì anh nhìn thấy, mà còn là những gì anh chưa được nhìn thấy. Nếu suy đoán của anh chính xác thì Nữ hoàng Levana đã cố tình phô diễn đội quân của mình - như một lời đe dọa. Nhưng anh biết bà ta sẽ không chỉ dừng lại ở đó.

Bà ta còn đang che giấu những gì?

Liệu anh có dám mạo hiểm để tìm hiểu sâu hơn không?

Hôn nhân. Chiếm tranh. Hôn nhân. Chiến tranh.

Người phục vụ lần lượt nhắc từng cái nắp bạc ra, mùi tỏi và dầu vừng bốc lên thơm phức.

Kai còn chưa kịp nói lời cảm ơn với người phục vụ phía sau thì đã bị cắt ngang bởi tiếng kêu thảng thốt của bà Nữ hoàng. Bà ta xô ghế đứng bật dậy, làm chiếc ghế đổ rầm xuống sàn.

Giật mình, Kai nhìn theo đôi mắt đang mở trừng trừng của bà ta xuống đĩa thức ăn. Thay vì món mỳ thịt thăn được cắt khúc thành từng miếng nhỏ, một chiếc gương cầm tay bằng bạc hiện lên trên đĩa của bà ta.

"Sao ngươi dám?" Bà ta quắc mắt nhìn vào người phục vụ, một người phụ nữ trung niên, có mái tóc hoa râm - người cũng đang trợn tròn mắt ngạc nhiên không kém.

Mọi người trên bàn ăn thấy vậy cũng lập tức đẩy ghế đứng dậy.

"Nói mau, đồ tiện nhân Trái Đất! Sao ngươi dám sỉ nhục ta như vậy?"

Quá sợ hãi, người phục vụ kia chỉ biết lắc đầu, không thốt ra được lời nào.

"Nữ hoàng..." Kai lên tiếng.

"Sybil!"

"Có thần, thưa chủ nhân."

"Á tiện nhân này dám bất kính với ta. Đó là một hành động không thể tha thứ."

"Thưa Nữ hoàng!" - Ông Torin vội chen vào - "Xin bà hãy bình tĩnh. Chúng ta vẫn chưa biết đó có phải là lỗi của người phụ nữ này hay không. Không nên vội vàng đưa ra kết luận như vậy."

"Vậy thì phải xử mù ta làm gương." - Mụ Sybil lạnh tanh nói - "Để thủ phạm thực sự sẽ phải ngày ngày sống trong mặc cảm tội lỗi. Đó mới chính là sự trừng phạt đáng sợ nhất."

"Đó không phải là cách làm của chúng tôi." - Mặt ông Torin đỏ bừng, giọng ông đầy cương quyết - "Các vị đang ở trong Khối Thịnh Vượng, vì thế các vị sẽ phải tuân thủ luật pháp của chúng tôi."

"Tôi sẽ không tuân theo luật pháp của các người, chừng nào nó còn dung túng cho những hành động phạm thượng kiểu đó." - Nữ hoàng Levana sáng giọng - "Sybil!"

Mụ Sybil đi vòng qua cái ghế đẩu sau lưng bà Nữ hoàng. Bà phục vụ này giờ vẫn đang bò rạp người dưới đất, luôn miệng cầu xin tha thứ.

"Dừng lại! Để bà ta yên!" Kai lao vội tới chỗ mụ Sybil.

Mụ ta cầm con dao trên bàn ăn và hướng chuôi dao về phía người phụ nữ kia. Bà ta vừa khóc vừa run rẩy nhận lấy con dao, miệng vẫn không ngừng cầu xin.

Kai há hốc mồm nhìn bà ta từ từ xoay lưỡi dao vào trong, hai tay nắm chặt lấy cán dao.

Sự hài lòng hiện rõ trên khuôn mặt xinh đẹp, đài các của mụ Sybil.

Người phụ nữ kia run lấy bầy, chậm chậm giơ con dao, chĩa lên mũi dao sáng loáng vào đuôi mắt. "Không," - bà ta rên rỉ - "làm ơn..."

Cả người Kai run lên bần bật, khi anh bàng hoàng nhận ra mụ Sybil đang định ép người phụ nữ kia làm gì. "Là do tôi làm!" Anh đồng dục tuyên bố.

Mọi ánh mắt trong phòng đổ dồn về phía Kai. Cả phòng ăn im phăng phắc, ngoại trừ tiếng khóc nỉ non của bà phục vụ đang quỳ trên sàn.

"Là do tôi làm." Anh nhắc lại, quay sang nhìn Nữ hoàng Levana. Ở bên cạnh, mụ Sybil lặng lẽ quan sát anh, mặt không hề biểu lộ cảm xúc.

Mặt Nữ hoàng tối sầm lại, hai tay co lại thành nắm đấm ở hai bên đùi.

Thấy bà ta không nói gì, Kai liếm môi nói tiếp. "Chính tôi đã yêu cầu nhà bếp đặt tấm gương đó vào khay thức ăn của bà." - Anh ép chặt tay vào người để ngăn không cho chúng run rẩy - "Tôi làm vậy không vì mục đích gì khác, chỉ định đùa vui một chút thôi. Nhưng giờ tôi đã hiểu hành động của mình không đúng, dù là đùa cũng không nên vượt quá ranh giới văn

hóa, tín ngưỡng của người khác. Và tôi chỉ biết nói lời xin lỗi và mong Nữ hoàng lượng thứ." - Sau đó anh nhìn thẳng vào mắt bà ta nói tiếp - "Nhưng nếu như sự tha thứ là một điều quá khó khăn đối với bà, thì ít nhất hãy hướng sự giận dữ của bà vào tôi, chứ không phải người phụ nữ kia. Bà ấy không hề biết gì về việc đó. Nếu muốn trừng phạt hãy trừng phạt tôi."

"Thả mụ ta ra." Nữ hoàng Levana ra lệnh.

Ngay lập tức Kai có cảm giác áp lực không khí trong phòng từ từ giãn ra. Con dao trên tay bà phục vụ rơi xuống đất, bà ta loạng choạng lùi ra đằng sau, nổi kinh hoàng vẫn hằn sâu trên khuôn mặt.

"Tôi đánh giá rất cao sự thành thật của ngài, thưa Hoàng tử." - Giọng Nữ hoàng Levana lạnh lùng và trống rỗng - "Tôi chấp nhận lời xin lỗi của ngài."

"Để tôi sai người đổi đĩa cho bà." Ông Torin với tay đập cái nắp bạc lên đĩa của bà ta, che đi tấm gương.

"Không cần." - Bà ta trả lời - "Tôi hết hứng muốn ăn rồi."

"Thưa Nữ hoàng..."

"Tôi sẽ lui về phòng nghỉ ngơi." - Ánh mắt sắc lạnh, đầy tính toán của bà ta nhìn Kai thách thức - "Tôi hôm nay tôi đã học được một điều vô cùng quý giá về ngài, Hoàng tử trẻ ạ. Hy vọng ngài cũng biết thêm chút ít về tôi."

"Rằng bà thích trị nước bằng nỗi sợ hãi hơn là sự công bằng? Rất tiếc vì đã làm bà thất vọng, thưa Nữ hoàng, nhưng tôi đã biết điều này về bà từ lâu rồi."

"Không phải. Tôi hy vọng ngài nhận ra là tôi hoàn toàn có khả năng lựa chọn trận đánh của mình." - Môi bà ta cong lên - "Nếu đó là điều phải làm

để giành chiến thắng."

Nói rồi bà ta nhẹ nhàng lướt ra khỏi phòng cùng đoàn tùy tùng của mình, như thể chưa có chuyện gì xảy ra. Chỉ tới khi không còn nghe thấy tiếng bước chân của hai tên cận vệ vang lên ngoài hành lang, Kai mới ngồi sụp xuống cái ghế gần nhất, cả người rung lên bần bật.

Ông Torin bước tới dựng lại chiếc ghế đang nằm chỏng chơ trên sàn và ngồi xuống bên cạnh anh. Tiếng thở dài của ông đầy náo nùng. "Chúng ta cần phải tìm ra người đứng sau vụ này. Nếu đó là người trong cung thì cần phải bị đình chỉ công tác, ít nhất là cho tới khi bà ta rời khỏi đây."

Kai ngẩng đầu nhìn vào đĩa thức ăn của bà Nữ hoàng. Sau đó, anh mở cái nắp bạc và cầm cán gương giơ lên quan sát. Nếu nhìn thoáng qua sẽ tưởng nó được làm bằng bạc, nhưng nếu nhìn kỹ, nhất là khi chiếu ra ánh sáng sẽ thấy nó lấp lánh như những viên kim cương nhỏ li ti. Anh mới chỉ nhìn thấy loại chất liệu này một lần trước đây. Trên con tàu vũ trụ của người Mặt Trăng.

Anh ngao ngán lắc đầu, giơ cái gương lên cho ông Torin xem, với dòng chữ cổ quen thuộc của người Mặt Trăng được khắc ở mặt sau gương. "Bí ẩn được giải."

Ông Torin tròn mắt. "Hóa ra bà ta muốn thử ngài."

Kai ném cái gương trở lại bàn rồi giơ tay lên xoa hai bên thái dương. Các ngón tay của anh này giờ vẫn chưa hết run.

"Thưa Hoàng tử," - Có tiếng người vang lên ở ngoài cửa - "Ngài có một tin nhắn khẩn từ Bộ Trưởng Bộ Y Tế."

Kai nhú mày quay ra nhìn người vừa bước vào phòng. "Sao bà ấy không gửi tin nhắn trực tiếp đến cho tôi?" - Anh cúi xuống kiểm tra thắt lưng và chợt nhớ ra bà Nữ hoàng yêu cầu không được mang bất cứ thiết bị

điện tử nào vào phòng ăn. Anh ngồi thẳng người dậy và hỏi - "Tin nhắn gì?"

"Đã xảy ra một cuộc xô nát ở khu cách ly quận 29. Một người lạ mặt đã tấn công hai android y tế, phá hỏng một con và bỏ trốn."

"Là bệnh nhân ở đó à?"

"Chúng tôi hiện vẫn chưa có thông tin chính xác. Người duy nhất có thể nhận diện được hung thủ chính là con android bị phá hỏng. Con còn lại chỉ nhìn thấy từ sau lưng. Vì thế sẽ rất khó để xác định danh tính của kẻ đột nhập. Có điều hình như người đó không bị ốm."

"Tất cả mọi người trong khu cách ly đều bị ốm."

Người kia có vẻ ngập ngừng.

Kai nắm lấy tay ghế. "Chúng ta cần phải tìm ra anh ta. Nếu anh ta bị bệnh..."

"Người đó là nữ giới, thừa Hoàng tử. Và còn một chuyện nữa. Theo như đoạn băng chúng tôi ghi lại được thì cô gái đó đã nói chuyện với một bệnh nhân, vài phút trước khi cô ta tấn công con android y tế đầu tiên. Một cậu bé tên là Chang Sunto. Cậu ấy được chuyển tới khu cách ly ngày hôm qua trong tình trạng bệnh đã chuyển qua giai đoạn hai."

"Và?"

Anh ta hăng giọng nói tiếp, ánh mắt sáng ngời. "Cậu bé đó đang dần hồi phục."

"Từ cái gì? Từ vụ tấn công á?"

"Không phải, thừa Hoàng tử. Từ bệnh letumosis."

CINDER LỌ LEM

Marissa Meyer
www.dtv-ebook.com

Chap 29

Cinder đóng sầm cửa lại, hằm hằm lao vào trong phòng khách. Bà Adri đang ngồi bên cạnh lò sưởi quắc mắt nhìn cô, như thể đã chờ cô này giờ.

Cinder nắm chặt hai tay. "Sao bà dám gọi người tới bắt tôi như bắt một tên tội phạm tầm thường như vậy? Sao bà không nghĩ là có thể tôi đang bận một việc gì đó?"

"Ý cô là sao tôi dám đối xử với cô như đối xử với một đứa cyborg tầm thường đúng không?" - Bà ta khoanh hai tay lại trước ngực - "Bởi vì cô chính là một đứa cyborg tầm thường, thuộc quyền quản lí của tôi. Trách nhiệm của tôi là đảm bảo không để cho cô trở thành mối đe dọa cho toàn xã hội, và càng lúc cô càng lạm dụng các đặc quyền mà tôi đã tốt bụng dành cho cô suốt những năm qua."

"Đặc quyền gì?"

"Tôi đã luôn cho cô sự tự do, làm mọi thứ cô thích, đi bất cứ đâu cô muốn. Nhưng giờ tôi đã phát hiện ra cô không hề biết tôn trọng những giới hạn và trách nhiệm đi kèm với nó."

Cinder nhú mày lúi lúi lại. Lúc này trên tàu lượn về đây, cô đã tập đi tập lại bài diễn thuyết của mình với bà Adri. Nhưng điều cô không ngờ là bà ta cũng đang chuẩn bị sẵn một bài chờ cô ở nhà. "Có phải là vì tôi đã không trả lời tin nhắn của bà không?"

Thay vì trả lời câu hỏi của cô, bà Adri nghiêm mặt hỏi. "Cô đã làm gì ở cung điện ngày hôm nay hả Cinder?"

Tim cô như muốn bắn ra khỏi lồng ngực. "Ở cung điện?"

Cặp lông mày thanh tú của bà Adri nhướn lên.

"Bà đã theo dõi con chíp của tôi."

"Cô đã buộc tôi phải làm thế."

"Tôi đâu có làm gì sai."

"Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi."

Màn hình trên võng mạc cô cảnh báo nồng độ adrenaline trong người cô đang tăng quá cao, cô cần phải bình tĩnh lại. Cinder hít một hơi thật sâu rồi từ từ thở ra. "Tôi đi cùng mọi người tới đó để biểu tình, được chưa? Đấy đâu phải là cái tội?"

"Tôi cứ đinh ninh cô đang ở dưới hầm làm việc, vậy mà cô dám tự tiện lén ra khỏi nhà khi chưa được cho phép, thậm chí không nói với tôi một tiếng. Để làm mấy việc vô bổ như thế, trong khi Peony đang..." - Bà Adri rít lên - "Hôm nay cô đã thuê tàu lượn ra khỏi thành phố, tới một quận ở tận ngoài ngoại ô. Rõ ràng là cô đang muốn bỏ trốn."

"Bỏ trốn? Không phải. Tôi...đó là nơi..." - Cô ngập ngừng phân bua - "Ở đó có một tiệm chuyên bán đồ cũ. Tôi định đi mua ít phụ tùng thay thế."

"Vậy sao? Thế cô lấy đâu ra tiền để thuê tàu lượn?"

Cinder cắn môi nhìn xuống sàn.

Cô nghe thấy tiếng sột soạt ngoài hành lang. Cô lén liếc ra cửa và thấy Pearl đang thập thò nhìn ra từ phòng ngủ.

"Thật không thể chấp nhận được." - Bà Adri thốt lên - "Sau tất cả những gì tôi làm cho cô, hy sinh cho cô, vậy mà cô dám ăn cắp của tôi."

Cinder khó chịu. "Tôi không ăn cắp của bà."

"Còn không à?" - Bà Adri nghiêng răng kèn kẹt - "Một vài đồng univ để đi tàu lượn tôi có thể bỏ qua, nhưng nói cho tôi biết cô lấy đâu ra 600 univ để trả cho cái..." - Bà ta khinh bỉ nhìn xuống chân Cinder - "...chân mới của cô? Tiền đó không phải để trả tiền thuê nhà, mua thức ăn và cho các chi tiêu khác trong nhà thì là tiền gì?"

Cinder lặng thinh.

"Tôi đã cho quét bộ nhớ của Iko. 600 univ chỉ trong một tuần, chưa kể còn dám lấy sợi dây chuyền ngọc trai mà ông Garan đã tặng cho tôi ra để chơi. Rốt cuộc cô còn đang giấu tôi những gì hả Cinder?"

Cinder ép chặt hai tay vào đùi để kiềm chế cơn giận dữ đang trào dâng trong lòng. Nhưng mặt khác cô cũng thấy mừng vì đã không kể cho Iko nghe chuyện cô là người Mặt Trăng. "Tôi không..."

"Tôi không muốn nghe thêm một lời nào nữa của cô. Nếu không phải vì mãi mê rong chơi ở ngoài đường suốt cả ngày hôm nay, có lẽ cô đã biết..." - Bà ta mím chặt môi - "tôi đang có một đám tang cần phải chi trả. Với 600 univ đó tôi sẽ có thể lo cho con gái tôi một tang lễ tươm tất. Và tôi dự định sẽ lấy lại số tiền đó. Chúng ta sẽ bán bớt đồ đạc cá nhân của mình đi để có tiền chuẩn bị cho tang lễ, và cô cũng phải đóng góp một phần."

Cinder nắm chặt lấy tay nắm cửa. Cô rất muốn nói với bà Adri rằng dù bà ấy có làm gì đi chăng nữa cũng không thể mang Peony trở lại, nhưng cô không còn sức lực để làm điều đó. Cô nhắm mắt lại, mệt mỏi gục đầu vào thành cửa.

"Đừng có đứng ở đó và làm ra vẻ như cô hiểu tâm trạng của tôi hiện giờ. Cô không phải là một phần của gia đình này. Cô thậm chí không phải là con người."

"Tôi là con người." Cinder lặng lẽ nói. Cơ giận dữ khi này đã làm cô kiệt sức, cô chỉ muốn bà Adri đừng nói nữa, để yên cho cô về phòng và nằm nghĩ về Peony. Về lọ thuốc giải. Về cuộc bỏ trốn của cô và Iko.

"Không, Cinder. Con người biết khóc."

"Bà..." Cô lặng người, không thốt nên lời.

"Khóc đi. Hãy thử nhỏ một giọt nước mắt cho em gái của cô xem nào. Dù sao tôi cũng đã khóc cạn nước mắt tối hôm nay rồi, giờ đến lượt cô chia sẻ cùng cả nhà..."

"Như thế thật không công bằng."

"Không công bằng?" - Bà Adri gầm lên - "Để tôi nói cho cô nghe thế nào là không công bằng. Cô vẫn sống còn con bé thì không. Đó mới là không công bằng! Đáng ra cô nên chết ngay từ vụ tai nạn đó. Đáng ra họ nên để mặc cho cô chết và để gia đình tôi yên!"

Cinder dậm mạnh chân xuống sàn. "Đừng đổ lỗi cho tôi! Tôi không hề yêu cầu được sống. Tôi không hề yêu cầu được nhận nuôi. Tôi không hề yêu cầu được biến thành cyborg. Tất cả những chuyện đó không phải lỗi của tôi! Kể cả chuyện của Peony hay ông Garan. Tôi không phải là người gây ra bệnh dịch này, tôi không..."

Đột nhiên cô sực nhớ tới lời của bác sĩ Erland. Chính người Mặt Trăng đã mang bệnh dịch này tới Trái Đất. Tất cả là lỗi của người Mặt Trăng. Người Mặt Trăng.

"Sao thế? Mạch điện của cô lại bị chập à?"

Cinder chùng mắt nhìn Pearl sau đó quay sang nói tiếp với bà Adri. "Tôi có thể kiếm lại số tiền đó. Đủ để lo cho Peony một tang lễ tử tế, thậm chí là mua cho em ấy một khu mộ riêng."

"Quá muộn rồi. Cô đã chứng minh cho tôi thấy cô không phải là một phần của gia đình này. Cô đã khiến tôi không thể tin cô." - Bà Adri cúi xuống vuốt lại váy - "Để trừng phạt cho hành vi bỏ trốn và trộm cắp của cô, tôi quyết định cấm cô tham dự buổi khiêu vũ sắp tới ở trong cung."

Cinder cố nén cười. Bà ta nghĩ cô là một con ngốc, đại ngốc chắc?

"Trong thời gian này," - Bà ta nói tiếp - "cô sẽ chỉ được quanh quẩn ở trong nhà và dưới tầng hầm, ngoài thời gian bán hàng ở lễ hội để kiếm tiền bù lại số tiền đã ăn cắp."

Cinder bấm chặt móng tay vào đùi, quá tức giận để cãi lại. Từng thớ cơ, từng dây thần kinh, từng sợi dây điện trong người cô đang run lên vì uất hận.

"Và cô sẽ phải để cái chân lại cho tôi."

Cô sững sốt hỏi lại. "Bà nói gì cơ?"

"Tôi nghĩ như thế là công bằng, bởi suy cho cùng thì cô đã mua nó bằng tiền của tôi. Vì thế tôi có toàn quyền với cái chân đó. Ở một số nền văn hóa, hành vi trộm cắp của cô còn bị chặt tay cơ Cinder ạ. Cô nên thấy là mình may mắn."

"Nhưng đó là chân của tôi!"

"Cô sẽ phải học cách đi bằng một chân cho tới khi tìm được cái thay thế rẻ tiền hơn." - Bà ta bĩu môi nhìn xuống chân Cinder - "Cô không phải là con người, Cinder ạ. Đã đến lúc cô nhận ra điều đó."

Xét về mặt luật pháp, toàn bộ tiền của cô thuộc về bà Adri. Xét về mặt luật pháp, Cinder thuộc về bà Adri. Cô không có quyền, không có tài sản. Cô không là gì hết, ngoài việc là một cyborg.

"Cô có thể đi." - Bà Adri nói - "Trước khi đi ngủ nhớ bỏ cái chân lại ở hành lang."

Cinder nắm chặt hai tay, lồm lũi đi ra ngoài hành lang. Từ trong phòng ngủ, Pearl ngó đầu nhìn ra. Mặt mũi cô ta đỏ ửng vì khóc nhiều.

"Đợi đã, Cinder. Còn một việc nữa."

Cô dừng khựng lại.

"Cô sẽ thấy tôi đã bắt đầu bán đi một vài món đồ không cần thiết. Những món hư hỏng không bán được tôi sẽ để trong phòng cô. Biết đâu cô lại tận dụng được vào việc gì đó."

Đợi bà ta nói xong, Cinder đi thẳng một mạch về phòng, không một lần ngoái lại. Cơ giận dữ như đang muốn nuốt chửng cô. Cô muốn trút cơn thịnh nộ của mình vào ai đó, cô muốn đập phá mọi thứ, nhưng một phần lý trí mách bảo cô: Đó chính là điều bà Adri đang muốn cô làm. Bà ta đang muốn có lí do để cho người bắt cô, để tổng khứ cô ra khỏi căn nhà này, một lần và mãi mãi.

Nhưng Cinder cần thời gian. Cô cần một tuần, hoặc cùng lắm là hai tuần nữa, để hoàn thành xong cái ô tô.

Và sau đó cô sẽ thực sự trở thành một cyborg bỏ trốn và lần này bà Adri sẽ không thể lần ra cô.

Cô bỏ vào phòng, đóng sầm cửa lại và ngồi thụp xuống sàn. Cả người cô run lẩy bẩy vì nỗi tức giận đang chất chứa trong lòng. Cô nhắm chặt hai mắt. Một tuần nữa. Một tuần nữa thôi.

Khi hơi thở của cô đã bình ổn trở lại và các dòng cảnh báo trên võng mạc đã biến mất, cô từ từ mở mắt ra. Phòng cô bừa bộn, bồn thiu - dấu tích của việc vừa bị ai đó lục lọi - đồ đạc vắng mỗi nơi một thứ. Và rồi mắt cô dừng lại ở đồng lộn xộn trên giường.

Tim cô như muốn ngừng đập.

Cô run rẩy bò tới cạnh giường và dùng tay bới trong đồng linh kiện và phụ tùng mà bà Adri vứt lại cho cô. Một cái bánh xe mòn vẹt dính đầy sỏi đá và bùn đất. Một cái quạt đời cũ với một bên cánh bị cong. Hai cánh tay bằng nhôm - một bên cổ tay vẫn đang thắt dải ruy băng bằng nhung của Peony.

Nghiến chặt răng, cô cẩn thận dỡ từng món đồ và phân loại thành từng nhóm. Ngón tay cô run run nhặt từng chiếc đinh vít. Từng mẫu nhựa vỡ. Cô lắc đầu, im lặng cầu nguyện. Vừa tìm cô vừa cầu nguyện.

Cuối cùng cô cũng tìm thấy thứ cô đang muốn tìm.

Cô ngồi sụp xuống sàn nhà thờ phào nhẹ nhõm, hai tay ôm chặt con chip tính cách của Iko vào lòng.

CINDER LỘ LEM

Marissa Meyer
www.dtv-ebook.com

Chap 30

Cinder ngồi trong quầy, chống hai tay lên cằm, nhìn vào cái màn hình khổng lồ ở bên đường đối diện. Cô không thể nghe thấy tiếng bình luận bởi đang có quá đông người đi lại trên đường, hơn nữa cô cũng không cần nghe - anh ta đang đưa tin về lễ hội, tại chính nơi cô đang ngồi. Các hoạt động vui chơi giải trí tập trung phần lớn ở quảng trường chính, cách quầy hàng của cô mấy trăm mét. Dọc hai bên đường là các quầy hàng, cửa tiệm treo cờ hoa rực rỡ. Cinder thấy mừng vì quầy hàng của cô nằm khuất ở một góc, ít bị ai để ý.

Đáng ra hôm nay sẽ là một ngày bận rộn đối với Cinder nếu đem so với các ngày buôn bán bình thường ở chợ - rất đông khách tới tìm mua linh kiện và phụ tùng thay thế cho màn hình cá nhân và android - nhưng cô đã buộc phải từ chối tất cả. Cô sẽ không nhận thêm bất cứ khách hàng nào ở Tân Bắc Kinh. Cô thậm chí đã không có mặt ở đây nếu không phải vì bị bà Adri bắt ép. Sau đó, lấy lí do có việc gấp cần phải đi sắm phụ kiện cho buổi khiêu vũ cùng Pearl, bà ta thân nhiên thả cô ở giữa đường, để mặc cô tập tễnh đi bộ tới quầy hàng. Cinder hiểu đấy chỉ là cái cớ, thực chất bà ta muốn nhìn mọi người xì xào, chỉ trỏ vào đứa con gái một chân, đi khập khiễng - là cô.

Cô không thể nói với bà mẹ kế của mình rằng Linh Cinder, thợ cơ khí nổi tiếng ở Tân Bắc Kinh, đã đóng cửa tiệm.

Bởi vì cô không thể nói cho bà ta biết chuyện cô sắp rời khỏi đây.

Cinder thở dài, nhìn xa xăm vào biển người trước mặt. Cái nắng oi bức của mùa hè cộng với độ ẩm trong không khí cao khiến cho cô càng cảm thấy ngột ngạt, khó chịu. Người cô ướt đầm mồ hôi. Ở phía chân trời, một đám mây đen đang ùn ùn kéo tới, hứa hẹn một trận mưa lớn sắp xảy ra.

Không phải là điều kiện lý tưởng để lái xe.

Nhưng điều đó sẽ không thể ngăn cản cô. Mười hai tiếng nữa thôi, cô sẽ đang trên con đường cao tốc chạy xa bay khỏi thành phố này. Suốt một tuần qua, đêm nào cô cũng chống nạng mò xuống ga-ra sau khi bà Adri và Pearl đã ngủ say. Cuối cùng, sau một tuần làm việc vất vả, đêm hôm qua động cơ xe ô tô đã chịu nổ máy.

Cô đã sử dụng gần một nửa số tiền mà ông Erland đã trả cho cô để mua một can xăng lớn, đủ để cô lái sang tới thị trấn tiếp theo. Đó sẽ là một chuyến đi vất vả. Trên một chiếc xe cà tàng, nồng nặc mùi chuột chết.

Nhưng ít nhất cô sẽ được tự do.

Không - họ sẽ được tự do. Cô, cùng con chip thẻ nhớ của Iko và con chip căn cước của Peony. Cả ba người bọn họ sẽ cùng nhau bỏ trốn, như cô đã từng nói với hai người kia.

Mặc dù cô biết sẽ không bao giờ có thể mang Peony trở lại, nhưng cô hy vọng ít nhất cũng sẽ tìm được một cơ thể cho Iko. Vô một con android giúp việc khác - hoặc thậm chí là một con android hầu gái với thân hình nữ tính và duyên dáng hơn. Cô đoán Iko sẽ rất thích.

Màn hình trước mặt cô thay đổi để chiếu bản tin nổi bật trong tuần. Chang Sunto, cậu bé thần kì. Người đầu tiên sống sót sau khi mắc bệnh dịch. Cậu bé liên tục được mời tham gia các cuộc phỏng vấn, các buổi nói chuyện về sự hồi phục đáng kinh ngạc của mình, và mỗi lần như thế, trái tim silicon của Cinder lại đau nhói, nhớ về Peony.

Ngoài ra họ còn chiếu đi chiếu lại hình ảnh về vụ lộn xộn ở khu cách ly, có điều họ chỉ quay được phần lưng của cô. Hơn nữa, bà Adri quá bận rộn - với buổi khiêu vũ và đám tang mà Cinder không được mời đến dự - nên không hề nhận ra cô gái bí ẩn kia chính là người đang sống cùng nhà với mình. Hoặc là trước giờ bà ta chẳng mấy khi để ý đến cô nên cho dù có xem tin tức cũng không thể nhận ra cô.

Có rất nhiều tin đồn xoay quanh cô gái bí ẩn và sự hồi phục thần kì của Chang Sunto, thậm chí có nhiều người đã nói về chuyện thuốc giải, nhưng không hề có thông báo chính thức nào được đưa ra. Sunto hiện nằm dưới sự giám sát của nhóm nghiên cứu hoàng gia, đồng nghĩa với việc bác sĩ Erland đã tìm được một con chuột bạch mới để chơi. Cinder hy vọng như vậy là đủ với ông, bởi vai trò tình nguyện của cô đã chấm dứt. Cô vẫn chưa nói với bác sĩ điều đó, và luôn cảm thấy tội lỗi khi mỗi sáng thức dậy đều đã thấy có một khoản tiền mới chuyển đến. Bác sĩ Erland đã giữ đúng lời hứa - ông đã lập riêng cho cô một tài khoản liên kết với con chip cá nhân của cô, vì thế chỉ mình Cinder truy cập được vào, ngoài ra không một ai khác có thể động tới số tiền đó, kể cả bà Adri. Ngày nào ông cũng chuyển tiền đều đặn vào tài khoản của cô mà không hề đòi hỏi cô phải làm gì cho mình. Các tin nhắn ông gửi cho cô thường chỉ để nhắc nhở cô không được quay lại cung điện chùng nào bà Nữ hoàng vẫn còn ở đó.

Cinder giơ tay lên gãi cổ, cau mày suy nghĩ. Bác sĩ Erland vẫn chưa có cơ hội giải thích với cô vì sao cô lại đặc biệt đến vậy, khi mà bản thân ông cũng miễn dịch với căn bệnh letumosis. Sự tò mò vẫn còn đó, vẫn đang lớn vồn đầu đó trong đầu cô nhưng nó không mạnh bằng sự quyết tâm muốn bỏ trốn của cô. Đôi khi trong cuộc sống có những bí ẩn không nhất thiết phải tìm lời giải đáp.

Cô mở hộp đựng dụng cụ ra và sắp xếp lại từng thứ, mục đích chính là để cho hai tay có việc để làm. Năm ngày qua do quá nhàn rỗi, cô đã ngồi tỉ

mẫn xếp lại từng cái bu-lông và đinh vít. Và giờ cô sẽ ngồi đếm số lượng và lập một bản kiểm kê điện tử trong đầu.

Đột nhiên, một cô bé với hai bím tóc dài đen nhánh chạy tới trước quầy hàng của cô. "Xin lỗi" - cô bé đặt một cái màn hình nhỏ xíu lên bàn - "chị có thể sửa giúp em được không?"

Cinder uốn oải chuyển từ mặt cô bé xuống cái ốp màu hồng lấp lánh. Cô thử dài cầm nó lên, lật qua lật lại trên tay rồi ấn nút khởi động nhưng màn hình vẫn tối đen. Không nói không rằng cô giơ nó lên đập hai nhát vào cạnh bàn, làm cô bé khách hàng giật thót mình, lùi vội ra đằng sau.

Cinder bấm lại vào nút khởi động. Đèn màn hình bật sáng.

"Em xem lại thử xem." Cô thấy nó trả lại cho cô bé, hai mắt đang sáng bừng lên khi nhìn thấy màn hình hoạt động trở lại. Cô bé nhe răng cười, để lộ hai cái răng sún, rồi lon ton chạy đi, hòa mình vào dòng người hối hả trên đường.

Cinder nằm áp mặt lên bàn, mặt hướng ra ngoài cửa, chăm chú nhìn vào miếng kim loại nhỏ trên tay. Cô ước giá như có Iko ở đây, họ sẽ cùng bình luận với nhau về những người bán hàng rong ở bên đường đối diện. Họ sẽ nói về những nơi họ muốn đi thăm quan - đền Taj Mahal, biển Địa Trung Hải, đường hầm xuyên Đại Tây Dương. Iko chắc chắn sẽ muốn đi mua sắm ở Paris.

Cô rùng mình, gục mặt vào giữa hai cánh tay. Cô sẽ còn bị ám ảnh bởi bóng ma của họ tới bao giờ?

"Cô không sao chứ?"

Cinder giật bản mình, ngẩng đầu lên nhìn. Kai đang đứng ở bên ngoài, một tay chống trên thành cửa, tay còn lại giấu sau lưng. Hôm nay anh lại mặc cái áo hoodie xám giống như lần đầu tiên cô gặp anh. Giữa cái nắng

nóng như đồ lửa của buổi trưa hè, trông anh vẫn chĩn chu và ra dáng một quân vương. Một cơn gió nhẹ thổi qua làm mấy sợi tóc trên trán anh bay bay. Chỉ riêng điều đó thôi cũng đủ khiến trái tim Cinder rung rinh, loạn nhịp.

Cô không đứng dậy, nhưng vẫn thò tay xuống dưới chỉnh lại ống quần, để giấu đi chỗ dây dợ lòng thòng trên bắp chân. Cũng may là giữa họ vẫn còn có tấm khăn trải bàn. "Hoàng tử."

"Nghe này, tôi không có ý dạy cô làm kinh doanh hay gì đâu" - Kai nói - "nhưng cô cũng nên xem xét tới việc lấy tiền công sửa chữa đi, chẳng nhẽ cứ suốt ngày sửa không công thế à?"

Cinder ngẩn người ra mất một lúc mới hiểu Hoàng tử đang nói về chuyện sửa màn hình cho cô bé khi nãy. Bên ngoài quảng trường, trẻ con đang chạy nhảy nô đùa, người lớn tấp nập ra vào các cửa tiệm hoặc dừng lại trước các sạp hàng hóa để mặc cả, mua bán. Ai nấy đều bận rộn với công việc của mình, không hề chú ý tới quầy hàng nhỏ của cô và vị khách mới đến.

"Tôi không có ý dạy ngài làm hoàng tử đâu, nhưng ngài cần đi với cận vệ mới đúng chứ?"

"Tại sao lại phải cần cận vệ sĩ? Ai lại muốn làm hại một người đẹp trai như tôi?"

Khi thấy ánh mắt sừng sốt của Cinder, anh mỉm cười giơ cổ tay trái của mình lên. "Tin tôi đi, họ luôn biết chính xác tôi đang ở đâu, bất kể là khi nào, và tôi luôn cố để không nghĩ tới điều đó."

Cảm thấy mấy ngón tay đang quá thừa thãi, cô mở hộp dụng cụ lấy cái tuốc nơ vít đầu dẹt ra nghịch. "Ngài đang làm gì ở đây thế? Sao ngài không ở trong cung chuẩn bị cho lễ đăng quang sắp tới của mình?"

"Cô tin hay không thì tùy, nhưng hình như cái máy liên lạc của tôi có vấn đề." - Anh rút cái máy ra khỏi thắt lưng và cầm ở tay - "Tôi nghĩ sẽ khó có chuyện máy liên lạc của thợ sửa máy nổi tiếng nhất Tân Bắc Kinh lại bị hỏng, vì thế tôi đoán chắc là do cái của tôi có vấn đề." - Anh bước tới đặt chiếc máy lên bàn và kiểm tra lại màn hình rồi thở dài - "Không, nó không bị làm sao cả. Có lẽ là do cô ấy cố tình lừa tin nhắn của tôi."

"Hoặc là do cô ấy quá bận?"

"Ồ, vậy sao? Trông cô bây giờ cũng bận rộn quá nhỉ."

Cinder đảo tròn hai mắt, không nói gì.

"Tôi có cái này tặng cô." Kai giắt cái máy trở lại thắt lưng rồi chìa bàn tay này giờ vẫn giấu sau lưng ra. Một chiếc hộp mỏng và dài được bọc bằng giấy kim tuyến lấp lánh và thắt nơ trắng. Cái giấy bọc rất đẹp nhưng người bọc nó có vẻ không được khéo tay cho lắm.

Chiếc tuốc nơ vít trên tay cô rơi cái cạch xuống bàn. "Tự dừng sao tặng tôi?"

Gương mặt anh thoáng hiện lên sự tổn thương. "Chẳng nhẽ tôi không thể mua quà tặng cô?" Anh hỏi cô bằng một giọng đau lòng đến mức có thể khiến cho các mạch điện tử trong người cô ngừng hoạt động.

"Không. Nhất là sau khi tôi đã lừa đi 6 tin nhắn của ngài trong tuần vừa rồi. Ngài có bị ngốc không thế?"

"Vậy là cô có nhận được chúng!"

Cô chống hai khuỷu tay lên bàn rồi dựa cằm vào lòng bàn tay. "Tất nhiên là tôi nhận được."

"Thế tại sao cô lại lừa tôi đi? Hay là tôi đã làm gì có lỗi với cô?"

"Không. À, có." Cô nhắm mắt lại, giơ tay xoa thái dương. Cô sẽ biến mất khỏi đây và Kai sẽ tiếp tục sống cuộc sống của anh. Cô sẽ dành toàn bộ phần đời còn lại của mình dõi theo Hoàng tử, không, Hoàng đế Kai. Khi anh đọc các bài diễn văn phát biểu, khi anh đi công du vòng quanh thế giới, khi anh bắt tay và ôm hôn những em bé xinh xắn. Cô sẽ được chứng kiến hôn lễ của anh, những chuyến viếng thăm ngoại giao cùng vợ và con của anh - bởi vì khi điều đó xảy ra, nó sẽ được phát đi toàn thế giới.

Còn anh sẽ quên cô đi. Và đó là một điều nên làm.

Nhưng cô thật ngây thơ khi nghĩ rằng mọi chuyện chỉ đơn giản như vậy.

"Không? Có?"

Cô đã nghĩ tới chuyện đổ lỗi cho bà Adri, bà mẹ kế độc ác đã từ chối không cho phép cô rời khỏi nhà, nhưng... Cô không thể mạo hiểm cho anh hy vọng. Cô không thể mạo hiểm cho bản thân cơ hội để dao động và thay đổi ý định.

"Chỉ là tôi..."

Cô ngậm ngừng. Cô biết mình nên nói với anh sự thật. Anh vẫn nghĩ cô chỉ đơn thuần là một người thợ sửa máy, và anh, có lẽ, sẽ sẵn sàng vượt qua sự khác biệt về giai cấp đó. Nhưng với một cyborg người Mặt Trăng? Thứ người bị căm ghét và khinh thường nhất trong toàn bộ dải thiên hà này? Ngay giây phút anh biết điều đó, anh sẽ hiểu tại sao mình cần phải quên cô.

Và có lẽ anh sẽ nhanh chóng quên cô như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Các ngón tay kim loại của cô giật giật. Bàn tay phải của cô nóng rực bên dưới lớp vải bông.

Tháo găng tay ra và cho anh ta xem.

Cô vô thức sờ xuống mép găng tay và dừng lại ở đó.

Cô không thể. Kai vẫn chưa biết chuyện gì. Và cô không muốn để anh biết.

"Bởi vì ngài cứ liên tục nhắc đi nhắc lại về buổi khiêu vũ ngớ ngẩn đó." Cô lẩm bẩm nói, tự thấy bản thân thật hèn hạ khi thốt ra những lời ấy.

Kai cúi xuống nhìn cái hộp quà trong tay mình. Và rồi hai tay anh buông thõng xuống. "Ôi Cinder, nếu tôi biết cô ghét chuyện tôi mời cô đi chơi đến như vậy thì tôi đã không dám thúc ép cô."

Cinder quay mặt nhìn ra phố, tránh ánh mắt của anh. Giá như anh tỏ ra khó chịu với câu trả lời vừa rồi của cô, dù chỉ là một chút, có lẽ cô đã không cảm thấy áy náy như thế này.

"Thôi được, cô không muốn tham dự buổi khiêu vũ. Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ không nhắc lại chuyện đó nữa."

Cinder cúi xuống mân mê cái găng tay. "Cảm ơn ngài."

Kai đặt hộp quà xuống bàn.

Cô ngọ nguậy trên ghế, lúng túng không biết phải làm thế nào. "Ngài có nhiều việc quan trọng hơn cần phải làm mà đúng không? Ví dụ như điều hành đất nước chẳng hạn?"

"Có thể." Nói rồi anh chống một tay lên bàn và nhào người tới nhìn vào chân Cinder. Cô giật thót mình, kéo ghế ngồi sát vào mép bàn, giấu đi cái chân giả của mình.

"Ngài đang làm gì thế?" Cô hoảng hốt hỏi.

"Cô không sao chứ?"

"Tôi vẫn ổn. Sao ngài hỏi vậy?"

"Lần trước cô đã rất khách sáo, đứng tiếp tôi cả buổi vậy mà hôm nay cô thậm chí còn chẳng buồn đứng lên. Tôi còn đang chuẩn bị tinh thần làm một anh chàng ga-lăng và giục cô ngồi xuống."

"Rất xin lỗi vì đã phá hỏng niềm kiêu hãnh đó của ngài." - Cô ngồi ngả người ra sau ghế - "Nhưng tôi ở đây từ rạng sáng tới giờ nên tôi rất mệt."

"Từ rạng sáng! Giờ mấy giờ rồi?" Anh nhìn xuống tay.

"13:04"

"Cũng đến giờ nghỉ trưa rồi." - Anh nhướn miệng cười - "Có thể cho tôi hân hạnh được mời cô bữa trưa không?"

Cô giật mình ngồi thẳng dậy trên ghế. "Tất nhiên là không."

"Tại sao không?"

"Bởi vì tôi đang làm việc. Tôi không thể bỏ cửa hàng mà đi được."

Anh nhướn mày nhìn xuống đồng bu-lông, ốc vít đang được xếp ngay ngắn thành từng hàng trên bàn. "Cô đang làm việc gì?"

"Xin thưa, tôi đang có một lô hàng lớn sắp được giao tới. Cần phải có người ở đây để nhận nó." Cô tự hào với lời nói dối trơn tru của mình.

"Con android của cô đâu?"

Tim cô thắt lại. "Cô ấy...không có ở đây."

Kai lùi lại một bước rồi ngoái đầu nhìn ra cửa. "Nhờ ai đó ở quầy bên cạnh trông hộ cô một lúc không được à?"

"Tất nhiên là không rồi. Tôi đã phải mất tiền để thuê quầy hàng này. Tôi sẽ không bỏ nó chỉ vì một hoàng tử nào đó xuất hiện."

Kai lại tiến tới gần chỗ cô ngồi. "Tôi không thể mời cô tới buổi...cô biết là gì rồi đấy; tôi không thể mời cô ăn trưa. Trong cung lại đang xảy ra rất nhiều chuyện. Đây có thể là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau."

"Ngài tin hay không thì tùy, nhưng ngay từ đầu tôi đã sớm chấp nhận điều đó."

Kai cúi xuống, chống hai tay lên bàn. Ngón tay anh chạm vào cái đinh ốc gần đó. "Ít nhất cô cũng sẽ theo dõi buổi lễ đăng quang của tôi chứ?"

Cinder ngậm ngừng một lát rồi nhún vai. "Tất nhiên rồi."

Kai gật đầu, nhặt cái đinh ốc lên, xoay qua xoay lại trên tay. "Tối nay tôi sẽ phải ra một thông báo. Không phải tại lễ đăng quang, mà tại buổi khiêu vũ. Về các đàm phán hòa bình mà chúng tôi đã thỏa thuận trong tuần vừa qua. Nó sẽ không được phát sóng bởi vì yêu cầu quái đản không-được-sử-dụng-máy-quay của mẹ Levana. Nhưng tôi vẫn muốn báo cho cô biết."

"Cuộc đàm phán không có tiến triển gì ư?" Cinder lo lắng hỏi.

"Có thể nói như vậy." - Anh lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt buồn rười rượi - "Tôi biết mình thật ngốc. Nhưng một phần trong tôi đã hy vọng rằng nếu tôi có thể tới gặp cô ngày hôm nay, nếu tôi có thể thuyết phục cô đi cùng tôi tối nay, có lẽ tôi sẽ vẫn có thể thay đổi mọi thứ. Thật ngốc nghếch đúng không? Người như mẹ Levana đâu có quan tâm tới việc liệu tôi có tình cảm thực sự với người khác hay không." Anh trả cái đinh vít về chỗ cũ.

Cả người Cinder nóng bừng lên trước những lời vừa rồi của anh, nhưng cô cố gắng không để lộ điều đó ra ngoài. Cô không ngừng nhắc nhở bản thân rằng đây là lần cuối cùng hai người họ gặp nhau.

"Ý ngài là ngài sẽ..." - Cô không dám nói tiếp - "Nhưng còn Nainsi thì sao? Và những điều cô ấy...những điều cô ấy biết?"

Kai đút hai tay vào túi quần, nhún vai nói. "Quá muộn rồi. Kể cả nếu tôi có thể tìm thấy cô ấy. Chuyện đó cũng không thể xảy ra hôm nay, hoặc thậm chí là trước buổi... Và còn thuốc giải nữa. Tôi... Tôi không thể chờ đợi thêm nữa... Đã có quá nhiều người chết rồi."

"Bác sĩ Erland chưa phát hiện được gì mới à?"

Kai chậm rãi gật đầu. "Ông ấy xác định đó đúng là thuốc giải, nhưng ông ấy nói họ không thể nhân bản nó."

"Sao lại thế?"

"Tôi đoán là vì thành phần của nó có một chất nào đấy chỉ có thể tìm thấy trên Mặt Trăng. Thật mỉa mai đúng không? À và tuần trước vừa có một cậu bé được xác định là đã khỏi được bệnh letumosis. Bác sĩ Erland đã cho làm rất nhiều xét nghiệm với cậu bé và có vẻ rất bí mật về chuyện đó. Ông ấy nói tôi không nên đặt hy vọng quá nhiều vào việc bình phục của cậu bé có thể dẫn tới các phát hiện mới. Ông ấy không nói thẳng ra, nhưng...tôi có cảm giác ông ấy cũng đang mất dần hy vọng vào việc tìm kiếm thuốc giải. Tôi đang không nói về thuốc giải của người Mặt Trăng. Và có thể sẽ còn phải mất nhiều năm nữa chúng ta mới có được tiến triển gì đó, và đến khi ấy thì..." - Anh ngập ngừng, mắt nhìn xa xăm - "Tôi không nghĩ là mình có thể giương mắt đứng nhìn nhiều người chết như vậy."

Cinder lí nhí, nhìn xuống hai tay. "Tôi rất tiếc. Tôi ước mình có thể làm được gì đó."

Kai đứng thẳng người dậy. "Cô vẫn nghĩ tới chuyện chuyển tới sống ở châu Âu đấy chứ?"

"Đúng vậy. Tôi quả thực đang có ý định đó thật." - Nói rồi cô hít một hơi thật sâu và hỏi tiếp - "Ngài muốn đi cùng không?"

Kai bật cười. "Cô đùa à? Tất nhiên là muốn rồi. Đây là lời đề nghị tuyệt vời nhất mà tôi từng được nghe."

Cinder mỉm cười ngược lên nhìn anh, nhưng khoảnh khắc hạnh phúc ấy quá ngắn ngủi. Bởi cô hiểu điều đó sẽ không bao giờ xảy ra.

"Tôi phải quay lại cung điện đây." Kai tần ngần nhìn xuống hộp quà. Cinder gần như đã quên băng nó đi. Anh đẩy nó về phía cô, cùng với một hàng bu-lông, đinh vít.

"Không. Tôi không thể."

"Tất nhiên là cô có thể." - Mặt anh có phần ngượng nghịu, nhưng chẳng hiểu sao nó lại càng khiến trái tim Cinder muốn hét lên - "Lúc mua nó tôi đã nghĩ tới buổi khiêu vũ, nhưng....cô có thể để dành nó cho lần sau hoặc bất kì dịp nào cô thấy thích hợp."

Mặc dù vô cùng tò mò muốn biết bên trong đó là cái gì nhưng cô vẫn nghiêng răng đẩy trả nó lại cho khổ chủ. "Không, tôi không thể nhận nó."

Kai đặt một tay lên tay cô - cô có thể cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay anh qua làn vải bông. "Hãy nhận lấy." - Anh mỉm cười, dịu dàng nhìn cô - "Và nhớ tới tôi."

"Cinder, cầm lấy này."

Cinder giật bản mình khi nghe thấy giọng của Pearl, liền rụt vội tay khỏi tay Kai. Pearl thản nhiên dùng tay gạt đồng bu-lông, ốc vít trên bàn xuống vỉa hè rồi đặt phịch mấy cái thùng giấy lên bàn.

"Cất chúng ra đằng sau để không bị ai trộm mất." - Pearl hất hàm ra phía sau - "Tìm chỗ nào sạch sẽ một chút."

Cinder với tay kéo mấy cái hộp về phía mình, tim đập thành thịch. Mọi suy nghĩ lúc này của cô đều đang tập trung ở cái cổ chân trống không. Làm thế nào để cô bê chỗ hộp này đi mà không để lộ ra thân phận thực sự của mình?

"Thế nào, câu trả lời của cô sẽ là không hay là cảm ơn đây?" Kai hỏi.

Cinder nao núng, không biết phải làm gì tiếp theo. Cô chỉ ước giá như Kai đã rời khỏi đây, trước khi Pearl xuất hiện và phá hỏng cuộc gặp mặt cuối cùng của họ.

Pearl giận dữ, hất mái tóc dài ra đằng sau rồi quắc mắt quay ra nhìn anh. "Anh là ai mà dám..." Không kịp nói hết câu, cô ta há hốc mồm sửng sốt.

Kai đút hai tay vào túi quần, ánh mắt không hề che giấu vẻ lạnh lùng và có chút khinh thị.

Cinder siết chặt lấy sợi dây thừng buộc trên mấy thùng giấy mà Pearl vừa đưa. "Hoàng tử, giới thiệu với ngài đây là chị kế của tôi, Linh Pearl."

Kai gật đầu chào, giọng lạnh tanh. "Rất hân hạnh." Miệng Pearl nãy giờ vẫn chưa ngậm lại được, chỉ ú ớ không thành tiếng.

Cinder hăng giọng nói tiếp. "Một lần nữa xin cảm ơn ngài về sự trả công hậu hĩnh này, thưa Hoàng tử. Và...xin chúc ngài mọi điều may mắn tại buổi lễ đăng quang."

Ánh mắt Kai dịu lại khi nhìn từ Pearl sang Cinder. Ngay lập tức Pearl nhận ra giữa Hoàng tử và cô em kế của mình có gì đó không bình thường, nhưng cô ta chưa biết là cái gì. Kai cúi đầu thì thầm vào tai Cinder. "Tôi

đoán đến lúc chúng ta phải nói lời tạm biệt rồi. Còn một điều nữa, lời đề nghị của tôi vẫn giữ nguyên giá trị, nếu cô đổi ý."

Cinder thở phào nhẹ nhõm khi anh chỉ dừng lại ở đó và không giải thích gì thêm. Sau đó anh quay lưng bỏ đi và nhanh chóng biến mất vào biển người bên ngoài.

Pearl vẫn tần ngần nhìn theo bóng của Hoàng tử. Cinder cũng muốn làm như vậy nhưng đã cố kìm lòng để không làm bà chị kể sinh nghi. "Tất nhiên rồi."- Cô nói, như thể chưa hề có chuyện xen ngang khi nãy của Hoàng tử - "Để tôi cất chúng ra cái giá đằng sau."

Pearl kéo giật tay Cinder lại. Hai mắt cô ta mở to như vẫn chưa dám tin đó là sự thật. "Người vừa rồi là Hoàng tử Kai."

Cinder giả vờ dừng dưng. "Tuần trước tôi đã sửa hộ anh ta một con android nên hôm nay anh ta đến để trả tiền."

Lông mày của Pearl xéch ngược lên. Môi mím chặt. Ánh mắt nghi ngờ của cô ta nhìn xuống hộp quà cạnh tay Cinder, rồi không hề ngần ngại chộp lấy nó.

Cinder hoảng hốt nhào người tới giằng lại nhưng Pearl đã kịp nhảy sang một bên. Cô định nhảy lên bàn sống chết với Pearl một phen nhưng rồi chợt nhận ra bây giờ không phải là lúc để xảy ra ẩu đả. Cô đã chờ đợi đến ngày hôm nay, không thể vì một cơn nóng giận mà phá hỏng hết mọi thứ.

Cô im lặng nhìn Pearl thô bạo giật cái nơ trắng vứt xuống sàn đất và xé rách lớp giấy bọc một cách không thương tiếc. Cái hộp bên trong màu trắng tinh. Pearl mở nắp hộp ra.

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Pearl, Cinder cũng cố rướn cổ lên để nhìn nhưng tất cả những gì cô có thể thấy là lớp giấy mỏng bọc bên ngoài một

vật màu trắng, khá mềm mại. Cô chăm chú quan sát biểu cảm trên khuôn mặt Pearl để đoán xem đó là cái gì nhưng chỉ bắt gặp một sự bối rối, khó hiểu.

"Đây là một trò đùa đúng không?"

Cinder không nói gì, chỉ hạ chân xuống khỏi bàn và lùi lại.

Pearl nghiêng cái hộp cho Cinder xem. Bên trong hộp là một đôi găng tay bằng lụa màu ánh bạc. Đôi găng tay đẹp nhất mà Cinder từng được thấy. Nó đủ dài để kéo lên tới khuỷu tay của cô, viền găng tay được đính một hàng ngọc trai làm toát lên vẻ cổ điển sang trọng. Đây là đôi găng tay dành cho một công chúa mới đúng.

Xem ra Pearl nói đúng, đây đúng là một trò đùa.

Pearl bật cười phá lên. "Anh ta không biết đúng không? Anh ta không hề biết về...về thân thế thực sự của cô." - Cô ta lấy đôi găng tay ra khỏi hộp rồi ném cái hộp ra ngoài phố - "Cô đã hy vọng sẽ có chuyện gì xảy ra?" - Cô ta giơ găng tay lên vẫy vẫy - "Cô nghĩ Hoàng tử sẽ thích cô thật à? Cô nghĩ cô sẽ đeo đôi găng tay này đến buổi vũ hội và khiêu vũ cùng Hoàng tử trong bộ..." Pearl liếc nhìn bộ quần áo bẩn thỉu trên người Cinder và rú lên cười.

"Tất nhiên là không rồi." - Cinder nói - "Tôi sẽ không tham dự vũ hội."

"Thế một cyborg cần thứ này để làm gì?"

"Tôi không biết. Tôi không... Anh ta chỉ...."

"Có lẽ cô sẽ nghĩ là chuyện đó không quan trọng." - Pearl tặc lưỡi - "Đúng không? Cô nghĩ là Hoàng tử, không, Hoàng đế của Khối Thịnh Vượng này sẽ đủ can đảm để bỏ qua..." - Cô ta chỉ tay một dọc từ đầu tới chân Cinder- "...các thiếu sót của cô sao?"

Cinder nắm chặt hai tay, cố gắng không để ý tới lời chế nhạo của bà chị kế. "Anh ta chỉ là một khách hàng."

Sự mỉa mai trong ánh mắt Pearl biến mất, thay vào đó là một cái nhìn đầy khinh bỉ. "Không. Anh ta là Hoàng tử. Và nếu anh ta biết sự thật về cô, anh ta thậm chí sẽ chẳng thèm liếc nhìn cô."

Một cơn phẫn uất dâng trào trong lồng ngực Cinder. Cô trừng mắt nhìn Pearl đầy thách thức. "Cùng lắm cũng chỉ giống như cách anh ta vừa làm với chị thôi." Nhưng ngay khi vừa bật ra những lời đó, cô đã lập tức thấy ân hận.

Pearl tức điên lên, ném đôi găng tay xuống đất và dốc toàn bộ hộp dụng cụ trên bàn đè lên nó. Cinder hét lên nhìn đồng dụng cụ của mình văng tung tóe trên đất, bu-lông và đinh vít bắn cả sang đường bên cạnh. Đám đông tò mò bên ngoài dừng lại chỉ trỏ.

"Cô liệu mà dọn dẹp cho xong đồng lộn xộn này trước khi lễ hội kết thúc." - Pearl vênh mặt lên nói - "Tối nay cô còn phải ở nhà giúp tôi chuẩn bị cho buổi vũ hội."

Nói xong cô ta xách túi đồ ngúng nguẩy bỏ đi. Cinder nhẩy vội qua bàn, cúi xuống dựng cái hộp gỗ lên. Nhưng thay vì nhặt lại các món đồ trên đất, việc đầu tiên cô làm là tìm kiếm đôi găng tay đang nằm tít ở dưới đáy.

Đôi găng tay dính đầy cát và bụi bẩn nhưng điều khiến cô đau lòng nhất lại là vết dầu mỡ dính trên đó. Cinder trải nó trên đùi, tìm cách vuốt lại cho phẳng nhưng trái lại chỉ càng làm cho vết dầu mỡ bị loang ra. Mặc dù vậy trong mắt cô nó vẫn rất đẹp. Món đồ đẹp nhất mà cô từng được sở hữu.

Duy chỉ có một điều cô học được sau nhiều năm làm thợ cơ khí, đó là có những vết bẩn sẽ không bao giờ có thể gột sạch.

Các bn vote cho mk nhé!

CINDER LỌ LEM

Marissa Meyer
www.dtv-ebook.com

Chap 31

Cinder đã phải đi bộ một đoạn đường dài để về đến nhà. Bà Adri và Pearl đã rời khu chợ về nhà từ sớm, nóng lòng chuẩn bị cho buổi vũ hội vào buổi tối. Mới đầu Cinder còn lấy đó làm mừng, nhưng sau khoảng một dặm cuộc bộ trên chiếc nạng tự chế - khiến hai tay cô mỏi nhừ, chưa kể còn túi đồ nặng trĩu đeo ở bên hông - cô bắt đầu nguyện rửa bà mẹ kế độc ác với mỗi bước chân tập tễnh của mình.

Nói vậy không có nghĩa là cô nôn nóng muốn trở về nhà. Cô không biết Pearl muốn cô làm gì để chuẩn bị cho buổi khiêu vũ, nhưng cô biết mục đích chính của chị ta là giễu cợt và hành hạ cô. Cô chỉ phải cố chịu đựng một tối nữa thôi. Một tối nữa thôi.

Cô như được bốn chữ đó tiếp thêm sức mạnh, tiếp tục tiến lên phía trước.

Lúc cô về được đến nhà thì đã thấy cái hành lang - bình thường vốn ồn ã, chật ních người qua lại - hôm nay bỗng vắng lặng và yên ắng một cách khác thường. Chứng tỏ mọi người một là vẫn đang ở lễ hội, hai là đang ở trong nhà chuẩn bị cho buổi khiêu vũ. Nhà kế bên cũng đang vọng ra tiếng con gái cười khúc khích, thay vì những tiếng quát tháo, tranh giành nhau thường thấy mọi ngày.

Cinder kẹp hai cái nạng xuống dưới cánh tay đau nhức rồi lần theo bức tường tập tễnh đi vào nhà.

Mới đầu cô còn tưởng hai mẹ con bà Adri không còn ở nhà, cho tới khi nghe thấy tiếng bước chân loẹt xoẹt trong phòng họ ở cuối hành lang. Cinder rón rén đi về phòng và đóng cửa lại, lòng thầm cầu mong từ giờ tới hết buổi tối sẽ không phải chạm mặt mẹ con họ. Đang định tranh thủ đóng gói hành lý thì cô nghe thấy có tiếng gõ cửa.

Cô thở dài, khập khiễng đi ra mở cửa. Pearl đang đứng ở hành lang, trong chiếc váy lụa màu vàng lấp lánh với cái cổ khoét sâu đúng như yêu cầu của bà Adri.

"Cô có cần về nhà muộn thế không?" - Pearl bĩu môi nói - "Chúng tôi sẽ đi ngay khi lễ đăng quang kết thúc."

"Đáng ra tôi có thể về nhà nhanh hơn nếu không phải vì bị ai đó lấy trộm mất cái chân."

Pearl ngưng nguẩy lùi lại, xoay một vòng rồi hờn hờ hỏi Cinder. "Cô thấy sao, Cinder? Liệu Hoàng tử có để ý đến tôi trong bộ váy này không?"

Phải kiểm chế lắm Cinder mới không lao tới bôi hai bàn tay dính đầy dầu mỡ của mình lên váy của chị ta. Thay vào đó, cô chỉ tháo găng tay và đút chúng vào trong túi quần. "Chị nói có việc cần tôi giúp mà, là việc gì thế?"

"Đúng vậy. Tôi cần hỏi ý kiến của cô." - Pearl nhấc váy lên để lộ hai chiếc giày cộc cạch trên đôi chân nhỏ xíu. Bên chân trái của chị ta là một chiếc bốt nhung cao cổ, màu kem. Bên chân phải là một chiếc xăng đan màu vàng buộc dây kim tuyến lấp lánh - "Vì cô khá thân với Hoàng tử nên tôi nghĩ có lẽ cô biết Hoàng tử thích cái nào hơn, đôi bốt nhung màu kem hay đôi xăng đan màu vàng?"

Cinder giả vờ suy nghĩ một lúc rồi nói. "Đôi bốt làm cho cổ chân chị trông bị to."

Pearl cười khẩy. "Bàn chân bọc kim loại mới làm cho cổ chân cô bị to thì có. Cô chỉ đang ghen tị vì tôi có bàn chân đẹp hơn." - Cô ta thở dài tỏ vẻ đầy thương cảm - "Thật đáng tiếc cô sẽ chẳng bao giờ biết được cảm giác đó."

"Tôi cũng mừng cho chị ít nhất cũng tìm được một bộ phận trên cơ thể khiến chị hài lòng."

Pearl hất mái tóc ra đằng sau, nhìn Cinder cười ngạo nghễ. Cô ta thừa hiểu sự giễu cợt của Cinder chẳng hề có cơ sở và điều đó chỉ càng khiến Cinder khó chịu hơn.

"Tôi đã tập đi tập lại từ chiều tới giờ về những điều mình sẽ nói với Hoàng tử Kai tối nay." - Pearl nói - "Tôi dự định sẽ kể cho anh ấy nghe mọi chuyện." - Vừa nói cô ta vừa đung đưa cái váy trong không khí - "Đầu tiên, tôi sẽ kể cho anh ấy nghe về tay và chân giả của cô, để anh ta biết cô là thứ gì ghê tởm như thế nào. Sau đó tôi sẽ khiến cho anh ấy nhận ra rằng tôi mới là người xứng với anh hơn."

Cinder dựa người vào thành cửa, chép miệng nói. "Sao chị không nói với tôi sớm hơn, rằng chị cũng thích Hoàng tử? Chị biết không, trước khi Peony mất, tôi đã nói chuyện với Hoàng tử và anh ấy đã hứa sẽ cùng khiêu vũ với em ấy đêm nay, nếu em ấy qua khỏi. Nếu biết tôi đã nói giùm chị một tiếng với anh ấy, nhưng giờ tôi đoán là quá muộn rồi đúng không? Thật là tiếc!"

Mặt Pearl đỏ lựng lên. "Không được phép nhắc tới tên con bé."

Cinder chớp mắt hỏi lại. "Peony?"

Pearl vẫn mắt nhìn Cinder như muốn ăn tươi nuốt sống. "Chính cô đã giết con bé. Tất cả mọi người đều biết đó là lỗi của cô."

Cinder há hốc miệng trước sự vô lý đến quá quắt của bà chị kế. "Đó không phải là sự thật. Tôi chưa bao giờ bị ốm."

"Là lỗi của cô nên con bé mới mò ra bãi phế liệu. Và lây bệnh ở đó."

Cinder mấp máy môi nhưng không lời nào được thốt ra.

"Nếu không phải vì cô, giờ này con bé sẽ vẫn đang có mặt ở đây và chuẩn bị đi dự buổi khiêu vũ. Vì thế đừng cố tỏ ra là mình có lòng tốt giúp đỡ cho Peony. Nếu thực sự muốn tốt cho Peony đáng lẽ cô nên tránh xa con bé ra." - Hai mắt Pearl rưng rưng - "Giờ cô lại còn tỏ ra là mình quan tâm tới con bé, như thể nó là em gái của cô không bằng. Trong lúc Peony còn chưa biết sống chết thế nào thì cô...đi gặp gỡ với Hoàng tử, tán tỉnh anh ta, mặc dù thừa biết tình cảm của Peony với anh ta. Cô đúng là...không phải con người."

Cinder khoanh hai tay lại trước ngực. "Tôi biết chị không tin nhưng tôi thực sự rất yêu Peony. Tôi yêu thương em ấy như em gái ruột của mình."

Cả người Pearl run lên bần bật, hai tay cô ta nắm chặt lại, cố gắng để không bật khóc. "Cô nói đúng. Tôi không tin cô. Cô là một đứa dối trá, một đứa ăn cắp và cô không quan tâm tới bất kì ai ngoài bản thân cô. Và tôi sẽ nói tất cả những điều đó cho Hoàng tử biết."

Cửa phòng ngủ của bà Adri bật mở, bà ta bước ra trong bộ kimono trắng đỏ thêu hình con sếu. "Hai đứa cãi vã chuyện gì thế? Pearl, chuẩn bị xong chưa con?" Bà ta đưa mắt nhìn Pearl một lượt từ đầu tới chân, xem có còn cần sửa sang gì nữa không.

"Không thể tin được là hai người vẫn định đi dự vũ hội." - Cinder lắc đầu nói - "Mọi người sẽ nghĩ gì khi mà hai người vẫn đang trong thời gian để tang?" Cô biết những lời vừa rồi của mình có phần không công bằng khi cô vẫn nghe thấy tiếng họ khóc nức nở hàng đêm, nhưng hành động của họ

khiến cô không thể chấp nhận được. Kể cả nếu được lựa chọn cô cũng sẽ không tham dự buổi vũ hội đó. Nếu thiếu Peony.

Bà Adri quắc mắt nhìn Cinder rồi lạnh lùng ra lệnh. "Đi rửa tàu lượn đi. Rửa sạch như mới vào đây." - Bà ta nói - "Buổi lễ đăng quang bắt đầu rồi."

Cinder cảm thấy may mắn vì không bị ép ngồi xem buổi truyền hình trực tiếp lễ đăng quang cùng hai mẹ con họ. Không một lời cự nự hay phản kháng, cô xách nạng đi ra cửa.

Một tối nữa thôi.

Ngay khi vừa ra đến thang máy, cô lập tức bật màn hình của mình lên để theo dõi tin tức. Đại biểu và khách khứa đã đến đông đủ và ổn định chỗ ngồi. Không khí trước buổi lễ vô cùng rộn rã và náo nhiệt. Một đoàn các quan chức chính phủ đang đi vào trong cung, vây quanh là một rừng báo chí và máy quay.

Cinder xách theo cái xô và hộp xà phòng bên dưới nhà kho rồi tập tễnh đi về hướng bãi đậu xe, vừa đi vừa nghe phóng viên giải thích về ý nghĩa của các biểu tượng và nghi thức sẽ có trong buổi lễ. Ví dụ như biểu tượng thêu trên hoàng bào của Kai, các biểu tượng in trên những lá cờ sẽ được kéo lên khi anh đọc lời tuyên thệ, số tiếng cồng được vang lên khi Kai tiến lên ngai vàng... Tất cả đều đã được thực hành và truyền lại từ đời này sang đời khác trong nhiều thế kỉ và là sự kết hợp hài hòa của các nền văn hóa đã tạo nên Khối Thịnh Vượng Chung như ngày hôm nay.

Tin tức liên tục được chuyển giữa buổi lễ hội ở trung tâm thành phố và hình ảnh của Kai trước buổi lễ chính thức. Và đó là điều duy nhất thu hút sự chú ý của Cinder trong toàn bộ bản tin. Cô không thể ngừng tưởng tượng ra cảnh mình đang ở trong cung cùng với Kai, chứ không phải trong cái gara chật chội, ẩm thấp này. Cảnh Kai đang bắt tay với một chính khách nào đó. Cảnh Kai đang vẫy tay chào đám đông. Cảnh Kai chốc chốc quay

sang thì thầm với ngài cố vấn trưởng. Cảnh Kai quay sang mỉm cười với cô, hạnh phúc vì có cô ở bên cạnh.

Với cô chỉ cần được nhìn thấy Kai thoáng qua trên màn hình như thế là đủ, cô không hề cảm thấy đau đớn hay oán trách. Bởi cô hiểu thế giới còn có nhiều điều quan trọng hơn đang diễn ra, và nó không hề có chỗ cho nỗi khát khao tự do của cô, sự chế nhạo của Pearl, lời mắng nhiếc của bà Adri, và thậm chí là sự tán tỉnh của Kai dành cho cô.

Khối Thịnh Vượng Chung Phương Đông đang trao vương miện cho vị Hoàng đế mới của mình. Và ngày hôm nay, cả thế giới đang dõi theo sự kiện trọng đại này.

Trang phục của Kai là sự kết hợp của cả truyền thống lẫn hiện đại. Biểu tượng chim bồ câu được thêu trên cổ áo dựng kiểu mandarin tượng trưng cho hòa bình và tình yêu. Trên vai anh là tấm áo choàng màu xanh thẫm, thêu hình sáu ngôi sao bạc, tượng trưng cho hòa bình và sự thống nhất của sáu vương quốc trên Trái Đất, cùng mười hai bông cúc, tượng trưng cho mười hai vùng thuộc Khối Thịnh Vượng Chung nằm dưới quyền cai trị của anh.

Đứng bên cạnh anh là ngài cố vấn trưởng của hoàng gia. Hàng ghế đầu tiên là các quan chức cấp cao trong Chính phủ, sau đó là tới đại diện của các vùng và tỉnh trong khối. Nhưng ánh mắt của Cinder chỉ tập trung vào Kai và cô không nhìn thấy ai khác ngoài anh.

Người cuối cùng tiến vào chỗ ngồi là Nữ hoàng Levana, và hai pháp sư của bà ta. Bà ta đeo một cái mạng trắng, phủ kín từ đỉnh đầu tới khuỷu tay, che đi toàn bộ khuôn mặt của mình. Trông bà ta giống như một bóng ma hơn là một vị khách hoàng gia.

Cinder rùng mình. Cô không hề nghĩ người Mặt Trăng sẽ có mặt tại một buổi lễ đăng quang của người Trái Đất như thế này. Thay vì cảm thấy hy

vọng vào tương lai, sự xuất hiện của bà ta khiến cô bỗng thấy bồn chồn, lo lắng. Dường như bà ta đang muốn chứng minh với mọi người rằng bà ta mới là người sắp lên ngôi.

Nữ hoàng và đoàn tùy tùng của bà ta ngồi xuống hàng ghế danh dự đầu tiên. Những người ngồi xung quanh, mặc dù đã rất cố gắng nhưng vẫn không giấu được vẻ khó chịu khi phải ở gần với người Mặt Trăng.

Buổi lễ đăng quang bắt đầu bằng một hồi trống rền vang.

Hoàng tử Kai quỳ xuống một cái bục bọc lụa, một đoàn người cả nam lẫn nữ lần lượt đi qua đeo lên cổ anh một dải ruy băng, một tấm huy chương hoặc một món đồ trang sức. Mỗi thứ là một món quà tượng trưng - trường thọ, trí tuệ, lòng bác ái, bao dung, tính nhẫn nại và sự vui vẻ. Sau khi tất cả những chiếc vòng kia đã được đeo lên cổ anh, máy quay zoom vào gương mặt Kai. Gương mặt anh bình thản đến bất ngờ, mắt anh hơi sụp xuống nhưng đầu vẫn ngẩng cao.

Theo phong tục, một đại diện của năm vương quốc còn lại sẽ được chọn để tiến hành làm lễ đăng quang cho vị vua mới, như một hành động thể hiện sự kính trọng của mình. Họ đã nhất trí chọn Thủ tướng Bromstad của Liên Hiệp Châu Âu, một người đàn ông cao lớn tóc vàng, có bờ vai rộng. Cinder vẫn luôn cho rằng ông ta trông giống một nông dân hơn là một chính trị gia. Ông ta mở một cuộn giấy kiểu cổ, trong đó ghi toàn bộ những lời hứa mà Kai sẽ phải thực hiện với người dân của mình khi anh chấp nhận vai trò của một hoàng đế.

Hai tay ngài thủ tướng nắm chặt hai đầu cuộn giấy và ông trịnh trọng đọc từng lời tuyên thệ, và Kai nhắc lại theo ông.

"Tôi xin thề sẽ lãnh đạo người dân của Khối Thịnh Vượng Chung Phương Đông theo đúng luật pháp và phong tục đã được truyền lại từ các đời hoàng đế trước." - Anh nói - "Trong vai trò lãnh đạo mới của mình, tôi

sẽ dùng tất cả quyền lực của mình để đẩy mạnh sự công bằng, luôn sẵn sàng lắng nghe, thấu hiểu, hỗ trợ và bảo vệ lợi ích của người dân bằng lòng nhân từ và sự nhân nại, luôn tôn trọng và bảo vệ quyền tự do cá nhân của mỗi người dân, luôn tôn trọng hòa bình giữa các quốc gia. Ngày hôm nay, trước sự chứng kiến của trời đất, tôi xin thề sẽ sử dụng mọi biện pháp để giữ gìn và thúc đẩy sự thịnh vượng của toàn xã hội và mọi cá nhân, để xứng đáng là một vị hoàng đế tốt."

Trái tim Cinder không khỏi thổn thức khi chứng kiến cảnh tượng trên. Chưa bao giờ cô thấy Kai nghiêm nghị và đẹp trai đến vậy. Cô cảm thấy có chút lo lắng cho anh, bởi cô biết anh đang căng thẳng đến mức nào. Nhưng tại giây phút ấy anh không còn là chàng hoàng tử mang con android hỏng đến khu chợ tìm cô, hay chàng trai đã suýt hôn cô trong thang máy.

Anh là Hoàng đế của cô.

Thủ tướng Bromstad ngẩng mặt lên."Tôi xin trịnh trọng tuyên bố Hoàng đế Kaito của Khối Thịnh Vượng Chung Phương Đông. Hoàng đế vạn tuế!"

Đám đông vỡ òa trong tiếng hò reo và cồng hô vang. "Hoàng đế vạn tuế!" Khi Kai đứng dậy, quay lại chào mọi người.

Anh có hạnh phúc với ngôi vị mới của mình không, rất khó để trả lời. Gương mặt anh bình thản, ánh mắt có phần dè dặt giữa tiếng hò reo, chúc tụng không ngớt của đám đông bên dưới.

Sự yên lặng chỉ trở lại với khán phòng khi Kai bước lên bục chuẩn bị cho bài phát biểu đầu tiên của mình trên cương vị tân Hoàng đế.

Con tàu lượn đã được chà sạch bụi bẩn và bùn đất. Cinder xách từng xô nước dội lên con tàu lượn.

Kai đứng im lặng một lúc, mắt nhìn chăm chăm xuống bài phát biểu, hai tay nắm hai bên thành bục. "Tôi rất lấy làm vinh dự." - Anh bắt đầu nói -

"khi ngày đăng quang của mình lại trùng với ngày lễ được trọng vọng nhất trong năm của đất nước chúng ta. 126 năm trước, cơn ác mộng và thảm kịch của thế chiến thứ IV kết thúc, với sự ra đời của Khối Thịnh Vượng Chung Phương Đông. Nhờ sự thống nhất và đồng thuận của rất nhiều dân tộc, nhiều nền văn hóa, và nhiều hệ tư tưởng. Từ đó ngày càng lớn mạnh và phát triển với một niềm tin son sắt rằng cùng với nhau, chúng ta là một thể thống nhất, chỉ có đoàn kết mới đem lại sức mạnh cho chúng ta. Chúng ta yêu thương nhau, không kể những bất đồng. Chúng ta đùm bọc giúp đỡ lẫn nhau, không kể khó khăn. Chúng ta yêu chuộng hòa bình, và căm ghét chiến tranh. Chúng ta chọn ra một người làm hoàng đế để dẫn dắt và ủng hộ chúng ta - không phải cai trị mà để phục vụ." Anh dừng lại.

Cinder tạm dừng màn hình trên võng mạc vài giây để nhìn qua chiếc tàu lượn. Dưới này quá tối để nói cô rửa xe có sạch hay không, mà nếu có bẩn thì cô cũng chẳng quan tâm.

Cô ném cái giẻ lau vào trong xô nước rồi ngồi dựa lưng vào bức tường bê tông đằng sau và tiếp tục theo dõi bài phát biểu của Kai.

"Tôi là cháu trai đời thứ 4 của vị Hoàng đế đầu tiên của Khối Thịnh Vượng." - Kai nói tiếp - "Thế giới đến nay đã thay đổi rất nhiều. Chúng ta tiếp tục phải đối diện với những vấn đề mới, những nỗi đau, mất mát mới. Mặc dù chiến tranh giữa loài người với nhau đã không còn xảy ra trên Trái Đất được 126 năm, nhưng giờ chúng ta đang đối mặt với một cuộc chiến mới. Cha tôi đã không ngừng chiến đấu với bệnh letumosis, thứ bệnh dịch đã tàn phá hành tinh của chúng ta suốt hơn một thập kỉ qua. Nó đã cướp đi sinh mạng của biết bao người vô tội. Chúng ta mất đi gia đình, người thân, bạn bè, hàng xóm, và đồng nghiệp. Và ngoài những mất mát không gì bù đắp nổi đó, chúng ta còn phải đối mặt với sự khủng hoảng và suy thoái về kinh tế, điều kiện sống và phúc lợi xã hội giảm sút. Rất nhiều nơi không có điện để sưởi ấm bởi vì nguồn năng lượng dự trữ đang bị suy kiệt. Đây chính là cuộc chiến tranh chúng ta đang phải đương đầu. Đây chính là cuộc

chiến tranh cha tôi đã luôn nỗ lực để chấm dứt. Và giờ tôi xin thề sẽ tiếp bước chân ông.

Cùng với nhau chúng ta sẽ tìm ra thuốc giải cho căn bệnh này. Chúng ta sẽ chiến thắng được nó. Và chúng ta sẽ đưa đất nước của chúng ta trở về với thời kì đỉnh cao trước kia."

Khán giả bên dưới nồng nhiệt vỗ tay hưởng ứng, nhưng trông nét mặt Kai không có vẻ gì là vui mừng. Trái lại, biểu cảm của anh có phần cam chịu và chán nản.

"Sẽ là thiếu sót" - anh tiếp tục khi đám đông đã trật tự trở lại - "nếu không nhắc tới một loại xung đột thứ hai. Cũng không kém phần nguy hiểm."

Những tiếng xì xào bắt đầu nổi lên. Cinder dựa hẳn đầu ra đằng sau.

"Tôi tin rằng tất cả chúng ta đều nhận thấy mối quan hệ giữa các nước của khối đồng minh Trái Đất và Vương quốc Mặt Trăng vẫn luôn căng thẳng trong nhiều thập kỉ nay. Và tôi tin rằng các vị cũng đã biết, tuần vừa rồi Nữ hoàng Levana, Nữ hoàng của Vương quốc Mặt Trăng đã đích thân tới thăm Trái Đất. Bà là quốc vương đầu tiên của Vương quốc Mặt Trăng đặt chân tới Trái Đất sau gần một thế kỷ, và sự hiện diện của bà mang tới hy vọng về một nền hòa bình thực sự giữa hai hành tinh."

Màn hình zoom rộng ra, chiếu hình ảnh Nữ hoàng Levana ở hàng ghế đầu tiên. Hai tay bà ta chấp lại trên đùi đầy khiêm nhường. Nhưng Cinder biết hành động đó của bà ta chẳng thể lừa được ai.

"Trong những năm tháng cuối đời của mình, cha tôi đã nhiều lần tham gia đàm phán với Nữ hoàng Levana để có thể tiến tới kí kết một thỏa thuận hòa bình giữa hai bên. Nhưng ông đã không còn sống để nhìn thấy kết quả của những cuộc đàm phán đó, và tôi quyết tâm sẽ giúp ông hoàn thành tâm nguyện này. Mặc dù vẫn còn rất nhiều trở ngại trên con đường dẫn tới hòa

bình này, cả hai bên vẫn chưa tìm được tiếng nói chung. Nhưng tôi vẫn chưa từ bỏ hy vọng về một giải pháp có thể đáp ứng được yêu cầu của cả hai bên." Anh dừng lại, hít một hơi thật sâu. Các ngón tay của anh siết chặt lấy thành bục.

Cinder vội nhào người về phía trước, như thể làm như thế có thể giúp cô nhìn thấy Kai rõ hơn. Rõ ràng là anh đang chật vật đấu tranh với những lời sắp phải nói ra tiếp theo.

"Tôi sẽ..." - Anh lại dừng lại, đứng thẳng người, mắt nhìn xa xăm về phía trước - "Tôi sẽ làm điều cần phải làm để bảo đảm sự ấm no và hạnh phúc cho người dân của mình. Tôi sẽ làm điều cần phải làm để đảm bảo sự an toàn cho tất cả mọi người. Đó là lời hứa của tôi."

Nói dứt lời anh bước xuống khỏi bục phát biểu và đi thẳng vào bên trong, trước khi mọi người bên dưới kịp định thần hay vỗ tay hưởng ứng.

Trái tim của Cinder như bị ai đó bóp nghẹt khi màn hình lại chuyển sang đám người Mặt Trăng trên hàng ghế đầu. Tấm voan trắng có thể giấu đi vẻ mặt kiêu ngạo của bà Nữ hoàng, nhưng nụ cười ngạo mạn đang nở trên môi hai kẻ thân cận của bà ta không thể lẫn vào đâu. Bọn họ tin rằng mình đã thắng.

CINDER LỌ LEM

Marissa Meyer
www.dtv-ebook.com

Chap 32

Cinder ngồi thêm khoảng nửa tiếng trước khi tập tễnh quay lại thang máy. Cả tòa nhà đã rộn ràng sức sống trở lại. Cô đi áp sát vào tường, hai cái nạng kẹp sau lưng, nhìn những người hàng xóm nhảy múa trong những bộ quần áo cầu kì, đắt tiền. Một vài ánh mắt thương hại quay sang nhìn Cinder, khi cô cố né để không chạm vào và làm bẩn váy đẹp của họ, còn lại hầu hết đều thờ cô đi.

Sau khi vào đến nhà, cô đóng cửa lại và đứng lặng lẽ ở đó một lúc lâu, tận hưởng sự tĩnh lặng hiếm hoi đã lâu rồi cô không có được. Cô rà soát lại một lượt trong đầu danh sách những thứ cần chuẩn bị, một dòng chữ màu xanh lá cây liên tục chạy qua trước mắt cô. Trong phòng ngủ, cô trải tấm chăn mỏng của mình ra và bỏ vào đấy một ít đồ cá nhân - vài bộ quần áo dính đầy dầu mỡ, mấy món dụng cụ chưa kịp cất trở lại vào hộp, những món quà nhỏ Iko tặng cô trong những năm qua, ví dụ như cái "nhẫn vàng" mà thực chất là một cái long-đen gì.

Cả con chip cá tính của Iko và con chip căn cước của Peony đều được cất cẩn thận trong bấp chân giả của cô, chúng sẽ nằm ở đó cho tới khi cô tìm được "ngôi nhà" mới thích hợp hơn cho chúng.

Cô nhắm nghiền mắt lại, đột nhiên cảm thấy mệt mỏi. Tại sao tự do đang ở ngay trước mắt mà bỗng dưng cô lại chỉ muốn được nằm xuống và chợp mắt một chút? Có vẻ như đây là hậu quả của việc liên tục thức trắng nhiều đêm dài để sửa ô tô.

Lắc mạnh đầu một cái, cô rũ bỏ cảm giác mệt mỏi kia và nhanh chóng sắp xếp nốt đồ đạc, cố gắng không nghĩ tới những rủi ro cô đang sắp phải đối mặt. Lần này cô sẽ thực sự bị coi là một cyborg bỏ trốn. Nếu bị bắt, chắc chắn cô sẽ bị bà Adri tống vào tù.

Cô không dám để cho tay mình dừng lại. Cố gắng không nghĩ tới Iko, người đáng ra giờ này đang phải ở bên cạnh cô. Hay Peony, lí do duy nhất có thể khiến cô muốn ở lại. Hay Hoàng tử Kai.

Hoàng đế Kai.

Cô sẽ không bao giờ còn được gặp lại anh.

Người muốn bỏ đi là cô, vậy mà chẳng hiểu sao cô lại cảm thấy bức bối như thế. Cô đang suy nghĩ quá nhiều. Trước tiên cô cần phải rời khỏi đây. Từng bước từng bước một và rồi mọi thứ cảm xúc phức tạp này sẽ qua đi, sau khi cô đã yên vị ở trong xe. Khoác chiếc tay nải trên vai, cô khập khiễng quay trở lại hành lang và đi xuống nhà kho.

Cô dừng lại một lúc để thở lấy hơi rồi tiếp tục mở nắp hộp dụng cụ cầm tay, trút hết mọi thứ trên bàn vào trong đó. Sau này cô còn nhiều thời gian để phân loại chúng sau. Mặc dù rất tiếc nhưng cô đành phải bỏ tủ dụng cụ lại bởi nó cao tới ngang ngực cô, quá to để nhét vào ô tô. Hơn nữa nếu chở quá nặng sẽ làm cho xe phải hoạt động nhiều hơn, dẫn đến việc tốn nhiều xăng hơn.

Cô quay đầu nhìn lại căn phòng nơi năm năm qua cô đã dành phần lớn thời gian của mình ở đây. Nó thân thuộc với cô còn hơn là căn hộ hiện đại của bà Adri, từ những tấm lưới mắt cáo đến những thùng các tông cũ, bám đầy nấm mốc. Bản thân cô cũng không ngờ mình lại thấy gắn bó với nơi này đến vậy.

Chiếc váy dạ hội của Peony vẫn đang vắt trên cái máy hàn. Nó, giống như tủ dụng cụ, sẽ không đi cùng với cô.

Cô di chuyển tới các giá đựng đồ được kê ở sát cạnh tường và bắt đầu lục lọi, tìm kiếm những linh kiện và phụ tùng thay thế cần thiết cho ô tô và thậm chí là cho bản thân cô, nếu chẳng may có bộ phận nào hỏng hóc. Cô dừng lại khi tay chạm phải một thứ mà cô cứ ngỡ rằng sẽ không bao giờ còn nhìn thấy lại lần nữa.

Bàn chân nhỏ, mòn vẹt của một cyborg 11 tuổi.

Cô nhắc nó ra khỏi giá, nơi ai đó đã giấu tít vào tận bên trong để không ai có thể tìm thấy. Hẳn là Iko đã không nỡ vứt nó đi, như lời dặn của Cinder.

Có lẽ trong suy nghĩ của Iko, đây là thứ gần nhất với một chiếc giày android mà con bé từng được sở hữu. Cinder ôm chặt bàn chân vào lòng. Cô đã từng căm ghét nó biết bao, vậy mà giờ cô lại cảm thấy vui mừng khôn xiết khi tìm lại được nó.

Cô mỉm cười, ngồi xuống ghế một lần cuối rồi tháo găng tay, nhìn chăm chăm vào cổ tay trái, cổ găng hình dung ra con chíp nhỏ đang nằm bên dưới. Ý nghĩ ấy khiến cô chột nhớ tới Peony. Các đầu ngón tay thâm tím của cô bé. Mũi dao cứa vào làn da trắng bệch của cô bé.

Cinder nhắm nghiền hai mắt, cố gắng xua tan những ký ức đau buồn đó. Cô cần phải làm việc này.

Cô cầm lấy con dao ở góc bàn, nhúng vào cốc rượu mạnh rồi đợi một lúc cho nó khô đi. Hít một hơi thật sâu, cô đặt ngửa bàn tay cyborg của mình lên bàn. Cô đã từng nhìn thấy con chíp ấy trên tấm biểu đồ của bác sĩ Erland, cách nếp gấp giữa da và kim loại chưa đầy hai phân. Cái khó là làm sao để moi nó ra mà không vô tình cứa phải những sợi dây quan trọng.

Khi tâm trí cô đã bình ổn trở lại và hai tay cũng đã hết run, cô ấn nhẹ lưỡi dao xuống cổ tay mình. Hơi đau nhưng cô vẫn chịu đựng được. Từ từ. Từ từ.

Một tiếng bíp vang lên làm cô giật nảy mình, buông vôi con dao ra. Cô quay lại nhìn vào mấy giá đồ đạc trên tường, trái tim bỗng thấy nặng trĩu vì sắp phải bỏ chúng lại đằng sau.

Tiếng bíp lại vang lên. Lần này mắt Cinder nhìn xuống cái màn hình cũ vẫn đang dựng ở dưới chân giá. Cô biết nó đã được gắn kết nối với mạng chính, vậy mà cái nút vuông ở góc màn hình đang liên tục phát ra ánh sáng màu xanh nhạt. Lại thêm một tiếng bíp nữa.

Đặt con dao xuống bàn, Cinder đứng dậy khỏi ghế và quỳ xuống trước màn hình.

Một dòng chữ xanh nhạt nhấp nháy.

ĐƯỜNG TRUYỀN TRỰC TIẾP TỪ NGƯỜI SỬ DỤNG KHÔNG XÁC ĐỊNH. CHẤP NHẬN?

Cinder nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh và phát hiện ra con chip D-COMM hôm trước vẫn đang được cắm ở cạnh màn hình. Ở vị trí này, trông nó giống như bao con chip bình thường khác, nhưng cô vẫn nhớ phản ứng của Kai hôm cô miêu tả chất liệu óng ánh như bạc của nó. Một con chip của người Mặt Trăng.

Cô vớ đại một cái giẻ trên giá và rìt vào vết thương còn chưa kịp rỉ máu của mình. "Màn hình, chấp nhận đường truyền."

Tiếng bíp bíp dừng lại. Dòng chữ màu xanh trên màn hình biến mất, thay vào đó là một biểu tượng hình xoáy xoăn ốc hiện lên.

"Xin chào?"

Cinder giật nảy mình.

"Xin chào, xin chào, xin chào - có ai ở đó không?"

Cinder không biết người ở đầu bên kia là ai nhưng nghe giọng nói của cô ta có vẻ đang vô cùng hoảng loạn. "Làm ơn, ai đó làm ơn trả lời tôi đi. Không biết con android chết tiệt đó đâu rồi? XIN CHÀO? CÓ AI NGHE THẤY TÔI NÓI GÌ KHÔNG?"

"Xi-xin ch-chào?..." Cinder nhào hẳn người về phía màn hình.

Cô gái ở đầu bên kia thở hắt ra, lặng thinh một lúc, rồi mới cất giọng nói tiếp. "Xin chào? Cô có nghe thấy tiếng tôi không? Có ai..."

"Có, tôi có nghe thấy tiếng cô. Đợi một chút, hình như dây cáp hình có vấn đề."

"Ôi, cảm ơn trời đất." - Giọng nói kia thốt lên. Cinder buông cái giẻ trên tay ra, đặt úp màn hình xuống nền bê tông, và mở nắp bảng điều khiển - "Tôi còn đang tưởng con chip đó bị hỏng hoặc tôi đã lập trình vào nhầm địa chỉ hay gì đó. Cô có đang ở trong cung không?"

Cinder tìm thấy sợi dây cáp hình bị tuột ra khỏi ổ cắm; chắc nó đã bị rơi ra lúc bà Adri hất văng cái màn hình xuống khỏi tường. Cinder cắm nó lại vào ổ và màn hình vụt sáng.

"Được rồi." Cô lật ngược màn hình lại và không khỏi giật mình khi nhìn thấy cô gái ở phía đầu bên kia.

Cô ấy khoảng tầm tuổi Cinder, sở hữu một mái tóc vàng rực - dài nhất, xoăn nhất và rối nhất mà cô từng thấy. Nó được buộc lại thành một túm lớn ở cạnh vai, cuốn vào một bên cánh tay và tiếp tục thả dài xuống đất.

Nếu không phải vì mái tóc rối bù như tổ quạ kia, cô ấy hẳn sẽ rất xinh đẹp. Với một khuôn mặt hiền hậu hình trái tim, đôi mắt to xanh biếc, và vài đốm tàn nhang lấm tấm trên mũi.

Trông cô ấy khác hẳn với hình dung ban đầu của Cinder.

Và cô ấy cũng ngạc nhiên không kém khi nhìn thấy Cinder, cùng với bàn tay cyborg và cái áo phong lấm lem dầu mỡ.

"Cô là ai?" - Cô gái kia hỏi. Trố mắt nhìn tấm lưới mắt cáo đằng sau lưng Cinder - "Tại sao cô không ở trong cung điện?"

"Tôi không được phép đi." Cinder trả lời. Cô nhíu mày quan sát căn phòng phía sau cô gái, tự hỏi không biết có phải mình nhìn vào một ngôi nhà ở trên Mặt Trăng hay không...nhưng trông nó chẳng có vẻ gì giống một ngôi nhà. Bao xung quanh cô ấy là bức tường kim loại, cùng rất nhiều máy móc, màn hình, máy tính, bảng điều khiển và nút bấm.

Cinder ngồi khoanh chân, gác cái chân không có bàn chân lên trên đùi còn lại. "Cô là người Mặt Trăng đúng không?"

Sự bối rối hiện rõ trên gương mặt của cô gái kia. Thay vì trả lời câu hỏi của Cinder, cô nhoài sát mặt vào màn hình giọng đầy khẩn trương. "Tôi cần phải nói chuyện với ai đó ở cung điện Tân Bắc Kinh ngay lập tức."

"Thế thì sao cô không gọi thẳng tới cung điện?"

"Tôi không thể!" - Cô gái rít lên, làm Cinder giật mình, xem chút ngả ngửa ra đằng sau - "Tôi không có con chip liên lạc toàn cầu - đây là đường truyền trực tiếp duy nhất mà tôi có thể liên lạc với Trái Đất!"

"Cô đích thị là người Mặt Trăng."

"Đó không phải..." Cô gái kia trợn tròn mắt nhìn Cinder.

"Cô là ai?" - Cinder cao giọng hỏi - "Có phải cô đang làm việc cho bà Nữ hoàng không? Có phải chính cô đã cài con chip này vào con android không? Là cô, đúng không?"

Thay vì tỏ ra khó chịu trước câu hỏi dồn dập của Cinder, cô gái kia trông có vẻ sợ hãi. Thậm chí là xấu hổ.

Cinder nghiêng chặt răng, hít một hơi thật sâu rồi gằn giọng hỏi tiếp. "Cô có phải là gián điệp của Vương quốc Mặt Trăng không?"

"Không phải! Tất nhiên là không rồi! Ý...ý tôi là...chỉ một phần thôi."

"Chỉ một phần thôi? Ý cô là sao...?"

"Làm ơn, hãy nghe tôi nói!" - Hai tay cô gái nắm chặt lại, như thể đang phải đấu tranh nội tâm rất nhiều - "Đúng vậy, là tôi đã lập trình cho con chip đó, và tôi quả thực đang làm việc cho Nữ hoàng, nhưng nó không giống như cô nghĩ. Tôi chính là người đã cài đặt các phần mềm gián điệp mà bà Levana đã sử dụng để theo dõi Hoàng đế Rikan suốt nhiều tháng qua, nhưng tôi không có sự lựa chọn nào khác. Bà chủ sẽ giết chết tôi nếu... Và bà ta chắc chắn sẽ giết chết tôi khi phát hiện ra chuyện này."

"Bà chủ nào? Ý cô là Nữ hoàng Levana á?"

Cô gái nhắm chặt mắt lại, mặt nhăn nhó vì đau đớn. Sau đó cô ấy mở mắt ra, hai khóm mắt rưng rưng. "Không. Bà chủ Sybil. Bà ấy là pháp sư trưởng của Nữ hoàng... và là người giám hộ của tôi."

Cinder choàng hiểu ra vấn đề. Ngay từ đầu Kai cũng đã nghi ngờ bà pháp sư trưởng của Nữ hoàng là kẻ đứng đằng sau vụ này.

"Nhưng thực chất bà ấy giống như một kẻ cai ngục hơn là người giám hộ." - Cô nói tiếp - "Và tôi không là gì hết với bà ta, ngoài việc là một tù nhân và một nô lệ." - Giọng cô nghẹn lại ở hai chữ cuối cùng và cô gục mặt vào sợi tóc trên tay khóc nức nở - "Tôi xin lỗi. Tôi rất xin lỗi. Tôi là một đứa con gái xấu xa, vô dụng, đáng nguyên rủa."

Trái tim Cinder thắt lại đầy thương cảm - cô hoàn toàn hiểu được cảm giác làm nô lệ cho người "giám hộ" là như thế nào, nhưng cô chưa bao giờ phải lo lắng về việc có thể bị bà Adri giết. Ngoài đúng một lần bà ta bán cô làm vật thí nghiệm cho trung tâm nghiên cứu.

Cô ghiền chặt răng, cố đè nén sự thương xót đang ngày càng tăng của mình với cô gái kia, và nhắc nhở bản thân rằng cô ta là người Mặt Trăng. Cô ta đã giúp Nữ hoàng Levana theo dõi Hoàng đế Rikan, và Kai. Trong một thoáng cô đã giật mình tự hỏi liệu có phải mình đang bị cô ta điều khiển cảm xúc hay không, nhưng rồi chợt nhớ ra người Mặt Trăng không thể điều khiển người khác qua màn hình.

"Nín! Nín khóc ngay cho tôi!" Cinder chồm tới trước màn hình và quát lên.

Tiếng khóc ở đầu bên kia lập tức im bật. Cô gái ngược đôi mắt to, đắm lệ của mình lên nhìn Cinder.

"Tại sao cô cần phải liên lạc với người trong cung?"

Cô gái co rúm người lại và nước mắt tiếp tục tuôn ra như suối trên mặt cô, kèm theo đó là những tiếng khóc thốn thức. "Tôi cần phải chuyển một tin quan trọng tới Hoàng đế Kai. Tôi cần phải cảnh báo cho ngài ấy biết...rằng ngài ấy đang...gặp nguy hiểm, toàn bộ Trái Đất...đang gặp nguy hiểm...Nữ hoàng Levana...và tất cả là lỗi của tôi. Nếu tôi mạnh mẽ hơn, nếu tôi dám đấu tranh lại, chuyện này đã không xảy ra. Tất cả là lỗi của tôi."

"Ôi giờ ơi, cô làm ơn ngừng khóc một lúc có được không?" - Cinder sốt ruột kêu lên - "Cô bình tĩnh lại và nói rõ cho tôi nghe xem nào. Cô nói Kai đang gặp nguy hiểm nghĩa là sao? Cô đã làm gì?"

Cô gái ngồi co rúm trên ghế, gương ánh mắt van lơn nhìn Cinder, như thể đang cầu xin sự tha thứ của cô. "Tôi là người lập trình của Nữ hoàng. Sở trường của tôi là xâm nhập vào các hệ thống an ninh và hệ thống máy

tính để lấy tin tức." - Giọng cô ấy không hề tỏ ra kiêu căng hay tự phụ - "Vài năm trở lại đây, bà chủ yêu cầu tôi kết nối mọi thông tin về các nhà lãnh đạo của Trái Đất tới thẳng cung điện của Nữ hoàng. Ban đầu đó chỉ là những buổi thảo luận, hội đàm, và trao đổi tài liệu, không có gì đặc biệt. Tất cả những cái đó Hoàng đế của cô đều thông báo đầy đủ với Nữ hoàng, vì thế tôi cũng nghĩ là nó không có hại gì."

Cô gái mê mẩn quấn những lọn tóc dài vào hai bàn tay. "Nhưng rồi bà ta yêu cầu tôi cài đặt chương trình cho một con chip D-COMM để gắn nó vào một android hoàng gia, từ đó có thể theo dõi các hoạt động bên ngoài của Hoàng đế." - Cô ấy ngược mắt lên nhìn Cinder. Sự ăn năn hiện rõ trên khuôn mặt đang đầm đìa nước mắt - "Nếu là bất kì con android nào khác trong cung, có lẽ bà ấy đã không biết chuyện gì. Nhưng giờ thì bà ấy đã biết! Và tất cả là lỗi của tôi!" Cô lại khóc nức lên và dứt ngay cả nắm tóc vào miệng.

"Khoan đã." - Cinder giơ một tay lên - "Chính xác thì bà Levana đã biết được những gì?"

Cô gái bỏ nắm tóc ra khỏi miệng, nước mắt rơi lã chã. "Bà ấy biết mọi thứ mà con android đó biết, mọi thứ mà con android đó đã tìm hiểu. Bà ấy biết Công chúa Selene vẫn còn sống và Hoàng tử, à không Hoàng đế Kai đang đi tìm cô ấy. Bà ấy biết Hoàng đế đang muốn tìm Công chúa Selene và đưa cô ấy lên làm Nữ hoàng Mặt Trăng."

Một nỗi khiếp sợ len lỏi trong người Cinder.

"Bà ấy biết tên của các vị bác sĩ đã giúp cô ấy bỏ trốn. Bà ấy biết danh tính của người phụ nữ già tội nghiệp ở Liên Hiệp Châu Âu, người từng nuôi dưỡng cô ấy trong suốt một thời gian dài... Dựa vào những thông tin đó, Nữ hoàng đã cử người xuống Trái Đất và săn lùng bà ấy. Và khi bọn họ tìm thấy bà ấy..."

"Nhưng bà Levana định làm gì Kai?" - Cinder cắt ngang - "Bà ta đã thắng rồi còn gì. Kai đã nói sẽ chấp nhận mọi điều kiện của bà ta rồi mà?"

"Ngài ấy đã định cướp ngai vàng của bà ta! Cô không hiểu Nữ hoàng, sự thù hận của bà ấy rất kinh khủng. Bà ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho hành động phản nghịch đó. Tôi cần phải thông báo với Hoàng đế, hoặc ai đó ở trong cung. Ngài ấy cần phải biết đó là một cái bẫy."

"Một cái bẫy? Bẫy gì?"

"Việc bà ta muốn trở thành Hoàng hậu! Một khi đã kiểm soát được Khối Thịnh Vượng, bà ấy sẽ sử dụng quân đội của mình để gây chiến tranh với các quốc gia còn lại trên Trái Đất. Và bà ấy chắc chắn sẽ làm được - đội quân của bà ta...đội quân đó..." Cô gái co rúm người lại, gục đầu xuống tay, không dám nói tiếp.

Cinder lắc đầu. "Kai sẽ không bao giờ cho phép điều đó xảy ra."

"Ngay khi bà ấy trở thành Hoàng hậu, ngài ấy sẽ không còn giá trị lợi dụng với bà ấy nữa."

Mạch máu trên đầu Cinder chảy rần rật. "Cô nghĩ... nhưng nếu bà ta giết Kai chẳng phải sẽ càng khiến mọi người nghi ngờ à?"

"Người dân Mặt Trăng đều cho rằng bà ta đã ám sát Nữ hoàng Channary và Công chúa Selene, nhưng họ đâu thể làm gì khác? Họ còn chưa kịp nổi loạn thì đã bị bà ta tẩy não và ngoan ngoãn quy phục rồi."

Cinder đưa tay lên day hai bên thái dương. "Tối nay ngài ấy sẽ tuyên bố chuyện đó tại buổi vũ hội." - Cô lẩm bẫm - "Tối nay ngài ấy sẽ thông báo về dự định kết hôn của mình với bà ta." Tim cô đập thình thịch, hàng trăm thứ suy nghĩ ập đến trong đầu cô.

Bà Levana đã biết anh đang đi tìm Công chúa Selene. Bà ta sẽ cho người giết chết anh. Bà ta sẽ chiếm lấy Khối Thịnh Vượng. Bà ta sẽ tiến hành chiến tranh với... với toàn Trái Đất.

Cô gơ tay ôm chặt lấy đầu khi mọi thứ bắt đầu quay cuồng trước mắt cô.

Cô cần phải cảnh báo anh. Cô không thể để anh đưa ra lời thông báo đó.

Cô có thể gửi tin nhắn qua mạng cho anh, nhưng liệu anh có kịp đọc nó trước khi diễn ra vũ hội hay không?

Vũ hội.

Cinder cúi xuống, nhìn vào bộ quần áo nhem nhuốc của mình. Vào cái cổ chân trống không của mình.

Bộ váy dạ hội của Peony. Cái chân cũ Iko đã giữ lại. Đôi găng tay lụa trắng.

Cô ngẩng vội đầu lên. "Tôi sẽ đi." - Cô run rẩy vịn vào giá đỡ và đứng dậy - "Tôi sẽ đi tìm anh ấy."

"Hãy cầm theo con chíp." - Cô gái trên màn hình nói - "Đề phòng trường hợp chúng ta cần phải liên lạc với nhau. Và... làm ơn đừng nói cho họ biết về tôi. Nếu bà chủ của tôi mà biết..."

Không đợi cô gái nói dứt lời, Cinder cúi xuống rút con chíp ra khỏi ổ. Màn hình trước mặt cô vụt tắt.

CINDER LỌ LEM

Marissa Meyer
www.dtv-ebook.com

Chap 33

Cô trượt chiếc váy lụa qua đầu mà có cảm giác da thịt mình ngứa ngáy, khó chịu như đang chạm vào lá cây thường xuân. Cô nhìn chăm chăm xuống chiếc váy thướt tha trên người, xuống những hạt ngọc trai nhỏ xíu viền ở cổ tay và cổ áo. Đây không phải là váy của cô. Cô chỉ là một kẻ giả mạo, một kẻ mạo danh trong chiếc váy này.

Điều lạ lùng là nhìn những nếp nhăn nhàu nhĩ như da mặt ông lão trên chiếc váy lại khiến tâm trạng cô khá hơn rất nhiều.

Cô cầm lấy cái chân cũ trên giá - thứ đã gắn bó với cô suốt từ năm 11 tuổi, sau một cuộc đại phẫu thuật mà đến bản thân cô cũng không còn nhớ. Cô đã thề sẽ không bao giờ động vào nó một lần nào nữa, nhưng lúc này đây cô đang nâng niu nó như thể nâng niu một món đồ thủy tinh dễ vỡ vô cùng quý giá. Hơn nữa, nó đủ nhỏ để xỏ vừa đôi bốt của Peony.

Cinder ngồi xuống ghế và khẩn trương lấy tuốc nơ vít lắp bàn chân giả vào chân. Nó vẫn nhỏ và không thoải mái như hồi xưa, nhưng ít ra nó có thể giúp cô đứng vững bằng hai chân.

Đôi găng tay lụa quá mềm mại, quá tinh tế, quá mỏng manh, Cinder chỉ lo sẽ móc vào đầu đó và làm hỏng nó. Ít nhất nó cũng không còn quá trắng hay quá sạch nên cô cũng không phải quá lăn tăn về việc nó không phù hợp với bộ váy nhàu nhĩ của mình.

Với bộ dạng của cô bây giờ, sẽ là may mắn nếu họ chịu mở cửa cho cô vào.

Nhưng trước tiên cứ tới được đó đã rồi cô sẽ tính tiếp.

Thang máy trống không khi cô đi xuống bãi đậu xe dưới tầng hầm. Cô cầm váy chạy thật nhanh tới chỗ ô tô, tiếng giày gõ lộc cộc trên sàn bê tông, vừa chạy cô vừa cố gắng để không vấp vào cái chân giả quá nhỏ và làm bong gân cái chân thật còn lại. Do không có nhiều thời gian nên cô chỉ kịp gắn tạm bợ vào cổ chân và giờ cô có cảm giác như đang kéo theo một cái chặn giấy. Chỉ mới đi xuống hầm thôi mà người cô đã đầm đìa mồ hôi, nhưng chính ý nghĩ về Kai và điều anh sắp tuyên bố tối hôm nay đã tiếp thêm cho cô sức mạnh để tiến lên phía trước. Chiếc xe ô tô màu cam của cô đang bị kẹt giữa hai chiếc tàu lượn bóng bảy mạ crôm. Về cơ bản là nó không thuộc về nơi này.

Hơn ai hết Cinder quá hiểu cảm giác lạc lõng đó.

Cô chui vào trong xe, và ngay lập tức được chào đón bởi mùi rác và nấm mốc. Cũng may là cô đã thay được cái đệm xe và bọc nó bằng một cái chăn cũ, nên không phải lo sẽ ngồi lên phân chuột hay chỗ thức ăn thừa mà chúng tha về. Nhưng cô không bảo vệ được cái váy của Peony khỏi vết bùn đất trên sàn xe và khung cửa.

Cô thò tay xuống bên dưới vô lăng và cầm lấy mấy sợi dây mà cô đã giật sẵn ra từ trước. Cô mò mẫm tìm sợi dây đánh lửa màu nâu.

Cô nín thở chạm hai đầu dây vào nhau.

Không có gì xảy ra.

Mồ hôi chảy ròng ròng trên trán cô. Cô lại chạm hai sợi dây vào nhau một lần nữa. Và một lần nữa. "Làm ơn đi, làm ơn đi, làm ơn đi."

Một tia lửa lóe lên từ đầu sợi dây, kèm theo đó là tiếng nổ ì ầm của động cơ.

"Được rồi!" Cô nhấn bàn chân xuống chân ga, rồ ga lên, và cảm nhận được chiếc xe bắt đầu rung lên bần bật.

Cinder thở phào nhẹ nhõm, sau đó ấn chân còn lại vào chân côn, và gạt cần số - làm đúng các bước theo bảng hướng dẫn cách lái xe mà cô đã tải về cách đây một tuần và ngày ngày chăm chỉ nghiên cứu.

Làm sao để điều khiển nó ra khỏi ga-ra hóa ra là phần khó khăn nhất, còn khi đã ra được đến ngoài đường thì mọi chuyện lại khá đơn giản. Cô chỉ cần bám theo các cột đèn sáng trưng trên đường, mặc dù toàn bộ đèn xe của cô đã bị vỡ hoặc cháy hết. Do trước giờ chỉ quen di chuyển bằng tàu lượn trên không nên Cinder đã khá bất ngờ khi thấy đường phố vừa xóc vừa lấm rác. Nhưng bù lại cô cảm thấy tràn trề năng lượng với mỗi lần đánh lái, mỗi cái nhấn ga, mỗi lần gạt cần số và tiếng lốp xe ken két trên mặt đường.

Một cơn gió nhẹ lùa qua cánh cửa sổ vỡ, trêu đùa mái tóc của Cinder. Mây đen đã kéo vào đến bên trong thành phố, và đang trôi hững hờ trên nóc các tòa nhà chọc trời. Ở hướng đường chân trời còn lại, bầu trời vẫn thoáng đặng và đang khoe ra vầng trăng tròn vẫn vật thứ chín trong năm. Một khối cầu hoàn hảo giữa bầu trời đen kịt. Một con mắt huyền ảo đang nhìn thẳng về phía cô. Nhưng nó không hề khiến Cinder nao núng, cô nhấn hết chân ga và cho xe phóng như bay về phía cung điện.

Cinder mỉm cười, tự hào với những gì mình đã làm được với con xe cũ rích này. Cô đã cứu sống nó và giờ nó đang trả nợ cho cô. Cô đã có thể cùng nó rời khỏi đây và không bao giờ nhìn lại. Nhưng cô đã không làm thế.

Bóng cung điện thấp thoáng đặng xa, chênh vênh trên vách núi cao, nhìn xuống toàn cảnh thành phố.

Mưa bắt đầu rơi lộp độp lên tấm kính ô tô chẳng chịt các vết rạn nứt.

Cinder nắm chặt lấy vô lăng cho xe chạy lên con đường ngoằn ngoèo, uốn khúc dẫn vào cổng chính của hoàng cung. Cả con đường vắng tanh không một bóng tàu lượn - chứng tỏ cô là vị khách cuối cùng có mặt tại buổi vũ hội ngày hôm nay.

Mưa càng lúc càng lớn, giống như đang có người cầm cả cái vòi nước xối thẳng vào cửa kính ô tô, làm cả xe và người ngồi trong xe ướt lướt thướt. Không có cần gạt nước, đèn xe lại bị hỏng, cả thế giới như biến mất đằng sau tấm kính chắn gió.

Cinder đạp mạnh chân phanh.

Không có gì xảy ra.

Hoảng hồn, cô giật mạnh phanh tay và một bóng đen lù lù hiện ra trước mắt cô. Cinder hét ầm lên, giơ tay ôm lấy mặt.

Chiếc xe đâm sầm vào gốc cây anh đào, làm cả người Cinder lao về phía trước, đập vào cái vô lăng, cũng may là trước đó cô đã nhớ thắt dây an toàn. Tiếng kim loại kêu rảng rặc xung quanh cô. Động cơ xe rồ lên một tiếng rồi tắt ngúm.

Cả người Cinder run lẩy bẩy, vẫn chưa hoàn hồn khỏi vụ tai nạn vừa xảy ra. Những chiếc lá màu hạt dẻ từ trên cây anh đào rụng lá tả, bám chặt vào cửa kính ô tô. Màn hình trên vông mạc cô liên tục nháy đèn cảnh báo nồng độ adrenaline của cô đang tăng vọt, và đề nghị cô điều chỉnh lại nhịp thở bằng cách thở thật chậm và đều. Cô run rẩy tháo sợi dây an toàn ra và dựa đầu ra sau ghế, bản khoăn không biết mình có còn đủ sức để đi bộ vào trong hay không. Có lẽ cô cứ ngồi trong xe đợi cho mưa tạnh hẳn. Những trận mưa rào mùa hạ kiểu này thường đến rất nhanh mà đi cũng rất nhanh.

Cô giơ đôi găng tay ướt sũng nước lên và tự hỏi rốt cuộc cô đang chờ cái gì? Không phải sự kiêu hãnh. Không phải sự tôn trọng. Cô đâu còn gì để mất - dù gì cô cũng đã ướt như chuột lột rồi.

Hít một hơi thật sâu, cô vịn tay nắm cửa và dùng chân đạp cửa bước ra. Cơn mưa mang đến một bầu không khí dễ chịu, xua tan cái oi bức của mùa hè, làm cho tâm trạng cô bỗng dưng sáng khoái hơn rất nhiều. Đóng cánh cửa xe lại, cô vòng lên phía đầu xe để kiểm tra mức độ hư hại của xe.

Phần trước mũi xe bẹp dúm quanh gốc cây anh đào, nắp ca-pô gập lại như một cây đàn accordion. Trái tim Cinder như vỡ vụn theo chiếc xe - chỉ trong giây lát bao công sức vất vả của cô đã bị phá hủy hoàn toàn.

Và... cơ hội bỏ trốn của cô. Đã tan thành mây khói.

Nhưng rồi cô nhanh chóng gạt ý nghĩ đó sang một bên. Sẽ còn nhiều chiếc xe ô tô khác. Cô vẫn còn cơ hội. Mục tiêu trước mắt của cô là phải đi tìm Kai.

Đột nhiên cơn mưa không còn trút xuống đầu cô nữa. Cô ngẩng lên và nhìn thấy một chiếc ô đang che ở trên đầu mình. Cô quay người lại. Một người đàn ông trong trang phục lễ tân đang tròn mắt nhìn chiếc xe bẹp dúm, trên tay ông là cái cán ô.

"Chào ông." Cinder lắp bắp nói.

Ánh mắt ông ta càng tỏ ra kinh ngạc hơn khi chuyển từ chiếc ô tô sang nhìn cô. Mái tóc của cô, bộ váy của cô.

Cinder cầm lấy cán ô từ tay ông và nhoèn miệng cười. "Cảm ơn ông." Sau đó, cô chạy vụt vào trong sân, đi qua cánh cổng lớn và bỏ lại chiếc ô ở chân cầu thang.

Lính gác trong trang phục cảnh vệ màu đỏ sẫm đứng dọc hai bên hành lang để đón và hướng dẫn khách từ chân cầu thang lên tới tận phòng khiêu vũ ở bên cánh Nam của cung điện. Ngay từ ngoài cửa Cinder đã nghe thấy tiếng nhạc, tiếng cười nói, tiếng chúc tụng và tiếng cụng ly vang lên rộn rã. Đường dẫn lên phòng khiêu vũ vừa dài vừa buồn tẻ. Cinder không biết liệu

những người lính gác kia có đang nhìn và đánh giá mình hay không - mà nếu có thì cô cũng chẳng quan tâm - bởi vì cô còn đang mải tập trung để điều khiển bàn chân giả của mình.

Phải tỏ ra thật duyên dáng. Phải tỏ ra thật duyên dáng. Phải tỏ ra thật duyên dáng.

Tiếng nhạc càng lúc càng to. Hành lang dẫn vào phòng khiêu vũ được trang trí bằng hàng chục bức tượng đá chạm khắc cầu kì và tinh xảo - hình ảnh các vị thần và nữ thần từ lâu đã bị quên lãng trong các câu chuyện thần thoại. Ẩn giấu bên trong đó là những chiếc máy quay. Những chiếc máy quét thẻ căn cước. Cinder giật mình nhớ tới con chip của Peony giấu trong bắp chân. Cô bắt đầu tưởng tượng ra cảnh đèn cảnh báo nhấp nháy cùng với tiếng còi báo động vang lên inh ỏi, khi họ phát hiện ra trong người cô có tới tận hai con chip căn cước - một điều không những đáng nghi mà còn bất hợp pháp - nhưng không có chuyện gì xảy ra.

Còn chưa hết choáng ngợp trước những hàng cột vĩ đại và hành lang đá hoa cương rộng thênh thang thì cô đã giật mình nhận ra mình đang đứng trên đỉnh một chiếc cầu thang lớn, dẫn thẳng xuống phòng khiêu vũ. Một hàng lính gác và người hầu đang đứng xếp hàng dọc hai bên cầu thang, khuôn mặt người nào người nấy nghiêm trang và khó đoán như những người cô vừa gặp ở sảnh chính. Trần nhà cao vút được treo hàng trăm chiếc đèn lồng giấy đỏ sẫm, sáng lung linh. Bức tường ở phía đằng xa được làm toàn bộ bằng kính, kéo dài từ trần nhà xuống tới tận sàn, và nhìn thẳng ra vườn thượng uyển. Nước mưa vẫn đang giăng đầy cửa kính, tiếng nhạc du dương trong phòng khiêu vũ như hòa cùng tiếng mưa tạo nên một bản nhạc vô cùng đặc biệt.

Sàn khiêu vũ được bố trí ở chính giữa phòng, xung quanh là những chiếc bàn tròn dành cho khách. Trên mỗi bàn đặt một lọ hoa lan bằng pha lê. Dọc các bức tường quanh phòng là những dải lụa thướt tha được thả từ trên trần xuống đất, với các họa tiết được vẽ bằng tay hình con sếu, con rùa

và cây tre - những biểu tượng cổ xưa về sự trường thọ, như để phát đi một thông điệp: Hoàng Đế Vạn Tuế.

Đứng từ vị trí của mình, cô có thể quan sát toàn bộ căn phòng, đang tràn ngập các quý ông lịch lãm trong những bộ vest sang trọng, cùng các quý bà yêu kiều với những bộ váy kiêu sa đắt tiền. Cô đảo mắt tìm Kai.

Không hề quá khó để tìm thấy anh - đang khiêu vũ. Đám đông rẽ sang hai bên, nhường sân khấu chính cho Kai cùng bạn nhảy của anh, người phụ nữ xinh đẹp nhất, duyên dáng nhất, quyến rũ nhất trong phòng. Nữ hoàng Mặt Trăng. Trong một thoáng, trái tim của Cinder cũng không khỏi thổn thức trước vẻ đẹp đến mê hồn của bà ta.

Nhưng rồi sự kinh ngạc ấy nhanh chóng chuyển thành nỗi ghê sợ. Miệng bà ta đang nở một nụ cười tươi, nhưng nét mặt Kai thì lạnh lùng, không hề biểu lộ cảm xúc.

Cinder vội lùi lại khỏi bậc cầu thang, trước khi bị bà Nữ hoàng nhìn thấy. Cô đứng nép vào một góc quan sát đám đông bên dưới, và tin rằng Kai vẫn chưa hề thông báo về chuyện kết hôn của mình, bởi nếu không thì bầu không khí trong phòng sẽ không thể rộn ràng và vui vẻ như bây giờ. Kai vẫn chưa bị làm sao. Anh vẫn đang được an toàn. Việc cô cần làm bây giờ là tìm cơ hội tiếp cận và nói chuyện với anh, ở một nơi không có ai nghe lén hay làm phiền. Cô cần phải báo cho anh biết về âm mưu của Nữ hoàng Levana. Cô cần phải báo cho anh biết Levana đã biết chuyện anh đang tìm cháu gái của bà ta. Còn lại sẽ là quyết định của anh, làm sao để trì hoãn việc chấp nhận các điều kiện của bà ta cho tới khi...

Cinder không biết điều gì có thể làm cho Nữ hoàng Levana không nổi giận và tiến hành cuộc chiến tranh mà bà ta vẫn luôn đe dọa bấy lâu nay.

Nhưng biết đâu, chỉ là biết đâu thôi, Công chúa Selene sẽ được tìm thấy trước khi chuyện đó xảy ra.

Cinder lóng ngóng đứng tránh ra khỏi lối đi và nấp ra sau cái cột đá gần nhất. Cô thận trọng liếc về phía mấy người lính và người hầu đứng gần đó nhưng gương mặt người nào người nấy đều không biểu lộ cảm xúc. Đứng dựa lưng vào cột, cô đưa tay lên vuốt lại mái tóc sũng nước đang dính bết vào da đầu. Ít nhất cô cũng nên giả vờ như mình thuộc về nơi này.

Điệu nhảy kết thúc và đám đông bắt đầu vỗ tay.

Cinder ngó đầu nhìn xuống sàn khiêu vũ. Kai và bà Levana đang cúi đầu chào nhau - cái cúi chào của anh lịch sự nhưng xa cách, trái ngược với vẻ thướt tha yêu kiều như một geisha của Nữ hoàng Levana. Một bản nhạc khác được nổi lên và lần này tất cả mọi người trong phòng đều tham gia khiêu vũ.

Cinder nhìn theo mái tóc dài óng mượt của bà Nữ hoàng về phía cầu thang nằm ở phía bên kia phòng, ngay lập tức đám đông dạt ra nhường đường cho bà ta. Cô quay lại đám đông tìm Kai và thấy anh đang đi theo hướng ngược lại với bà ta - về phía cô.

Cô nín thở nhích từng bước về phía cầu thang chính. Đây chính là cơ hội của cô. Chỉ cần anh ngược lên là sẽ nhìn thấy cô. Anh sẽ chạy tới chỗ cô. Và cô sẽ nói cho anh nghe mọi chuyện rồi lặng lẽ rời khỏi đây, và sẽ không ai biết việc cô từng xuất hiện ở đây.

Nhìn lên. Nhìn lên. Nhìn lên.

Và rồi Kai đột nhiên dừng lại, gương mặt thoáng lộ vẻ bối rối, khiến Cinder mừng rỡ tưởng rằng mình đã thành công - phải chăng cô đã vừa sử dụng năng lực Mặt Trăng của mình?

Nhưng niềm vui mừng của cô nhanh chóng bị dập tắt khi cô nhận ra bóng váy vàng đang đứng ở bên cạnh Kai. Tim cô như muốn ngừng đập.

Là Pearl, đang lướt nhẹ các ngón tay trên khuỷu tay Kai. Chị ta nhún gối, nghiêng mình cúi chào, hai mắt chớp chớp, miệng cười tươi, rạng rỡ.

Cinder sững người, nấp trở lại ra sau cột đá.

Pearl bắt đầu nói chuyện và Cinder nín thở quan sát biểu cảm trên khuôn mặt Kai. Mới đầu, anh chỉ đáp lại bằng một nụ cười xã giao nhưng liền sau đó là sự bối rối. Ngạc nhiên. Một cái nhíu mày không chắc chắn. Không cần nhìn cô cũng đoán được Pearl đang nói gì với anh: Vâng, thần chính là cô gái ở lễ hội sáng nay. Không, Cinder sẽ không tham dự. Thần đâu dám để đưa em cyborg của mình phá hỏng một sự kiện trọng đại như thế này. Ôi, hóa ra ngài không hề biết nó là một cyborg ạ?

Cinder rùng mình, không dám tưởng tượng tiếp, hai mắt vẫn dán chặt vào hai người họ. Chắc chắn Pearl sẽ nói với Kai mọi chuyện và cô không thể làm gì khác ngoài việc đứng nhìn và chờ đợi giây phút khủng khiếp khi Kai phát hiện ra người anh đang tán tỉnh bấy lâu nay thực chất là một cyborg. Và anh sẽ không muốn có bất kì quan hệ nào với cô. Anh sẽ không chấp nhận bất cứ lời giải thích nào của cô. Anh sẽ không muốn nghe cô nói hay nhìn thấy mặt cô. Và cô sẽ buộc phải muống mặt chạy theo anh để nói cho anh biết lý do cô tới đây ngày hôm nay.

Ai đó bước tới bên cạnh cô và hắng giọng. Cinder giật nảy mình, loạng choạng lùi ra đằng sau, xém chút nữa thì chẹo cả cổ chân. Là một trong những người hầu đang đứng ở dọc hành lang. Sự khinh thường trên khuôn mặt ông ta được che giấu một cách vụng về.

"Xin lỗi cô." - Ông ta nghiêng đầu nói - "Tôi cần phải quét thẻ căn cước của cô."

Theo bản năng, Cinder lập tức giấu tay mình ra sau lưng. "Tại sao?"

Ông ta liếc nhanh về phía mấy người lính gác, như thể sẵn sàng gọi họ tới giải cô đi bất kỳ lúc nào. "Để đảm bảo là cô có tên trong danh sách

khách mời, tất nhiên rồi." Vừa nói ông ta vừa giơ cái máy quét cầm tay lên.

Cinder lùi tiếp cho tới khi lưng chạm vào cột, không còn đường để lui nữa. "Nhưng... tôi tưởng tất cả mọi người dân đều được mời tham dự cơ mà."

"Đúng vậy." - Gương mặt ông ta không giấu nổi vẻ hân hoan khi sắp có cơ để mời cô ra khỏi đây - "Nhưng tất cả các khách mời tham gia đều có thư phúc đáp về việc tham dự của mình. Vì thế chúng tôi cần phải kiểm tra. Vì lý do an ninh."

Cinder nuốt nước bọt, nhìn xuống dưới sàn khiêu vũ. Kai vẫn đang được Pearl nhiệt tình săn đón, và giờ Cinder còn nhìn thấy bà Adri cũng đang lượn lờ ở cách đó không xa - sẵn sàng nhảy vào can thiệp bất cứ lúc nào nếu thấy Pearl có điều gì thất thố.

Nét mặt Kai vẫn đang đầy bối rối, khó hiểu.

Cinder lấy hết can đảm, quay lại nhìn người đàn ông kia. "Tất nhiên rồi." cô nói và chìa tay ra. Cô nín thở chờ đợi, trong đầu không ngừng chế ra một loạt lý do và lời giải thích - rằng thư phúc đáp của cô hẳn là đã bị nhầm lẫn với người nào đó, hoặc có thể có nhầm lẫn gì đó vì mẹ kế và chị kế của cô đều đã tới, hoặc...

"Ồ!" Người đàn ông thốt lên đầy kinh ngạc, trân trối nhìn vào màn hình máy quét.

Cinder cũng chờ người, bắt đầu tính tới chuyện dùng tay giả phang cho ông ta một cái vào đầu rồi chạy thật nhanh khỏi đây, nhưng lại chỉ sợ bị mấy tay lính gác nhìn thấy.

Ông ta hoang mang nhìn lại Cinder một lượt từ đầu tới chân - dừng lại ở mái tóc rối bù và chiếc váy nhàu nhĩ, ướt sũng nước của cô - đang phải đấu tranh tư tưởng rất nhiều, trước khi ngẩng lên mỉm cười với cô, với thái độ

đầy cung kính. "Tiểu thư Linh, thật vinh dự. Chúng tôi rất lấy làm hân hạnh được đón tiếp cô tới dự buổi vũ hội tối nay."

Lông mày của Cinder nhướn lên. "Ông?"

Người đàn ông gập mình cúi đầu. "Xin thứ lỗi cho sự ngu dốt của tôi. Tôi tin rằng Hoàng đế sẽ rất vui mừng khi biết tiểu thư đã tới. Xin mời tiểu thư đi lối này, tôi sẽ lập tức thông báo để tên của tiểu thư được giới thiệu."

Cinder chớp mắt, lú lú đi theo ông ta như một cái máy. "Giới... Giới thiệu gì cơ?"

Ông ta hí hoáy viết cái gì đó lên màn hình điện tử, trước khi liếc sang nhìn Cinder. Một lần. Rồi một lần nữa. Như thế ông ta vẫn chưa dám tin điều mình sắp phải làm sau đây, có điều nụ cười lịch sự vẫn luôn nở trên môi ông. "Tất cả các khách mời đặc biệt của Hoàng đế đều phải được giới thiệu tên, để bày tỏ sự tôn trọng. Và thường thì họ không đến quá... muộn."

"Khoan đã. Khách mời đặc biệt của... Ôi. Ôi! Không, không, ông cần phải..."

Giọng cô bị chìm ngấm trong tiếng kèn trumpet được phát ra từ những chiếc loa vô hình gắn xung quanh phòng. Cinder co rúm người lại, hai mắt mở to sợ hãi. Ngay khi tiếng kèn vừa kết thúc, một giọng nói uy nghiêm vang lên khắp khán phòng.

"Xin chào mừng tới vũ hội lần thứ 126 được tổ chức hàng năm của Khối Thịnh Vượng Chung Phương Đông, vị khách mời đặc biệt của Hoàng đế: Tiểu thư Linh Cinder đến từ Tân Bắc Kinh."

CINDER LỌ LEM

Marissa Meyer
www.dtv-ebook.com

Chap 34

Nhiệt độ trong phòng khiêu vũ đột nhiên tăng vọt khi hàng trăm khuôn mặt đồng loạt hướng về phía Cinder.

Có lẽ đám đông sẽ nhanh chóng thờ ơ quay đi, nếu vị khách mời đặc biệt của Hoàng đế không phải là cô gái với mái tóc ướt nhẹp trong chiếc váy lụa nhàu nhĩ màu bạc, chân váy lấm lem bùn đất. Và vì vậy mà mọi con mắt đều dừng lại ở Cinder, nhìn chăm chăm vào cô từ phía trên cầu thang. Đôi chân cộc cạch của cô dính chặt lấy nền đá, như thể đã bị ai đó đổ bê tông.

Cô nhìn Kai, đang há hốc miệng nhìn cô kinh ngạc.

Anh đã luôn hy vọng rằng cô sẽ tới. Anh thậm chí đã ghi tên cô vào danh sách khách mời đặc biệt. Nhưng giờ cô đoán là anh đang vô cùng ân hận về điều đó.

Bên cạnh anh, sắc mặt Pearl bắt đầu chuyển dần sang màu đỏ, giống như màu của những chiếc đèn lồng đang treo trên trần nhà. Ánh mắt Cinder chuyển sang nhìn bà mẹ kế, bà Adri đang bàng hoàng không thốt nên lời và tự nhắc nhở bản thân mình phải điều hòa nhịp thở.

Mọi thứ đã chấm hết với cô.

Pearl hẳn đã nói cho Kai biết việc cô là một cyborg.

Và sẽ nhanh thôi, Nữ hoàng Levana cũng sẽ nhìn thấy cô và nhận ra cô là người Mặt Trăng. Cô sẽ bị giải đi và có lẽ sẽ bị giết chết. Và cô chẳng thể làm gì để thay đổi điều đó.

Khi đến đây cô đã chấp nhận các rủi ro. Đây là quyết định của cô.

Và cô không muốn lãng phí thời gian quý báu của mình.

Cô đứng thẳng người. Ngẩng cao đầu.

Cô nhấc váy, từ từ bước xuống cầu thang, mắt nhìn thẳng về phía Kai.

Ánh mắt kinh ngạc của anh dịu lại và dần chuyển sang thích thú, trước sự xuất hiện đầy bản lĩnh và khác người của cô thợ sửa máy nổi tiếng nhất Tân Bắc Kinh.

Những tiếng xì xào bắt đầu nổi lên và khi gót giày của Cinder vừa chạm xuống sàn khiêu vũ, đám người tò mò bên dưới lập tức đứng dạt sang hai bên. Các quý bà, quý cô giơ tay lên che miệng thì thào bàn tán, trong khi các quý ông nghẽn cổ, dỏng tai lên nghe.

Ngay đến cả những người phục vụ, đang bê những chiếc khay bạc đựng toàn cao lương mỹ vị, cũng phải dừng lại để nhìn cô. Mùi tỏi và gừng bốc lên thơm lừng, khiến cái bụng trống rỗng của Cinder càng thêm cồn cào. Cô chợt nhận ra là cả tuần này do quá bận rộn chuẩn bị cho việc bỏ trốn nên cô hầu như không có thời gian để ăn. Cái bụng đói cộng với sự bồn chồn lo lắng khiến cô như muốn ngất xỉu. Cô đã cố gắng để lờ nó đi và tỏ ra mạnh mẽ nhưng càng lúc cô càng thấy hai chân mình sắp sửa đi không nổi nữa rồi.

Từng ánh mắt đều đang chế giễu, cười nhạo cô. Từng nụ cười đều đang mỉa mai châm biếm cô. Khách mời đặc biệt? Nhưng cô ta là ai? Vết bẩn đây trên váy cô ta là gì thế?

Chưa bao giờ Cinder cảm thấy mừng vì mình không thể đỏ mặt như lúc này.

Môi Kai khẽ mím lại, mặc dù vẫn chưa hết bối rối nhưng trông anh không có vẻ gì là tức giận hay xấu hổ. Cinder rất muốn giơ hai tay che bớt chiếc váy nhàu nhĩ, bẩn thỉu, ướt nhep trên người mình nhưng cô đã không cho phép bản thân làm điều đó. Bởi dù có làm thế cũng vô ích, hai tay cô không thể che hết được cả chiếc váy, và Kai không hề quan tâm tới chiếc váy của cô.

Nếu có chẳng, anh đang quan tâm tới việc bao nhiêu phần trăm trên cơ thể cô được làm từ kim loại và silicon.

Cô tiếp tục ngẩng cao đầu tiến về phía Kai, màn hình trên võng mạc liên tục phát ra các tín hiệu cảnh báo và nhắc nhở.

Không phải là lỗi của cô nếu anh thích cô.

Không phải là lỗi của cô nếu cô là một cyborg.

Cô sẽ không xin lỗi.

Giờ việc cần làm trước mắt của cô là làm sao tập trung đi cho vững, tới chỗ Kai. Mỗi bước chân của cô như đang có một hòn đá kéo lê phía sau. Cô đi đến đâu đám đông rẽ ra đến đấy, để rồi khép lại ngay khi cô vừa đi qua.

Nhưng cô còn chưa kịp đến trước mặt Kai thì một bóng người đã lao ra từ trong đám đông, chặn cô lại. Cinder đứng chết lặng người, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt dày cộp phấn đang đỏ phừng phừng của bà mẹ kế. Trong một thoáng cô đã quên mất là bà Adri và Pearl đang có mặt tại đây.

Bà ta giận dữ chộp lấy một bên váy của Cinder và giơ lên hỏi. "Cô lấy cái váy này ở đâu ra?" Mặc dù tức giận là vậy nhưng bà ta vẫn không dám nói quá to vì sợ mất mặt.

Cinder nghiêng chặt răng, giăng chiếc váy ra khỏi tay bà mẹ kế và lùi lại đằng sau. "Iko đã giữ chiếc váy này. Peony sẽ muốn tôi mặc nó."

Phía sau lưng bà Adri, Pearl hốt hoảng giơ tay lên che miệng, hai mắt đang nhìn chăm chăm xuống chân Cinder.

Cô rùng mình, tưởng tượng ra cảnh cái chân cyborg của mình bị lộ ra trước ánh mắt hiếu kì của hàng trăm con người đang đứng trong phòng. "Đôi bốt của con! Đó là bốt của con! Sao cô dám..."

Hai mắt bà Adri nheo lại. "Cô đúng là đồ ăn cắp! Sao cô dám tới đây và bôi tro trát trấu vào mặt gia đình tôi thế này." - Bà ta dùng tay đẩy mạnh vai Cinder về phía cầu thang chính - "Tôi ra lệnh cho cô về nhà ngay lập tức, trước khi cô làm xấu mặt tôi thêm."

"Không." - Cô nói, hai tay co lại thành nắm đấm - "Tôi cũng có quyền được tới đây như bao người khác."

"Cái gì? Cái thứ cô á?" - Bà Adri bắt đầu cao giọng - "Cô chẳng là gì hết ngoài một..." Bà ta ngưng bật, không dám nói tiếp. Ngay cả lúc này đây, bà ta vẫn chưa sẵn sàng chia sẻ cái bí mật đáng xấu hổ về đứa con chồng. Thay vào đó, bà ta vung tay lên, hướng thẳng về phía Cinder.

Đám đông ồ lên kinh ngạc, còn Cinder vẫn không hề nao núng, mở to mắt nhìn bà ta. Nhưng cú tát đó đã không xảy ra.

Kai đang đứng bên cạnh bà Adri, một tay giữ chặt lấy cổ tay bà ta. Bà Adri quay ngoắt lại, mặt bừng bừng tức giận nhưng ngay khi nhận ra người đang đứng trước mặt mình là ai, hai mắt bà ta lập tức sụp xuống.

Bà ta co rúm người lại, miệng ấp úng. "Thưa Hoàng thượng..."

"Đủ rồi." Kai nói, giọng nhẹ nhàng nhưng nghiêm khắc, và thả tay bà ta ra. Bà Adri lom khom nhún gối, cúi gập người hành lễ.

"Xin Hoàng thượng thứ tội. Thần đã quá xúc động. Đứa con gái này là... Thần vô cùng xin lỗi vì cô ta đã phá hỏng... cô ta là người được thần bảo trợ. Đáng ra cô ta không nên có mặt ở đây..."

"Tất nhiên là cô ấy nên có mặt ở đây rồi." - Giọng Kai đầy hờn hờ, trái ngược hẳn với sự hân học của bà Adri. Sau đó anh quay sang dịu dàng nhìn Cinder - "Cô ấy là khách mời đặc biệt của ta."

Anh quay lại nhìn những khuôn mặt vẫn chưa hết sốc của đám khán giả xung quanh và chìa tay về phía sân khấu chính. "Đêm nay là đêm để ăn mừng và nhảy múa." - Anh đồng dạ tuyên bố - "Hãy nổi nhạc lên và chúng ta hãy cùng khiêu vũ."

Tiếng nhạc run rẩy vang lên và rồi âm nhạc nhanh chóng tràn ngập khắp phòng khiêu vũ - bản thân Cinder cũng không nhớ tiếng nhạc đã ngừng từ lúc nào.

Mắt Kai lại quay lại tìm cô. Cô nuốt nước bọt, và nhận ra là mình đang run rẩy - vì giận dữ, lo lắng, và sợ hãi. Cô không biết mình nên cảm ơn Kai hay tiếp tục quay ra tranh cãi với bà mẹ kế, nhưng anh đã không cho cô cơ hội để làm cả hai điều đó.

Kai chìa tay ra nắm lấy tay cô và trước khi cô kịp định thần xem chuyện gì đang xảy ra thì anh đã kéo cô rời khỏi chỗ đang đứng và vòng tay ôm lấy eo cô.

Họ đang khiêu vũ.

Tim đập thình thịch, cô miễn cưỡng dứt ánh mắt ra khỏi mặt anh và nhìn qua vai anh.

Họ là cặp đôi duy nhất đang khiêu vũ.

Hắn là Kai cũng nhận ra điều đó nên anh đã rời tay khỏi eo cô, giơ lên ra hiệu cho đám đông xung quanh. "Các vị khách quý" - Anh nói bằng một giọng nửa khích lệ nửa ra lệnh - "Hãy cùng thưởng thức âm nhạc và cùng nhau khiêu vũ đi nào."

Một vài cặp đôi đứng gần đó ngập ngừng tiến ra sàn khiêu vũ và chẳng mấy chốc cả căn phòng lại rộn rã tiếng cười. Vừa nhảy Cinder vừa liên tục ngoái đầu nhìn về phía bà Adri và Pearl - vẫn đang đứng như trời trồng ở chỗ cũ, mặc kệ đám đông đang nhảy múa tưng bừng ở giữa phòng, và hắn học nhìn Kai dìu Cinder lướt đi càng lúc càng xa khỏi họ.

Kai hăng giọng, thì thầm hỏi. "Cô không biết khiêu vũ đúng không?"

Cinder ngược mắt lên nhìn Kai. "Tôi là một thợ cơ khí."

Lông mày anh nhướn lên đầy trêu ghẹo. "Tin tôi đi, tôi cũng nhận ra điều đó mà. Đó có phải là vết dầu mỡ dính trên đôi găng tay tôi tặng cô không?"

Hoảng hồn, cô liếc sang phía các ngón tay họ đang đan vào nhau và mấy đốm lấm tẩm màu đen dính trên găng tay. Trước khi cô kịp mở miệng xin lỗi, thì đã thấy mình bị đẩy ra xa và xoay tròn bên dưới cánh tay anh. Trong một thoáng cô cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng như một con bướm đang tung cánh bay giữa trời, để rồi sau đó loạng choạng trên chiếc chân cyborg quá nhỏ và trở lại với vòng tay ấm áp của anh.

Kai mỉm cười, ánh mắt anh đắm đuối nhìn cô. "Vậy ra đó là mẹ kế của cô."

"Nói đúng hơn là người giám hộ hợp pháp."

"À, đúng rồi. Bà ta đúng là người có một không hai."

Cinder bật cười và cô bắt đầu cảm thấy đỡ căng thẳng hơn. Do không kịp nối các sợi dây cảm ứng của bàn chân nên cô cảm giác như đang kéo theo một cục sắt ở dưới chân. Chân cô mỏi nhừ và tê nhức, nhưng cô vẫn cố cắn răng chịu đựng, không muốn tập tễnh trước mặt Kai và làm anh mất mặt thêm nữa với các vị khách của buổi tối nay.

Ít nhất cơ thể cô cũng đã bắt đầu bắt nhịp được với từng bước nhảy, mỗi bước sau lại nhịp nhàng và trôi chảy hơn các bước trước.

"Tôi rất lấy làm tiếc về chuyện khi nãy." - Cô nói - "Về cách xử sự của bà ấy và cô chị kế của tôi. Tôi thật không ngờ, hóa ra trong mắt họ tôi là một điều đáng xấu hổ đến như vậy." Nói xong cô nín thở theo dõi phản ứng của anh, chờ đợi anh hỏi cô liệu đó có phải là sự thật không.

Liệu cô có đúng là cyborg không.

Và rồi khi nụ cười trên môi anh vụt tắt, cô hiểu rằng nỗi lo sợ của cô cuối cùng cũng đã xảy ra. Cô ước gì có thể rút lại những lời vừa nói. Để họ có thể tiếp tục giả vờ rằng bí mật của cô vẫn chưa bị tiết lộ, rằng anh vẫn chưa hề biết gì hết.

Rằng anh vẫn muốn cô làm vị khách mời đặc biệt của anh.

"Tại sao cô không nói với tôi?" Kai thì thầm hỏi. Xung quanh họ mọi người vẫn đang cười nói rộn rã.

Cinder mở miệng nhưng không lời nào được thốt ra. Cô muốn thanh minh với anh về những điều Pearl vừa nói khi nãy. Nhưng điều đó sẽ chỉ càng dẫn tới nhiều lời nói dối khác. Các ngón tay kim loại của cô trên vai anh run run. Anh không hề tỏ ra nao núng, trái lại rất bình tĩnh, kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời của cô.

Đáng ra cô phải cảm thấy nhẹ nhõm khi giữa họ không còn bất kì bí mật nào nữa. Vậy mà chẳng hiểu sao lòng cô vẫn rối như tơ vò. Hơn nữa Kai

vẫn chưa biết cô là người Mặt Trăng.

Cuối cùng cô chỉ thốt ra được mỗi câu: "Tôi đã không biết phải nói thế nào."

"Tôi hoàn toàn có thể hiểu mà." Ánh mắt anh nhìn cô đầy cảm thông.

Nói rồi anh tiến sát về phía cô, khiến cho cánh tay cô theo quán tính tự động trượt lên vai anh. Anh vẫn không hề lùi lại. Không hề giật mình hay căng thẳng.

Anh đã biết, vậy mà anh không hề tỏ ra ghê sợ hay khinh thường cô? Anh vẫn muốn chạm vào cô? Và... điều này nói ra thật khó tin nhưng anh vẫn muốn thích cô?

Nếu như có thể, có lẽ cô đã òa khóc vì xúc động.

Các ngón tay cô ngập ngừng ôm lấy gáy anh. Cô đã rất sợ rằng anh sẽ đẩy cô ra nhưng anh đã không làm vậy. Đến một cái nhú mày, nhãn mặt cũng không.

Môi anh khẽ hé ra và Cinder tự hỏi liệu có phải cô không phải là người duy nhất đang gặp khó khăn với việc hô hấp hay không.

"Chỉ là..." - Cô ấp úng phân trần - "Đó không phải là điều gì đáng tự hào. Tôi chưa bao giờ nói chuyện này với ai về..."

"Về chuyện của cô bé?"

Cinder im bật. Cô bé?

Các ngón tay cô cứng đờ và cô trượt bàn tay trở lại xuống vai anh.

"Tôi hiểu tại sao cô không muốn nói gì." - Giọng anh đầy cảm thông - "Và giờ tôi bỗng thấy mình thật ích kỷ. Đáng ra ngay từ đầu tôi đã phải

đoán ra. Nhưng với buổi lễ đăng quang sắp diễn ra, lại cộng thêm chuyến viếng thăm của Nữ hoàng Levana và buổi vũ hội, tôi đã...quên mất. Tôi biết điều đó thật khó có thể tha thứ. Đáng ra tôi phải nhận ra là em gái cô đã... và tại sao cô không trả lời các tin nhắn của tôi. Giờ thì tôi đã hiểu." - Anh ôm cô lại gần hơn, cho tới khi đầu cô gần như ngả vào vai anh. Cơ thể cô lại một lần nữa cứng ngắc, các bước nhảy cũng vì thế mà chệch choạc - "Tôi chỉ ước giá như cô đã nói với tôi."

Ánh mắt cô nhìn xa xăm ra sau lưng anh. "Tôi biết." - Cô lẩm bẩm như đang nói chuyện với chính mình - "Đáng ra tôi nên nói với ngài."

Trái tim cô như muốn vỡ vụn.

Kai vẫn chưa biết.

Cảm giác này còn đau đớn và khó chấp nhận hơn cả việc phải nói dối anh ngay từ ban đầu.

"Kai." cô thì thầm thốt lên và khẽ dùng tay đẩy anh trở về với khoảng cách ban đầu của hai người xa lạ - của một cô thợ sửa máy với vị Hoàng đế của mình. Lần đầu tiên trong cả buổi tối hôm nay Kai đã bước lỡ nhịp, hai mắt anh mở to đầy kinh ngạc. Cổ họng cô đắng nghét.

"Tôi đến đây để nói với ngài một chuyện. Một chuyện rất quan trọng." - Cô đảo mắt nhìn ra xung quanh, để chắc chắn là không có ai đang nghe lén. Mặc dù có không ít ánh mắt ghen tỵ đang nhìn về phía họ, nhưng không ai ở khoảng cách đủ gần để nghe thấy, lại còn giữa tiếng nhạc ồn ã như thế này. Nữ hoàng Mặt Trăng này giờ cũng không thấy đâu - "Hãy nghe tôi. Ngài không thể kết hôn với bà Levana được. Bất kể bà ta có ra điều kiện gì. Bất kể bà ta có đe dọa điều gì."

Mặt Kai đỏ bừng lên khi nghe thấy tên của bà Nữ hoàng. "Ý cô là sao?"

"Bà ta không phải chỉ muốn chiếm Khối Thịnh Vượng. Sớm muộn gì bà ta cũng sẽ tiến hành chiến tranh với Trái Đất. Chỉ là việc trở thành Hoàng hậu của Khối Thịnh Vượng sẽ dọn đường cho bà ta đạt được mục đích nhanh hơn."

Lần này đến lượt Kai quay đầu nhìn xung quanh, cố gắng không để lộ vẻ hoảng hốt của mình, nhưng ở khoảng cách gần như thế này, Cinder có thể nhìn thấy rõ sự lo lắng trong mắt anh.

"Còn một chuyện nữa. Bà ta biết về Nainsi... về điều Nainsi đã phát hiện ra. Bà ta biết ngài đang tìm kiếm Công chúa Selene, và bà ta đang dùng chính những thông tin mà ngài tìm được để truy lùng cô ấy. Người của bà ta đang săn lùng cô ấy khắp nơi... và tôi không biết họ đã tìm ra cô ấy chưa."

Hai mắt Kai mở to, quay lại nhìn cô.

"Và ngài thừa hiểu," - cô vội nói tiếp, không để cho anh có cơ hội xen vào - "bà ta sẽ không bao giờ tha thứ cho hành động đi tìm Công chúa Selene của ngài." - Cô nuốt nước bọt - "Kai, ngay khi ngài kết hôn với bà ta, và bà ta đã đạt được thứ mình muốn... Bà ta sẽ giết chết ngài."

Mặt Kai tái mét. "Làm sao cô biết được những chuyện này?"

Cinder hít một hơi thật sâu, bỗng nhiên thấy kiệt sức, như thể cô chỉ còn đủ năng lượng để dành cho thời khắc này. "Con chip D-COMM mà tôi đã tìm thấy trong đầu Nainsi. Có một cô gái, là người đã lập trình con chip này... Nói chung là chuyện khá phức tạp."

Cô đã nghĩ tới chuyện đưa con chip đó cho Kai để anh có thể tự mình liên lạc với cô gái kia và hỏi rõ mọi chuyện hơn. Có điều trong lúc vội vã cô đã nhét nó vào trong bắp chân cùng với hai con chip của Iko và Peony. Để lấy nó ra bây giờ cô sẽ phải để lộ thân phận của mình với Kai và toàn

bộ quan khách đang có mặt ở đây. Nhưng rồi cô lại nghĩ: Trong tình hình này mà cô còn lo nghĩ tới thể diện của mình sao?

"Còn nơi nào khác chúng ta có thể nói chuyện không?" - Cô nói - "Một nơi kín đáo một chút. Tôi sẽ kể cho ngài nghe toàn bộ câu chuyện."

Kai ngoái đầu nhìn xung quanh. Nãy giờ họ đã khiêu vũ suốt dọc chiều dài của căn phòng và giờ cả hai đang đứng trước một cánh cửa lớn dẫn ra vườn thượng uyển.

"Chúng ta ra ngoài vườn có được không?" Kai hỏi, nhưng trước khi họ kịp rời đi thì một bóng người đã bước tới chặn lại. Cinder ngược mắt nhìn lên và bắt gặp vẻ mặt không hài lòng của một vị quan chức hoàng gia, đang mím chặt môi nhìn Kai. Ông ta không hề để ý tới Cinder.

"Hoàng thượng." - Ông ta nói - "Đến lúc rồi."

CINDER LỌ LEM

Marissa Meyer
www.dtv-ebook.com

Chap 35

Cinder ngược nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt, hệ thống dữ liệu báo cho cô biết ông ấy là Konn Torin - cố vấn trưởng của hoàng gia. Cô quay sang hỏi Kai. "Đến lúc làm gì?"

Ánh mắt Kai nhìn cô nửa sợ hãi nửa như muốn xin lỗi. Trái tim cô thắt lại.

Đã đến lúc để định đoạt số phận của Khối Thịnh Vượng Chung Phương Đông.

"Không được, Kai, ngài không thể..." Cô hốt hoảng kêu lên.

"Hoàng thượng." - Ông Konn Torin nghiêm giọng, mắt vẫn không thèm nhìn về phía Cinder - "Tôi đã luôn để ngài tự do làm mọi điều ngài thích, nhưng đã đến lúc phải kết thúc điều đó. Ngài đang tự làm xấu hổ chính mình đấy."

Kai cụp mắt xuống rồi nhắm chặt hai mắt và giơ tay lên xoa trán. "Đợi tôi một chút. Tôi cần phải suy nghĩ một lát."

"Chúng ta không còn thời gian nữa. Chúng ta đã thảo luận về vấn đề này nhiều lần rồi..."

"Vừa có một số thông tin mới." Kai sáng giọng nói. Mặt ông Torin tối sầm lại, sau đó ông quay sang nhìn Cinder đầy nghi ngờ. Cô rùng mình trước cái nhíu mày không hài lòng ấy của ông - đây là lần đầu tiên cô khiến

cho người khác khó chịu không phải vì cô là một cyborg mà vì cô là một cô gái bình thường, không xứng đáng được nhận sự quan tâm của Hoàng đế.

Và cô không thể chối cãi điều đó.

Nhưng ngài cố vấn kia dường như không thèm chú ý tới điều đó. "Hoàng thượng, xin thứ lỗi cho tôi nói câu này nhưng ngài đã không còn thể hành xử như một cậu thanh niên si tình nữa rồi. Ngài có trách nhiệm cần phải làm với người dân của mình."

Kai buông thõng hai tay, ngẩng mặt lên nhìn ông Torin, hai mắt anh trống rỗng. "Tôi biết." - Anh gật đầu nói - "Tôi sẽ làm những gì tốt nhất cho người dân của mình."

Tay Cinder nắm chặt lấy hai bên váy, trong lòng vẫn loé lên một tia hy vọng. Anh hiểu rõ lời cảnh báo của cô. Anh hiểu rõ việc đồng ý kết hôn với Nữ hoàng Levana sẽ dẫn tới hậu quả nghiêm trọng như thế nào. Cô tới đây là để nói những điều đó cho anh biết và cô đã làm được.

Nhưng rồi khi anh quay sang nhìn cô, trái tim cô như muốn vỡ tan khi nhìn thấy sự bất lực hằn lên trên đôi mắt anh.

"Cảm ơn cô đã tới đây báo cho tôi biết, Cinder. Ít nhất tôi cũng biết cái gì đang chờ mình phía trước."

Cô lắc đầu. "Kai, ngài không thể làm thế được."

"Tôi không có lựa chọn nào khác. Bà ta có một đội quân đủ để tiêu diệt tất cả chúng ta. Bà ta có liều thuốc giải mà chúng ta đang cần... Tôi đành phải liều thôi."

Cinder sững người, những lời vừa rồi của anh đã dập tan mọi hy vọng trong cô. Anh sẽ kết hôn với Nữ hoàng Levana.

Nữ hoàng Levana sẽ trở thành Hoàng hậu.

"Xin lỗi cô, Cinder."

Gương mặt anh cũng đang đau khổ không kém gì Cinder, nhưng trong khi toàn thân cô nặng trĩu, không thể cử động thì bằng cách nào đó Kai vẫn có được sức mạnh để quay mặt bước đi, ngẩng cao đầu, tiến về phía bục phát biểu đang nằm ở đầu bên kia của căn phòng, nơi anh sẽ tuyên bố quyết định của mình với toàn thể dân chúng.

Cô cố vắt óc tìm kiếm một cách nào đó để khiến anh thay đổi quyết định của mình.

Kai biết rõ Nữ hoàng Levana sẽ vẫn tiến hành chiến tranh. Anh biết rõ bà ta có thể sẽ tìm cách ám sát anh ngay sau lễ cưới. Có lẽ anh còn biết nhiều tội ác khác của bà ta hơn cả Cinder, nhưng chúng vẫn không làm anh đổi ý. Dường như anh đang quá ngây thơ khi nghĩ cuộc hôn nhân chính trị này sẽ mang lại nhiều lợi ích cho Trái Đất hơn là làm hại đến nó. Và chừng nào còn hy vọng thì anh sẽ còn không bỏ cuộc.

Người duy nhất có khả năng ngăn chặn cuộc hôn nhân này chính là Nữ hoàng.

Một bàn tay vô hình bóp nghẹt lấy trái tim Cinder.

Trước khi cô kịp nhận ra mình đang làm gì, cô đã đuổi theo sau Kai. Cô nắm lấy khuỷu tay anh, kéo anh quay lại đối diện với mình.

Không một chút chần chừ, Cinder vòng tay ôm lấy cổ anh và hôn lên môi anh.

Kai sửng người, toàn thân anh cứng đờ như một con rô bốt, nhưng môi anh vẫn rất ấm và mềm mại. Nụ hôn kéo dài hơn dự định ban đầu của Cinder. Một cảm giác kích thích chạy dọc cơ thể cô như một luồng điện,

cảm giác ấy tuy có phần bất ngờ và hơi đáng sợ nhưng cũng không hẳn là khó chịu. Lần này luồng điện ấy không còn khiến cô ngất đi nữa. Lần này cô không còn cảm thấy như bị thiêu đốt từ bên trong nữa.

Nỗi tuyệt vọng trong cô dường như cũng tan chảy theo cùng nụ hôn, và trong khoảnh khắc ấy, mọi thứ khác đều không còn quan trọng. Cô đang hôn anh vì cô muốn như vậy. Và cô muốn anh biết điều ấy.

Cô không hề biết bản thân mong muốn được Kai hôn nhiều đến nhường nào cho đến khi nhận ra anh đang không hề đáp lại nụ hôn của mình.

Cinder buông anh ra, hai tay cô vẫn đang đặt trên vai anh, cả người run rẩy vì xúc động.

Kai sững sờ nhìn cô. Mặc dù thâm tâm cô rất muốn lùi lại và cúi đầu xin lỗi, nhưng cô đã cố ghìm mình lại.

"Có lẽ," - Sau mấy giây đầu lí nhí, cô cất giọng nói to để cho tất cả mọi người trong phòng có thể nghe thấy được - "có lẽ Nữ hoàng sẽ không chấp nhận lời cầu hôn của ngài nếu bà ấy biết rằng người ngài yêu là em!"

Cặp lông mày của Kai nhướn cao. "Biết cái gì cơ...?"

Nét mặt của ông cố vẫn đứng bên cạnh anh tối sầm lại, những tiếng xì xào bàn tán bắt đầu nổi lên khắp phòng khiêu vũ. Tiếng nhạc lại một lần nữa bị ngắt quãng bởi các nhạc công đang nhấp nhối đứng dậy hóng xem chuyện gì đang xảy ra.

Một tiếng cười lạnh lóe vang lên, phá vỡ bầu không khí ngưng đọng đang bao trùm khắp khán phòng. Tiếng cười ấy ngọt ngào như tiếng cười của trẻ con, nhưng lại khiến Cinder lạnh hết cả sống lưng.

Cô buông tay khỏi vai Kai và quay đầu lại. Đám đông bên dưới cũng đồng loạt hướng về tiếng cười, như những con rối bị giật dây.

Và rồi Nữ hoàng Levana xuất hiện.

Bà ta đang đứng dựa lưng vào một trong những chiếc cột đá dẫn ra khu vườn, trên tay cầm ly rượu vang màu vàng, những ngón tay trên bàn tay còn lại đang đặt trên bờ môi đỏ mọng đầy quyến rũ. Thân hình của bà ta có thể nói là hoàn hảo, như thể được tạc ra từ chính cái cột đá kia. Bà ta đang mặc một bộ váy màu xanh hoàng gia đính đầy kim cương lấp lánh, như những vì sao trên bầu trời đêm mùa hè.

Đèn cảnh báo màu cam lóe lên trong mắt Cinder. Là phép hình nhân ảnh của người Mặt Trăng, một sự giả dối không có hồi kết.

Phía sau bà Nữ hoàng là một gã cận vệ người Mặt Trăng, đang đứng ngay sát cửa, mái tóc đỏ rực của hắn dựng đứng lên như một ngọn lửa. Một người đàn ông và một người phụ nữ trong trang phục pháp sư của Hoàng gia Mặt Trăng đang lượn lờ gần đó, sẵn sàng chờ lệnh của chủ nhân. Tất cả bọn họ đều sở hữu một vẻ đẹp đến mê hồn, một vẻ đẹp thực sự chứ không huyền ảo như bà Nữ hoàng. Cinder tự hỏi liệu sắc đẹp có phải là điều kiện bắt buộc để được hầu hạ trong hoàng gia Mặt Trăng hay không? Và liệu cô có phải người Mặt Trăng duy nhất trong dải thiên hà này không được sinh ra với đôi mắt đẹp hút hồn và làn da không tì vết giống như họ không?

"Thật là ngây thơ đáng yêu quá!" - Nữ hoàng Levana bật cười khảnh khách - "Cô không hiểu về văn hóa của chúng ta rồi. Ở Vương quốc Mặt Trăng, chế độ một vợ một chồng chẳng có ý nghĩa gì hết. Ta chẳng quan tâm nếu chồng tương lai của ta yêu một..." - Bà ta dừng lại, lướt đôi mắt đen nhìn vào chiếc váy trên người Cinder - "...người phụ nữ khác?"

Nỗi sợ hãi như muốn bóp nghẹt cổ họng Cinder. Bà ta biết cô là người Mặt Trăng. Cô có thể cảm nhận được điều ấy.

"Nhưng điều khiến ta bận tâm là..." - Nữ hoàng Levana tiếp tục cất cái giọng du dương như một điệu hát ru nhưng từng câu từng chữ lại đánh thếp

như những chiếc gai nhọn. - "...có vẻ như vị hôn phu của ta đã yêu phải một đũa Mặt Trăng không có năng lực. Ta nói có sai không?"

Hai tên pháp sư đứng sau gậy đầu hưởng ứng, mắt vẫn không hề rời Cinder. "Cô ta rõ ràng có mùi của một kẻ không có năng lực." Ả pháp sư nói.

Cinder khẽ nhăn mặt. Theo lời bác sĩ Erland thì cô không phải là người không có năng lực. Cô không hiểu mẹ ta bịa ra chuyện đó với mục đích gì, để chế nhạo cô chăng? Hay là mẹ ta nghĩ thấy mùi xăng xe ô tô của cô?

Đột nhiên, mạng dử liệu của cô nhận ra người phụ nữ kia. Mẹ ta chính là nhà ngoại giao, sứ giả của Vương quốc Mặt Trăng.

Mẹ ta là Sybil Mira, pháp sư trưởng của Nữ hoàng Mặt Trăng.

Bà chủ Sybil, cô gái kia đã từng nói với cô như vậy. Đây chính là kẻ đã bắt cô ấy chế tạo ra phần mềm gián điệp, và cũng chính là kẻ đã gài con chíp vào Nainsi.

Cinder cố gắng thả lỏng bản thân, ngạc nhiên với chính mình vì hệ điều hành của cô này giờ vẫn chưa bị đoán mạch do nồng độ adrenaline tăng quá cao trong máu. Trong tay cô đang không hề có bất kỳ thứ vũ khí nào, dù là một cái tuốc nơ vít, để bảo vệ bản thân, ngoại trừ một cái chân vô dụng và một đôi găng tay bằng lụa trắng.

Kai bỏ mặc Cinder và tiến về phía Nữ hoàng. "Thưa Nữ hoàng, tôi thành thật xin lỗi vì sự gián đoạn này." - Cinder lập tức hiệu điều chỉnh lại chế độ âm thanh trong não để nghe cho rõ - "Nhưng chúng ta cũng không nên làm ồn ở đây, trước mặt các vị khách của tôi."

Đôi mắt của bà Nữ hoàng sáng rực lên dưới ánh đèn vàng ấm áp của phòng khiêu vũ. "Tôi thì lại thấy chưa cần sự giúp đỡ của tôi ngài cũng đã làm ra không ít chuyện ồn ào rồi đấy chứ." - Nụ cười trên khuôn mặt bà ta

đầy giấu cợt - "Tôi cảm thấy bị tổn thương hơn là mình nghĩ. Tôi cứ ngỡ mình mới là vị khách đặc biệt của ngài đêm nay cơ đấy." - Nói rồi bà ta lại hướng ánh nhìn về phía Cinder - "Ngài không thể nào lại thấy cô ta xinh đẹp hơn tôi đấy chứ?" - Bà ta lướt nhẹ ngón tay của mình trên môi Kai - "Ngài đang đỏ mặt đấy à?"

Kai gạt tay bà Levana ra, nhưng trước khi anh kịp đáp lại thì bà ta đã quay sang hỏi Cinder bằng một giọng đầy khinh ghét. "Tên cô là gì, cô bé?"

Cổ họng Cinder đắng nghét, khó khăn lắm cô mới bật ra được tên mình. "Cinder."

"Cinder." - Bà ta bật cười ha hả - "Thật phù hợp với cô! Tro. Bùn đất. Rác rưởi."

"Đủ rồi..." Kai lên tiếng nhưng Nữ hoàng Levana đã lướt qua mặt anh, giơ cao ly rượu trên tay như thể muốn tán dương Hoàng tử vì bữa tiệc tuyệt vời vậy.

"Nói cho ta nghe nào Cinder, cô đã đánh cắp cái tên ấy từ cô bé Trái Đất khốn khổ nào thế?"

Cinder nắm chặt lấy cái cổ tay đang cất giấu con chíp căn cước, cho tới khi thấy đau nhói vì vết rạch bằng dao khi nãy.

"Đám vô năng lực các người!" - Bà Nữ hoàng cất cao giọng, cố tình để cho tất cả mọi người nghe thấy - "Các người tự cho rằng mình thông minh. Rằng chỉ cần đánh cắp con chíp từ xác của người Trái Đất đã chết, trà trộn vào hệ thống của Chính phủ, mạo nhận mình là con người, là có thể tồn tại ở đây mà không bị ai phát hiện ra. Đúng là một lũ ngu xuẩn."

Cinder nghiêng chặt răng. Cô rất muốn mở miệng giải thích rằng cô chẳng nhớ gì hết ngoài việc là một người Trái Đất - và một cyborg. Nhưng cô định giải thích hoàn cảnh của mình với ai đây? Rõ ràng không thể với bà

Nữ hoàng rời. Còn Kai... Kai đang hết nhìn cô lại nhìn sang Nữ hoàng, cố tìm ra một câu trả lời hợp lý cho những lời cáo buộc vừa rồi của bà Levana với Cinder.

Sau đó, Nữ hoàng Levana quay sang chất vấn anh. "Ngài không những chưa chấp đám người Mặt Trăng bỏ trốn mà còn cười cười nói nói với chúng. Ngài thực sự khiến tôi thất vọng quá, Hoàng đế ạ." - Bà ta tặc lưỡi - "Việc cô gái này đang sống trong lãnh thổ của ngài đã chứng minh ngài đã vi phạm vào Hiệp Định Liên Hành Tinh giữa hai vương quốc. Hành động coi thường hiệp định này của ngài hoàn toàn có thể dẫn tới chiến tranh đầy, thừa Hoàng đế Kaito. Tôi yêu cầu kẻ phản quốc này phải bị bắt giữ và trả về Vương quốc Mặt Trăng ngay lập tức. Jacin đâu?"

Một tên lính người Mặt Trăng khác từ trong đám đông bước ra, gương mặt cũng đẹp không kém gì tên còn lại với mái tóc dài màu vàng óng và đôi mắt xanh sắc lạnh, đầy mê hoặc. Không nói không rằng, hắn chộp lấy cổ tay Cinder, bẻ ngoặt hai tay cô ra đằng sau. Mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ, khiến cô không kịp phản ứng, chỉ biết hốt hoảng mở to mắt nhìn đám đông xung quanh.

"Dừng lại!" Kai chạy về phía Cinder và nắm lấy cổ tay cô kéo về phía mình, nhưng tên lính kia vẫn không buông tay ra.

Hắn kéo giật Cinder lại một cách thô bạo và tay cô tuột ra khỏi nắm tay của Kai bởi chiếc găng tay quá trơn. Cô thấy mình nằm gọn trong tay tên lính Mặt Trăng. Ngược hẳn hẳn chắc như đá, cô có cảm giác như có một luồng điện xẹt qua khi hơi thở hắt ra trên tóc cô.

Đó chính là cái mà mọi người vẫn gọi là phép thuật của người Mặt Trăng. Là luồng điện sinh học chạy trong người hắn. Liệu những người khác có nghe thấy không, nếu cũng đứng sát người hắn như cô bây giờ, hay đây lại là một dấu hiệu chứng tỏ năng lực của cô đang thức giấc?

"Thả cô ấy ra!" - Kai quay sang nói với bà Nữ hoàng - "Chuyện này thật hoang đường. Cô ấy không phải là kẻ tị nạn. Càng không phải là người Mặt Trăng. Cô ấy chỉ là một người thợ sửa máy bình thường."

Nữ hoàng Levana nhướn một bên mày, ánh mắt khê lướt qua Kai rồi nhìn thẳng vào mặt Cinder, một ánh mắt vừa đẹp vừa tàn ác.

Sức nóng bắt đầu lan tỏa dọc cột sống Cinder. Cô run rẩy nghĩ tới một cơn đau mới sắp ập tới, mang theo ngọn lửa như thiêu đốt toàn bộ ruột và xương sống cô. Nó sẽ khiến cô ngã khuỵu và lăn ra bất tỉnh trước sự chứng kiến của hàng trăm con người.

"Thế nào, Cinder?" - Nữ hoàng Levana lắc lắc ly rượu trên tay nói tiếp - "Hình như cô không nói hết sự thật với Hoàng đế của mình thì phải? Cô có muốn phủ nhận những lời ta vừa nói không?"

Kai quay sang nhìn cô. Cô có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng của anh, kể cả khi không nhìn vào mắt anh. Mắt cô này giờ vẫn đang chỉ tập trung vào Levana, với mọi sự căm hờn và phẫn uất.

Cô cảm thấy mừng vì mình không thể khóc - cô không muốn để bà ta nhìn thấy sự tủi hổ và bẽ bàng của mình. Mừng vì cô không thể đỏ mặt - để bà ta nhìn thấy cơn lửa giận đang cháy phừng phừng trong người cô. Mừng vì chỉ ít cơ thể người máy đáng ghét này cũng có chút ích lợi - giúp cho cô giữ lại một chút tự tôn cuối cùng của mình. Cô ngẩng cao đầu nhìn thẳng vào mặt bà ta.

Màn hình hiển thị trên võng mạc cô liên tục báo động về nồng độ adrenaline đang tăng cao, và mạch đang đập quá nhanh. Nhưng cô lờ hết chúng đi, ngạc nhiên với sự bình tĩnh của chính mình.

"Nếu không được đưa tới Trái Đất," - Cô nói - "có lẽ suốt đời này tôi sẽ phải làm nô lệ dưới sự cai trị của bà. Vì vậy tôi sẽ không xin lỗi vì đã bỏ trốn."

Cô có thể nhận ra sự thất vọng trên khuôn mặt Kai trước sự thật không thể chối cãi. Anh đã không những chưa chấp mà còn tán tỉnh một người Mặt Trăng.

Một tiếng thét thất thanh vang lên từ giữa đám đông đang run rẩy lo sợ. Kèm theo đó là tiếng ai đó đổ sụp xuống đất. Bà Adri đã ngất xỉu.

"Ta không cần lời xin lỗi của cô." - Nữ hoàng Levana nở một nụ cười nham hiểm - "Ta chỉ muốn những sai lầm của cuộc đời người được sửa lại cho đúng, gọn gàng và nhanh chóng."

"Hay nói cách khác, bà muốn nhìn thấy tôi chết."

"Xem người thông minh chưa kìa. Đúng vậy, và không chỉ mình người mà còn tất cả những kẻ như người. Lũ người vô năng lực hèn hạ, mỗi hiểm họa của xã hội. Các người chính là mối đe dọa tới sự tồn vong của Vương quốc Mặt Trăng."

"Bởi vì bà không có cách nào tẩy não chúng tôi, bắt chúng tôi sùng bái bà như những kẻ khác?"

Bên ngoài cửa, một cơn mưa rào bất chợt đổ xuống, khiến cho các cửa kính trong phòng rung lên bần bật.

Nữ hoàng Levana mím chặt môi, hạ giọng nói. "Các người không chỉ là mối đe dọa với các thần dân của ta mà còn với cả toàn bộ người dân Trái Đất. Các người chính là một thứ bệnh dịch." - Bà ta dừng lại, ánh mắt chột sáng lên như thể vừa nghĩ ra điều gì đó - "Mà nghĩ lại thì đúng là thế thật."

"Nữ hoàng của chúng tôi," - Ả pháp sư tóc đen tiếp lời - "đang muốn nói tới dịch sốt ban xanh đang cướp đi sinh mạng của hàng triệu người Trái Đất. Kể cả của Hoàng gia... Cầu chúc Hoàng đế Rikan được yên nghỉ nơi..."

"Chuyện đó thì có liên quan gì tới chuyện này?" Kai sảng giọng hỏi.

Mụ ta đút hai tay vào trong cái tay áo phồng rồi bình thản nói tiếp. "Lẽ nào các nhà khoa học lừng lẫy của ngài vẫn chưa đưa ra được kết luận gì sao? Rất nhiều người Mặt Trăng không có năng lực đã mang theo mầm bệnh letumosis xuống Trái Đất. Sau đó, bọn chúng thản nhiên đi khắp nơi phát tán mầm bệnh mà không hề màng tới những mạng người vô tội đã bị chúng cướp đi."

Cinder lắc đầu. "Không phải!" - Kai quay sang nhìn cô và lù lùi lại một cách vô thức. Cô càng lắc đầu mạnh hơn - "Bản thân họ cũng không biết mình là người lành mang bệnh. Làm sao họ biết được? Và tất nhiên các nhà khoa học của Trái Đất đã phát hiện ra điều này, nhưng họ có thể làm gì ngoài việc cố gắng hết sức để tìm ra cách điều trị?"

Nữ hoàng Levana cười vang. "Người định lấy sự thiếu hiểu biết ra để biện hộ cho hành động của mình sao? Cách này xưa rồi. Người cần phải chấp nhận sự thật là người đáng chết. Như thế sẽ tốt hơn cho tất cả mọi người."

"Xin đính chính cho bà biết," - Cinder cao giọng đầy thách thức - "tôi không phải người không có năng lực."

Bà ta cười khẩy không tin.

"Đủ rồi." - Kai xen vào - "Tôi không quan tâm cô ấy được sinh ra ở đâu. Cinder là một công dân của Khối Thịnh Vượng. Và tôi sẽ không tổng giam cô ấy."

Levana vẫn không rời mắt khỏi Cinder. "Chỉ riêng hành động chứa chấp kẻ tị nạn đã là đủ để tiến hành chiến tranh rồi đấy, Hoàng đế trẻ ạ. Ngài hiểu rõ điều đó mà."

Mọi thứ trước mắt Cinder đột nhiên mờ đi, khi màn hình trên võng mạc nhân tạo vụt hiện lên một tấm biểu đồ, che khuất tầm nhìn của cô. Cô nhắm chặt mắt lại, thầm nguyện rửa. Giờ không phải là lúc để não bộ cô giờ chứng.

"Nhưng chúng ta vẫn có thể thỏa hiệp lại." Bà ta nói.

Cinder mở choàng mắt ra. Mặc dù tầm nhìn của cô vẫn chưa sáng lên trở lại nhưng ít ra cái biểu đồ đã biến mất. Vừa đúng lúc cô nhìn thấy cái nhếch miệng đầy nham hiểm của bà Nữ hoàng.

"Cô gái này dường như đang nghĩ rằng ngài yêu cô ta, vì thế đây chính là cơ hội để ngài chứng tỏ tình yêu ấy." - Bà ta chớp chớp hai mắt - "Hãy trả lời tôi, Hoàng đế tôn kính, ngài có sẵn sàng để mặc cả vì cô ta không?"

CINDER LỌ LEM

Marissa Meyer
www.dtv-ebook.com

Chap 36

"Mặc cả?" - Kai hỏi lại - "Để đổi lấy mạng sống cho cô ấy sao?"

"Chào mừng ngài đến với thế giới của chính trị đích thực." Bà Levana nhấp một ngụm rượu trước khi tiếp tục. Bà ta không hề để lại một dấu môi nào trên ly rượu, mặc dù môi bà ta đánh son đỏ chót.

"Đây không phải là thời gian hay địa điểm thích hợp để bàn về vấn đề này." Kai phải rất kiềm chế mới không gầm lên.

"Vậy sao? Vậy mà tôi lại thấy vấn đề này liên quan tới tất cả mọi người đang có mặt trong căn phòng này đây. Xét cho cùng, thứ ngài muốn là hòa bình. Ngài mong muốn sự an toàn cho người dân của mình. Đấy đều là những mục tiêu rất cao cả." - Bà ta chuyển sang nhìn Cinder - "Và ngài lại còn muốn cứu cả loại sinh vật hạ đẳng này nữa. Tùy ngài thôi."

Trái tim Cinder thắt lại.

"Còn bà muốn gì?" Kai hỏi.

"Tôi muốn được làm Hoàng hậu."

Cinder cố vùng vẫy trong tay tên cận vệ. "Không, Kai! Ngài không thể làm như thế."

Anh quay lại nhìn cô, ánh mắt đầy hỗn loạn.

"Sẽ chẳng thay đổi được gì hết." - Cinder gào lên - "Ngài biết rõ điều đó mà."

"Bắt nó câm miệng cho ta." Nữ hoàng Levana ra lệnh.

Tên cận vệ lập tức lấy tay bịt miệng cô lại, kéo giật cô về phía mình. Nhưng có một thứ hăn không thể khống chế được - đó là ánh mắt van xin của cô. Đừng làm như vậy. Tôi không hề đáng để ngài làm như vậy, ngài thừa biết điều đó mà.

Kai bước ra phía cửa, nhìn chăm chăm vào cơn bão đang hoành hành bên ngoài, đôi vai anh run rẩy. Và rồi anh quay người lại, đưa mắt nhìn một lượt khắp khán phòng. Trước mặt anh là một biển người, trong những bộ trang phục sang trọng, lịch lãm, đang chăm chú nhìn anh chờ đợi - nét mặt người nào người nấy đều ánh lên vẻ sợ hãi, lo âu.

Buổi dạ hội hằng năm. 126 năm hòa bình.

Anh hít một hơi thật sâu rồi vươn thẳng vai, đồng dục tuyên bố. "Tôi nghĩ tôi đã thể hiện rất rõ quan điểm của mình. Chỉ vài giờ đồng hồ trước, tôi đã hứa với toàn thể người dân của mình rằng tôi sẽ làm mọi điều để đảm bảo sự bình yên cho họ. Bất kể điều gì." - Anh mở lòng bàn tay hướng về phía bà Nữ hoàng - "Tôi thừa nhận sức mạnh của bà lớn hơn tất cả các vương quốc trên Trái Đất này cộng lại, và tôi không hề mong muốn phải đọ sức với đội quân hùng mạnh của bà. Tôi cũng xin thừa nhận tôi không hiểu nhiều về nền văn hóa và con người của Vương Quốc Mặt Trăng và tôi không có tư cách lên án hay chỉ trích cách bà trị quốc. Tôi tin rằng bà luôn luôn mong muốn những điều tốt đẹp nhất cho người dân của mình." - Ánh mắt anh dừng lại ở Cinder - "Nhưng đó không phải là cách tôi sẽ cai trị Khối Thịnh Vượng Chung. Chúng tôi mong muốn hòa bình nhưng không phải bằng cách đánh đổi sự tự do. Tôi không thể... Tôi sẽ không kết hôn với bà."

Những tiếng thì thầm bắt đầu râm ran nổi lên khắp khán phòng. Cinder thở phào nhẹ nhõm, nhưng nó nhanh chóng bị bóp nghẹt khi cô bắt gặp ánh mắt Kai nhìn cô, đầy khổ sở và đau đớn. Anh chỉ biết thì thầm nói với cô một câu. "Tôi xin lỗi."

Cô ước sao có thể nói với anh rằng không sao hết. Cô hiểu anh. Đây chính là quyết định mà ngay từ đầu cô đã mong muốn anh làm. Và không gì có thể thay đổi được điều đó.

Không đáng để chiến tranh phải nổ ra vì cô.

Nữ hoàng Levana mím chặt môi lại. Máy quét trong mắt cô nhấp nháy liên hồi với hàng loạt dãy số và dữ liệu liên tục hiện lên màn hình trên võng mạc, nhưng Cinder lơ đi như đang lơ một con muỗi đang vo ve trước mặt.

"Vậy là ngài đã có quyết định cuối cùng của mình?"

"Đúng vậy. Cô gái kia... người tị nạn kia sẽ được giam trong nhà tù của chúng tôi cho tới khi bà rời khỏi đây." - Anh đồng dục tuyên bố - "Tôi làm vậy không hề có ý tỏ ra thiếu tôn trọng bà, thưa Nữ hoàng. Tôi thực tâm mong muốn hai bên có thể tiếp tục đàm phán để tìm ra được một tiếng nói chung."

"Chúng ta không thể." - Ly rượu trên tay Levana vỡ vụn, rơi loảng xoảng xuống sàn nhà. Cinder giật bản mình, kèm theo đó là hàng loạt tiếng kêu thất thanh vang lên từ trong đám đông nhưng tên lính người Mặt Trăng vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình thản - "Tôi đã nêu rất rõ các điều kiện của mình với cha ngài, thậm chí đã nhắc lại cả với ngài, nếu vẫn còn từ chối thì ngài thực sự quá ngu ngốc." - Bà ta vung tay ném nốt cái đế ly về phía cột đá. Những giọt rượu vang chảy ròng rọc trên ngón tay bà ta - "Thế nào, ngài vẫn cương quyết từ chối lời đề nghị của tôi sao?"

"Thưa Nữ hoàng..."

"Hãy trả lời câu hỏi của tôi."

Máy quét võng mạc của Cinder vụt sáng trở lại, như thể đang có một vầng sáng chiếu thẳng xuống đầu bà Nữ hoàng. Cô há hốc mồm, hai chân bỗng khuyu xuống, đổ gục vào tay tên cận vệ, ngay lập tức hấn xốc cô đứng thẳng dậy.

Cô nhắm chặt hai mắt, nghĩ rằng mình đang tưởng tượng ra mọi chuyện, rồi mở mắt ra. Tấm biểu đồ đã được hoàn thành. Các đường thẳng đang chỉ chính xác từng góc ngách trên khuôn mặt của bà Levana. Các tọa độ hiển thị chi tiết vị trí mắt, chiều dài mũi, độ rộng của lông mày bà ta. Hai hình ảnh, một là thật, một là ảo ảnh đang đè lên nhau - có điều chúng không hề trùng khớp với nhau.

Mắt Cinder vẫn không rời khỏi mặt bà Nữ hoàng, cố gắng chấp nối những gì máy quét vừa hiển thị với những gì đang nhìn thấy trong thực tế. Đúng lúc cuộc tranh luận giữa Kai và bà Levana đang đi vào bế tắc, thì phản ứng bất ngờ của Cinder đã khiến cho mọi sự chú ý trong phòng lập tức đổ dồn vào cô.

"Chúa ơi" - Cô thì thầm thốt lên. Cái máy quét của cô có thể nhìn xuyên qua được ảo ảnh. Không bị ảnh hưởng bởi phép hình nhân ảnh của người Mặt Trăng, một khuôn mặt thiếu hài hòa, không hề hoàn hảo - "Thì ra tất cả chỉ là ảo ảnh. Thực chất bà không hề xinh đẹp tẹo nào."

Gương mặt bà Nữ hoàng tái dại. Cả thế giới dường như ngừng chuyển động xung quanh tấm biểu đồ đang hiện trước mắt Cinder, với các chấm nhỏ li ti và các chỉ số đo cơ thể, để lộ ra bí mật lớn nhất của Nữ hoàng Mặt Trăng. Cô vẫn nhìn thấy hình nhân ảnh của bà ta với đôi gò má cao và cặp môi đầy đặn, nhưng tất cả chỉ là hiệu ứng ẩn giấu phía sau gương mặt thật trên tấm biểu đồ. Càng nhìn lâu, dữ liệu thu thập được càng đầy đủ và chi tiết, đồng nghĩa với việc hình hài thực sự của bà Levana càng trở nên rõ nét hơn.

Quá tập trung vào tấm biểu đồ trước mặt, cô không hề nhận ra các ngón tay dài của bà ta đang vươn về phía mình. Chỉ tới khi cảm nhận được luồng điện trong không khí Cinder mới dứt sự tập trung của mình ra khỏi màn hình.

Bà ta giơ tay lên ra hiệu cho tên cận vệ thả tay Cinder ra.

Hắn buông cổ tay cô ra và lùi lại phía sau. Do quá đột ngột, Cinder chói với mắt một lúc mới lấy lại được thăng bằng - đúng lúc đó tay cô với ra đằng sau giật lấy khẩu súng đang giắt bên hông của gã cận vệ.

Cả người cô cứng đờ. Cô cảm nhận được rất rõ sức nặng của khẩu súng trên bàn tay bằng thép của mình.

Ngón tay cô đặt lên cò súng như thể nó là một phần cơ thể cô vậy. Cảm giác cầm khẩu súng trong tay rất dễ chịu. Không thể nào! Trong đời mình, cô chưa bao giờ cầm một khẩu súng nào.

Tim cô đập thình thịch.

Cinder giơ khẩu súng lên và dí nòng súng vào thái dương mình. Cô run rẩy kêu lên. Một vài lọn tóc rơi xuống đôi môi nứt nẻ của cô. Cô liếc nhìn sang bên trái, không thể nhìn thấy khẩu súng hay bàn tay phản nghịch đang cầm khẩu súng, sau đó cô nhìn về phía Nữ hoàng Levana, về phía đám đông và Kai.

Toàn thân cô run lẩy bẩy chỉ trừ duy nhất cánh tay đang rất tự tin cầm súng để giết chính mình kia.

"Không! Hãy thả cô ấy ra!" - Kai lao tới chỗ cô, giữ chặt lấy tay cô. Anh cố gắng gỡ khẩu súng ra, nhưng toàn thân cô bất động như một pho tượng đá - "Thả cô ấy ra!"

"K-Kai," - Cô run rẩy nói trong hoảng sợ. Cô ra lệnh cho tay mình buông khẩu súng kia xuống, ra lệnh cho những ngón tay kia tránh xa khỏi cò súng, nhưng vô ích. Cô nhắm chặt hai mắt. Đầu cô như muốn nổ tung. **NỒNG ĐỘ ADRENALINE TĂNG CAO. NỒNG ĐỘ CORTISONE, ĐƯỜNG HUYẾT VÀ NHỊP TIM TĂNG CAO. HUYẾT ÁP TĂNG CAO. BÃO ĐỘNG. BÃO ĐỘNG.**

Ngón tay cô khẽ giật giật rồi lại co cứng trở lại.

Cô tưởng tượng ra tiếng súng nổ. Cô tưởng tượng ra cảnh máu chảy. Cô tưởng tượng ra cảnh bộ não mình ngừng hoạt động và không còn cảm giác gì nữa.

**PHÁT HIỆN CÓ CAN THIỆP VÀO LUỒNG ĐIỆN SINH HỌC.
KHỞI ĐỘNG CHẾ ĐỘ BẢO VỆ TRONG 3...2...**

Ngón tay cô từ từ bóp cò súng.

Một ngọn lửa bùng lên trong cột sống cô, và nhanh chóng lan ra các dây thần kinh và dây điện, rồi chạy xuống các chi bằng kim loại của cô.

Cinder hét lên và đẩy nòng súng ra khỏi đầu mình. Tay cô giơ thẳng lên, mũi súng hướng lên trần nhà. Và lúc này cô không chống cự lại nữa mà tự nhiên bóp cò. Chiếc đèn chùm phía trên đầu cô vỡ vụn, các mảnh thủy tinh rơi lả tả xuống sàn.

Đám đông bên dưới la hét, tìm đường chạy trốn.

Cinder ngã khụy xuống, ôm sát khẩu súng vào bụng và gập đôi người lại trên sàn. Cơ đau đớn vẫn tiếp tục giày xé cơ thể cô. Đầu cô như muốn nổ tung. Cô có cảm giác như cơ thể mình đang muốn đào thải tất cả những phần máy móc cyborg trong người.

Giọng nói của Kai xen lẫn giữa những tiếng bùng bùng trong tai, khiến cô nhận ra rằng cơn đau đang dần dịu lại. Cô cảm thấy cả người nóng ran, giống như vừa bị ném vào lò thiêu, nhưng cái nóng và sự đau đớn ấy đang lan dần ra ngoài da thịt và các đầu ngón tay cô, chứ không còn thiêu đốt từ bên trong cô nữa. Cô mở mắt ra và trước mắt cô hiện lên rất nhiều những đốm trắng. Đèn cảnh báo màu đỏ liên tục nhấp nháy trên màn hình. Ở góc màn hình là các chỉ số về tình trạng cơ thể cô. Nhiệt độ của cô hiện giờ quá cao, nhịp tim quá nhanh, huyết áp cũng quá cao. Một số chất lạ đã xâm nhập vào máu của cô nhưng hệ thống không thể nhận diện và loại bỏ được. Chúng như đang muốn hét lên với cô rằng cô đang rất yếu. Cô đang ốm. Cô đang sắp chết.

Nhưng cô không hề cảm thấy là mình sắp chết.

Cơ thể cô nóng đến mức cô còn đang ngạc nhiên không hiểu sao chiếc váy mỏng manh kia vẫn chưa bốc cháy. Mồ hôi chảy ròng ròng trên trán cô. Cô cảm thấy rất khác. Khỏe hơn. Mạnh mẽ hơn.

Cô cảm thấy như vừa được tái sinh.

Cô ngồi thẳng dậy và nhìn vào hai tay. Chiếc găng bên trái bắt đầu tan chảy và nhường chỗ cho làn da mịn màng như lụa trên bàn tay kim loại vẫn đang nóng bỏng rẫy của cô. Cô thậm chí còn nhìn thấy dòng điện đang chạy dọc trên bề mặt kim loại, nhưng cô cũng không biết đấy là đôi mắt thường hay đôi mắt rô bốt của cô đang nhìn. Hoặc cũng có thể không phải mắt của con người, hay của người máy cyborg.

Mà là đôi mắt của người Mặt Trăng.

Cô ngẩng đầu lên. Cả thế giới dường như đang được bao phủ một lớp sương mù, như thể tất cả đều đang ngừng chuyển động ngoại trừ cô. Cơ thể cô bắt đầu nguội dần. Làn da cô tái xanh, lớp kim loại trên người cô mờ đi.

Cô vụng về giấu đi bàn tay kim loại của mình, chỉ hy vọng Kai không để ý thấy.

Và rồi bắt gặp ánh mắt của bà Nữ hoàng. Cơ thịnh nộ của bà ta như bị bóp nghẹt lại khi ánh mắt của họ chạm vào nhau. Bà ta thở hỗn hển và lùi lại một bước. Nỗi sợ hãi thoáng hiện qua trên mặt bà ta.

"Không thể nào." Bà ta thì thầm thốt lên.

Cinder lấy hết sức bình sinh chống tay đứng dậy và chĩa khẩu súng về phía bà ta. Và bóp cò.

Gã cận vệ tóc đỏ đứng gần đấy thấy lập tức lao vào đỡ đạn cho bà ta. Viên đạn găm vào bả vai của hắn.

Nữ hoàng không hề nao núng.

Chỉ đến khi nhìn thấy máu chảy ra từ trên vai tên lính, Cinder mới hốt hoảng nhận ra việc mình vừa làm.

Cô vút khẩu súng xuống và bỏ chạy. Biết rằng không thể len qua đám đông, cô lao về phía cánh cửa gần nhất, chính là cánh cửa dẫn ra vườn thượng uyển. Cô chạy vụt qua gã cận vệ, qua bà Nữ hoàng, thủy tinh dính đầy trên bốt.

Cầu thang trải dài trước mắt cô. Chỉ cần vượt qua mười hai bậc cầu thang, băng qua khu vườn, qua tháp chuông, tới cổng chính, chạy vào thành phố - và cô sẽ thoát khỏi đây.

Vừa bước được tới bậc thang thứ năm thì cô nghe thấy tiếng ốc vít rời ra. Các sợi dây điện bị xé rách như những dây chằng bị kéo dẫn tới mức tối đa. Cô cảm nhận được đôi chân mình đang mất dần sức mạnh, tín hiệu cảnh báo lập tức được truyền lên não bộ của cô.

Cô hét lên một tiếng rồi loạng choạng lao đầu về phía trước, hai tay cô chơi với tìm mọi cách để lấy lại thăng bằng. Đột nhiên vai cô cảm thấy đau nhói, sau đó lan rất nhanh xuống cột sống. Tiếng kim loại va vào đá loảng xoảng trong khi cô lăn lông lốc xuống con đường rải sỏi bên dưới.

Cô nằm sõng soài trên mặt đất. Đôi găng tay lụa của cô thủng lỗ chỗ, máu chảy ròng ròng trên khuỷu tay cô.

Cô nằm thở hổn hển trên đất, đầu bỗng nhiên nặng như chì. Cô ngược mắt nhìn lên bầu trời nơi cơn bão đã qua đi, để lại đằng sau một màn sương mờ ảo đang giăng xuống mái tóc và làn da của Cinder. Ánh trăng tròn như đang muốn xé toạc làn mây để nuốt trọn lấy cả bầu trời.

Cô hướng mắt nhìn về phía phòng khiêu vũ. Gã cận vệ tóc vàng vừa giữ cô khi nãy xuất hiện, nhưng hẳn không bước tiếp, chỉ đứng sững lại ở đầu cầu thang. Một giây sau Kai cũng từ bên trong chạy ra, anh đang định lao xuống cầu thang thì đột nhiên dừng khựng lại, một tay bám lấy tay vịn cầu thang.

Hai mắt anh mở to nhìn cô - nhìn các ngón tay bằng thép và mấy sợi dây điện đang thò lòng thòng bên ngoài cái chân bằng kim loại của cô. Anh há hốc miệng, không thốt nên lời, khoảnh khắc ấy nhìn anh như sắp nôn.

Những người khác lần lượt tiến ra phía cầu thang. Hai pháp sư, gã cận vệ bị cô bắn với vết thương vẫn đang rỉ máu trên vai. Ngài cố vấn trưởng của hoàng gia, và cuối cùng là Nữ hoàng Levana. Hình nhân ảnh của bà ta đã trở lại nhưng tất cả vẻ đẹp hào nhoáng ấy cũng không giấu được sự giận dữ trên mặt bà ta. Bà ta túm hai bên váy định lao xuống bậc cầu thang nhưng đã bị ả pháp sư chặn lại và ra dấu chỉ về phía tường rào của cung điện.

Cinder ngoái đầu nhìn theo hướng tay mụ ta chỉ.

Camera an ninh đang chĩa thẳng về phía bọn họ - về phía cô. Nó đã thu lại mọi thứ vừa xảy ra.

Chút sức lực cuối cùng của Cinder đã tan biến, cô hoàn toàn kiệt sức.

Kai dò dẫm bước xuống cầu thang như thể đang tiến tới gần một con thú bị thương. Anh cúi xuống nhặt bàn chân cyborg vừa rơi ra khỏi chiếc boots của cô và nhìn chăm chăm vào nó. Có lẽ anh đã nhận ra nó trong lần gặp đầu tiên của hai người ở khu chợ. Anh thậm chí còn không nhìn vào mắt cô.

"Thật kinh tởm." - Tiếng bà Nữ hoàng vọng ra, bà ta đã khéo léo đứng né khỏi tầm quan sát của camera. Khác với giọng thờ thệ bình thường, giọng bà ta cất lên đầy quyền uy - "Cái chết sẽ là sự nhân đạo đối với người."

"Hóa ra cô ta không phải là người không có năng lực. Cô ta đã che giấu thân phận của mình bằng cách nào?" Mụ Sybil thốt lên.

Nữ hoàng Levana nhếch miệng cười khinh bỉ. "Cái đó không quan trọng. Đẳng nào thì nó cũng chết ngay thôi. Jacin đâu?"

Tên cận vệ có mái tóc vàng tiến về phía Cinder. Trên tay hắn là khẩu súng Cinder vừa vớt lại ban nãy.

"Khoan đã!" Kai chạy xuống và quỳ xuống bên cạnh cô. Dường như anh đã phải cố gắng lắm mới dám nhìn thẳng vào mắt cô. Cinder không thể đọc được thứ cảm xúc hỗn độn của ngờ vực, hoang mang, hối hận đang hiện lên trong mắt anh. Môi anh mấp má, nhưng phải nói đến lần thứ hai anh mới thốt ra được thành lời - những lời mà cả đời này Cinder sẽ không bao giờ quên.

"Rốt cuộc có cái gì là thật không?" Anh hỏi cô.

Cô có cảm giác như vừa có người cầm một con dao đâm thẳng vào trái tim mình. "Kai?"

"Có phải tất cả chỉ là do tôi tưởng tượng ra không? Một trò đùa của người Mặt Trăng chăng?"

Ruột gan cô quặn thắt. "Không phải." - Cô lắc đầu. Làm sao để giải thích cho anh hiểu rằng lúc trước cô không hề có năng lực của người Mặt Trăng? Rằng cô sẽ không bao giờ dùng nó để lừa anh? - "Tôi sẽ không bao giờ nói dối..."

Cô dừng lại không dám nói tiếp. Cô đã từng nói dối anh. Mọi thứ anh biết về cô từ trước đến giờ đều là những lời nói dối.

"Tôi xin lỗi." Ngoài câu xin lỗi cô không còn biết nói câu gì hơn với anh lúc này.

Kai quay mặt đi, tránh ánh nhìn của cô. "Nhìn vào mắt cô thậm chí còn khó khăn hơn cả nhìn vào mắt bà ta."

Nghe thấy những lời đó của Kai khiến trái tim đang run rẩy trong lồng ngực của Cinder ngừng đập hoàn toàn. Cô đưa tay sờ lên má, cảm nhận sự mềm mại của lớp lụa trên da, để biết rằng mình vẫn còn sống.

Kai đứng lên, hướng mặt về phía bà Nữ hoàng. Trên tay anh vẫn đang cầm cái chân cyborg của cô.

"Cô ấy sẽ bị bắt giữ." - Anh tuyên bố - "Cô ấy sẽ bị tổng giam, cho tới khi một bản án công bằng được đưa ra. Nhưng nếu bà giết chết cô ấy đêm nay, tôi xin thề sẽ không bao giờ chấp thuận làm đồng minh với Vương quốc Mặt Trăng."

Đôi mắt bà Nữ hoàng tối sầm lại. Kể cả nếu bà ta đồng ý thì sớm muộn gì Cinder cũng bị trả về Mặt Trăng. Một khi cô đã nằm trong tay bà ta thì

án tử hình là điều không thể tránh khỏi.

Kai đang tìm cách kéo dài thời gian cho cô. Nhưng vấn đề là được bao lâu?

Và điều quan trọng nhất là tại sao anh lại làm như vậy?

Cinder nhìn bà Nữ hoàng cố kiềm chế cơn giận dữ, để không sai người giết chết cả cô và Kai ngay lúc này.

Cuối cùng bà ta cũng lên tiếng. "Cô ta sẽ là tù nhân của tôi. Cô ta sẽ bị đưa về Vương quốc Mặt Trăng và chịu sự xét xử theo luật pháp của người Mặt Trăng."

Hay nói cách khác là: Cô ta sẽ phải chết.

"Tôi hiểu." - Kai gật đầu nói - "Đổi lại bà sẽ đồng ý không gây chiến với đất nước của tôi hay hành tinh của tôi."

Nữ hoàng Levana ngẩng cao đầu nhìn xuống chỗ Kai đang đứng. "Đồng ý. Tôi sẽ không đời nào gây chiến tranh với Trái Đất chỉ vì cái chuyện nhỏ nhặt này. Nhưng ngài hãy nên thận trọng một chút, Hoàng đế trẻ. Tối nay ngài đã thử thách sự kiên nhẫn của tôi hơi nhiều rồi đấy."

Kai thở khẽ ra, cúi đầu chào Nữ hoàng rồi đứng tránh sang một bên để hai tên cận vệ người Mặt Trăng bước xuống cầu thang, giải Cinder đi. Cô cố gượng đứng dậy, nhìn về phía Kai, hy vọng có thể nói với anh một lời xin lỗi.

Nhưng anh không hề nhìn cô lấy một lần, lúc cô bị hai tên cận vệ kéo đi qua mặt anh. Hai mắt anh vẫn đang nhìn chăm chăm vào cái chân kim loại gỉ sét đang siết chặt trên tay.

CINDER LỌ LEM

Marissa Meyer
www.dtv-ebook.com

Chap 37

Cô nằm đó lắng nghe tiếng ngón tay kim loại của mình gõ trên nền nhà bằng đá trong phòng giam. Trong số vô vàn những suy nghĩ đang vùn vụt trôi qua đầu cô lúc này, có duy nhất một khoảnh khắc cứ lặp đi lặp lại trước mắt cô.

Đó là ngày diễn ra phiên chợ, độ ẩm không khí cao, mùi thơm của những chiếc bánh ngọt từ tiệm bánh của bà Chang Sacha tỏa ra ngạt khắp quảng trường thành phố. Trước khi xảy ra những chuyện này - trước khi Peony bị ốm, trước khi bà Levana đến Trái Đất, trước khi Kai mời cô tham dự vũ hội. Khi đó cô chỉ là một thợ sửa máy bình thường, còn anh là chàng Hoàng tử đẹp trai, quyến rũ mà cô luôn vờ như không để ý tới. Rồi anh đứng ở đó, ngay trước mặt cô, khi cô đang cố đứng bằng một chân để tiếp anh, với trái tim không ngừng chệch nhịp. Cái cách cô không dám nhìn vào mắt anh. Cái cách anh rướn người về phía trước bắt cô phải nhìn mình, và mỉm cười với cô.

Chính khoảnh khắc đó. Nụ cười đó.

Cứ lặp đi lặp lại trong tâm trí cô.

Cinder thở dài và thay đổi nhịp ngón tay.

Trên mạng đang ngập tràn các đoạn băng quay được ở buổi vũ hội. Nhưng Cinder chỉ xem đúng 4,2 giây đầu tiên - đoạn băng quay cảnh cô lăn lông lốc xuống bậc cầu thang - rồi tắt luôn. Trong đoạn băng ấy trông cô không khác gì một người điên. Chắc chắn mọi người dân trên Trái Đất sẽ

rất phấn khởi khi Nữ hoàng Levana mang cô trở về Mặt Trăng. Để "xét xử".

Cô nghe thấy tiếng bước chân của đám lính ở phía bên ngoài. Mọi thứ xung quanh cô đều trắng toát, kể cả bộ quần áo tù cô đang mặc, sau khi bọn họ lột sạch mọi thứ trên người cô, từ chiếc váy dạ hội của Peony đến những mẫu còn sót lại của đôi găng tay lụa trắng. Đèn trong phòng luôn được bật sáng trưng, như một cách tra tấn tinh thần cô, khiến cho cô kiệt quệ vì không thể chớp mắt. Và cô bắt đầu ước sớm được gặp lại bà Nữ hoàng.

Cô mới ở đây có mười bốn tiếng, ba mươi ba phút, mười sáu giây. Mười bảy giây... Mười tám...

Có tiếng lạch cạch ở ngoài cửa. Cô nheo mắt nhìn qua ô cửa tí hon trên cửa, và thấy thấp thoáng bóng một người đàn ông phía sau cánh cửa sắt. Hay nói đúng là cái gáy của anh ta. Không một tên lính nào dám nhìn vào mắt cô.

"Cô có khách."

Cô chống khuỷu tay lên hỏi. "Có phải Hoàng thượng không?"

Tên lính gác cười khẩy. "Cô đang mơ ngủ đấy à?"

"Vui lòng mở cửa ra." - Một giọng nói quen thuộc vang lên - "Tôi muốn nói chuyện riêng với cô ấy."

Cinder lồm cồm ngồi dậy, áp chặt tai vào tường.

"Cô ta là tội phạm đặc biệt. Tôi không thể cho ông vào trong được. Ông chỉ có thể nói chuyện với cô ta qua cái lỗ này."

"Đừng có nực cười như thế. Nhìn tôi có giống một người đi cướp ngục không?"

Cinder ngó qua ô cửa sổ và kiễng chân lên nhìn ra ngoài. Là bác sĩ Erland, trên tay ông cầm một chiếc túi vải bạc màu. Ông vẫn đang khoác áo bờ-lu trắng, với cặp kính bạc nhỏ xíu trên mũi và một chiếc mũ len trên đầu. Mặc dù ông phải ngửa cổ ra đằng sau để nhìn vào mắt tên lính gác nhưng phong thái của ông vẫn rất hiên ngang.

"Tôi là người đứng đầu nhóm nghiên cứu của hoàng gia về căn bệnh letumosis, và cô gái này là đối tượng nghiên cứu chính của tôi. Tôi cần phải lấy mẫu máu của cô ta trước khi cô ta rời khỏi Trái Đất." Vừa nói bác sĩ Erland vừa rút từ trong túi ra một chiếc bơm tiêm để chứng minh lời mình nói là sự thật. Tên lính gác tần ngần một lúc rồi kiên quyết lắc đầu, hai tay khoanh lại trước ngực.

"Thưa ngài, tôi cũng chỉ làm theo lệnh. Trừ phi ngài có giấy của Hoàng đế mới được phép vào trong."

Bác sĩ Erland nhún vai, cất cái bơm tiêm trở lại vào trong túi. "Thôi được rồi, nếu đã là quy định thì tôi cũng phải chịu thôi." - Nhưng thay vì quay đi, ông đứng mân mê tay áo của mình một lúc, sắc mặt thoáng sầm xuống nhưng chỉ trong vài giây và rồi ông nhẹ răng cười với tên lính gác. "Đây, cậu xem đi" - Giọng nói du dương, êm dịu của ông khiến Cinder lạnh hết cả sống lưng - "Tôi đã xin được giấy phép của Hoàng đế rồi." - Rồi ông chỉ tay về phía cửa - "Giờ thì hãy mở cửa ra đi."

Cinder chớp mắt, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Không lẽ bác sĩ Erland cũng muốn bị bắt giam cùng cô? Nhưng rồi tên lính quay người lại và giơ tay lên máy quét. Ánh mắt anh ta lơ lơ như đang bị thôi miên. Cánh cửa phòng giam bật mở.

Cinder lùi vội ra đằng sau.

"Cám ơn cậu nhé." - Bác sĩ vừa nói vừa đi giật lùi vào trong phòng giam, mắt vẫn không rời khỏi tên lính gác - "Giờ thì tôi cần phải nói

chuyện riêng với cô ta. Không lâu đâu, chỉ khoảng một phút thôi."

Tên lính gác đóng cửa phòng giam lại không ý kiến gì thêm. Tiếng bước chân của anh ta đi xa dần về cuối hành lang.

Bác sĩ Erland quay người lại và thở phào nhẹ nhõm khi đôi mắt xanh sáng ngời của ông nhìn thấy Cinder. Ông mở miệng định nói gì đó nhưng rồi quay đầu đi, nhắm chặt mắt lại. Khi ông mở mắt ra lại, vẻ kinh ngạc hiện rõ trên gương mặt ông. "Trước đây tôi còn có chút nghi ngờ nhưng giờ thì hết rồi. Tốt nhất cô nên tập cách khống chế hình nhân ảnh của mình."

Cinder giơ tay chạm vào má. "Tôi đâu có làm gì đâu."

Ông bác sĩ hắng giọng. "Đừng lo. Rồi cô sẽ sớm quen thôi." - Ông quay đầu nhìn quanh căn phòng giam - "Tình hình của cô cũng căng đấy nhỉ?"

Cinder giơ tay chỉ về phía cánh cửa. "Ông cần phải dạy cho tôi trò lúc này."

"Đó sẽ là vinh dự của tôi." - Ông bác sĩ nghiêng đầu nói - "Thật ra rất đơn giản. Cô chỉ việc tập trung suy nghĩ của mình, rồi hướng suy nghĩ của đối phương theo mình, sau đấy bắt hẳn ta phải làm theo ý mình. Bằng ý chí của mình."

Cinder nhăn mặt. Mới nghe thôi đã chẳng thấy đơn giản chút nào.

Ông bác sĩ phẩy tay. "Đừng lo. Khi nào cô cần là tự khắc nó sẽ đến thôi, chúng ta không có nhiều thời gian nữa. Tôi cần phải nói nhanh trước khi có ai đó nghi ngờ."

Và rồi mắt ông nhìn chăm chăm vào bộ quần áo tù rộng thùng thình màu trắng trên người cô, vào cánh tay bằng kim loại lỏng lẻo và trầy xước do hậu quả của cú ngã tối hôm trước, và mấy sợi dây điện nhiều màu đang lòng thòng ở dưới cổ chân.

"Cô bị mất một chân."

"Phải, tự tôi cũng nhìn ra. Kai sao rồi?"

"Sao cô không hỏi gì về tôi mà chỉ quan tâm tới Kai của cô?"

"Nhìn ông vẫn khỏe mà. Nói thật là trông ông còn khỏe hơn mọi khi." -
Mà đúng là như thế thật, dưới ánh đèn huỳnh quang của căn phòng giam
trông ông ấy phải trẻ ra đến mười tuổi. Cũng có thể là do ảnh hưởng của
phép hình nhân ảnh vừa rồi của ông với tên lính gác - "Rốt cuộc anh ấy sao
rồi?"

"Bối rồi, tôi nghĩ vậy." - Bác sĩ Erland nhún vai nói - "Tôi tin rằng ngài
ấy thực sự có tình cảm với cô. Vì thế khi phát hiện ra cô là... Thực sự trong
một lúc thật khó chấp nhận."

Cinder chán nản giơ tay lên cào lại mái tóc rối bù sau hơn mười bốn
tiếng vò đầu bứt tóc trong này. "Bà Levana đã bắt anh ấy phải lựa chọn.
Hoặc là kết hôn với bà ta hoặc là giao nộp tôi. Bằng không bà ta sẽ tiến
hành chiến tranh dựa theo cái luật gì đó về việc không được chứa chấp
người Mặt Trăng."

"Có vẻ như ngài ấy đã có một quyết định đúng. Ngài ấy sẽ là một vị
Hoàng đế tốt."

"Vấn đề không phải ở chỗ đó. Bà Levana chắc chắn sẽ không dừng lại ở
đó đâu."

"Chắc chắn là không rồi. Và kể cả nếu Kai có lựa chọn kết hôn với bà ta
thì bà ta cũng sẽ chẳng tha cho cô. Bà ta muốn nhìn thấy có chết nhiều hơn
là cô tưởng đấy. Chính vì vậy cần phải làm cho bà ta tin rằng Kai đã làm tất
cả mọi việc trong khả năng của mình để giam cầm cô, và sẵn sàng trao trả
cô vào ngày bà ta trở về Mặt Trăng - và ngày đó không còn xa nữa, tôi đoán

là vậy. Bằng không sẽ có hậu quả khôn lường giáng xuống đầu Kai và...
Khối Thịnh Vượng."

Cinder nhú mào. "Tôi thấy anh ấy đúng là đang làm mọi cách để giam cầm tôi mà."

"Đúng vậy. Và điều đó đã khiến cho mọi chuyện thêm phức tạp đúng không?"

"Ý ông là..."

"Sao chúng ta lại không ngồi xuống nhỉ? Cô đứng mãi trên một chân như thế sẽ khó chịu lắm." Bác sĩ Erland ngồi xuống chiếc giường đơn trong khi Cinder ngồi dựa lưng vào bức tường bên phía đối diện.

"Tay cô thế nào rồi?"

"Ổn rồi ạ." - Cô duỗi các ngón tay kim loại của mình ra - "Khớp nối ở ngón út bị gãy nhưng như thế cũng là may mắn rồi. Ít ra trên này..." - Cô giơ tay chỉ vào thái dương - "Không có cái lỗ nào là mừng rồi."

"Tôi đã được nghe kể lại. Chính phần mềm cyborg trong người cô đã cứu mạng cô đúng không?"

Cinder nhún vai. "Tôi đoán thế. Tôi nhận được cảnh báo về có sự can thiệp vào luồng điện sinh học ngay trước khi tôi... Tôi chưa bao giờ nhận được cảnh báo kiểu đó, kể cả lúc ở gần hình nhân ảnh của ông."

"Bởi vì đó là lần đầu tiên một người Mặt Trăng ép ai phải làm gì đó chứ không chỉ dừng lại ở việc tin tưởng hay cảm nhận chúng. Xem ra phần mềm của cô đã phát huy đúng chức năng rồi đấy. Bác sĩ phẫu thuật của cô đã có một quyết định cực kỳ đúng đắn. Hoặc cũng có thể là nhờ vào phát minh của ông Linh Garan. Cho dù là nhờ ai đi chăng nữa thì nó hẳn đã làm

cho bà Nữ hoàng phải giết mình. Có điều, tôi e rằng màn nổ súng của cô sẽ không được lòng nhiều người dân Trái Đất."

"Tôi đâu thể kiểm soát được nó. Khi ấy tôi còn đang không hiểu chuyện gì đang xảy ra." - Cô co hai chân lên, vòng tay ôm lấy đầu gối - "Có khi cứ ở đây lại hay. Dù gì ở ngoài kia cũng không có nơi nào dành cho tôi, nhất là sau những gì đã xảy ra. Thật may là bà Levana sẽ sớm giúp tôi thoát khỏi sự khỗ sở này."

"Cô nghĩ thật vậy sao, cô Linh? Tiếc thật. Vậy mà tôi cứ nghĩ cô sẽ được thừa hưởng tinh thần dám nghĩ dám làm của người Mặt Trăng chúng ta cơ đấy."

"Rất tiếc, tôi đã mất hết cả tinh thần khi hình ảnh bàn chân của tôi bị rơi ra đang lan tràn khắp trên mạng."

Ông bác sĩ cau mày nhìn cô. "Cô lo lắng về mấy chuyện vợ vấn đó thật đấy à?"

"Chuyện đó mà ông gọi là vợ vấn á?"

Bác sĩ Erland lắc đầu chịu thua. "Tôi xuống đây hôm nay là vì có một chuyện quan trọng muốn nói với cô. Chúng ta cũng không có nhiều thời gian."

"À, đúng rồi." - Cinder kéo tay áo lên và chìa tay về phía ông bác sĩ - "Ông muốn lấy bao nhiêu máu cứ lấy. Đẳng nào tôi cũng sẽ không cần đến chúng."

Bác sĩ Erland gạt tay cô ra. "Tôi chỉ lấy cơ thể thôi. Tôi tới đây không phải để lấy máu. Nếu cần thì ở châu Phi đây người Mặt Trăng có thể cho máu."

Cinder thu tay lại vào lòng. "Ở châu Phi?"

"Ừ tôi sắp đi châu Phi."

"Bao giờ ông đi?"

"Trong khoảng ba phút nữa. Tôi quyết định sẽ tới nơi ghi nhận ca letumosis đầu tiên, ở một ngôi làng nhỏ nằm ở phía Đông sa mạc Sahara." - Ông chỉ tay vào một tấm bản đồ vô hình trong không khí - "Tôi hy vọng sẽ tìm thấy một vài người mang bệnh và thuyết phục họ tham gia nghiên cứu cùng với tôi."

Cinder kéo lại tay áo xuống. "Thế rốt cuộc ông tới đây làm gì?"

"Để mời cô cùng tham gia với tôi ở đây. Tất nhiên là lúc nào cô thấy tiện."

Cinder hậm hực nhìn ông bác sĩ. "Ông đang mĩa tôi đấy à bác sĩ? Có cần tôi xem lại lịch xem mình còn sống đến hôm nào không?"

"Tôi nói thật đấy. Còn đây là món quà của tôi dành cho cô. Thật ra là hai món." Bác sĩ Erland thò tay vào trong cái túi vải, rút ra một bàn tay và một bàn chân bằng kim loại, cả hai đều sáng choang. Mắt Cinder sáng rực lên.

"Mẫu mới nhất đấy nhé." - Ông bác sĩ nói tiếp - "Được trang bị đầy đủ các chức năng nhé. 100% bằng titan. Chưa hết, còn đây nữa." - Giống như một đứa trẻ có món đồ chơi mới, ông thích thú khoe thêm chức năng đi kèm với từng ngón tay: Một cái đèn pin, một con dao găm, một khẩu súng, một cái tuốc nơ vít và một cáp nối đa năng - "Toàn những thứ hữu dụng cả nhé. Phi tiêu tẩm thuốc an thần giấu ở trong này nhé." - Ông mở lòng bàn tay ra để lộ hơn một chục chiếc phi tiêu nhỏ xíu - "Một khi đồng bộ hệ thống xong, cô có thể điều khiển các chức năng bằng suy nghĩ của mình."

"Công nhận là... đỉnh! Thế này đến lúc lên đoạn đầu đài thế nào tôi cũng hạ được vài tên đứng xung quanh."

"Chuẩn đấy!" - Ông Erland hí hửng cười sung sướng. Có vẻ như ông đang quá nhập tâm với hai món đồ chơi của mình nên không nhận ra là cô đang nói mỉa - "Tôi đã đặt làm riêng cho cô đấy, theo đúng các kích thước chuẩn của cô luôn. Nếu có thêm thời gian thì tôi đã cho cấy thêm da rồi, nhưng ở đời đúng là không thể có cái gì hoàn hảo được."

Cinder nhận lấy món quà của ông bác sĩ, tỉ mỉ nghiên cứu từng chi tiết.

"Đừng để đám lính nhìn thấy đấy nhé không thì tôi sẽ gặp rắc rối to."

"Cảm ơn ông. Tôi rất vui khi được dùng chúng trong hai ngày cuối đời này."

Ông bác sĩ nở một nụ cười ngây ngô, đưa mắt nhìn quanh căn phòng giam. "Thật buồn cười đúng không? Phát triển là thế, công nghệ cao là thế. Nhưng ngay đến hệ thống an ninh phức tạp nhất cũng không được thiết kế để giam giữ một cyborg người Mặt Trăng. Cũng may là không có nhiều người như cô quanh đây, chứ không chúng ta lại nổi danh về chuyện vượt ngục mất thôi."

"Cái gì? Ông điên à?" - Cinder hạ giọng xuống thấp nhất có thể - "Ông đang gợi ý bảo tôi nên thử tìm cách trốn thoát đấy à?"

"Thật ra gần đây tôi cũng hơi điên thật. Không tránh được. Với nguồn điện sinh học chẳng có chỗ nào để sử dụng, chẳng có cách nào để thoát ra..." - Ông thở dài - "Và không, cô Linh, tôi không bảo cô nên thử tìm cách trốn thoát. Tôi đang bảo cô phải trốn thoát. Và cô cần phải khẩn trương lên. Cơ hội sống sót của cô sẽ không còn nhiều một khi bà Levana tìm đến cô."

Cinder dựa lưng vào tường, đầu lại bắt đầu cảm thấy đau. "Tôi rất biết ơn sự quan tâm của ông dành cho tôi, tôi thực sự rất cảm kích. Nhưng cho dù tôi có tìm được cách thoát khỏi đây đi chẳng nữa thì sao? Ông cũng biết là Nữ hoàng Levana tàn bạo thế nào rồi đấy. Chính ông cũng nói nếu bà ta

không đạt được những gì mình muốn thì hậu quả sẽ rất khủng khiếp còn gì. Không đáng để chiến tranh phải nổ ra chỉ vì tôi."

Ánh mắt ông sáng rực lên đằng sau cặp kính lão. "Thực ra cô rất xứng đáng là đảng khác."

Cinder nhướn mắt nhìn ông bác sĩ. Có lẽ ông ấy điên thật rồi.

"Tôi đã định nói với cô chuyện này từ tuần trước cơ nhưng hôm đó cô phải vội chạy đi gặp em gái cô... À, nhân đây cho tôi chia buồn với cô về chuyện của em gái cô nhé!"

Cinder mím chặt môi không nói gì.

"Quay lại việc chính, như tôi đã nói với cô, tôi đã giải được trình tự DNA của cô. Kết quả không chỉ cho thấy cô là người Mặt Trăng không phải không có năng lực, mà còn cho biết nguồn gốc của cô. Huyết thống của cô."

Tim Cinder đập thình thịch. "Gia đình của tôi?"

"Đúng vậy."

"Và kết quả thế nào? Tôi có gia đình không? Bố mẹ của tôi, có phải họ đã..." - Cô ngập ngừng. Ánh mắt bác sĩ Erland không giấu được vẻ buồn bã khi nhìn thấy vẻ phẫn khích của cô - "Có phải họ đã qua đời rồi không?"

Ông bác sĩ cười mũ xuống. "Tôi rất tiếc, Cinder. Tôi cũng mong có thể mang đến cho cô tin gì vui hơn. Nhưng đúng là mẹ cô đã qua đời. Tôi không biết cha cô là ai và liệu có còn sống hay không. Nhưng mẹ cô lúc còn sống từng.... nên nói thế nào nhỉ... qua lại với khá nhiều người đàn ông."

Cô cảm nhận mọi hy vọng của mình đã vụt tắt. "Ra vậy."

"Và cô còn có một người dì."

"Tôi có một người dì?"

Bác sĩ Erland vờ vò chiếc mũ trong tay. "Phải. Và đó là Nữ hoàng Levana."

Cinder chớp mắt nhìn ông.

"Cô chính là Công chúa Selene."

CINDER LỌ LEM

Marissa Meyer
www.dtv-ebook.com

Chap 38 (End)

Sự im lặng bao trùm lấy căn phòng giam trắng toát và cả tâm trí của Cinder. Cô bối rối hỏi lại. "Ông vừa nói cái gì cơ?"

Bác sĩ Erland nhòai người tới, đặt tay lên vai Cinder. "Cô chính là Công chúa Selene."

Cô hất tay bác sĩ ra. "Tôi không... Không thể có chuyện đó."

"Tôi biết mọi chuyện nghe có vẻ khó tin."

"Không, không thể nào. Sao ông có thể đem một chuyện như thế ra để đùa được?"

Ông bác sĩ mỉm cười hiền hậu và vỗ nhẹ vào tay cô. Cinder giật mình nhận ra này giờ không hề có bóng đèn cảnh báo màu da cam nào nhấp nháy trong mắt cô. Chứng tỏ ông ấy đang không hề nói dối.

Cô cảm thấy muốn hụt hơi, nhất thời không biết phải làm sao để xử lý thông tin vừa nhận được. Cuối cùng cô chọn giải pháp nhìn chăm chăm vào mấy sợi dây đang lò ra từ cổ chân.

"Tôi biết cô cần có thời gian để chấp nhận sự thật này, và tôi hy vọng có thể giúp cô được điều gì đó. Bất cứ điều gì. Tôi sẽ kể cho cô nghe mọi chuyện khi cô tới châu Phi. Nhưng trước tiên, cô cần phải hiểu tại sao không được để bà Levana bắt được cô. Bởi vì cô là người duy nhất có thể truất ngôi bà ta. Cô hiểu chưa?"

Cô lắc đầu, hoàn toàn không hiểu gì hết.

"Công chúa..."

"Đừng gọi tôi như thế."

Bác sĩ Erland ôm chiếc mũ trong lòng. "Thôi được, cô Linh, cô nghe tôi nói này. Tôi đã đi tìm cô suốt nhiều năm qua. Hồi còn ở Vương Quốc Mặt Trăng, tôi đã quen với người đàn ông đã đưa cô tới Trái Đất và tiến hành phẫu thuật cho cô. Để đi tìm cô, tôi đã phải mất rất lâu mới lần ra được tung tích của ông ta. Có điều, khi tìm đến nơi thì ông ta đã bắt đầu loạn trí. Thông tin duy nhất tôi có được là cô đang ở đâu đó trong Khối Thịnh Vượng và rằng người tôi cần tìm là một cô gái trẻ, nửa người nửa máy. Đã rất nhiều lần tôi tưởng rằng mình sẽ mất trí trước khi tìm thấy cô, trước khi kịp nói mọi điều cho cô nghe. Và rồi đột nhiên cô xuất hiện trong phòng thí nghiệm của tôi. Quả là một điều thần kỳ."

Cinder giơ một tay lên ngắt lời ông. "Tại sao? Tại sao họ lại biến tôi thành người máy?"

"Bởi vì cơ thể cô đã bị thương quá nặng sau vụ cháy." - Ông trả lời như thể mọi chuyện đã quá hiển nhiên - "Một bên tay và chân của cô không thể cứu được. Bản thân việc cô còn sống sót cũng đã là một phép màu, chưa kể cô còn có thể che giấu được thân phận của mình suốt những năm qua."

"Dừng lại. Xin ông dừng lại." Chuyện này thật quá sức tưởng tượng đối với cô. Đột nhiên cô cảm thấy ngột ngạt, khó thở. Cô nhắm mắt lại để mặc cho cơn choáng váng ập tới quét sạch mọi thứ trong cô.

Cô là...

Cô là...

"Chương trình tuyển cyborg làm vật thí nghiệm." - Cô thì thào thốt lên - "Ông đã lập ra chương trình đó cốt để tìm tôi. Một cyborg... trong Khối Thịnh Vượng Chung Phương Đông."

Khi cô lấy hết can đảm nhìn lên, nỗi ân hận đang tràn ngập trong mắt bác sĩ Erland. "Chúng ta đều phải hy sinh, nhưng nếu không có ai ngăn mục Levana lại..."

Thả bàn tay giả xuống đất, Cinder lấy hai tay bịt tai lại, gục mặt xuống đầu gối. Chương trình tuyển cyborg làm thí nghiệm. Tất cả những cyborg từng tham gia. Rất nhiều người tin rằng đó là một việc làm đúng đắn. Rằng thà hy sinh cyborg còn hơn phải hy sinh con người. Một khi đã là sản phẩm của khoa học thì mãi mãi cũng chỉ được coi là sản phẩm, tùy cho con người sử dụng.

Và ông ấy làm tất cả những việc đó chỉ để tìm ra cô.

"Cinder?"

"Tôi cảm thấy buồn nôn."

Bác sĩ Erland đặt tay lên vai cô nhưng bị cô hất ra. "Những chuyện đã xảy ra không phải lỗi của cô. Giờ tôi đã tìm được cô, chúng ta sẽ cùng nhau sửa chữa những sai lầm đó."

"Làm sao tôi có thể sửa chữa sai lầm đó bây giờ? Khi mà tôi sắp phải chết dưới tay mục Levana rồi!" - Và như sự nhớ ra chuyện gì đó, cô thẳng thốt ngẩng đầu lên hỏi - "Khoan đã. Bà ta có biết không?"

Không cần bác sĩ Erland trả lời cô cũng đã tự tìm ra được đáp án cho mình. Cô chợt nhớ lại hình ảnh lúc bà ta đứng trên đỉnh cầu thang, gương mặt đầy hoảng sợ. Sau đó chuyển thành giận dữ. Cô lại gục mặt xuống gối. "Ôi Chúa ơi, bà ta đã biết."

"Hình nhân ảnh của cô rất đặc biệt Cinder ạ, giống như của mẹ cô, Nữ hoàng Channary. Vì thế chắc chắn mẹ Levana sẽ nhận ra ngay cô là ai. Nhưng những người khác thì chưa chắc, và mẹ ta sẽ cố gắng giữ bí mật này. Và tất nhiên, mẹ ta sẽ tìm một cách để thủ tiêu cô, càng sớm càng tốt. Tôi dám cá giờ này bọn họ đang gấp rút chuẩn bị để rời khỏi Trái Đất."

Miệng Cinder khô rát.

"Hãy nhìn tôi này, Cinder."

Cô nghe theo lời ông. Cô tin rằng ông không định thôi miên hay làm gì cô. Người đang ngồi trước mặt cô đơn giản chỉ là một người đàn ông đang hạ quyết tâm để phế ngôi Nữ hoàng Levana.

Và ông ấy đang đặt mọi hy vọng của mình vào cô.

"Kai có biết chuyện này không?" Cô thì thầm hỏi.

Bác sĩ Erland lắc đầu buồn bã. "Tôi không thể tiếp cận ngài ấy khi có mặt mẹ Levana, mà chuyện này lại không thể nói qua mạng. Mẹ ta sẽ bắt được cô trước khi tôi kịp có cơ hội gặp ngài ấy mất. Hơn nữa ngài ấy có thể làm gì?"

"Nếu biết, anh ấy sẽ thả tôi ra."

"Và mạo hiểm để mẹ Levana trút sự tức giận lên Khối Thịnh Vượng? Mẹ ta sẽ tìm được cách trừ khử cô trước khi cô kịp giành lại ngai vàng. Kai sẽ thật ngu ngốc nếu hành động xốc nổi mà không có kế hoạch gì."

"Nhưng anh ấy cần được biết. Anh ấy vẫn luôn đi tìm cô ấy. Anh ấy vẫn luôn đi tìm..."

"Có rất nhiều người vẫn luôn tìm cô. Nhưng tìm được cô và phục hồi lại ngôi vị Nữ hoàng cho cô là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Tôi đã lên kế

hoạch này từ rất lâu rồi. Tôi có thể giúp cô."

Cinder hốt hoảng nhìn ông bác sĩ. "Tôi? Làm Nữ hoàng?"

Ông hăng giọng nói tiếp. "Tôi biết lúc này cô đang rất sợ hãi và bối rối. Nhưng cô cũng đừng suy nghĩ quá nhiều. Điều duy nhất tôi cần cô làm lúc này là làm sao để thoát ra khỏi đây. Tôi biết cô có thể làm được. Sau đây hãy tới châu Phi. Những chuyện còn lại tôi sẽ chỉ dẫn từ từ cho cô. Tôi xin cô đấy. Chúng ta không thể để mẹ Levana thắng được."

Cô không biết phải trả lời ông ấy thế nào, cô thậm chí còn không hiểu ông ấy đang muốn cô làm cái gì. Một công chúa? Một người thừa kế ngai vàng?

Cô lắc đầu. "Không. Tôi không thể. Tôi không thể làm nữ hoàng hay công chúa hay gì hết. Tôi chỉ là một cyborg!"

Ông bác sĩ khoanh hai tay trước ngực. "Nếu cô không để tôi giúp cô, mẹ ta sớm muộn gì cũng thắng. Mẹ ta sẽ đưa cô rời khỏi đây. Mẹ ta sẽ tìm cách để kết hôn với Kai và trở thành Hoàng hậu. Mẹ ta sẽ tiến hành chiến tranh với toàn bộ Liên Minh Trái Đất. Sẽ có rất nhiều người phải chết, số còn lại sẽ trở thành nô lệ giống như bao người Mặt Trăng khác. Viễn cảnh ấy nghe thì thật thê lương nhưng là điều không thể tránh nếu cô không chịu chấp nhận thân phận thực sự của mình."

"Thật không công bằng! Ông không thể dùng một cái nói với tôi những chuyện này rồi yêu cầu tôi phải làm cái này cái nọ!"

"Tôi không có ý đó, cô Linh ạ! Tôi chỉ cần cô tìm cách thoát khỏi nhà tù này và đến châu Phi cùng với tôi thôi!"

Cô nhìn chăm chăm vào ông bác sĩ.

Thoát khỏi nhà tù.

Đi tới châu Phi.

Nghe thì có vẻ đơn giản lắm.

Ông bác sĩ dường như cũng nhận ra sự thay đổi trong sắc mặt của cô, ông chậm rãi đứng dậy và vỗ vai cô một lần nữa. "Tôi tin ở cô." - Sau đó ông tiến về phía cửa phòng giam - "Và cho dù có biết sự thật hay không thì Kai cũng luôn tin ở cô."

Cánh cửa phòng giam mở ra, bác sĩ Erland giơ mũ lên chào cô rồi rời khỏi đó.

Cinder chờ cho đến khi tiếng bước chân của ông tắt hẳn ở cuối hành lang, mới ngồi sụp xuống, hai tay ôm chặt lấy tai. Não bộ của cô đang tải một khối lượng thông tin khá lớn, trong một lúc cô không thể lọc hết ra được: Những bài báo cũ về sự mất tích của công chúa, những bài phỏng vấn về các thuyết âm mưu, những hình ảnh về căn phòng trẻ em nơi cô bị thiêu cháy, những bằng chứng còn sót lại của da thịt cô bị cháy xém. Ngày tháng. Thống kê. Kịch bản lễ lên ngôi của mẹ Levana sau khi vương miện được truyền cho mẹ ta - người thừa kế ngại vàng tiếp theo.

Ngày sinh nhật của Công chúa Selene, 21 tháng 12 năm 109 kỷ nguyên thứ ba. Trẻ hơn gần một tháng so với ngày sinh hiện tại của cô. Chỉ là một việc rất nhỏ thôi nhưng nó khiến cô chợt nhận ra bấy lâu nay cô không hề biết mình là ai. Cũng không hề biết mình phải làm gì.

Và chương trình về việc tuyển dụng cyborg làm thí nghiệm. Tên của tất cả các cyborg trước cô đã tham gia vào chương trình này. Hình ảnh của họ, số thẻ căn cước, ngày sinh của họ và ngày họ được tuyên bố đã hy sinh vì hạnh phúc và sự phồn vinh của Khối Thịnh Vượng.

Cô nghe thấy tiếng đồng hồ tích tắc trong đầu.

Cô thở hển hển trước cơn lũ thông tin trong đầu. Cô cảm thấy hoang mang sợ hãi.

Nữ hoàng Levana sẽ tới và đem cô đi hành quyết. Đó là số mệnh của cô. Cô đã sẵn sàng đón nhận nó. Cô không phải sinh ra để làm người thừa kế. Không phải là nữ hoàng hay người hùng gì hết.

Cứ để mọi chuyện diễn ra như vậy sẽ đơn giản biết bao. Đơn giản vì không phải chống cự hay phản kháng.

Giữa vô vàn các thứ thông tin hỗn độn mới thu thập được ấy, bất giác cô lại tìm đến một khoảnh khắc. Khoảnh khắc duy nhất cô muốn nhìn thấy lúc này.

Nụ cười vô tư của Kai ở khu chợ ngày hôm ấy.

Cinder tắt phụt liên kết mạng.

Mọi âm thanh, hình ảnh và các thước phim đều lần lượt biến mất.

Nếu cô không tìm cách ngăn Nữ hoàng Levana lại thì chuyện gì sẽ xảy ra với Kai?

Mặc dù không hề muốn nghĩ về vấn đề này nhưng câu hỏi đó cứ lớn vồn trong tâm trí cô, ám ảnh cô.

Có lẽ bác sĩ Erland nói đúng. Có lẽ cô phải trốn khỏi đây. Có lẽ cô cần phải thử.

Cô cúi xuống nhặt bàn tay và bàn chân giả đang nằm lăn lóc trên sàn lên và ôm chặt chúng vào trong lòng. Cô ngoái đầu nhìn về phía cửa nhà giam. Tên lính gác vẫn chưa hề đóng cửa.

Một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu cô. Một dòng điện mới lạ đang tuôn chảy trong cơ thể cô, mách bảo với cô rằng giờ đây cô không chỉ là một

cyborg, mà cô còn là một người Mặt Trăng. Cô có thể khiến con người nhìn thấy những gì cô muốn họ nhìn thấy, cảm nhận những gì cô muốn họ cảm nhận, và làm những gì cô muốn họ làm.

Cô có thể là bất cứ ai. Trở thành bất cứ ai.

Suy nghĩ ấy khiến cô vừa sợ hãi vừa hoang mang, nhưng cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Khi tên lính gác quay trở lại, cô sẽ sẵn sàng.

Khi tay cô đã hết run, cô dùng lưỡi dao trên ngón tay bằng titan mới cứng của mình và rạch một đường ở cổ tay. Cô lấy con chíp căn cước ra khỏi cổ tay để không ai có thể lần ra dấu vết của cô. Và lần này cô không hề nao núng.

Rồi đây cả thế giới sẽ tìm kiếm cô - Linh Cinder.

Một cyborg nửa người nửa máy bị thiếu mất một bàn chân.

Một người Mặt Trăng với một thân phận đi mượn.

Một người thợ sửa máy không người thân thích, không chốn nương thân.

Nhưng họ sẽ chỉ đang đi tìm một bóng ma mà thôi.

~To be continued~